

Giới thiệu Hà Dẫn Vong Xuyên

Bạn đang đọc truyện Hà Dẫn Vong Xuyên Tác giả: Hi Nhiễm Thể loại: ngôn tình ngược, huyền huyễn dị giới Nội dung truyện online: Lần đầu tiên ngẫu nhiên vô tình đùa giỡn hân, Nàng nói, Người có lúc thất thủ, ngựa có khi mất móng, tiên thôi, cũng có thời điểm hoảng hốt... – Lần thứ hai thần trí không rõ cợt nhả hân, Nàng lại nói, Đây là đêm trăng tròn, tất cả phát tác... – Lần thứ ba sau khi say rượu, trong lễ mừng thọ Thiên đế nàng mắc mưu người ta cường hôn hân, Nàng nói... Nàng thật không còn mặt mũi để nói, trực tiếp thu thập đồ đạc, bỏ trốn mất dạng... Bởi đối tượng khốn khổ nàng không để ý cẩn thận, chính là thượng tiên tối cao của tiên giới – Dạ Uyên thượng tiên! Còn nàng đường đường là vị tiên phẩm nhất tiên giới – Phát Dao các chủ của Linh Tiêu cung, thực thực tình tình là làm sao, làm sao đây! Mà sâu trong trí nhớ nàng... Hình như có một đám sương mù dày đặc, trải bất tận, vốn cũng không ra. Trần trờ tam sinh tam thế, đến tột cùng là bỏ lỡ ở đâu?

Bạn đang đọc truyện Hà Dẫn Vong Xuyên được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 1: Còn Trẻ

Gió chậm chậm thổi qua biển hoa, rừng hoa Anh Đào hồng nhạt nở rộ kéo dài hơn mười dặm, như bức tranh thủy mặc tuyệt mỹ, từng cánh hoa mang theo hương thơm say lòng người chao liệng khắp trời, trong phút chốc hoa rụng rớt, thật lâu không ngớt.

“Thần nguyên vi niệm, bản khí hợp nhất, ngũ giới y thủy, duy khí nhi uẩn, xuất trùng hà trạch, luyện hóa phong á, cốc bảm tam kỳ, vô...” Thanh âm bỗng ngưng dừng lại, nàng quay đầu cười tủm tỉm nhìn thần thú bên cạnh “Vũ Đăng...”

“Chủ nhân... Người... Lại có ý tưởng gì sao?” Vũ Đăng phút chốc đỏ mặt hời hợt toàn thân.

“Người hiểu ta chỉ có Vũ Đăng.” Nàng vô cùng thân thiết vỗ vỗ sừng hươu, khen ngợi, “Khó có thể bồi dưỡng người cùng chủ nhân ta ăn ý sâu sắc như thế, có nói thông minh một chút cũng không quá đáng, làm cho ta cảm thấy thật sự nhẹ nhõm.”

Vũ Đăng im lặng, bởi vì kiểu ánh mắt này quá quen thuộc, bất quá nghĩ trong lòng muốn không thông minh cũng khó.

Sau một lúc lâu tâm không cam lòng không nguyện mới nói: “Hay là chủ nhân, muốn em bắt... chim Trĩ ư?”

“Không phải.” Nàng nghiêm trang nhìn phía Vũ Đăng, lời nói thâm thúy thờ dãi: “Vũ Đăng, em cũng đã trưởng thành, đừng cả ngày nghĩ chơi đùa chim Trĩ, đúng là không có ý tiến thủ.”

Vũ Đăng nhất thời mở to hai mắt nhìn, dường như người ra vẻ không ý tiến thủ là người khác chứ?

“Chủ nhân, em thề với trời, em từ đầu tới đuôi cũng không nghĩ tới muốn cùng đám chim Trĩ rừng ngự ngác kia làm bạn, phải biết rằng thượng cổ thần thú chúng em huyết thống vô cùng cao quý, sao có thể đánh đồng với loại linh trưởng thấp hơn!” Vũ Đăng nói có pha vài phần tức tối.

Nếu thật muốn nói đến chim Trĩ kia thì quả thật trong lòng nó đau đời đời. Mỗi khi bắt mấy con chim Trĩ trên núi Linh Quan nhảy lên nhảy xuống không nói, còn phải dùng thần lực ngự hỏa nướng chúng, làm vô số sinh linh núi Linh Quan tranh nhau xúm lại xem, nó đường đường Vũ Đăng thần thú, này là tại làm sao a!

Kỳ thật nếu bị người không liên quan nhìn thấy thì thôi, nhưng ngày hôm trước vô cùng bất hạnh bị Hỏa phượng nhìn thấy.

Cứ nghĩ đến lúc ấy hỏa phượng xem nó phun lửa nướng gà, ánh mắt không tranh giành khiến cho nó vạn phần ấm ngực ấm chân, biết vậy chẳng làm! Lần này cái mặt già nua của nó đều mất hết sạch rồi, về sau còn làm thế nào ngẩng đầu làm người ở giới thần thú a!

Lúc ấy nó liền hạ quyết tâm, mặc kệ ngày sau chủ nhân có vuốt mông lừa như thế nào hay là vừa ấm vừa xoa, nó đều quyết định sẽ không làm loại chuyện tổn hại thể diện này nữa.

“Ừ, nói có lý.” Nàng liên tục gật đầu, giọng điệu như đinh đóng cột, nhưng đáy lòng vẫn pha có vài phần nghi hoặc.

Từ xưa loài thú hay chim muông đều có liên kết với nhau, nói đến cũng là bị cho là một nhà, thật không hiểu vì sao Vũ Đăng hề nhắc tới chim trĩ liền cực kỳ khinh thường.

Thôi được, thôi được, ngày khác mới dạy dỗ nó một chút, trấn an nó trước quan trọng hơn.

“Vũ Đăng, về việc chim trĩ không cần để bụng, lần này chủ nhân ta nhưng thật ra gặp phải chuyện vô cùng khó giải quyết.”

“Ủa? Chuyện gì khó giải quyết?” Vũ Đăng nửa nằm nửa ngồi chồm hóm dưới đất, gãi gãi sừng, trong lòng có vài phần khó hiểu.

“Sư phụ kêu ta chép một ngàn lần 《Thần Hoa Tâm Kinh》, lại phong bế pháp thuật của ta lại. Người nói xem chỉ hơn canh giờ nha! Nếu Sư phụ về mà ta

còn chưa xong, tất nhiên là phạt ta rồi.”

“Chủ nhân đừng sốt ruột, chỉ cần trước giờ cơm chiều chép xong là được.”

“Mới có một trăm mười một lần còn tám trăm tám mươi chín lần chưa chép, em nói trước cơm chiều có thể xong sao?” Con người như ngọc lưu ly vụt sáng nhìn Vũ Đăng.

Vũ Đăng về mặt gương ngườ nói thầm nói: “Ai kêu người ngủ tới giờ?”

Nàng phất chốc một chút ngồi bên cạnh Vũ Đăng, về mặt nghiêm túc nói: “Vũ Đăng, vậy là kiến thức em hạn hẹp, em không biết tầm quan trọng của giấc ngủ.

Em nhắm lại xem, nếu ta ngủ không đủ, sẽ thiếu năng lượng, thiếu năng lượng sẽ ý thức lan man dễ dàng làm sai chuyện. Phải biết rằng từng bước sai, từng bước sai, không để ý có lẽ liên vận kiếp bất phục, vấn đề này lớn lớn bao nhiêu nói hai ba câu có thể nói rõ, em hiểu chưa?”

Vũ Đăng vô cùng khiếp sợ, năng lực bịa chuyện nhảm của chủ nhân so với trước kia càng giỏi hơn, rốt cuộc học được ở đâu?

Nàng nghiêm trang tiếp tục nói: “Huống chi, hôm trước đi hồ tiên động kính thăm, Bạch Hồ tiên tử nói mỗi ngày nhất định phải ngủ chừng tám canh giờ, bằng không khỏe mắt sẽ nhăn. Quả thật mắt ta không có nếp nhăn, có điều nhìn khuôn mặt Bạch Hồ tiên tử, ta liền sâu sắc ngộ ra trước kia là bà hiền nhân không ngủ đủ tám canh giờ, cho nên mới có nhiều nếp nhăn như vậy. Đồng thời cũng sâu sắc hiểu ra được tầm quan trọng của giấc ngủ, ta quyết định không thể đập lên vết xe đổ đó.”

Vũ Đăng chỉ có thể mắc nghẹn không nói.

Chủ nhân nếu lấy năm tuổi của tiên giới hoặc yêu ma suy tính, cùng lắm mới hai ngàn tuổi. Cho dù lấy năm tuổi của nhân giới tính toán, cũng chỉ tương đương với đứa trẻ sáu bảy tuổi, cách cái tuổi khỏe mắt có nếp nhăn còn kém khá xa chứ? Cho dù có xa thật, bất quá nếu là đứa trẻ bình thường, cũng không thể nghĩ sâu xa được như thế. Theo như cái này thì chủ nhân quả nhiên tài ba!

“Mặc kệ nói như thế nào, việc cấp bách làm thế nào chép hết tám trăm tám mươi chín lần trước khi sư phụ về là xong. Vũ Đăng, em hãy tâm thần chủ nhân em vì chưa chép xong việc học mà bị phạt sao?”

Vũ Đăng cố gắng làm ngơ trước cặp mắt ngọc lưu ly trong suốt, méo mặt nói: “Chủ nhân, đây là việc người phải hoàn thành, em cảm thấy người nên dừng cảm...”

Còn chưa nói hết, một trận khóc nước nờ liền bay tới bên tai.

Nó quay đầu, chỉ thấy nàng cúi thấp đầu khóc, giọng mang phiền muộn nói:

“Vũ Đăng em nói rất có lý, ngay cả việc nhỏ ấy còn làm không tốt, sư phụ phạt ta cũng đúng.

Kỳ thật chẳng qua là quãng ta vào kết giới hàn băng tĩnh lại là ba ngày tam đêm, hoặc đem ta nhốt vào địa ngục cửu trọng chịu hình liệt hỏa đốt người, nếu không nữa thì ném ta vào rừng rậm yêu ma một mình, chúng bị đói nổi cơn điên phân thây mà ăn...

Ai, cũng là hết cách, chủ nhân như ta mặc dù thoát nhìn có chút yếu ớt, nhưng bên trong cũng là tinh hoa tập hợp, yêu ma nho nhỏ há có thể làm khó dễ được ta... Nhưng nếu thật sự gặp yêu ma pháp lực cường đại...”

Vì ngăn cản nàng tiếp tục dài dòng biến ra một loạt hình pháp tàn khốc, Vũ Đăng lập tức nói: “Ý chủ nhân là muốn em giúp người biến ra tám trăm tám mươi chín ngàn 《Thần Hoa Tâm Kinh》 phải không?”

“Ừ, ừ đúng đó. Vũ Đăng quả thật là trí tuệ hơn người.”

Nàng đưa tay áo lau mặt một chút, trên mặt nhất thời tươi sáng, lấy mảnh lụa gấm trắng đưa tới trước mặt nó: “Cứ chiều như ta vừa mới viết mà biến ra giống nhau như đúc. Bằng không lấy tài trí thông minh của sư phụ, tất nhiên biết không phải ta viết...”

Vũ Đăng lay động sừng thật dài, múa ưng trào trước ngực, nhiều tinh quang xuất hiện, trên bàn đá trước mặt nàng lập tức xuất hiện một xấp lụa gấm trắng thật dày đã viết xong.

Nàng tùy tay cầm lấy mấy tấm cẩn thận xem xem, vừa lòng liên tục gật đầu:

“Ừ, là chữ viết của ta, lần này khẳng định sư phụ nhận không ra. Vũ Đăng, lần này em lập công lớn, em nói ta nên thưởng cho em như thế nào cho tốt?

Bằng không ta đi hồ tiên động tìm Bạch Hồ tiên tử mượn mấy tiểu hồ ly cho em chơi, để em khỏi phải vô vị, thế nào?”

Vũ Đăng vội vàng lắc đầu nói: “Tâm ý của chủ nhân tâm ý em vô cùng cảm động, có điều em phải tu luyện, mỗi ngày tập rất nhiều pháp thuật, quả thật là không cần...”

“Vũ Đăng em có ý tiến thủ như vậy, chủ nhân ta cũng cảm thấy vui mừng sâu sắc.”

Nàng chợt dán sát vào, tươi cười nói, “Có điều nếu thiếu chúng ta, núi Linh Quan liền quá mức nặng nề. Không bằng chúng ta ngày mai đi tìm chim Trĩ tinh chơi thì thế nào? Nói tới lâu như vậy không thấy chúng ta, chắc nó rất nhớ chúng ta.”

“Chủ nhân, kỳ thật người ta cũng muốn tu luyện pháp thuật, hà tất nhàn hạ nhiều thế.” Vũ Đằng kín đáo ám chỉ. Nếu chim Trĩ tinh vừa biết bọn họ muốn tìm tới cửa, đoán chừng còn muốn lên đến huyết động khác lánh nạn.

Cho nên nói chủ nhân, quả thực không phải kẻ dễ bắt nạt!

“Ừ, Vũ Đằng đây là em không biết lương khổ dụng tâm của ta, nếu không phải vì...” Giọng nàng phút chốc dừng lại, quay đầu ngạc nhiên mừng rỡ nói, “Sư phụ đã về...”

Theo nàng ánh mắt nhìn lại, phía trước cây Anh Đào trong rừng đột nhiên nổi màn sương mỏng. Gió hơi thổi nhẹ, đoá hoa phút chốc như bị rút vào linh khí chao liêng đầy trời, lại chậm rãi bay là tả rơi xuống, nháy mắt bày ra một đường hoa uốn lượn kéo dài, đẹp làm người ta nín thở.

Lúc đó, một bóng dáng tuấn lãng cao ngất như ẩn như hiện trong sương mù, áo choàng trắng bông bành, tay áo dài sóng sánh, thắt lưng buộc tua dây kết nhấp nhô gọn sóng, mái tóc đen bay khê, đáng đi lạnh nhạt khinh nhả.

Từ xa, chỉ thấy dung mạo uy dĩ, lông mày như núi xa, bờ môi mỏng hồng hào, sắc mặt như mây khói, yên tĩnh xa xăm, phảng phất cách lớp sương mù thần nhiên, không mang theo một tia khói lửa.

Tiên tư khí khái như thế không chỉ làm cho người ta cảm thán, lạnh nhạt mà không bức bách, thật là đủ để nhạt nguyệt thất sắc.

“Sư phụ...” Nàng chạy chậm tới trước mặt hắn, kéo tay hắn, hưng phấn nói: “Sư phụ người đã về?”

“Ừ.” Thanh âm ôn nhuận như ngọc, phảng phất như bờ ao sáng sớm nở ra đoá hoa Súng đầu tiên, chợt cả ao lấp lánh.”Việc học ta sắp xếp làm xong chưa?”

“Đương nhiên xong rồi, sư phụ sắp xếp việc học, con sao dám nhàn hạ!” Nàng cảm lấy xấp lục gắm cung kính trình đến trước mặt hắn.

Hắn ngồi trên ghế đá, tỉ mỉ nhìn vật trong tay, biểu tình bình tĩnh rốt cục xuất hiện một tia dao động, “Đây đều là nguoi viết?”

Đôi mắt ngọc Lưu Ly không tránh né, gật đầu nói: “Quả thật như thế.”

Hắn cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục xem, một lát sau, sắc mặt bình tĩnh lại hỏi một lần: “Nói thế, một ngàn lần 《Thần Hoa Tâm kinh》toàn bộ chính nguoi tự tay viết?”

“Dạ, là con tự tay viết.” Sắc mặt nàng không thay đổi, cực kỳ trấn định nói.

Tuy rằng trước kia Bạch Hồ tiên tử nói, muốn gặt sư phụ đại nhân của nàng căn bản là chuyện không có khả năng.

Quả thật nàng cũng thất bại vô số lần, đến nay chưa từng thành công.

Bất quá kinh nghiệm vô số lần thất bại cũng làm cho nàng ngộ ra, sư phụ trấn định, càng phải trấn định hơn sư phụ, mới có một đường hy vọng.

Hắn rốt cục ngẩng đầu, thần sắc lạnh nhạt nhìn thẳng phía nàng nói: “Cho nên nguoi đã viết một ngàn lần, mà tám trăm tám mươi chín lần chữ viết không kém mấy may, còn một trăm mười một lần còn lại mỗi chữ một nét riêng?”

“Này...” Sư phụ là hòa nhân tinh tinh sao? Khác biệt nhỏ như vậy cũng nhìn ra!

Mất sư phụ vẫn như cũ không gọn sóng, trải qua đấu tranh rốt cục nàng mới quỳ xuống: “Sư phụ anh minh. Tám trăm tám mươi chín lần kia... Quả thật là... Là con để Vũ Đằng dùng thuật biến ra.”

“Lần này là vì cái gì?” Hắn buông tấm lụa trong tay, nhìn chằm chằm nàng hỏi.

Nàng ăn ngay nói thật: “Sư phụ đi rồi, ta vốn quyết định học hỏi từ kinh nghiệm cay đắng, thật sự hoàn thành sư phụ việc học bổ trí. Có điều vừa viết xong một trăm lần liền cảm thấy có chút mệt mỏi, vì thế trở về phòng ngủ chốc lát, khi tỉnh lại đã là mấy canh giờ sau, cho nên không thể hoàn thành tám trăm tám mươi chín lần còn lại. Sư phụ, con biết sai rồi, xin sư phụ trách phạt.”

Thần sắc đã có chút lạnh lùng: “Sau đó nguoi khiến cho Vũ Đằng giúp nguoi biến ra kia tám trăm tám mươi chín lần, muốn vàng thau lẫn lộn?”

Nàng cúi đầu xuống, trả lời: “Dạ.”

Vũ Đằng gặp chủ nhân sắp bị phạt, lập tức hỗ trợ nói hộ cho: “Chủ nhân cũng chỉ là nhất thời tham ngủ, xin sư phụ đại nhân tha thứ. Việc này là do con sai, nếu con đánh thức chủ nhân sớm một chút, nàng sẽ không ngủ quên, nói đến chuyện dùng pháp thuật cũng là con thay nàng ra chủ ý, con nguyện thay chủ nhân chịu phạt.”

Nàng ngẩng đầu liếc mắt Vũ Đằng một cái, đôi mắt ửng đỏ: “Vũ Đằng em tốt với ta, làm ta rất cảm động, nhưng dù vậy ta cũng không thể để em chịu tiếng xấu thay cho người khác. Ta biết lúc ta ngủ, em tới kêu ta hai mươi ba lần, là chính ta tham ngủ không dậy nổi.

Nói đến cách dùng thuật biến ra tám trăm tám mươi chín lần kinh văn, rõ ràng em tìm mọi cách không muốn cùng ta cấu kết với nhau làm việc xấu, mà ta khư khư cố chấp, sao có thể đổ lên đầu em?

Tuy rằng chủ nhân ta ham chơi hay đùa giỡn, lười biếng thành tánh, có điều khí khái mình làm mình chịu vẫn phải có. Sư phụ, muốn phạt thì phạt một mình con là được rồi.”

Vũ Đăng “Oa” một tiếng khóc lớn lên, nước mắt rơi tí tách xuống.

“Chủ nhân...” Không ngờ tôi chủ nhân đối với nó tốt như thế, làm nó rất cảm động.

“Vũ Đăng...”

Làm cho Hỏa Phượng thần thú bên cạnh cũng ngây người trong khoảnh khắc. Ai có thể nói cho nó đây là tình huống gì? Một người một thú nhiệt liệt ôm nhau trình diễn tiết mục khóc rống rơi nước mắt sao?

“Được rồi.” Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, tiếng khóc im bật.

Mắt hần nhàn nhạt quét về phía nàng, “Ngươi thật sự biết sai rồi?”

“Dạ.” Nàng nâng tay áo lau nước mắt gạt đầu, bờ vai nhỏ nhỏ còn hơi run run.

“Vậy ngươi nói cho ta biết, vì sao ta muốn ngươi chép 《 thần hoa tâm kinh 》?”

“Sư phụ muốn con mau chóng nắm giữ 《 Thần Hoa Tâm Kinh 》 bên trong tâm pháp điều trị nội tức, điều này cũng là cần thiết để tạo nền móng cho các câu thần chú, nếu pháp thuật không thuần thục tình huống luyện tập thần chú, dễ làm mình bị thương. Đồ nhi hiểu được, sau này tất nhiên sẽ không nhân hạ nữa.”

Hai hàng lông mày hần nhíu lại xem xét đứa trẻ có đôi mắt ngọc lưu ly trước mặt, thần sắc trong phút chốc hơi hoảng hốt, phấn má ngọc mài, mắt ngọc mờ ngái, ngay cả vẻ mặt y hệt nàng năm đó.

Không thể nghe thấy tiếng than nhẹ chậm rãi từ môi hần tràn ra, trên Tru Thần đài, người ấy toàn thân thấm đầy máu, ánh mắt căm hận quyết tuyệt quan hệ lại một lần nữa hiện lên trước mắt...

Toàn thân hần đứng dậy, sắc mặt đã khôi phục bình tĩnh, “Chép lại một ngàn lần đi.”

Nói vậy sư phụ đã đối với nàng thất vọng cực độ rồi, nhìn bóng dáng sư phụ có chút lạnh lùng cô đơn, nàng lâm vào tự suy xét lại bên trong.

Sờ sùng Vũ Đăng, nàng lẩm bẩm nói: “Vũ Đăng, lần này sư phụ tức giận thật rồi...”

“Chủ nhân đừng để ý, về sau nếu người ngoan ngoãn nghe lời, sư phụ đại nhân tự sẽ không cùng người so đo.”

Nàng trịnh trọng gật gật đầu, trong lòng thâm hạ quyết tâm, về sau tất nhiên ngoan ngoãn nghe lời sư phụ, thật sự nghiên tập pháp thuật, không đến hồ tiên động, cũng không đi tìm chim Trĩ tinh chơi nữa.

Lúc đó năm tháng như thơ, phong cảnh như họa, rừng Anh Đào trải dài, núi xa xanh thẳm

Ai cũng không biết từ đó về sau, thời gian thấm thoát qua nhanh, thoáng chốc đã mấy ngàn năm

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hủ Thi Ma*

Đêm khuya vắng vẻ yên tĩnh, trăng lưỡi liềm mới mọc.

Nơi thôn quê hẻo lánh có bóng người một đen một trắng phút chốc xuất hiện từ phương xa rồi đứng lặng im.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, hình dáng hai người ngày càng rõ ràng.

Người áo đen đầu đội nón đen che khuất mặt, thấy không rõ dung mạo nhưng quanh người tỏa mùi xác thối nồng nặc hết sức gay mũi.

Đối diện hần là cô gái áo trắng, tóc buông tự nhiên sau lưng, nhìn mặt mày như không tập trung nhưng lại thông minh ngấm, váy áo nghệ thường chằm

chậm bay trong gió, có nói tiên tư ngọc dung cũng không quá.

Tên áo đen âm trầm nhìn chằm chằm cô gái trước mắt một lúc lâu, rốt cuộc lên tiếng: “Phát Dao Các chủ, sao ngươi cứ âm hồn không tán quần lấy ta không tha? Thiên hạ yêu ma nhiều như vậy, vì sao phải cùng ta đối nghịch?”

Giọng của hắn quái dị mà sắc nhọn, cô gái áo trắng lại không chút phật lòng, cười tủm tỉm nói: “Chẳng phải từ âm hồn không tán là để chỉ yêu ma các ngươi sao? Sao lại dùng trên người bọn tọạ? Bọn tọạ quả thật không vui đó.”

“Còn nữa” về mặt nàng nghiêng ngẫm nhìn về phía hắn, “Bọn tọạ chẳng qua là yêu thích một kết cuộc, nếu để ta gặp gỡ ngươi, hiển nhiên sẽ phụ trách trách ngươi tới cùng, bằng không truyền đi ảnh hưởng danh dự bọn tọạ rất không tốt a!”

“Hừ, ít nhất xung quanh ta, Linh Tiêu cung các ngươi xưa nay đáng giận đến cực điểm, ngươi thật sự không chịu buông tha ta sao?” Tên áo đen phất chốc vút nổi, lộ ra cái đầu lâu đầy giòi bọt, dữ tợn nhìn nàng.

Quả thật giờ phút này Phát Dao có chút không rõ tâm tư Hủ thi ma này, mới này hắn còn đội nón, nhìn coi như thuận mắt, vì sao bỗng nhiên cuồng tính vút nổi ra? Hay là... là cảm thấy mình diện mạo oai hùng, trước khi chết lộ mặt ra một chút mặt ư?

Ừ, quả thật không phải không có khả năng.

Nàng khoanh cánh tay nhìn hắn, cười nói: “Ngươi nói gì chứ? Nếu đã đuổi tới đây, bọn tọạ lý gì bỏ dở nửa chừng?” pháp lực Hủ thi ma ở yêu ma giới chỉ bị cho là bình thường, nhưng cực giòi chạy trốn, lần này tìm ra hắn, nàng phải tìm suốt ba ngày. Nếu đi tay không về, chẳng phải sẽ bị Huyền Túc hoàn toàn xem thường ư?

Nàng liếc mắt một cái tiếp tục nói, “Hơn nữa nếu không cần tinh phách dơ bẩn của ngươi đi tể bị vong hồn vô tội bị ngươi ăn, ta đây sao tránh khỏi làm thất vọng?”

“Ha ha ha ha...” Hủ thi ma ngửa mặt lên trời cười phá lên, về mặt khinh khinh đáp:

“Dân chúng nhân giới? Bất quá là một đám vô dụng không chút phản kích mà thôi, bọn họ chỉ xứng làm mỹ thực trong bụng thôi, ta làm gì sai?

Thiên đạo tuần hoàn, yêu ma hưng thịnh, ngươi cho chi bằng lực lượng Linh Tiêu cung các ngươi, liền xoay được Càn Khôn đại thế?

Ngươi nằm mơ đi! Lực lượng Ma giới ta nay tăng nhiều, Phong Ấn ngục giới sớm hay muộn sẽ bị mở ra, đến lúc đó chúng ta thống nhất Lục giới, sắp rồi, ha ha ha ha...”

Phát Dao liếc thấy hắn cười đến mức mặt méo mó. Nàng kết luận Hủ thi ma bề ngoài mặc dù có thể hù dọa người, nhưng đầu óc không nhất thiết phải như vậy.

Cho dù chúng yêu ma thật sự nhất thống Lục giới, phải xem hắn còn mạng thấy không. Thần hồn hắn nay sắp không còn nữa, có gì đáng mừng?

Xem ra lần này nàng giết nguyên thần quả là việc thiện, bằng không giữ thứ đầu óc ngu dốt trong hậu thế yêu ma, ai biết hắn muốn quật khởi ra thứ yêu ma gì!

Phát Dao quyết ý không dài dòng nữa: “Nhân giới có câu, người sắp chết đều nói chuyện tốt. Đáng tiếc ma chỉ là ma. Quả thực cách tiêu chuẩn con người khá xa, sắp thần hồn tịch diệt tới nơi mà cứ làm bọn tọạ không vui! Đã thế, chúng ta không tiếp tục ôn chuyện nữa, tránh bản lỗi tai bọn tọạ!”

Dứt lời tay trái nàng hơi đổi, thanh trường kiếm sắc bén đột ngột trong tay.

Đường kiếm sáng lóa hiện ra, nháy mắt ngưng tụ thành vô số luồng sáng, chú ngữ “Tăng” theo miệng nàng niệm ra niệm ra, ” bỗng chốc vạn đạo kiếm quang như gió độc toàn lực cắm thẳng vào thân thể hắn.

Hủ thi ma phút chốc phát ra tiếng kêu thê thảm nanh, thân thể màu đen bắt đầu thối rữa từ từ, mùi hôi thối trộn lẫn máu chảy xuống.

“Ma để thức tỉnh, ngục giới mở ra, Lục giới tất thành Tu La địa ngục, ta chờ ngày đó... Ha ha ha ha...” Giây lát sau, toàn bộ thân thể hắn biến mất, chỉ còn lại một vũng máu đục ngầu.

Từ lúc nàng trăm yêu trừ ma tới nay, lời này đã có vô số yêu ma nói trước khi bị nàng tiêu diệt nguyên thần. Tuy nghe có chút chán ngấy nhưng bọn hắn trăm không ngại nói, có thể thấy câu này cũng coi như là tinh túy, niềm vui của yêu ma lớn nhỏ.

Nàng rũ mắt nhìn lòng bàn tay, trường kiếm màu bạc nhất thời biến mất, vừa định xoay người rời đi, chớp mũi quanh quần khó mũi khó ngửi làm ni tâm nàng hơi nhíu lại.

Bởi vì Hủ thi ma ăn người sống, nhất là trái tim trẻ con non nớt cho nên ăn càng nhiều, thân thể càng tanh tưởi.

Nên khứ thứ mùi này đi, bằng không khiến yêu ma xung quanh cảnh giác thì rất không ổn.

Nàng vung tay áo dài lên, vết máu trước mắt lập tức trôi đi, trong không khí thoảng hương thơm.

Nàng hài lòng gật gật đầu, rồi đi.

Vừa đi vài bước, nàng bỗng dừng nhớ tới gì đó, dừng chân lại. Thoảng khoa tay múa chân vài cái, trước mặt lập tức hiện lên một tấm gương trong suốt, bên trong phút chốc xuất hiện khuôn mặt phong thần tuấn lãng.

“Tiểu Phát Dao, đã lâu không gặp, sư huynh rất nhớ muội a!”

“Huyền Túc, người đã nói lần này đánh đổ nếu thua sẽ mời ta ăn món ngon vật lạ Nam Hải, sư tỷ nhắc nhở đệ nay có thể chuẩn bị.”

Huyền Túc cười có chút phong lưu phóng khoáng: “Nói thế mới năm ngày đã tiêu diệt Hủ thi ma? Không hổ là sư muội ta, quả nhiên chân truyền của sư huynh! Sư muội yên tâm, sư huynh xưa nay khá tốt bụng, lần này định dẫn muội đến Tây Hải đi dạo, muốn ăn món ngon gì cứ việc mở miệng.”

“Như thế rất tốt, có điều người còn đã quên một chuyện?”

“Chuyện gì?” Huyền Túc mặt lộ vẻ mặt khó hiểu.

Nàng cười rất hiền lành, “Người rõ ràng nói trong năm ngày lấy được nguyên thần Hủ thi ma, không chỉ mời ta ăn món ngon vật lạ, mà từ đây về sau gọi ta một tiếng sư tỷ, không biết sư đệ còn nhớ rõ không?”

Bên kia tấm gương mặt Huyền Túc ngậy ra sừng sốt, một lát sau sắc mặt vô tội nói: “A... Sư muội, có nghe thấy ta nói không... Vì sao ta nghe không được tiếng của muội? ...Hửm... Là nguyên nhân gì? Ờ...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, hình ảnh cũng dần dần mờ hồ.

Phát Dao nhìn bộ mặt vô tội trong kính, khóe miệng nhin không được hơi giật giật: “Huyền Túc, người lại muốn lấp liếm...”

“Sư muội a... Sư huynh thực sự nghe không thấy tiếng của muội... Vừa khéo ta mới hẹn Bách Hợp tiên tử ngắm hoa dưới ánh trăng. Sư huynh đợi muội sau khi về, tạm biệt nhà, nhanh trở về thôi...”

“Gọi ta là sư tỷ...” Phát Dao kêu to, lúc đó hình ảnh đã sắp hoàn toàn biến mất.

Phát Dao thu hồi Huyền Thiên kính, đáng tiếc Vũ Đẳng không ở đây, bằng không nhất định phải cho nó biết cái người này vô si làm người ta giận sôi đến cỡ nào! Thực làm nhân thần phẫn nộ!

Phát Dao một bên cảm ngự kiếm đi, một bên che miệng ngáp, đột nhiên nghĩ tới Vũ Đẳng, không biết giờ nó biến thành bộ dáng nào nhỉ? Trước kia nó còn thấp hơn nàng một chút, sừng con nho nhỏ, thân hùm cũng chưa cao lớn, trong thần thú chỉ xem như tiểu thần thú xinh xắn lạnh lùng. Lần này nó bé quan lâu, đừng nói pháp lực không thấy tiến bộ, khốc phí công lao ngày trước mà thể diện của chủ nhân nàng đây cũng mất hết.

Nói đến vẫn là Hòa Phượng cho nàng mặt mũi, không chỉ pháp lực cao cường, mà cả lông chim lửa đỏ chói mắt, đẹp mặt được ngay. Chẳng qua gần đây nó cũng đang bé quan lịch kiếp, bằng không mang nó đi dạo, miễn cho nàng giờ nhàm chán thế này.

Nói đến Hòa Phượng, kỳ thật có chút lai lịch.

Hòa phượng là quý tộc trong thần thú thời viễn cổ, mà thần thú viễn cổ hơn mười vạn năm trước trong trận chiến của Diêm Yêu bộ tộc cùng Thần ma tộc thượng cổ cơ hồ đều bị rơi xuống và thiêu cháy, số còn sống sót rất ít, huống hồ là quý tộc trong thần thú chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tuy rằng Vũ Đẳng cũng là thần thú thượng cổ, nhưng không biết vì có gì, nó giống như từng bị thương quá nặng. Nguyên đan tổn thương hết sức nghiêm trọng cứ thế phải bế quan tu luyện một lần nữa. Do đó pháp lực so với Hòa Phượng tất nhiên kém hơn một chút.

Thần thú thượng cổ bình thường đều cao ngạo phi thường, cả đời phần lớn chỉ phụng dưỡng một vị chủ nhân xứng năng lực, một khi chủ nhân thần hồn tịch diệt, mới tự chọn chủ nhân khác, nếu không tuyển chủ thì tự mình lưu vong ở Hoang dã Chi Khung.

Nghe đâu Hòa Phượng năm đó từng là thần thú của thượng thần Ly Mặc, ngàn vạn năm chỉ có một chủ nhân thượng thần mà thôi, sau khi thượng thần Ly Mặc thần tịch, thì không còn có xuất hiện nữa.

Thật không may ngày đó nó đột nhiên bay vào Linh Tiêu cung, làm mọi người tranh xúm lại xem, quý báu, rất náo nhiệt.

Sau khi Hòa phượng nói ý đồ muốn tuyển chủ lần thứ hai, toàn bộ Linh Tiêu cung, thậm chí tiên giới đều sôi trào! Tiên nhân có chút thực lực và người tu hành ai cũng sinh lòng chờ mong chính mình may mắn trở thành chủ nhân mới của Hòa Phượng Thần thú.

Lúc đó Phát Dao khoảng chừng như một đứa trẻ sáu, bảy tuổi của nhân giới.

Lúc Hòa Phượng bay vào Linh Tiêu cung, Phát Dao và Huyền Túc hoàn toàn không biết, còn đang ở Ngăn Tĩnh các hết sức chăm chú nghiên cứu làm thế nào đem con thú hoang trước mắt nhỏ long lột da, thảo luận các vấn đề sâu xa như đem kho tàu hay nướng than, đủ loại như thế...

Sau nửa canh giờ, Huyền Túc cười khanh khách đưa hai đuôi thỏ tới trước mặt Phát Dao, lấy lòng nói, “Sư muội a, đừng nói sư huynh không sẵn sàng muội nha. Nè, cái này cho muội.”

“Ừm, thời điểm quan trọng như thế, sư đệ còn không quên đạo lý lớn nhỏ, việc lễ nghĩa liêm sỉ quả thực không uống học hành, sư tỷ rất lấy làm an ủi.” Phát Dao thần nhiên nhận hai đuôi thỏ, hài lòng gật gật đầu.

Huyền Túc nhíu đầu mày, “Huynh nói Phát Dao sư muội a, muội rõ ràng nhỏ hơn năm trăm tuổi, làm sao có thể là sư tỷ? Gọi ta là sư huynh quả thật là không sai.”

Phát Dao bình tĩnh nói: “Nhưng ta nhập môn sớm hơn ngươi chín mươi chín năm, dĩ nhiên hẳn ngươi nên gọi ta một tiếng sư tỷ. Sư đệ ngoan ngoãn nghe lời, sư tỷ nhất định sẽ không bạc đãi đệ.”

Huyền Túc nhìn về phía Phát Dao cắn thom ngào ngạt, lời nói thâm thúy: “Phát Dao sư muội, lần này sư huynh phải dạy bảo muội một phen, bản về vai vế há có thể lấy chuyện nhập môn sớm hay muộn mà nói đâu? Lúc nhập môn phải luận tuổi mới đúng. Huống hồ sư muội, sư huynh đối với muội rất tốt a, vừa rồi tổng cộng hai đùi thỏ đều đưa hết cho muội, bằng lương tâm muội nói xem toàn bộ Linh Tiêu cung có phải sư huynh đối với muội tốt nhất không?”

Hắn thoáng chốc cười vô cùng mỉa mai, tiếp tục dụ ngọt nói, “Ngươi, tiểu Phát Dao, gọi ta một tiếng sư huynh, ta lập tức đem nửa con thỏ cho muội, bằng không toàn bộ đều cho muội hết, chỉ cần muội gọi ta một tiếng sư huynh!”

Có trời biết hắn chờ tiếng sư huynh của nàng bao lâu rồi, nhưng sư muội này lại cứ muốn cùng hắn đối nghịch, chết sống không chịu gọi. Lần này hắn quyết định rõ ràng bất cứ giá nào, một con thỏ có gì quan trọng, so ra còn kém xa một tiếng sư huynh hưởng thụ.

Ánh mắt Phát Dao sáng ngời nhìn chăm chăm đùi thỏ trong tay, ở trải qua thật lâu thiên nhân giao chiến, rốt cục kiên quyết lắc đầu. Cần biết ở vấn đề nguyên tắc nàng nhưng chưa bao giờ sai phạm, sao có thể vì một con thỏ vứt bỏ nguyên tắc nhiều năm?

Phát Dao đem một nửa đùi thỏ cắn dở để lại tay Huyền Túc: “Sư đệ, nếu ngươi gọi ta một tiếng sư tỷ, ta không chỉ đem hai đùi thỏ trả lại cho ngươi, mặt khác lại đến Các của đại hộ pháp bắt thêm một con gà cho ngươi, thế nào?”

“Sư muội a, muội...”

Phát Dao nhìn khoe miệng hắn giật giật cực kỳ mất tự nhiên, cho là lợi thế nàng đưa ra cho hắn quá ít chưa đủ, nhất thời hỏa công tâm trí.

Suy tư một lát sau, nàng vươn ba đầu ngón tay, thử thăm dò hỏi: “Hay là... Ngươi muốn ba?”

Huyền Túc nghe vậy, khoe miệng càng thêm co giật, bộ mặt biểu tình càng thêm méo mó.

Phát Dao nhìn Huyền Túc chăm chăm sau một lúc lâu ngộ ra, hay lần này sư đệ vì rốt cục chịu không nổi đã kích do cảm dỗ liền tiếp đưa ra cho nàng bị thất bại nên nhất thời hết sức phẫn nộ, làm toàn bộ khuôn mặt cũng mất kiểm soát?

Suy nghĩ cẩn thận, nàng ngay lập tức bác bỏ ý tưởng này. Muốn nói thất bại, hắn thực cũng thất bại quá vô số lần, chắc sẽ không yếu đuối thế. Nhưng thật ra nàng từng có ý tưởng lấy hai con gà ra dụ dỗ xem hắn tỏ vẻ oán giận mãnh liệt, thế nên phẫn nộ quá độ kéo mọi người choáng váng theo!

Tuy rằng quả thật làm người ta buồn bã chút, nhưng làm sư tỷ nên nói vẫn phải nói.

“Sư đệ a, đây là ngươi không đúng. Chúng ta làm người làm tiên cũng không thể tham quá mức. Lần các của Lưu Diên giờ tổng cộng chỉ còn sót lại hai con mà thôi, chúng ta bắt hết thì thật là quá đáng. Nghe sư tỷ khuyên, mặc dù ta chỉ bắt một con, ngươi cũng đã được lợi lớn, không nên đuổi tận giết tuyệt, vi phạm đạo nghĩa làm người làm tiên Linh Tiêu cung chúng ta...”

“...”

Mọi người ngây ngốc, thật thật chưa từng nghĩ đến Ngân Tinh các nhìn thấy hình ảnh như thế này!

Đại trưởng lão khoe miệng rõ ràng co giật một chút, xấu hổ nhìn về phía Hòa Phượng một bên dò hỏi: “Ngươi xác nhận ngươi muốn chọn chủ nhân là Phát Dao? Hay là... ngươi cân nhắc đệ tử khác...”

Hòa Phượng trầm mặc, âm thầm chịu đựng, một lát sau rốt cục về mặt bi thương nói, “Ta quả thật, xác định, là nàng.”

Lời này vừa nói ra, đem hết hy vọng của mọi người vừa dâng lên hoàn toàn phai nhạt.

Thậm chí có tiên nhân lớn mặt hoài nghi, Hòa Phượng Thần thú có phải chịu đã kích năm đó thượng thần Ly Mặc thần hồn tịch diệt quá lớn, thế cho nên thần chí không rõ, tạo thành cái nhìn độc đáo như thế!

Mọi người vô cùng bị phản, đều phẩy tay áo bỏ đi!

Có điều trước khi mọi người rời đi, không ai không nghe Ngân Tinh các có tiếng hét to vô cùng đau đớn: “Phát Dao, Huyền Túc, các ngươi này hai đứa tiểu vô lại, đem thỏ hoang Linh Sơn trả lại cho ta...”

Sau một trận gà bay chó sủa, Phát Dao thành chủ nhân mới của Hòa Phượng Thần thú.

*: Yêu ma mùi xác thối

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Đùa Giỡn

Phát Dao thu hồi suy nghĩ, lại ngáp một cái thật dài, giờ phút này việc nàng muốn làm nhất chính là lập tức về Ngân Tinh các ngủ mấy ngày mấy đêm, bù đắp mấy ngày gần đây phí công cô sức.

Gần đây yêu ma hoành hành, không ngừng gây chuyện, cho nên toàn bộ Linh Tiêu cung đều trong trạng thái đề phòng nghiêm mật, mỗi đệ tử đều có công việc nặng nề, nàng cũng liên tục chưa có thời gian nghỉ ngơi, lần này tiêu diệt Hủ thi ma, nàng tốt xấu có thể cho đại trưởng lão một cái công đạo.

Đột nhiên, Phát Dao mi tâm hơi nhú lại, một trận ma khí cường đại hướng tới nàng nhanh chóng xông đến. Nàng thu lại suy nghĩ, lòng thầm than ngày nay thậm chí muốn ngủ ngon cũng không phải chuyện dễ dàng a, có thể thấy được thiên đạo quả thực ngày tệ!

Tay áo dài vung lên, nàng cúi người, trực tiếp bay xuống đỉnh Thương Phong, ghé mắt khẽ cười nói: “Đến rồi thì hiện thân đi, bốn tọa không nhàn hạ cùng người chơi trò ẩn nấp.”

“Ha ha ha ha...” Một bóng người màu đen bỗng dung hiện thân, là Hắc lâu ma có vô số đầu lâu “Phát Dao Các chủ quả nhiên danh bất hư truyền, nhanh như vậy đã phát hiện hơi thở của bản ma.”

Nàng giương mắt đánh giá Hắc lâu ma phía trước, hình dáng có nhỏ hơn Hủ thi ma quả thật cũng nhìn chẳng tốt được bao nhiêu, có điều nhiều đầu lâu thoát nhìn phổ trương hơn rất nhiều.

Nói tới gần đây gặp được Yêu ma dung mạo đều hết sức vạm vỡ, tuy rằng Phát Dao vốn không trông cậy nhìn vào bọn họ thấy vui tai vui mắt, nhưng vạm vỡ quá đáng quả thật làm người ta có chút ngán.

Kỳ thật bên trong Yêu ma cũng có phân chia xấu đẹp, có Yêu ma căn nguyên mặt đẹp là Yêu ma có phẩm giai cao, ví như Ma đế Từ Phách trong thượng cổ thần ma, nghe nói dung mạo yêu mỹ có một không hai, phong hoa tuyệt thế; còn bộ tộc Tinh linh, thân hình là tinh hồn do thiên nhiên thai nghén nên giống hoa cỏ, động vật. Nếu bản tính bọn chúng thuần lương, tâm chính hướng đạo, sau khi tu đạo có khả năng tu luyện thành tiên, bình thường cũng là phong thần minh tú, đủ có dung mạo các hạng người; còn loại căn nguyên mặc dù vô cùng xấu xí vô nhưng có được pháp lực yêu hóa thành dung mạo mỹ nhân.

Hắc lâu ma trước mắt làm loại thứ ba, đây còn là căn nguyên thật của hắn.

“Người đi theo bốn tọa làm gì? Chúng Yêu ma nhìn thấy bốn tọa đều e sợ tránh còn không kịp, người thật khác biệt làm cho bốn tọa không khỏi có chút thường thức khí phách của người. Nói đi, mục đích của người đến cùng là gì?” Nàng phút chốc nâng tay áo che nửa khuôn mặt, ngáp một cái.

Hắc lâu ma đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Dám hỏi có phải Phát Dao Các chủ vừa mới giết chết một Hủ thi ma hay không?”

Ánh mắt nàng rốt cục toát ra vài phần hào hứng, “Hay là người vì nó mà đến trả thù?”

Bỗng dung, nàng lại liếc mắt kỳ dị nhìn nó một cái, nghiêng đầu suy ngẫm “Các người có quan hệ gì? Rõ ràng không phải một chủng tộc, tuy rằng đều là công*, hay là... các người có bí mật gì không thể cho ai biết?”

Nghĩ vậy, nàng nhất thời sáng tỏ, liên tục gật đầu nói: “Thảo nào thảo nào, thì ra là đoạn tụ!”

Hắc lâu ma nghe vậy, nhất thời nổi nóng, lửa giận bùng bùng quát lớn: “Đừng vội nói vậy! Hắn là đồ đệ của ta! Báo thù cho đồ nhi ta, thiên kinh địa nghĩa**! Người nói hươu nói vượn gì đó!”

Phát Dao hào sảng vung tay lên, trấn an nói: “Người không cần che giấu, nói ra không có gì không tốt. Lại nói trước kia Yêu ma giới các người cũng từng nhìn thấy qua, nhìn cũng có vui tai vui mắt thôi. Mặc dù ta không lĩnh hội nhưng cũng biết các người vượt qua chủng tộc và giới tính rất cần dũng khí. Huống chi, không phải mỗi người đều có thể làm được đoạn tụ, ta tự nghĩ nó cực kỳ cần tuệ căn, người nhất định đừng cảm thấy thẹn mới đúng!”

“...” Hắc lâu ma cả người giật run.

Phát Dao nghiêng đầu suy ngẫm, ở trải qua một phen thiên nhân giao chiến, cuối cùng nói: “Ban đầu ta muốn nhân thầy trò các người đoạn tụ tình thâm mà tha cho người một mạng, nhưng kể từ giờ lỗ đầu người vì đồ đệ đi trước người mà đã kích trầm trọng đi nơi nơi giết người phóng hỏa, thì là ta không phải. Cho nên càng nghĩ ta cảm thấy vẫn nên cho người cùng đồ đệ đoàn tụ thì tốt hơn!”

“Người...” Hắc lâu ma đã giận tới cực điểm, đến giọng đều có chút run run, “Hừ, ít nói nhảm, chịu chết đi!”

Hắn biến hóa nhanh chóng, vô số đầu lâu trong khoảnh khắc biến thành luồng khí đục thật lớn, đột nhiên đánh về phía Phát Dao.

Phát Dao bay lên lùi về sau mấy bước, tay trái phút chốc rút ra Ngân Mặc kiếm, một bên đọc chú ngữ, một bên nhanh chóng hướng trung tâm luồng khí

đọc mà phi tới.

Ngân Mặc kiếm bị Phát Dao quán nhập pháp lực mạnh mẽ, đâm thẳng vào vị trí đầu lâu trung ương. Hắc lâu ma thảm kêu một tiếng sau đó toàn thân gãy dựa, nọc độc trên người đột nhiên phun ra bên ngoài.

Phát Dao nhanh chóng tránh khỏi thân thể hắc vài thước, ám độc chú ngữ mở ra kết giới, Ngân Mặc kiếm lập tức như bị cầm ứng bay trở về tay Phát Dao, một luồng máu đen tanh tưởi bỗng dừng vọt tới mặt.

Hắn là đâm trúng chỗ hiểm rồi? Khói đen dần dần tan đi, Phát Dao đi khắp khiêng về phía trước, đã không còn thấy bóng dáng Hắc lâu ma.

Sao lại thế này? Ánh mắt của nàng hơi nheo lại, cẩn thận nhìn bốn phía. Nơi đây rõ ràng không phải Thương Phong đỉnh, đập vào mắt đều là rừng Anh Đào hồng nhạt, trong không khí toàn mùi ẩm ướt và hương bùn đất phiêu tán. Cảnh đẹp như thế, thật là tiên cảnh chốn nhân gian!

Nàng hoang mang nhìn bốn phía, làm thế nào nàng ở đây? Chẳng lẽ là ma thuật của Hắc lâu ma? Nàng dùng Khư Chướng chú vẽ một cái trước mắt, bốn phía vẫn y nguyên chẳng biến mây may, xem ra không phải ma thuật, hơn nữa nơi đây quả thật cũng không một chút ma khí.

Phát Dao càng thêm hoang mang, rõ ràng nàng vừa mới ở trong thân thể Hắc lâu ma, nếu đã đánh nát nguyên thần nó, vậy lúc này nàng hẳn còn tại Thương Phong đỉnh mới đúng. Hay là... bị nó cuốn đến nơi, sau đó thừa cơ chuồn mất?

Nàng tập trung suy nghĩ, cảnh vật chung quanh như đã từng quen biết, nhưng nàng xác định chưa bao giờ tới nơi đây.

Mặc kệ ra sao, đi tới trước xem hành tung Hắc lâu ma rồi tính. Chậm rãi đi phía trước, trước mắt bắt đầu tràn ngập một tầng sương mù mỏng manh.

Theo đường mòn, mơ hồ nàng thoáng thấy dưới bóng cây cây Anh Đào phía trước hình như có suối nước nóng tỏa hơi ấm nhẹ nhẹ. Bên cạnh ao ngẫu nhiên có cánh hoa Anh Đào bay là tả tạo sương mù cho cái hồ.

Hồ suối nước nóng thật đẹp! Mắt nàng nhất thời sáng ngời, nếu có thể ở bên trong tẩy đi một mối máy ngày nay, thật là không còn chuyện gì tốt hơn.

Lúc đó, nàng phải đấu tranh đi trước Hắc lâu ma hành quyết trước hay là nên ngâm trong suối nước nóng này lựa chọn vô cùng khó khăn.

Phát Dao nhìn suối nước nóng, trong lòng do dự, cảm giác muốn nói lúc này như đói bụng ba ngày ba đêm, rốt cục nhìn một món ăn thôn quê bày trước mắt, lại bị cho biết không có thể ăn, tâm ngứa ngáy khó chịu, hoàn toàn vượt quá tưởng tượng.

Có điều đem cái quan trọng cực điểm so ngang món ngon mỹ vị, việc này cơ bản vẫn đã đóng thuyền.

Sau mấy hồi dao động, nàng dứt khoát quyết định vứt bỏ Hắc lâu ma, tính lộc thân thể mới là việc quan trọng trước nhất.

Nàng vừa định cất bước về trước, trên mặt hồ chợt hiện ra nửa thân mình. Hắn tựa vào tri vách hồ tron bóng, tóc đen ẩm ướt tùy tiện thả trên vai hắn, giọt nước trong suốt trên làn da trơn bóng như ngọc mặc sức chảy xuôi. Theo ánh mắt hắn mờ chậm rãi, chỉ một thoáng đất trời im lặng.

Phát Dao tự cảm thấy gấp qua vô số khuôn mặt xinh đẹp, như Huyền Túc tuần mỹ khó sánh, như Lưu Diên xinh đẹp như nắng, quyến rũ như Đào hoa tiên tử, thanh nhã thoát tục như Mai hoa tiên tử, nhưng cũng không bằng cảnh đẹp trước mắt.

Dung mạo của hắn đã là thượng thừa, quan trọng nhất là khí chất nổi bật, phóng khoáng tao nhã, phảng phất không dính khói lửa nhân gian, thế gian sao có người đẹp thế?

Trong đầu như hình ảnh mơ hồ phút chốc chợt lóe rồi biến mất, nàng hơi nhíu mày suy ngẫm, lại không nhớ nổi, hẳn là chưa gặp qua... Một ý niệm trong đầu phút chốc hiện ra, đột nhiên nhớ tới Hắc lâu ma rất hay dùng thuật biến thành dung nhan vô cùng tuyệt mỹ để mê hoặc người trần.

Tương thu hết ma khí, biến thành mỹ nam, bồn tọa sẽ mắc mưu sao?

Nàng gọi lên chút ý cười nghiền ngẫm, thân mình ngồi xổm xuống bên cạnh hồ, tay phải nhẹ nhàng lướt qua nước, cách khoảng gần nhìn thẳng hắn, “Chắc chắn, hoá trang này thật sự là tuyệt sắc a! Người tự biết trốn không thoát, muốn lấy sắc đẹp dụ dỗ bồn tọa thả cho người một con đường sống ư?”

Giờ phút này hoa Đào rơi rụng, hơi nước mù mịt, đôi mắt chứa không gian bưng bít như cách cả thế hệ.

Có chút kinh ngạc khi hắn không hề phản ứng, Phát Dao yên lặng chăm chú nhìn hắn hồi lâu. Rốt cuộc nàng nhận định Hắc lâu ma chắc là muốn cùng nàng chơi trò lạt mềm buộc chặt.

Chắc là vậy rồi, Phát Dao chợt nghĩ “Lạt mềm buộc chặt” quả thật là có chút điên cổ.

Mấy năm trước, Huyền Túc thường hay đùa với Mẫu Đơn tiên tử, hoa Hồng tiên tử, hoa Quế tiên tử chờ sau khi chúng tiên tử tắm hoa nô phóng***, liền biến mất không thấy tăm hơi, làm hại chúng tiên tử thường xuyên mày chau mặt ủ chạy đến Ngân Tinh các của nàng tìm hiểu hành tung.

Phát Dao đương nhiên biết thời gian hắn biến mất đa số là chạy đến Đông Hải tìm lão rùa thần chơi cò, hoặc đến Nam Hải đãi ngắm trăng cùng Long tam thái tử luận bàn pháp thuật, nhưng Huyền Túc bắt nàng nói hắn đang truy tra hành tung yêu ma, ngày về vô chừng. Sau đó đợi cho chúng tiên tử cơn nước không màng, ngủ không ngon thì hắn bỗng thâm tình chân thành xuất hiện.

Lúc đó lấy tư chất Phát Dao không thể hiểu được vì sao Huyền Túc tình nguyện chạy ra ngoài đi chơi cũng không nguyện nói cho chúng tiện sự thật.

Một ngày, Phát Dao rốt cục nhận không được hỏi nghi hoặc trong lòng.

Lúc ấy Huyền Túc vô cùng âu yếm vỗ vỗ đầu nàng nói, “Sur muối, vậy là muối kiến thức hạn hẹp. Cái này gọi là lạt mềm buộc chặt biết chưa?”

Phát Dao lắc đầu, tỏ vẻ cửa học vẫn quá thật sâu xa.

Huyền Túc hiển nhiên chỉ cho nàng ví dụ so sánh tương đương: “Giống như muối giờ phút này rất muốn ăn một con chim Trĩ, đáng tiếc nó còn chưa lớn, ăn tự nhiên là không hứng thú, hơn nữa hương vị cũng không đủ ngon. Muối tự nhiên thả ra trước, đường nó mập ra rồi bắt ăn, cái này gọi là lạt mềm buộc chặt.”

Phát Dao khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn, “Ta khờ sao? Ta tất nhiên sẽ buông tha cho con nhỏ, mặt khác đi bắt một con lớn hơn.”

Huyền Túc hết sức lạc quan, quyết định ngôn truyền không bằng thân giáo, liền dẫn theo Phát Dao đến thanh lâu nhân giới đi dạo một vòng.

Sau khi đi thăm xong, Phát Dao mở rộng tầm mắt. Từ đó về sau không chỉ hiểu được sâu xa cái gì gọi là lạt mềm buộc chặt, còn biết suy một ra ba học ngày càng nhiều.

Giờ nàng phân tích quả quyết Hắc lâu ma muốn lạt mềm buộc chặt, sau đó thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, trở tay tấn công.

Nhắc tới tâm cơ, này hắc lâu ma quả thật có chút thâm trầm, loại tiểu yêu ma này nàng chẳng để vào mắt.

Chơi đùa cùng người sao lại không!

Bên môi nàng thoáng cười điệu một chút, rồi vung tay, nháy mắt chuyển qua nam tử trước mặt. “Chắc chắn, này hoá trang quả thật không tệ, nhìn xem bồn tọa cũng rất rung động a! Hay là người muốn dụ hoặc bồn tọa, cùng ta mây mưa thất thường một phen sao?”

Dứt lời, nàng mặt dày một tay giữ cái đầu nghiêng một bên, thân hình nửa nằm bên cạnh hồ, tay kia thì nhẹ nhàng kéo cằm của hắn lên, phong tình vạn chủng nói, “Được rồi, bồn tọa sẽ theo ý nguyện của người.”

Tuy là ma thuật hóa, nhưng cũng không thể không nói người trước mắt người môi đỏ mắt sáng, tuần dật nổi bật, dung nhan tuyệt sắc như tuyết bay trong gió, phong thần tuấn mạo như mây nhẹ che trời.

Càng gần mặt hắn, nàng rõ ràng nhìn thấy giọt nước trong suốt trên làn da như ngọc từ hai má, cổ nhẹ nhàng trượt xuống dưới, làm cho sắc đẹp không cùng tăng thêm vài phần ái muội.

Phát Dao trầm nghĩ, Hắc lâu ma bộ dáng coi vậy mà con mắt thường thức hóa ra không tệ, cư nhiên biến ra dung mạo tuyệt sắc đến thế! Nếu gặp được giới tiên định lực không tốt, nói không chừng sẽ bị cám dỗ.

Môi đỏ mọng gần trong gang tấc, thần sắc hắn vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, hai hàng lông mày nhíu lại thoáng tiết lộ một chút nổi long của hắn.

Nàng nhân cơ hội trở tay không cái cổ duyên dáng của hắn, sắc bén nói: “Hắc lâu ma, nếu người lập tức ngoan ngoãn hiện ra căn nguyên, bồn tọa nể tình tình thâm đoạn tỵ của người cùng đồ đệ mà không đánh nát nguyên thần của người. Bằng không bồn tọa lập tức khiến cho người thân hồn câu diệt, vĩnh viễn không siêu sinh!”

Đôi mắt rốt cục có tia dao động, sóng mắt hồ sâu liền nhìn thẳng nàng, hoài niệm, nghi hoặc, giật mình mừng rỡ, đau thương chột lóe qua... Cuối cùng đều buông xuống theo hai con ngươi, che giấu dưới hàng mi thật dài.

Hắn gạt tay nàng qua một bên, chậm rãi phun ra: “Ta không phải người người muốn tìm.”

Nàng bán tín bán nghi mặc niệm chú Thanh tâm, trước mắt xẹt qua một luồng sáng chiếu vào cái trán trắng nõn của hắn. Mãi chưa xuất hiện biến hóa gì, ngược lại bị một luồng sáng màu bạc trắng bao phủ, mà bình thường chỉ có chúng tiên của tiên giới và người tu hành trên người phát ra.

Nàng lập tức xấu hổ, nói như thế nàng chẳng phải là ngẫu nhiên, chẳng những hiểu lầm mà còn đùa giỡn người ta? Trò đùa này thật quá lớn!

Nàng lập tức nhanh chóng sửa sang lại ý quan, đứng thẳng thân mình, nho nhã lễ độ cười nói: “Vị tiên hữu này, vừa rồi ta hiểu lầm người là yêu ma ta đang muốn tìm, cho nên mới ra tay thừa, ta đã hiểu được tội, xin hãy thông cảm.”

Hắn trầm mặc không nói gì, lại làm Phát Dao nhắm mắt có vài phần sợ hãi. Tình thế như vậy, chuẩn trước là tuyệt nhất!

Đúng lúc nàng định tìm lý do để đi, hắn đột nhiên mở miệng: “Người vừa mới nói mây mưa thất thường sao?”

“Chuyện kia... đùa chút... đùa chút thôi, xin tiên hữu đừng để trong lòng mới tốt.” Nàng lúng túng nói, “Bồn tọa còn có nhiệm vụ bên mình, sẽ không ở lại thêm, tiên hữu day sớm thật.”

Giờ còn quá sớm, sương mù dày đặc, tiên hữu coi chừng lạnh, bồn tọa đi trước.” Dứt lời, gần như lập tức bỏ trốn mất dạng.

Hắn nhìn hướng nàng biến mất, hơi ngần ngại.

Hầu như không nghe được tiếng thờ dài từ miệng hắn tràn ra, đôi mắt thờ ơ như màn sương. Hắn vò cánh hoa Anh Đào đang nổi trên mặt nước, cánh hoa trong bàn tay nháy mắt tan rã...

công*: giống đực

thiên kinh địa nghĩa**: đạo lý hiển nhiên

tâm hoa nở phóng: như mở cờ trong bụng

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Phong Ấn Ngục Giới

Lúc Phát Dao tỉnh lại đã là giữa trưa ngày thứ hai. Xác thực mà nói, nàng là bị hương thịt nướng mê người đánh thức.

Nàng trang điểm đơn giản sau đó “vút” một tiếng mở phong ấn kết giới Ngân Tinh các, đi theo hương thịt nướng.

“Mọi người xem không phải Phát Dao sư tỷ đến sao? Ha ha... Xem đi, vẫn là biện pháp của Huyền Túc sư ca dùng được.” Người nói chuyện là một cô gái ước chừng mười bốn, năm tuổi tuổi nhân giới. Toàn thân nàng diện váy dài nghe thường màu tím nhạt, khi cười lộ lúm đồng tiền ẩn hiện, thoát nhìn rất lạnh lợi.

“Từ Vi sư muội sớm thế! Thiên toàn sư tỷ, Nam Phóng sư huynh cũng ở đây, quả là náo nhiệt!” Phát Dao phút chốc xuất hiện bên cạnh bàn thạch trong đình Bạch Ngọc. Sớm? Ba người nhìn mặt trời giữa trưa treo cao chói chang, lập tức im lặng. Phát Dao đối với nhận thức giờ giấc quả nhiên khác hẳn với người thường.

“Phát Dao sư muội, đói bụng chưa?” Thiên Toàn lấy ra một mâm thịt nướng đưa tới trước mặt Phát Dao, “Đã nhiều ngày muội vất vả, cả ngày bên ngoài chưa ăn gì ngon, nhanh ăn đi.”

“Ừm, ngửi thấy hương vị đều rất thơm, Thiên Toàn sư tỷ đối muội quả thật là tốt.” Ánh mắt Phát Dao sáng ngời nhìn chằm chằm thịt nướng trước mặt, cảm thấy bụng đói càng kêu vang.

“Phát Dao sư muội thật bất công a. Vì nhỏ long gà, mà sư huynh ta mất không ít công phu, Muội nhớ thương mỗi Thiên Toàn sư tỷ của muội sao?” Nam Phóng ai oán nói.

Phát Dao nhìn gương mặt Nam Phóng hết sức thô lỗ, hoàn toàn không hợp với ngữ điệu ai oán, lập tức nói: “Làm sao có thể? Nam phóng sư huynh dĩ nhiên hết sức công lao vất vả càng lớn.”

“Phát Dao sư tỷ, kỳ thật có công nhất không thể không nhắc tới Huyền Túc sư huynh. Nếu không phải huynh ấy mạo hiểm để đại hộ pháp đuổi giết ngàn dặm, đem gà Thương Sơn từ Thiên Cơ các ra, chúng ta còn không có cơ hội nhắm nháp loại cảm kỳ trân này trong truyền thuyết mỗi một ngàn năm chỉ có một con đâu.”

Từ Vi tò mò nhìn Phát Dao: “Có điều nghe Huyền Túc sư huynh nói con gà này là để đền tội với tỷ, để tỷ bỏ qua vụ cá cuộc lần trước. Hai người cá cược gì vậy?”

Phát Dao chậm rãi bắt tay vào gặm đùi gà nói: “Chỉ biết hắn xấu lắm. Vốn cũng không trông cậy vào hắn, giờ hắn đi đâu rồi?” Không phải sợ kêu nàng là sư tỷ, lại trốn đi? Nàng nghĩ nghĩ, lại ngược mắt dò hỏi: “Sao không thấy Bắc Lân sư huynh?”

“Nghe nói nhân giới phía đông đột nhiên chết mấy nghìn người, nguyên nhân cái chết không rõ. Hơn nữa tình khí sau khi bị hút đều biến thành Hủ thi hút máu, cho nên đại trưởng lão phái Huyền Túc đi thăm dò một chút, Bắc Lân thì đi Đông Hải.” Thiên Toàn tiếp lời.

“À, thì ra là thế.” Phát Dao hiểu rõ, gần đây nhân giới quả thật không yên ổn.

“Đúng rồi, Phát Dao sư tỷ, lần này tỷ đi bắt Hủ thi ma có gặp được chuyện gì thú vị không?” Từ Vi rất có hưng trí hỏi.

Chuyện thú vị? Một màn mỹ nam tắm rửa trong suối nước nóng bỗng dưng chợt lóe qua, Phát Dao thoáng lắc đầu, chuyện mất mặt không thể để lộ.

Không đợi Phát Dao mở miệng nói, Nam Phóng liền gõ trán Từ Vi nói: “Nha đầu muội kia chỉ biết ham chơi đùa giỡn! Không lo chăm chỉ tu luyện pháp thuật một chút, chỉ bằng pháp lực gà mờ của muội, nếu gặp phải yêu ma pháp lực cao thâm, xem ngươi làm thế nào cho phải!”

Từ Vi quyết quyết miệng nói: “Muội nói đại ca nghe, tuy rằng pháp lực muội không lợi hại bằng Ngũ sắc các chủ, nhưng tốt xấu cũng vừa trở thành Từ Vi thần tướng trong mười hai tinh, yêu ma bình thường có thể làm khó dễ được muội?”

Còn nữa, mặc dù có gặp phải yêu ma pháp lực cao thâm thật, đánh không thắng, còn không biết trốn sao? Trốn không được còn không biết chạy sao?”

Linh Tiêu cung ở tiên giới tồn tại đặc biệt, trong cung đệ tử quá ngàn người, từ lâu lấy “trừ ma vệ đạo” làm nhiệm vụ của mình, được tiên giới tôn sùng. Xưa nay bọn họ ở tiên giới chọn lựa ra những người có căn cốt đặc biệt, tư chất xuất chúng về đạo đức cẩn thận, đợi đủ pháp lực để đảm nhiệm, sẽ phái ra trấn thủ lục giới hoặc trăm yêu trừ ma. Cung có một vị cung chủ, một vị hộ pháp, ba vị trưởng lão, Ngũ sắc các chủ, sáu vị Thánh sử, mười hai Tinh với rất nhiều đệ tử.

Về cung chủ, nghe nói mấy vạn năm trước đã bế quan lịch kiếp, Phát Dao cùng chúng đệ tử đều chưa từng gặp qua, mọi việc lớn nhỏ trong cung chủ yếu do đại hộ pháp và ba vị trưởng lão quyết định.

Phát Dao là các chủ Ngân Tinh các của Ngũ sắc các, bốn vị khác là Bắc Lân các chủ của Bạch Lân các, Nam Phóng các chủ của Lục Hâm các, Thiên Toàn các chủ của Lam Di các và Huyền Túc các chủ của Hồng Đình các. Mỗi vị các chủ ai cũng có sở trường riêng, pháp lực đều rất mạnh.

Dưới Ngũ sắc các chủ là sáu vị Thánh sử: Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, Thanh Long, Cô Phá, Diệu Cốc. Mười hai tinh đem phân biệt là Thất Sát, Phá Quân, Liêm Trinh, Tham Lang, Thiên Phủ, Vũ Khúc, Thiên Tướng, Thái Dương, Cự Môn, Thiên Cơ, Thái Âm, Từ Vi, cấp bậc thấp hơn so với sáu vị thánh sử.

Nam Phóng sắc mặt tối sầm: “Chạy? Ý tưởng của muội quả đúng là một cách.” Từ Vi chính là em gái ruột của hắn, tuy rằng thông minh nhưng suốt ngày không biết vờn lên, làm hắn có chút đau đầu.

Hắn từng sâu sắc hoài nghi các trưởng lão có phải vì nể mặt hắn, mới lên làm ngơ cho nàng trà trộn vào mười hai Tinh, kéo thấp nghiêm trọng tiêu chuẩn toàn bộ nhóm thần tướng.

“Đó là dĩ nhiên.” về mặt Từ Vi đắc ý nói: “Nhắc tới cách này quả thật trăm lần chính xác. Lần trước khi cùng Tham Lang, Vũ Khúc luận bàn tài nghệ, muội chính là dùng cách này làm cho bọn họ căn bản ngay cả ông tay áo của muội đều không sờ tới, chỉ có thể dậm chân xuống đất, cuối cùng tro mắt bại bởi muội.

Lần khảo nghiệm cuối cùng để lên cấp, muội cũng dựa vào cách này mà thuận lợi vào mười hai Tinh. Nói đến muội phải thật sự rất cảm ơn Phát Dao sư tỷ, nếu tỷ không dạy muội biện pháp này, muội còn vì việc lên cấp mà phát rầu.”

Phát Dao thiếu chút nữa mắc nghen. Sau khi nàng thông khí, vô cùng khiếp sợ mới giải thích với Nam Phóng với Thiên Toàn: “Ý của muội là nói thời điểm bất đắc dĩ, quả thật... Cũng có thể tham khảo, mấu chốt vận dụng linh hoạt... Ặc, vận dụng linh hoạt!”

“Quả là cách dễ làm, Linh Tiêu cung chúng ta thật đúng là nhân tài xuất hiện lớp lớp a.” Một thanh âm xốt xa âm vang lên.

“Ừm, quả vậy...” Phát Dao không yên lòng cúi đầu phụ họa, trong lòng buồn bã, Từ Vi sư muội sao lại nói ra chuyện thế này chứ? Nếu ngày nào đó Tham Lang cùng Vũ Khúc tới cửa tìm ta trả thù thì làm thế nào cho phải a!

“Mùi vị con gà rừng này không tệ lắm chứ?”

“Quả thật là không tệ...” Phát Dao tiếp tục vừa vui đầu ăn vừa suy tư, nếu có ngày Tham Lang và Vũ Khúc tới cửa trả thù, nên ứng phó thế nào mới tốt, bằng không trước hết...

“Nếu có thêm một con nữa thì sao?”

Ừa, Thanh âm này nghe qua sao quý dị? Rất quen tai! Phát Dao ngược mắt, vừa vận chạm phải dung nhan hết sức quyến rũ. Hai mắt hắn đầy nước nhưng lóe tia sáng âm hiểm, tươi cười như nắng, lại cất giấu hơi thở nguy hiểm.

Ánh mắt nàng thuận thế xuống chút nữa, quần áo rực rỡ màu đỏ sậm nạm hoa sen vàng, hồng bào đung đưa theo gió, mười ngón tay đeo đầy các loại nhẫn Phi Thúy, Mã Nảo, Bạch Ngọc, Hoàng Kim rực rỡ muôn màu vô cùng làm người ta hoa cả mắt, tuyệt đối bắt mắt. Vừa nhìn thấy Phát Dao nhất thời tâm sinh cảm khái, yêu nghiệt này quả thực chỉ trên trời mới có, nhân gian chắc chưa nghe thấy bao giờ!

Nàng bình tĩnh vuốt vuốt trán, thoáng chốc cười vô cùng thân thiết: “Là đại hộ pháp! Đã lâu không gặp, không biết gần đây thế nào? Ngủ có ngon không?”

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lưu Diên

Lưu Diên không hề rằng, nhưng có thể nghe thấy tiếng nghiền răng kèn kẹt lại phát ra rõ ràng.

Phát Dao vờ không thấy, tiếp tục tươi cười nói: “Đại hộ pháp có muốn ngồi xuống uống chén nước? Gần đây trời hanh hao, dễ khí ứ thượng hoà.”

“Người ăn bảo bối của ta, người nói ta còn uống trôi ngu được sao? Hà, Tiểu Phát Dao?” Ngừ điệu xót xa của hắn làm mấy người nghe được phát lạnh một trận.

Đệ tử mới đến Linh Tiêu cung đều biết tà đắc tội yêu ma, chứ không đi chọc ghẹo đại hộ pháp. Nếu không cẩn thận chọc tới hắn, tất nhiên hắn sẽ không lập tức làm người khó xử, chỉ đợi đến khi người quên mất thì nắm chặt lấy cơ hội trừng mắt tát báo. Người này âm hiểm giả dối, bỉ ổi vô sỉ, cộng thêm sở thích châm ngòi thổi gió quá thật người ta xem đủ!

Nhưng Linh Tiêu cung cũng có hai kẻ thường dám thách thức thiên hạ không biết lẽ phải, làm hắn tức giận đến đấm ngực dậm chân. Chắc hẳn hai đóa thiên phú dị bẩm giới giang này ngoại trừ Huyền Túc và Phát Dao ra, không ai dám nghĩ.

Phát Dao làm bộ giật mình: “Người đây nói con chim trĩ này? Chẳng lẽ... và vật của đại hộ pháp? Ta quả thật hoàn toàn không biết, hôm nay sáng sớm tinh dậy, ta bỗng nhiên nhìn thấy một con chim trĩ từ trên trời giáng xuống, còn tưởng rằng trời thương ta đói khát, mới ban thưởng cho riêng ta một món ngon, cũng không biết đây là bảo bối đại hộ pháp thu nạp! Thật quá tội lỗi, mong đại hộ pháp rộng lòng thứ lỗi.”

Mọi người kinh ngạc đến ngây người, quả thực chưa từng nghĩ đến Phát Dao lại có sức tưởng tượng cao thâm như thế, có thể bịa ra lý do không thể tưởng tượng nổi!

“Phát Dao, ta hoàn toàn chưa từng nhớ sự đói khát của người có thể đạt trình độ bay lên làm trời xanh cảm động, quả khiến cho người ta thuyết phục a!” Tiếng nghiền răng nghiền lợi tiếp tục vang lên, có pha vài phần căm rắng.

Về mặt năng thành kính đáp: “Nào có nào có, ta tự nghĩ nếu đại hộ pháp thành tâm cầu nguyện, tuyệt đối linh nghiệm hơn ta gấp mấy lần. Tuy rằng không nghĩ là ăn chim trĩ của người, có điều đại hộ pháp khoan hồng độ lượng, đại từ đại bi, tất nhiên là sẽ không so đo với tiểu bối bình thường như ta. Huống hồ, nếu là vì việc nhỏ này mà ảnh hưởng đến nổi lòng của người, làm cho dung nhan quốc sắc thiên hương của người sinh ra chút tỳ vết nào, thì thật là không nên!”

“Quả thật a, đại hộ pháp người xem khỏe mắt người hình như có nhiều nếp nhăn, chẳng lẽ gần đây làm việc vất vả quá độ sao?” Từ Vi thêm mắm thêm muối. Mấy người khác đều cúi đầu cười thầm, người Linh Tiêu đều biết Lưu Diên ngoại trừ thu nạp kỳ trân dị bảo, để ý nhất chính là tuấn nhan xinh đẹp của mình.

“Thật sao? Ở đâu, ở đâu a?” Vừa nghe đến khỏe mắt nhăn, hắn nhất thời quá sợ hãi, lập tức giống như ảo thuật nhanh chóng lấy ra một cái kính khác hoa ngọc tinh xảo, khăn trương nhìn. Sau khi xác định cũng không có gì lo ngại, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Hừ, bốn hộ pháp hôm nay sẽ không cùng các người so đo.”

Hắn liếc Phát Dao một cái, người tốt nhất tự cầu nhiều phúc, bằng không chờ ngày khác cơ hội đến ta nhất định đòi về gấp bội, đến lúc đó... Hắn ở trong lòng ta ác vẽ trăm ngàn biện pháp trả thù, đương nhiên hắn sẽ không quên tên đầu sỏ gây ra là Huyền Túc kia!

Hắn sửa sang lại y quan, cười tủm tỉm nói, “Chư vị nếu gần đây không có chuyện gì làm thì nghiên tập pháp thuật nhiều đi, có gắng đạt tới tu vi tinh tiến. Gần đây yêu ma hoành hành, lục giới bất ổn, chúng ta hướng về con người, lấy trừ ma vệ đạo, cứu vớt sinh linh làm nhiệm vụ của mình, tận lực khắp mọi nơi...”

Ánh mắt hắn chậm rãi rơi xuống Phát Dao trên người, “Hơn nữa càng không nên động đến lâu các của người khác, còn lập lại, à không... nên chú ý các vật thần kỳ trên trời rơi xuống, các vị xem ta nói thế nào?”

“Đúng thế ạ...” Mấy người lập tức cười gượng phụ họa.

Phát Dao uyển chuyển, chuyển hướng đề tài nói: “Đúng rồi, theo như lời đại hộ pháp yêu ma hoành hành, lục giới bất ổn có phải có liên quan đến Phong ấn ngục giới hay không?”

Lưu Diên sắc mặt hơi biến, khó có được nghiêm túc nói: “Quả vậy. Gần đây yêu lực Phong ấn ngục giới hình như có tăng mạnh, chúng yêu ma cũng cảm ứng được, cho nên gần đây gây rối, quấy nhiễu lục giới rất không an ninh.”

“Phong ấn ngục giới? Chẳng lẽ là Phong ấn phước ma tồn tại từ thời kì viễn cổ? Gần đây có biến khác thường sao?” Từ Vi dò hỏi.

Ba người đều lắc đầu, kỳ thật bọn họ chỉ biết một khi Phong ấn ngục giới mở ra sẽ đem họa loạn thương sinh, về phần chân tướng cũng đều chưa hiểu rõ hết.

Lưu Diên nói: “Về Phong ấn ngục giới, cũng nên nói cho các người biết. Ở mấy vạn năm trước, Thượng cổ thần tộc là Bàn Cổ đã khai thiên lập địa, lúc thiên địa mới dựng rất hỗn độn còn thần tộc, bọn họ pháp lực phi thường lớn mạnh. Phong ấn phong tỏa ngục giới là Bàn Cổ sáng lập sau khi thiên địa oán niệm, tà khí mà sinh ra nguyên thủy nhất tinh hỗn. Bên trong tiềm tàng lực lượng rất lớn không người nào biết, nghe nói có thể thu hết thủy thể gian, đem thể gian hóa thành luyện ngục, mà thần tộc cổ có nghĩa vụ thủ hộ ngục giới để Phong ấn không bị mở ra.”

Lưu Diên dừng một chút rồi tiếp tục nói, “Nhưng lúc ấy thể gian còn tồn tại một yêu tộc lớn, chính là Diêm yêu bộ tộc, bọn họ cũng có pháp lực phi thường cao thâm. Diêm yêu bắt đầu dần dần bất mãn Thượng cổ thần tộc có thể công khai thống lĩnh thiên địa nhân tam giới, vì thế khởi xướng chiến tranh với Thượng cổ thần tộc.”

“Thượng cổ thần tộc chính là Thượng thần Ly Mặc, Ma đế Từ Phách và Nguyệt thần Dao Tổ?” Thiên Toàn hỏi.

Phát Dao có chút kinh ngạc: “Ma đế Từ Phách cũng là Thượng cổ thần tộc?” Nàng vẫn nghĩ rằng Ma đế là thuộc Yêu ma giới.

Thiên Toàn đáp: “Tỷ nghe nói Ma đế Từ Phách vốn có cùng một gốc với Thượng thần Ly Mặc, có điều hắn một lòng muốn đánh nhau giải khai Phong ấn ngục giới, nên không được Thượng cổ thần tộc thừa nhận.”

Lưu Diên hơi trầm ngâm, gật đầu nói: “Ừ, chỉ tiếc năm đó Thượng cổ thần tộc bị giết về sau thế gian không còn tồn tại thần tộc, mà phẩm giai cao nhất của chúng tiên giới ta chính là thượng tiên.”

“Thượng cổ thần tộc kia là bị giết như thế nào? Chẳng lẽ là bị Diêm yêu bộ tộc tiêu diệt? Nhưng theo ta được biết, Diêm yêu bộ tộc đã bị giết từ lâu, cho dù có còn tồn tại, cũng là vô cùng hiếm có, chẳng lẽ cùng ngục giới Phong Ấn có liên quan?” Nam phóng cũng nói ra nghi vấn trong lòng.

Lưu Diên gật đầu: “Năm đó Thượng cổ thần tộc cùng diêm yêu đấu một trận, bởi vì nguyên nhân nào đó, Diêm yêu mở Phong ấn ngục giới ra. Sau đó, dù Phong ấn bị Thượng thần Ly Mặc che lại, đáng tiếc Thượng cổ thần tộc vẫn rơi xuống và thiêu cháy. Trận chiến năm đó có rất nhiều chuyện cho tới giờ còn giữ kín như bưng, tiên giới cũng không ghi lại. Tóm lại cuối cùng Thượng thần Ly Mặc cùng Nguyệt thần Dao Tổ đã thần hồn tịch diệt, còn Ma đế Từ Phách vĩnh viễn ngủ say ở trong Hư hoang kết giới của hắn.”

“Nhưng nay yêu ma khí của Phong ấn ngục giới tăng cường là chuyện gì xảy ra? Theo lý thuyết nếu thượng thần Ly Mặc đã đem nó Phong ấn, thì lẽ ra không đáng ngại mới đúng.” Phát Dao hỏi.

Về mặt Lưu Diên nhất thời nghiêm trọng đứng lên: “Quá vậy, cho nên ta và các trưởng lão cũng không hiểu rõ được vấn đề, có lẽ là...” Sau một lát trầm tư, hắn đột nhiên vuốt tóc mai bên tai, quét về phía mọi người, cười có chút yêu nghiệt nói, “Cho nên ta mới nói các ngươi nên tu luyện pháp thuật đi. Giúp đỡ chính nghĩa, thủ chính trừ tà là việc thuộc bổn phận của chúng ta, mà nói đầu xa, trên mặt các ngươi cũng tốn nhiều tâm tư kia...”

Dứt lời, hắn ách xì một cái: “Ài, nói đến mấy ngày gần đây ta thực là làm lụng vất vả, ta phải đi về tu dưỡng một chút cho tốt, các ngươi cứ tùy tiện đi.”

Bốn người đều nhìn theo đại giá mà đi, khoe miệng đồng thời run rẩy, một người chưa bao giờ đến tôn khu trăm yêu trừ ma, cư nhiên không biết xấu hổ nói mình làm lụng quá vất vả! Ai, quả thật là thế đạo nóng lạnh, lòng người không chất phác a!

Sáng sớm hôm sau

“Được?” Phát Dao vừa nhàm chán cắn quả đại trong miệng, vừa duy trì tư thế nằm dựa vào giường.

“Mặt nghiêng một chút, đúng, đúng, chính là thần thái này... Miệng không cần động a, sư tỷ!” Từ Vi cầm một cây bút vẽ, vẽ mặt rạng rỡ nói.

“Ta nói này Từ Vi sư muội, muội vẽ một bức họa là mất vài canh giờ, chẳng những yêu cầu ta thân thể không động đậy, giờ phút này ngay cả miệng cũng không động, hay muội chờ ta ngủ thì vẽ đi.” Phát Dao vẽ mặt mệt mỏi ngáp dài.

Từ Vi ung dung, tiếp tục bắt tay vào vẽ, “Sư tỷ kiên trì một chút, chờ một lát là được rồi.”

Phát Dao khẽ thở dài, tiểu sư muội này có sở thích hơi quái dị, bình thường nhân đến vô sự liền thích bắt lấy người vẽ chân dung. Đương nhiên nếu là vẽ đẹp thì thôi, cổ tình vẽ ra chân dung ngay cả bản thân người được vẽ đều nhận không ra.

Từ Vi cười nói: “Phát Dao sư tỷ, muội đây là suy nghĩ cho tỷ. Lần trước tỷ nói Ngân Tinh các của tỷ quá đơn sơ, muội đây mới quyết định vẽ cho tỷ một bộ chân dung. Lấy tư mạo tuyệt thế của tỷ, nếu treo chính giữa đại sảnh, tất nhiên có thể làm cho Ngân Tinh Các rạng rỡ sinh輝.”

Phát Dao hoài nghi liếc nhìn nàng một cái, tiếp tục hưng trí cắn vào đại trong tay: “Thật không? Ta cảm thấy nó có công hiệu chính là trừ tà.”

Từ Vi hoàn toàn đắm chìm trong bức họa, “Sư tỷ đừng hoài nghi, bút pháp vẽ đan thanh* thần kỳ của muội tuyệt đối có thể họa ra hoa dung nguyệt mạo của tỷ, nhớ năm đó muội vì Huyền Túc sư ca mà họa chân dung...”

Bỗng dung một trận gió lạnh ngoài phòng ào tới, một cô gái thanh tú tuổi chừng mười tám, tay áo tím tối màu váy dài có viền vàng phất phơ xuất hiện trong phòng.

Phát Dao cười mĩa nhìn người tới nói: “Diệu Cốc sư muội, phương thức hiện thân của muội vẫn vậy... Rất đặc biệt.”

“Phát Dao sư tỷ, bản sử bói một quẻ nhé.” Dứt lời, lòng bàn tay Diệu Cốc lòng phất phơ xuất hiện một cái mai rùa lâu đời. Ngón tay nhỏ nhắn của nàng bấm quẻ, mai rùa lập tức bị một quang sáng hồng nhạt bao phủ.

Diệu Cốc nghiêm trang tiếp tục nói: “Sư tỷ, theo kết quả bói toán này, hôm nay tỷ có kiếp Hoa đào.”

Tay Từ Vi đang cầm bút thủ chợt ngừng lại, nhất thời hớn hờ, ngược mắt hỏi: “Còn có cách nói ‘kiếp Hoa đào’ này sao? Nhân giới không phải gọi nó là ‘Vận’ ư?” Từ Vi trầm nghĩ, Diệu Cốc sư tỷ thật không hổ là đồ đệ của đại hộ pháp nhà, cách dung từ cũng không giống người thường.

Diệu Cốc cười quỷ dị: “Đối với Phát Dao sư tỷ mà nói, đây cũng là kiếp.”

Phát Dao tiếp tục ngập dài, hỏi: “Lời sư muội giải thích thế nào?”

“Cửu vĩ hồ tộc Tam công tử vừa mới quang lâm Linh Tiêu cung chúng ta, nói vậy một lát sau sẽ tới gặp Phát Dao muội muội ngày đêm tưởng nhớ.”

Phát Dao nghe vậy, lập tức “Đăng” một tiếng đứng dậy, khấn trương nói: “Hắn quả thực đến đây?”

“Quả thật như thế, ” Diệu Cốc cười gian tà không khác gì Lưu Diên, nhìn Phát Dao chậm rì rì nói: “Phát Dao sư tỷ, nếu trong chốc lát tỷ giúp ta đưa rượu ngon đến lầu rùa thần ở Nam Hải, ta với sẽ nói Tam công tử là tỷ đi bắt yêu ma chưa trở về, thế nào?”

Phát Dao không hề nghĩ ngợi, quyết đoán trả lời nói: “Rất tốt, thành giao.” Dứt lời nháy mắt liền như gió biến mất vô tung vô ảnh.

Diệu Cốc cùng Từ Vi tắc nhìn nàng nhanh chóng biến mất cảm thán nói, sư tỷ quả thật thần tốc a!

đan thanh*: đan sa 丹砂 (đỏ) và thanh hoạch 青靨 (xanh), chất màu dùng để vẽ.

Trong nghệ thuật thủy mặc, đan (nét đỏ) thanh (nét xanh) ngoài nội dung diễn tả hội họa còn mang ý nghĩa tình bạn son sắt vì đây là hai màu khó phai nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Kiếp Hoa Đào

Nói đến cửu vĩ hồ tộc Tam công tử có thể cho là tử huyệt của Phát Dao.

Từng có một ngày, nàng ra ngoài tìm Huyền Túc, trùng hợp đụng phải một Nhiếp tâm ma đang muốn nuốt nguyên đan cửu vĩ hồ, dĩ nhiên nàng trương nghĩa tương trợ, chưa từng tưởng tượng ra cửu vĩ hồ này chính là con trai thứ ba của tộc trưởng tộc cửu vĩ hồ phong lưu phóng khoáng.

Hắn được cứu trong lúc nguy nan nên đối với Phát Dao vừa gặp đã thương, đang muốn giải bày tâm sự đột nhiên một bức họa cuộn tròn từ trong người Phát rơi xuống, Tam công tử tất nhiên quân tử phong độ giúp nàng nhặt lên.

Kỳ thật nếu là nhặt lên thì thôi, cố tình hắn còn thuận tiện liếc mắt một cái, vừa thoáng nhìn liền sợ hãi, kích động run run chỉ vào làm cho Phát Dao suýt ngất, người thầm mền ta!

Lúc đó, trong đầu Tam công tử phong độ đã hoàn toàn diễn ra toàn bộ chân tướng sự tình: đầu tiên Phát Dao có duyên gặp gỡ nhìn thấy hắn anh tuấn bất phàm, trong lúc nhất thời say đắm trong lòng ái mộ không thôi. Nhưng khổ cho nữ tử rụt rè, chỉ đành vẽ một bức chân dung hắn ngày nhớ đêm mong, nhưng người trong tranh rốt cuộc không phải người thật, muốn hóa giải nỗi khổ tương tư này có chút khó khăn, cho nên phải thường âm thầm theo đuôi, yên lặng nhìn xa, biết hắn hôm nay đột ngột gặp nguy hiểm, không thể không hiện thân cứu giúp.

Vì thế một mối tình ly kỳ khúc chiết có một không hai, liền sinh ra như vậy trong đầu Tam công tử .

Phát Dao sâu sắc cảm thấy chính mình vô tội đến cực điểm, thật ra nàng chỉ đi tìm Huyền Túc, thuận tiện đưa cho hắn bức chân dung Từ Vi về hắn, chưa từng nghĩ ra lại dẫn tới hiểu lầm sâu như thế. Sau đó, mặc dù giải thích mọi cách, Tam công tử bất kể thế nào cũng không chịu tin tưởng, từ đó về sau lại càng không thể cứu vãn, thường xuyên đại giá quang lâm Linh Tiêu cung, trút bầu tâm sự. Tình huống này làm Phát Dao rất sợ hãi, từ đó về sau có thể trốn liền trốn, có thể chạy thì chạy.

Rõ ràng diện mạo hai người không giống nhau, thế nhưng hắn lại có thể nhận sai, thật không biết năng lực vẽ tranh của Từ Vi quá mức cho kinh người, hay là ánh mắt Tam công tử quá mức độc đáo? Về điểm ấy Phát Dao khổ công suy nghĩ nhiều năm, vẫn chưa ra một kết luận xác thực.

Một lát sau, một công tử tuấn mỹ mặc trường bào đen nam viên vàng, chậm rãi hướng vào phòng đi tới.

Diệu Cốc bước nhanh nghênh đón, cười đến vô cùng thân thiết nói: “Tam công tử đã lâu không gặp, không biết gần đây thế nào?”

Từ Vi cũng thu xong bút vẽ, tinh tế quan sát bức họa một phen, càng ngắm càng cảm thấy vừa lòng, quả thật trông rất sống động a!

“Rất khỏe, rất khỏe, ” Tam công tử hơi gật đầu, trên mặt thoáng qua chút u sầu, “Có điều mấy ngày gần đây quá mức nhớ nhung Phát Dao muội muội, thế cho nên có chút com nước không màng, người cũng hơi gầy yếu chút...”

Nói còn chưa xong, Diệu Cốc liền phất chốc ho khan, thấy chính mình có chút quá mức thất lễ, nàng vội giải thích: “Tam công tử, gần đây thân thể ta có

chút không khoẻ, mong thứ lỗi.”

Tam công tử tất nhiên là tò vò không ngại, giờ phút này ánh mắt hắn sớm đã bị bức họa cuộn tròn hấp dẫn, hắn ngạc nhiên mừng rỡ hỏi: “Là Phát Dao muội muội?”

Hắn lập tức đi đến bên cạnh Từ Vi, tiếp nhận bức họa cuộn tròn chăm chú xem, Diệu Cốc cũng bước đi đánh giá.

“Chắc... Tam công tử, không biết nhờ đâu mà công tử phán đoán người trong tranh này là Phát Dao sư tỷ?” Diệu Cốc nhìn sau một lúc lâu cũng không nhận ra người này là sư tỷ, chẳng lẽ gần đây mất năng vùng về ư?

Tam công tử than nhẹ, giữa chân mày cũng có vài phần âm đạm mon trón khuôn mặt người trong tranh: “Sao lại không phải là Phát Dao muội muội? Người xem mặt mày, ánh mắt này, dáng người này... Rõ ràng là thế.”

Từ Vi nhất thời kích động, một phen nắm lấy ống tay áo của hắn, “Tam công tử, thật tinh mắt! Người xem vẽ giống nhiều lắm đó, rất sinh động ha?” Nhiều năm như vậy cuối cùng mới có một người biết thưởng thức bức chân dung do nàng vẽ, nàng bỗng cảm thấy như gặp được tri âm, nội tâm dâng trào không ngớt.

“Quả thật, tranh này do người vẽ?” Tam công tử vừa gật đầu, vừa dò hỏi.

“Ừm.” Từ Vi tự hào khẽ gật đầu.

“Không tệ, cố gắng nhiều hơn, ngày sau tất có thể sánh vai cùng Phát Dao sư tỷ của người.” Hắn động viên, thoáng tạm dừng rồi nói tiếp, “Thế nhưng, muốn họa người còn phải xem lúc đó tình cảm người dành phải sâu nặng thế nào, ví như năm đó sư tỷ người họa ta là lúc...”

Từ Vi hơi choáng váng, Phát Dao sư tỷ còn có thể vẽ, sao không có nghe tỷ ấy đề cập qua?

“Chuyện đó... Tam công tử à, người không phải muốn tìm Phát Dao sư tỷ sao?” Diệu Cốc vội vàng cắt ngang hỏi ức thâm tình chân thành của hắn, “Trước khi mặt trời mọc tỷ ấy đã đi bắt yêu ma còn chưa trở về, không bằng Tam công tử lần sau lại tới thăm?”

“Còn chưa trở về sao?” Lúc đó trong ánh mắt Tam công tử khó nén mất mát nói “Sao lần nào tới thăm, Phát Dao muội muội đều ra ngoài chưa về? Nói ra ta với nàng quả nhiên là tình sâu duyên mỏng! Ai, không đề cập tới cũng được, tuy nhiên Diệu Cốc muội muội, ta xin người hãy khuyên can sư phụ người cùng các trưởng lão một chút, tha cho Phát Dao muội muội của ta chút thời gian nghỉ ngơi, bằng không mệt mỏi muốn chết rồi nàng biết làm sao chứ?”

“Ừ, đây là dĩ nhiên, Tam công tử yên tâm, ta tất sẽ khuyên ngăn các trưởng lão một chút.” Diệu Cốc vội vàng đáp ứng.

“Ai, ta chẳng phải phí đi một chuyến?” Tam công tử liếc bức họa kia một cái, lại sâu kín liếc về phía Từ Vi, “Từ Vi muội muội bức họa này thật là không tệ, không biết muội có thể đem tặng cho ta không? Ta nhìn người trong tranh, giải nỗi khổ tương tư.”

Nhìn thấy ánh mắt ai oán phiền muộn như thế, Từ Vi không khỏi sinh lòng cảm động, lập tức hào sảng nói, “Tác phẩm kém cỏi khó có được treo nơi thanh nhã, được Tam công tử không chê, hãy cầm đi.”

“Cám ơn Từ Vi muội muội từ bỏ thứ yêu thích, ta đây đi trước. Nếu Phát Dao muội muội trở về, đừng quên nói với nàng, ta lần này tới thăm nàng trước, sau khi nàng rảnh rồi tất nhiên cứ đi tìm ta trò chuyện.” Dứt lời mang theo bức họa, bay đi mất.

“Thật sự là mầm móng si tình nha!” Từ Vi nhìn bóng dáng của hắn âm thầm thờ dài nói.

“Phải không?” Phát Dao đột nhiên hiện thân, nói, “Cám tạ muội ban tặng, Tam công tử mới thịnh tình thế. Nếu như muội thích, sư tỷ nguyện ý chấp tay nhường cho.”

Từ Vi vội vàng xua tay, cười mĩa nói, “Sư tỷ khách khí, sư muội tuổi còn nhỏ, sao dám nghĩ đến tư tình nam nữ!” Huống hồ Tam công tử này mặc dù si tình, nhưng xem tư thế kia, chỉ biết nàng vô phúc hưởng thụ, vẫn là để cho sư tỷ tốt hơn.

Diệu Cốc lườm về hướng Phát Dao, “Vừa rồi Tam công tử nói gì, sư tỷ đều nghe hết?”

Phát Dao gật đầu thờ dài, Tam công tử thật là một đầu gỗ, nói thế nào cũng không thông, về sau vẫn cứ tiếp tục tránh xa thì hơn.

Từ Vi đột nhiên mở miệng hỏi: “Sư tỷ, tỷ vừa mới nói cảm tạ muội ban tặng, đây là ý gì nha?” Nàng bắt quá chỉ tặng một bức họa thôi, không nghiêm trọng vậy chứ?

Diệu Cốc giải thích cho nàng thông suốt hiểu lầm năm đó, Từ Vi nhin không được oán giận không thôi: “Tam công tử quý gì, mắt có tật còn đi khắp nơi làm loạn! Uống công muội còn xem hắn là tri kỷ, nguyên lai chỉ là cái chày gỗ!”

Chày gỗ? Diệu Cốc xì một chút, Từ Vi sư muội dùng từ này hay lắm!

Phát Dao khẽ nhấp một ngụm trà, trong lòng thầm than, quả thật là kiếp hoa đào.

Chỉ là đóa hoa đào này nở hơi quý dị một chút!

Như đã hứa với Diệu Cốc, Phát Dao dĩ nhiên phải giúp nàng đi đưa rượu. Nàng ngự kiếm bước trên mây đi ước chừng nửa canh giờ, mới vừa tới địa phận Nam Hải, xa xa đã thấy lão rùa thần đi ra đón chào.

“Phát Dao a, đã lâu không thấy ngươi cùng Huyền Túc tiểu tử tìm ta chơi cờ, ta rất nhớ các người đó.” Lão rùa thần vuốt chòm râu dài hoa râm, cười khanh khách nói.

Phát Dao cười nhẹ: “Ta cũng rất muốn đến Nam Hải ngài một chuyến, nhưng gần đây yêu ma hoành hành, Linh Tiêu cùng chúng ta bụng làm dạ chịu, hôm nay cũng là Diệu Cốc nhờ vả giúp nàng đưa rượu ngon đến, bằng không sao không thể không đến đây.”

“Thật không? Ta còn tưởng rằng hai tiểu bối các ngươi đem nắm xương già của ta quên mất rồi.”

Phát Dao bị ánh mắt ai oán của lão rùa thần làm nở nụ cười, “Làm sao có thể? Ta còn nhớ nhưng bảo bối của ngài cất giữ ấy chứ.” Lão rùa thần xưa nay thích nhất là cất giữ kỳ trân thế gian, chỗ lão ở có rất nhiều bảo vật kỳ quái, có chút thú vị cho nên trước kia nhân hạ nàng cùng Huyền Túc thường xuyên tới nơi này.

Lão rùa thần cười khà khà: “Chuyện nào có đáng gì, ngươi tới đúng lúc, gần đây ta có được vài món bảo bối, cho ngươi nhìn một cái.”

“Dĩ nhiên là được.” Phát Dao cười phụ họa, đi theo lão rùa thần về phía trước.

Qua khỏi cửa động là một hành lang thật dài, hai bên hành lang vật chiếu sáng vật đều là các viên Dạ Minh Châu lớn nhỏ nơi Nam Hải, chiếu vách động rạng rỡ sinh huy, sáng dị thường. Ngoại trừ Dạ Minh Châu, còn trưng bày đủ loại kỳ trân Nam Hải, tỷ như cái nghiền mực xinh đẹp bằng ngọc Lưu Ly, nhiều lớn trên châu vô cùng lớn nhiều màu, bức bình phong khắc hoa san hô, bảo thạch.

Phát Dao bị đưa một cái ghế ngọc ngồi xuống nàng quét toàn bộ huyết động một vòng, cười nói: “Lão rùa thần, Nam Hải các ngài trước sau vẫn giàu có như một a.”

Lão rùa thần không đồng ý, cười nói: “Đồ đều là sản vật Nam Hải, có gì ngạc nhiên, ngươi thích cái gì thì cầm lấy, không cần khách khí với lão hủ. Nói ngạc nhiên là phải nói mấy ngày trước đến Minh giới có thấy hoa Mạn Châu Sa Hoa. Đây, ngươi xem.” Lão lấy từ trên đài san hô đài lấy ra hoa Mạn Châu Sa Hoa đỏ đậm như máu, đưa cho Phát Dao.

“Mạn Châu Sa Hoa? Là hoa Bi Ngạn trong truyền thuyết phải không?” Nàng cầm lấy bó hoa nhìn kỹ, phút chốc nhủ mảy, “Hoa này... hình như ta đã gặp qua ở đâu.”

Đỏ đậm như máu, thoát nhìn cảm thấy quen mắt, có điều... nhớ không ra đã gặp qua ở đâu, là ở đâu?

“Àh, ngươi gặp qua? Loại hoa này sinh trưởng ở Minh giới, mấy ngày trước đến nơi đó có dạo một vòng, liền ngắt vài cây về xem. Nghe người trong Minh giới nói đây là loài hoa mà Nguyệt thần Dao Tổ yêu nhất, không biết tin đồn có đúng hay không.”

“Đỏ đậm như máu tươi...” Phát Dao quan sát một lát sau buông hoa ra, khẽ cười nói, “Nếu thượng cổ Nguyệt thần thích loài hoa này, vậy thì thường thức của nàng rất kỳ lạ nha.”

“Ha ha, nói xong thì ngươi nhìn thứ này đi.” Trên ngọc đài tức khắc xuất hiện một khối đá, nhìn cũng không thấy gì đặc biệt.

Lão rùa thần cười tủm tỉm nói: “Đây mới chân chính là bảo vật, tên gọi là đá Tam Sinh, chúng sinh lục giới chỉ cần nhỏ một giọt máu tươi lên mặt trên, rồi đặt bàn tay trên tảng đá, liền chiếu ra tam sinh tam thế của người phía trước.”

“A? Kia không phải cùng loại với kính tam sinh trên Ngọc đài của Dao Trì thiên cung ư?” Phát Dao đến đây mới hào hứng vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đá Tam Sinh

Truyền thuyết kính Tam Sinh là thánh vật tiên giới, có thể dò thám biết người kiếp trước, kiếp này và kiếp sau.

Kỳ bảo như thế theo lý thuyết hẳn phải được chúng tiên yêu thích mới đúng, nhưng tiên nhân soi rồi chỉ cần nhắc tới kính, đều vô cùng oán giận! Nếu có hỏi, đều im miệng không nói còn nhượng bộ lui binh, vì thế kính Tam Sinh lại càng thần bí.

Mãi đến khi Đông Hoa tiên nhân núi Đông Ly sau khi say rượu, mới nói dăm ba câu lộ ra huyền cơ. Nguyên lai từng có một ngày y may mắt nhìn thấy thánh vật tiên giới trong truyền thuyết này, vì thế đi ra trước đánh giá, không ngờ rằng phút chốc trong kính lại hiện ra một chú heo đang trong chuồng vui vẻ ngủ say. Y nhất thời quá sợ hãi, lập tức giống như gặp quỷ nhanh chóng rời khỏi thiên cung, sau khi trở về còn vô cùng bi thương mà sinh một trận bệnh hiểm nghèo!

Từ đó về sau, y vẫn tin chắc tiên nhân khác soi kính này tất nhiên sẽ thấy như y, quả quyết trong gương sẽ hiện lên đúng chú heo. Vì thế mỗi khi gặp người nhắc tới kính sẽ xúc động phần nộ dị thường thì cứ nói kính Tam Sinh bởi vì quá lâu đời, nay hoàn toàn biến thành một đồng phế liệu vô tác dụng, mọi người đừng mắc bẫy nữa.

Bởi các tiên nhân khác đánh chết không chịu nói bọn họ soi kính thấy cái gì, nên nói gương bị hư dĩ nhiên không thể kiểm chứng, có điều Phát Dao tự nghĩ Đông Hoa tiên nhân không tiếp nhận được chính mình đời trước là gia súc có khả năng cao hơn chuyện gương soi sai.

Ai, câu chuyện hơi sâu xa, Phát Dao ngừng tư lự. Lão rùa thần thoảng trầm tư một lát sau nói: “Cả hai có mục đích khác nhau, đá Tam Sinh chỉ có thể dò thám biết quá khứ, không bằng kính Tam Sinh có thể đoán trước tương lai, nhưng thật ra linh nghiệm vô cùng.”

“Người Tiên giới cũng có thể chiếu ra ư?” Phát Dao hỏi.

“Đương nhiên, người tiên giới có chẳng là sống lâu thôi, nhưng mỗi người đều có kiếp số riêng có thể tiếp tục đi vào thọ luân, bất quá đó cũng là tạo hóa mỗi người.” Lão rùa thần thờ dãi một hơi lại nói, “Nhưng nếu là kiếp nạn lớn thì tránh không khỏi, cho nên tiên nhân chúng ta cũng có nỗi khổ riêng trong lòng, chỉ là không muốn người khác biết thôi.”

Lòng Phát Dao có chút hồi hộp nhưng ngấm lại mình tổng cộng mới sống sáu ngàn tuổi, cách ngày ứng kiếp còn sớm, không đủ để gây sợ hãi.

“Tiểu nha đầu, ngươi không muốn nhìn kiếp trước của mình một chút?”

“Như thế thật thú vị.” Phát Dao cười đáp ứng, dù sao giờ còn sớm không vội trở về, thử xem như thế nào!

Nàng cất ngón trỏ, một giọt máu tươi nhỏ trên tảng đá, rồi đặt tay trên mặt một lúc lâu, nhưng nó không chút biến hóa.

Lão rùa thần cúi sát vào nhìn trái nhìn phải, liên tục nói quái lạ “Hôm qua ta mới thử qua còn linh nghiệm phi thường, vì sao hôm nay không có phản ứng chứ?”

Phát Dao cũng không để ý lắm, an ủi hần nói: “Chắc là ta không có kiếp trước, nói không chừng là từ tảng đá sinh ra cũng nên.” Xem ra phạm kiếp trước là gì quan hệ kỳ bảo thể nào với kiếp này đều rất đáng giá nghiên cứu.

Vừa nói xong, lão rùa thần đột nhiên chỉ vào tảng đá, kinh hi nói: “Ngươi mau nhìn.” Bên trong tảng đá phút chốc xuất hiện một rừng cây Anh đào nhưng hình ảnh có chút mơ hồ, nhìn không rõ lắm, hình ảnh chỉ hiện ra một lúc sau đó biến về thành tảng đá bình thường.

Phát Dao cảm thấy thú vị, cười nói: “Hay là trước kia ta là Anh đào tiên tử?” Nói đến mấy ngày gần đây cùng cây Anh đào hơi có chút duyên phận, mấy ngày hôm trước mới lạc vào rừng Anh đào, hôm nay còn có thể thấy trên tảng đá.

“Ừa, ít nhất phải có vật ảnh rõ ràng mới đúng a, quái lạ! Hôm qua khi ta thử rõ ràng vẫn tốt.” Lão rùa thần dứt khoát cầm lấy tảng đá, cẩn thận nghiên cứu.

Phát Dao nhìn điệu bộ này của lão, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ khó mà hiểu được, bản thân ngồi chỗ này cũng không thú vị, không bằng về sớm, vì thế hướng lão rùa thần chào từ biệt rồi đi.

Trên đường ngang qua Thương Phong đỉnh, Phát Dao nhìn ngoái lại, quả nhiên bên cạnh Tọa Tiên sơn phát hiện ra rừng Anh đào ngày trước, lập tức cúi người xuống, Nàng đạp hai chân, đưa mắt nhìn, thoảng chốc hoa rơi như mưa, phong cảnh như họa, ngay cả khí trời cũng trong veo, nàng cười nhẹ nghĩ về sau lúc nhàn hạ nhất định phải mang Vũ Đẳng cùng Hóa Phượng đến ngắm, khẳng định chúng nó sẽ thích nơi này.

Đi theo con đường mòn trước mặt phía trước, mấy gian nhà tranh mộc mạc chợt đập vào mắt.

Nàng thăm nghĩ, nơi này chẳng lẽ là chỗ ở của vị kia tiên hữu ngày ấy gặp? Ngày ấy mình chuẩn mắt, giờ đột nhiên xuất hiện, đối phương khẳng định tức giận không thôi, vẫn là đường vòng tốt hơn. Vì thế vòng qua hàng rào gian nhà tranh tiếp tục đi về phía trước, nàng liền gặp một bé trai đang ngồi trên mặt đất, vẻ mặt chăm chú lấy gì đó.

Nàng nhất thời thích thú, đi lên cười tủm tỉm hỏi: “Ngươi đang làm cái gì đó?”

“Đào giun đất a.”. Đứa bé cũng không ngẩng đầu lên đáp lại

Đột nhiên tay nó ngừng động tác, chậm rãi ngẩng đầu kinh ngạc nói: “Ngươi là ai?”

“Ta là...” Còn chưa trả lời nàng, đứa bé như gặp phải quỷ sắc mặt đổi nhanh chóng, đột nhiên bật ra xa ba trượng, ôm đầu chạy trốn.

Cậu bé hoảng hốt nói: “Ngươi, ngươi, ngươi... làm thế nào trở lại? Ngươi không được ăn ta đó, không được ăn ta đó...”

Phát Dao chẳng hiểu ra sao, nàng bình thường tuy rằng thích ăn các cao lương mỹ vị, có điều chắc chắn ngay cả sinh linh tu luyện thành tinh cũng không ăn, bằng không có khác gì yêu ma.”Ngươi đừng chạy a. Ờ...” Phát Dao vừa đuổi theo bóng dáng cậu bé vừa gọi.

“Van xin ngươi đừng ăn ta, ta đã già, không thể ăn...” Đứa bé vẫn như cũ càng không ngừng chạy về phía trước.

Phát Dao thấy cậu bé chạy trốn thì vui vẻ, khoả tay múa chân, lập tức mở ra một cái kết giới nhốt nó lại, sau đó chậm rãi đến bên cạnh, cười khanh

khách nói: “Chạy không thoát rồi chứ?”

Đứa bé thấy nàng tới gần, thoáng chốc càng kinh hoàng “Ngươi sẽ không ăn ta thật chứ? Van xin ngươi thả ra ta được không?”

Nhìn hai chân cậu nhóc liêu lạt đi về phía trước nhưng mãi không thể di động mảy may, Phát Dao nhất thời tâm tình tốt. Đứa trẻ này thật thú vị, không trừu tượng một phen thật đúng là đáng tiếc .

Miệng nàng lập tức nhe răng cười tà ác, sau đó ngời đông ngời tây trên người nó nói: “Ta xem xem nên cắn ở chỗ nào ngon? Là đầu, là tay hay là...”

Còn chưa nói xong, đứa trẻ liền “Oa” khóc một tiếng, nàng tức thì há hốc mồm, vốn tưởng chỉ trêu chọc nó thôi, ai ngờ nó cười không nổi chứ.

Phát Dao lập tức nói: “Ta nói ngươi đừng khóc mà, ta chỉ nói giỡn thôi, sẽ không ăn ngươi...”

Cậu nhóc hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, tiếng khóc càng lúc càng lớn. Phát Dao nhất thời hoảng hốt, nếu tiếng khóc của nó động tới các tinh linh khác, để người ta hiểu lầm nàng đường đường là Ngũ sắc các chủ Linh Tiêu cung, ngang nhiên bắt nạt hài đồng, nàng còn mặt mũi gì! Ờ ... Ngươi đừng khóc nữa, chuyện gì cũng từ thôi...”

Đứa trẻ cứ như khóc là niềm vui, không thấy ngừng gì hết. Không được, phải xuất tuyệt chiêu!

“Ngươi còn khóc ta liền lập tức ăn ngươi.” Mắt nàng lộ ra hung quang, dữ tợn nói.

Đứa bé nhất thời ngừng tiếng khóc, vẻ mặt hoảng sợ nhìn nàng.

Nàng vừa lòng gật gật đầu, vẫn là này biện pháp dùng tốt.”Ngươi biết ta là ai sao? Vì sao sợ ta?”

Nó gật đầu rồi lập tức lắc đầu, lại có chút hoang mang gật gật đầu.

Vậy là biết hay không biết a? Phát Dao im lặng, quyết định đổi phương thức hỏi, “Căn nguyên của ngươi là gì?”

“Chim trĩ.”

Thì ra là thế. Quả thật chim trĩ là món nàng yêu nhất, nhưng tiên phẩm nàng tuyệt đối hạng nhất, chưa bao giờ có ý dụng tinh linh.

Nàng ân cần dạy bảo nói: “Vì sao ngươi cảm thấy ta muốn ăn ngươi? Ngươi không thấy bốn tọa tiên khí vờn quanh sao? Người chúng ta tiên giới quyết sẽ không ăn chim trĩ tinh các ngươi.”

Cậu bé dùng mũi ngửi ngửi, suy nghĩ một chút, nghi ngờ hỏi: “Vậy vì sao ngươi đột nhiên quay lại?”

“Ngươi biết ta sao? Sao ta không trước kia đã từng gặp qua ngươi?” Phát Dao kinh ngạc hỏi.

Đứa bé suy nghĩ một chút, hỏi: “Ngươi tên là gì?”

“Phát Dao.”

Đứa bé nghe vậy, rốt cục yên lòng, “Đúng là ta nhận sai người, ta còn tưởng rằng ngươi là ‘Bá Vương’ chứ.”

Phát Dao hơi giật mình: “Bá Vương? Là tên một người sao?”

“Đúng vậy.” Cậu bé đương nhiên gật gật đầu.

Nàng im lặng, tên này quả thật đầu...ngang ngược, bởi vậy có thể thấy được người tên Bá Vương này tất nhiên là nhân vật cá tính!”. ‘Bá vương’ này trước kia muốn ăn ngươi hả? Là yêu ma ư?”

“Nàng không phải yêu ma, ta cũng không biết nàng ra sao, nay nàng cũng không ở trong này, tuy rằng hình dáng các ngươi không giống, nhưng hơi thở thì giống.”

Phát Dao lập tức nói, “Có hơi thở gần giống với bốn tọa, yêu ma không thở như vậy được, xem ra Bá Vương gì đó cũng không phải người xấu.”

Cậu bé nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Đúng thế, Bá Vương tuy rằng thường xuyên nói muốn ăn ta, nhưng cũng không thật sự ăn ta.” Đột nhiên nó vừa tức vừa nói: “Nhưng nàng ăn rất nhiều tộc loại của ta.”

Tộc loại? Phát Dao hỏi: “Là chim trĩ bình thường sao?”

“Ừm.”

Phát Dao lắc đầu, “Vậy là ngươi không đúng. Nếu chỉ là chim trĩ thở hoang bình thường, dĩ nhiên là có thể ăn, tiên nhân cũng biết đói bụng. Còn nữa tuy rằng vạn vật đều có linh tính nhưng lục giới là sự tuần hoàn lập đi lập lại, có sinh mới có diệt, tương Sinh mới tương khắc, ngươi biết chưa?”

Cậu bé thấy Phát Dao không phải là yêu ma, không chút e ngại, vẻ mặt khinh thường đáp: “Hừ, ngay cả lời nói hai người đều nói không khác biệt lắm. Trước kia Bá Vương cũng nói, vạn vật đều có luân hồi nhân quả, nàng bắt quá giúp chúng nó sớm nhập luân hồi thôi.”

Phát Dao cười nói: “Chắc chắn. Nghe người nói như vậy, người này quả thông minh giống ta nha. Đáng tiếc người vừa mới nói nàng đã không còn, bằng không nhất định phải gặp gỡ nàng.”

“Nàng đã đi mấy ngàn năm rồi, không biết nay ở nơi nào. Có điều cũng tốt, ít nhất ta không cần lo lắng nàng thường xuyên nói muốn ăn ta, tuy rằng kỳ thật thỉnh thoảng ta có một chút xiu, ta nói chỉ có một chút xiu... nhớ nàng ấy.” Dù sao trước kia lúc nàng còn, nơi này đâu đâu cũng gà bay chó sủa, không bằng hiện nay trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Quả thực chỉ là trẻ con, Phát Dao cười còi bỏ kết giới, “Người cứ đi chơi đi. Đúng rồi, nơi này có một suối nước nóng phải không? Người có biết ở đâu chứ?”

Đứa bé chỉ con đường mòn phía trước: “Đó, ở phía trước, tuy nhiên nơi đó hình như có kết giới, người bình thường vào không được, người tự mình cẩn thận.”

Kết giới? Phát Dao nghi hoặc, sao lần trước nàng không có cảm giác được. Theo đường chim trĩ tình cờ, nàng rất nhanh tìm thấy suối nước nóng ngày ấy.

Trong ao không có người, nàng thả lỏng, cởi quần áo ra đi vào trong. Nước suối ấm áp làm da thịt nàng trắng nõn dễ chịu, mỗi một ngày nhất thời trở thành hư không, nàng nhắm mắt lại thanh thần tựa vào bờ ao.

Đột nhiên, dung nhan nam tử ngày ấy trong ao đột nhiên hiện ra trong đầu, nàng chợt mở to mắt, nhìn cây Anh đào trước mắt hơi hơi run sợ, nghĩ rằng nếu Huyền Túc biết nàng đùa giỡn một vị tiên hữu xa lạ, nhất định sẽ giễu cợt nàng một phen, nếu Lư Diên biết, thì sẽ truyền toàn bộ tiên giới đều... Không được, việc này nhất định phải để trong bụng, bằng không anh danh của nàng đời này hầu như không còn.

Đang suy nghĩ miên man, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm dồn dập, nàng mở Huyền Thiên kính ra, khuôn mặt Diệu Cốc vô cùng lo lắng hiện ra trước mắt.

“Phát Dao sư tỷ, giờ sư tỷ đang ở đâu?”

Phát Dao sắc mặt nghiêm lại, lập tức hỏi: “Phát sinh chuyện gì?” Nàng chưa bao giờ thấy Diệu Cốc lo âu bất an như thế, đáy lòng mơ hồ cảm thấy đại sự không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Diêm Yêu La Diêm

“Mấy ngàn yêu ma giờ này đang tề tụ ngoài cửa Linh Tiêu cung. Chúng hợp lực để phá thánh la kết giới của sư phụ bày ra. Nam Phóng, Thiên Toàn cùng mười hai tinh đã dẫn dắt chúng đệ tử nghênh địch, có điều xem tình hình cũng không lạc quan, bởi vì lần này yêu ma đứng đầu là...” Diệu Cốc do dự một lát sau nói, “La Diêm yêu La Diêm biến mất đã lâu.”

Thần sắc Phát Dao chấn động, “Diêm yêu La Diêm?” Diêm yêu La Diêm là yêu duy nhất còn tồn tại trong trận chiến của Diêm yêu bộ tộc và thượng cổ Thần tộc, pháp lực tương đối hùng mạnh, nhưng từ sau trận chiến thượng cổ, hắn liền ẩn nấp ở Hoang dã chi khung, rất ít khi xuất hiện.

Diệu Cốc gật đầu: “Ừ, hơn nữa nay bản thân Bắc Lân cũng bị trọng thương, ngay trên tay Diêm yêu La Diêm.”

“Cái gì?” Bắc Lân bị thương? Phát Dao trên mặt phủ một lớp băng sương, một lát sau nàng tỉnh táo lại hỏi, “Vì sao lần này yêu ma đột nhiên vây đánh Linh Tiêu cung?”

“Chúng là vì chìa khóa Ngục giới mà đến.” Truyền thuyết chìa khóa Ngục giới có thể mở ra tầng kết giới thứ nhất của Phong ấn ngục giới, từ lâu tới nay vẫn do Linh Tiêu cung bảo vệ.

Nay chúng yêu ma đột nhiên xâm chiếm quy mô, tất nhiên là có chuẩn bị mà đến, trong lòng Phát Dao căng thẳng, nói: “Thế Lư Diên và trưởng lão đâu? Bọn họ có đối sách gì đối phó?”

“Sư phụ muội không biết tung tích, dùng huyền thiên kính đều tìm ra hành tung của người, đại trưởng lão giờ sầu não không thôi, đang cùng hai vị trưởng lão thương nghị đối sách. Trước mắt Chu Tước và Huyền Vũ nhóm Ngũ thánh sử đang từ phương bắc chạy về, Huyền Túc sư huynh thì không rõ tung tích.” sắc mặt Diệu Cốc vô cùng lo lắng tiếp tục nói, “Tuy rằng muội đã không ngừng tăng sức mạnh kết giới, nhưng yêu khí mạnh quá mức, muội chỉ sợ...”

Phát Dao trầm tư một lát sau nói: “Diệu Cốc muội chớ hoảng sợ, tiếp tục tăng mạnh kết giới, không thể để yêu ma tiến vào Linh Tiêu cung, nếu không

hậu quả khó lường.”

Diệu Cốc hít sâu một cái, gật đầu đáp ứng: “Vậy sư tỷ nhanh trở về.”

“Ừ, Muội cố gắng cầm cự, tỷ lập tức trở về.” Toàn thân Phát Dao phát một cái, trong nháy mắt quần áo bên cạnh ao đã mặc xong. Nàng đọc chú ngữ, “vút” một tiếng biến mất rong rừng cây Anh đào, hy vọng Quang ngự thuật này có thể về kịp.

Phía đó, bên ngoài Linh Tiêu sớm tràn ngập màu máu, tiếng kêu thảm thiết, tiếng cười khanh khách không dứt bên tai. Thoảng chốc đất trời biến sắc, chung quanh đều nhìn thấy máu đen ghê người, ngay cả trong không khí đều bốc mùi hăng của máu tươi.

Rất dễ dàng nhìn thấy đám yêu ma đang ngồi trên giường, hai gò má đều dính hằn vết máu đỏ sẫm, gã nam tử có xương gò má cao cao chính là thủ lĩnh lần này của chúng – La Diêm tộc Diêm yêu.

“Mới vậy đã không chịu nổi một cú, đây là thực lực của Linh Tiêu cùng các người ư?” nháy mắt cánh tay hắn dài ra vô hạn, thuận tay túm lấy bóp nát mấy trăm tinh hồn đệ tử Linh Tiêu cùng.

Hắn lại ngược mắt nhẹ răng cười một tiếng, thanh âm sắc nhọn chói tai, “Nam Phóng, Thiên Tuyền, mười hai tinh, các người việc gì phải khổ sở chống cự? Việc của bản ma việc không phải ở chỗ này tiêu diệt Linh Tiêu cùng các người, chỉ cần ngoan ngoãn giao ra chìa khóa ngục giới, bản ma tự nhiên sẽ thả chúng đệ tử các người.”

Nam Phóng xì một tiếng khinh miệt nói: “Một đám tà ma ngoại đạo, ngang nhiên dám tìm tới cửa! Quả nhiên chán sống! Các người đến một trăm, chúng ta giết một trăm, đến một ngàn, chúng ta giết một ngàn!” Dứt lời Nam Phóng giọng lên cao kiểm Kinh Thiên, niệm chú ngữ dùng sức vùng lên, chân trời nhất thời xẹt qua một quang sáng, chỉ một thoáng Lôi Điện nổ vang, vô số bóng kiếm thẳng tắp hướng yêu ma trút xuống, yêu ma tránh không thân thể phút chốc bị chém thành hai nửa.

Thiên Tuyền niệm chú ngữ tên đầu ngón tay một chút, tức thì những giọt máu trên mặt đất như có sinh mệnh bay trong không trung, một lát sau hóa thành vô số mũi tên nhọn, dày đặc tiến đến người chúng yêu ma, cuối cùng chúng đều tan rã trong vòng kết giới của nàng. Mười hai thần tượng cũng không dám khinh thường, toàn bộ ra sức chém giết.

“Không ngại các người cũng thật sự có tài, rất có ý nghĩa.” Diêm yêu La Diêm nhìn Nam Phóng cùng Thiên Tuyền âm trầm cười, lập tức phân phó với hai yêu ma bên cạnh: “Áp Du Yêu Chu, Quỷ Ngột ma các người mau tiếp hai vị ngũ sắc Các chủ đi.”

“Dạ.” Áp Du Yêu Chu, Quỷ Ngột ma* nháy mắt xuất hiện trước mặt Nam Phóng và Thiên Tuyền, biểu tình có chút khát máu hưng phấn: “Xuất bản lĩnh giữ nhà ra đi, dù sao chúng ta so với lũ ngu xuẩn kia lợi hại hơn nhiều lắm! Ha ha ha ha...”

Con người đỏ sẫm, phẩm giai ắt hẳn cao! Nam Phóng cùng Thiên Tuyền trong lòng phút chốc cả kinh, nhanh chóng liếc nhau, sau đó đều tập trung ứng phó.

Giới yêu ma cũng phân phẩm giai, pháp lực cao thấp đều do màu sắc con người mà phân chia, từ cao đến thấp phân biệt là tím thuần, vàng tía, đỏ sẫm, yêu lục, xám trắng, đen như mực. Sắc đen như mực là yêu ma có pháp lực thấp nhất, phẩm giai càng cao cũng càng ít. Đôi mắt thuần màu tím chỉ có một mình Ma đế, thời thượng cổ yêu ma nhiều thế mà yêu có đôi mắt màu tím chỉ đếm được trên năm đầu ngón tay. Bởi vậy có thể thấy được cho Áp Du Yêu Chu, Quỷ Ngột ma có mắt đỏ sẫm cũng không nhiều gặp, thập phần khó đối phó.

Trong nháy mắt Nam Phóng, Thiên Toàn cùng Áp Du Yêu Chu, Quỷ Ngột ma đánh nhau quyết liệt. Diêm yêu La Diêm thấy hai người bọn họ đã bị khống chế, vì thế song chương thúc giục gia tăng nội lực, đánh thẳng kết giới Linh Tiêu cùng. Mắt thấy kết giới Linh Tiêu cùng sắp bị đánh tan, đột nhiên một luồng ngân quang từ trên trời giáng xuống, bức thi pháp của hắn thu về.

Hắn thu hồi song chương, hít mắt nhìn người trước mặt: “Thì ra là Phát Dao Các chủ, đã lâu không gặp.”

Phát Dao nhú mày nói: “Bồn tọa hôm nay may mắn nhìn bộ tộc Diêm yêu viễn cổ thời kì còn tồn tại, thật là tam sinh hữu hạnh, có điều ‘Đã lâu không gặp’ làm thế nào đảm nhận nổi?”

Thần sắc La Diêm nhất thời phức tạp, một lát sau cười nhạo nói: “Từ viễn cổ đến nay, chúng ta có thể xem như có nguồn gốc sâu xa.”

“Người là nói kiếp trước? Chuyện lâu thế bồn tọa không có trí nhớ tốt! Bất quá người lại nhớ rõ ràng vậy, chẳng lẽ đối với kiếp trước của bồn tọa đến nay còn ghi hận trong lòng?”

La Diêm nghe vậy, trên mặt phút chốc hiện lên một trận xanh tím, “Bản ma hy vọng thực lực của người, cũng có thể sắc bén lợi hại như vũ mồm của người.” Thoảng chốc vô số đạo hắc quang gọn sóng hướng thẳng vào Phát Dao. Nàng lập tức mở ra kết giới, nào ngờ hắc quang kia nhưng lại xuyên qua phá kết giới. Phát Dao thấy tình thế không ổn, lập tức lách mình tránh đi, nhưng này hắc quang giống như có cảm ứng đuổi sát nàng. Tuy nàng có Ngăn Mắc kiểm hộ thân nhưng dần dần có chút lực bất tòng tâm.

Ngay cả kết giới của nàng cũng có thể phá tan nhanh như vậy, Diêm yêu này lợi hại hơn so với các yêu ma trước đây nàng từng gặp nhiều lắm!

La diêm thấy thế cười tà ác, “Pháp lực của người quả thật không mạnh như lúc trước!” Lòng bàn tay hắn vừa động, hắc quang thoáng chốc như rắn nước tản ra, bắn thẳng về phía Phát Dao. Một ngụm máu tươi này lên yết hầu, thân thể của nàng đột nhiên như bay bổng rồi rơi xuống.

Chính vào lúc này, một vật thể màu vàng Phượng Hoàng đột nhiên từ Cửu Trọng Thiên nhanh chóng cúi xuống, tiếp được thân thể đang rơi. “Phát Dao,

tỷ thế nào?” Hỏa phượng lo lắng nhìn nàng.

Phất Dao lau vết máu trên môi khô đáp: “Ta không sao.”

Hỏa Phượng Thần thú! Diêm yêu La Diêm cười lạnh: “Hừ! Có thêm kẻ giúp đỡ cũng không chắc dùng được.” Một lực cực mạnh không lưu tình đánh về phía các nàng, hỏa phượng phản ứng cực nhanh bay lên tránh né, nhưng do chưa tới kỳ xuất quan đã xông ra, pháp lực so với phía trước yếu rất nhiều.

Phất Dao lo lắng Hỏa Phượng bị thương, cứng cỏi mở ra kết giới chống đỡ, Hỏa Phượng vội vàng ngăn cản nàng, “Phất Dao không cần động nội lực, hần là yêu ma tồn tại từ thời kỳ thượng cổ, yêu lực vô cùng mạnh, kết giới của tỷ không là vấn đề với hần, hơn nữa tỷ bị thương, trăm ngàn không thể động.”

Phất Dao vừa muốn nói, Hỏa Phượng đột nhiên cúi dừng trên mái hiên, cổ chảy máu đen. Phất Dao lập tức từ trên lưng Hỏa Phượng nhảy xuống, vỗ về đầu nó, vội la lên: “Hỏa phượng, em sao vậy?” Hỏa Phượng thở hổn hển, cổ không ngừng chảy máu đen ra bên ngoài trong nháy mắt làm Phất Dao hoa mắt.

La Diêm cười lạnh nói: “Chắc chắn, quả là chủ tớ tình thâm! Các ngươi đã muốn chết như vậy, vậy cùng nhau trở thành tế phẩm của Diêm yêu bộ tộc ta đi.” Trong trời đất phong vân đột nhiên biến, hắc quang lại lấy thế lôi đình vạn quân vọt mạnh về hướng Phất Dao.

Phất Dao phút chốc đứng dậy, chậm rãi phun ra: “Diêm yêu La Diêm, lần này ngươi thật sự chọc náo bốn tọa!” Dấu trắng tròn trên trán nàng từ từ hiện ra, ánh mắt trong trẻo như Lưu Ly ban đầu dần biến thành đỏ như máu, dây cột tóc không biết vì sao bị tuột, mặc gió tùy ý bay rối tung, về mặt trong phút chốc biến hoá yêu dị kỳ lạ.

Đôi mắt nàng đảo qua, hắc quang hùng hổ ban đầu đột nhiên dừng lại trước mặt nàng, lập tức hóa thành luồng sáng ngũ sắc, biến mất trong lục giới. Nàng âm trầm nhìn La Diêm nói: “Ta muốn nhìn một chút xem ai mới đúng là tế phẩm!”

Ngân Mặc kiếm bay lên, nàng vừa định phát lực, tiếng Lưu Diên đột nhiên truyền đến: “Phất Dao, không được thúc giục nội lực!” Lập tức hần như gió phút chốc xuất hiện bên cạnh Phất Dao, lấy tinh lực kết giới làm cho nàng lâm vào ngủ say, liền đem nàng giao cho Diệu Cốc.

Ám quang trong mắt La diêm lóe ra, cười lạnh nhìn người mới tới: “Ngươi chính là đại hộ pháp Linh Tiêu cung Lưu Diên?”

“Chính là tại hạ bất tài này. Ngay cả Diêm yêu viễn cổ đại giá quang lâm, thật làm vang Linh Tiêu cung cho kẻ hèn này a, tuy nhiên trận này ngươi điều hàng quá lớn.”

“Chỉ cần ngươi giao ra chìa khóa ngục giới, bản ma quả quyết sẽ không làm khó cho các ngươi.”

Lưu Diên đột nhiên cười ha hả: “Câu này giống như bốn hộ pháp khuyên bảo chúng yêu ma các ngươi buông dao, kỳ tâm hướng thiện thật buồn cười mà ngươi cũng nói được? Nói đến vật của Linh Tiêu cung chúng ta, dựa vào cái gì phải đưa nhóm tà ma ngoại đạo các ngươi, quả thực là ý nghĩ kỳ lạ a!”

“Hừ, chúng ta đây liền ai là người chiến thắng!”

Dứt lời không trung hai bóng hình một đen một đỏ bay lên kịch liệt so chiêu, chiêu thức nhanh đến mức hoàn toàn thấy không rõ, chỉ thấy mặt đất bị đánh nứt ra vài vết thật sâu cái khe. Trong lúc mọi người ở đây đang kinh ngạc về pháp lực cường đại của hai người họ thì một bóng đen nhảy ra, đánh kịch liệt tách hai người ra.

“La diêm, ngươi muốn làm trái ước định của Tôn thượng hả?” Một yêu ma có đôi mắt vàng tia xuất hiện giữa hai người, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng nói.

La diêm cười lạnh nói: “Tà Mặc ngươi vừa đến thì đã dâng lễ vật lớn cho bản ma này, bản ma không có khả năng nhận lấy a.”

“Bản sử không có tâm tư quản chuyện của ngươi, nhưng ngươi đã vượt quá giới hạn.” Giọng hần lạnh như băng không một chút hơi ấm.

Trên mặt La diêm cười nhạo nói: “Ngươi đã mấy vạn năm mặc kệ chuyện giới Yêu ma, hôm nay xuất hiện chỉ vì nhắc nhở bản ma ư? Bất quá này từ vượt quá giới hạn này há có thể nói?” Hần đổi chủ đề, trên mặt phút chốc hiện lên tia lạnh lẽo dữ tợn “Chuyện Tôn thượng phí sức còn nhiều lắm, ngay cả việc bản ma tắm máu Linh Tiêu cung cũng nhúng tay?”

“Cho dù ngươi tắm máu một ngàn Linh Tiêu cung cũng không liên quan Tôn thượng” Hần cố ý liếc mắt nhìn một người ngủ say trong kết giới. “Có điều không nên trách bản sử không cảnh cáo ngươi, có vài người ngươi không được động đến.”

“Hừ! Nếu bản ma không nghe, chẳng lẽ ngươi muốn động thủ sao?”

“Ngươi nói đi? Có muốn thử xem xem!”

Sắc mặt La diêm nhất thời rất khó coi, nghĩ thầm một lát sau kiêu ngạo cười nói: “Được, hôm nay bản ma sẽ tha cho bọn chúng một con đường sống. Nhưng còn nhiều thời gian, lục giới yên ả mấy vạn năm lập tức sẽ có một trò hay, bản ma vạn phần chờ mong, ha ha ha ha...” Dứt lời liền cùng chúng yêu ma trong nháy mắt biến mất ngoài Linh Tiêu cung.

“La cửu thánh ma, có muốn vào Linh Tiêu cung chúng ta uống ly trà?” Lưu Diên giương gương mặt xinh đẹp lại càng thêm năng.

“Không cần.” Giọng nói lạnh lùng như băng, bóng dáng màu đen như gió xoáy biến mất không còn thấy tăm hơi.

“Thật là tốc độ a, xem ra...” Hắc đã thức chưa? Nhìn hướng La cửu thánh ma biến mất, nét cười đọng lại trên mặt Luru Diên, ánh mắt có chút suy nghĩ.

*: Áp du yêu chu là nhện yêu

Quỳ ngọt ma là một loại quái như cái cây chỉ còn thân, không có cành nhánh

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bị Thương

“Su phụ, người thật sự không tin con sao?”

“Người còn ngại biện! Người dám nói người và hắc không quan hệ?” Thanh âm vô cùng lạnh lùng vang vang truyền đến, “Phong Ân mở ra, tộc nhân chúng ta chạy trời không khỏi nắng, người lại phạm sai lầm lớn như thế! Ta còn bao che cho người ư?”

“Thượng thần ngài còn không giết ả, còn chờ gì nữa...”

“Ta đã nói ả là yêu nữ, căn bản không thể vào trong tộc chúng ta!”

“Đúng, giết ả! Giết ả! Không giết ả, làm thế nào báo thù cho tộc nhân chúng ta?”

“Không giết ả, tộc chúng ta còn có thể ngập đầu tai ương lớn hơn nữa... Giết ả đi.” Chung quanh có vô số tiếng ồn ào vì phần nộ vang lên.

Nữ tử mở miệng hỏi: “Su phụ, con hỏi lại một lần nữa, người thật sự không chịu tin con?”

Nam tử lạnh lùng cười, im lặng không nói.

Nữ tử nhất thời tâm như tro tàn: “Các người đều nói Phong Ân là do ta mở ra, ta đây liền lấy nguyên thần của ta Phong Ân ngực giới, coi như là ta nợ thượng cổ thần tộc các người.”

Nàng nhìn sang, cuối cùng liếc nam tử trước mặt một cái: “Su phụ, đây là lần cuối cùng con gọi người, từ nay về sau chúng ta ân đoạn nghĩa khí, không thiếu nợ nhau!” Trên Tru thần đài máu tươi chậm rãi rơi xuống bùn đất, bốn phía đầy đặc màu trắng của Mạn Châu Sa Hoa nháy mắt đồng loạt nở rộ thành màu đỏ thắm yêu dị, trong trời đất chỉ còn lại một màn đỏ tươi...

Cảm giác đau lòng càng ngày càng dữ dội, nhưng lại không thấy rõ gì cả, nàng rốt cuộc đang ở nơi nào?

“Khụ khụ...” Nàng chậm rãi mở mí mắt nặng nề, vừa muốn động dậy thân thể, bụng đột nhiên truyền đến một trận đau đớn kịch liệt.

“Phát Dao sư tỷ, tỷ đã tỉnh?” Từ Vi thấy nàng tỉnh lại, vội vàng bung tới một ly nước trong. “Trước hết tỷ đừng động dậy, bụng tỷ bị thương, tuy rằng đại hộ pháp đã đưa linh lực vào cho tỷ nhưng cũng không nhanh khỏi như vậy đâu. Ngoài chỗ đó ra tỷ có cảm thấy không khỏe ở đâu không?”

“Tỷ không việc gì.” Phát Dao cố nén cơn đau từ miệng vết thương truyền đến, “Nhưng thật ra rất lâu rồi chưa bị thương nặng như vậy, nên giờ có chút không quen.”

Một ý nghĩ chợt đến, Phát Dao phút chốc vội hỏi: “Hóa phượng đâu? Em ấy thế nào? Còn những người khác...”

Từ Vi lập tức hiểu ý, vội vàng đáp: “Su tỷ yên tâm, sau khi đại hộ pháp chữa thương cho Hóa Phượng thì em ấy liền trở về động bế quan tu luyện. Hóa Phượng là thượng cổ thần thú, không bao lâu nữa miệng vết thương sẽ tự lành, không có gì đáng ngại. Các đệ tử bị thương đã được giao cho các đệ tử khác chiếu cố. Chỉ là Bắc Lân sư huynh hiện còn trọng thương hôn mê, các trưởng lão giờ này đang chuyển linh lực cho huynh ấy, cũng may không nguy hiểm đến tánh mạng, về sau nếu dưỡng thương tốt, rất nhanh sẽ khỏi.”

Phát Dao nghe vậy cuối cùng mới yên tâm, nhưng trong lòng cứ thấy áy náy. Hóa Phượng đang bế quan độ kiếp, nếu không cảm ứng được nàng gặp nguy hiểm, sẽ không tới cứu nàng, lần này còn bị thương nặng vậy, quả là lỗi của nàng.

Từ Vi thấy trong mắt Phát Dao có vài phần ảm đạm, vội vàng chuyển hướng nói: “Phát Dao sư tỷ thật lợi hại a, cư nhiên có thể cùng Diêm yêu bộ tộc tồn tại từ thời kỳ thượng cổ so chiêu!”

Phát Dao nhấp nhẹ một ngụm nước, khẽ cười nói: “Ta nói Từ Vi sư muội đó, ánh mắt của muội quả thực độc đáo a.” Nàng rõ ràng còn chưa đánh quá

mấy chiêu, đã bị đánh cho thảm hại không chịu nổi mà cũng coi là lợi hại sao.

“Vây cũng rất lợi hại mà, phải biết rằng hần là Diêm yêu bộ tộc tồn tại thời thượng cổ. Nếu đổi thành muội, sẽ trực tiếp thành hiến thân vì sự nghiệp trừ ma vệ đạo của Linh Tiêu cung.”

“Sur tỷ đã thức chưa?” Vừa dứt lời, Diệu Cốc cùng Thiên Tuyền liền đến.

Thiên Tuyền thấy sắc mặt Phát Dao hơi tái nhợt, vội vàng nói: “Nhìn muội thân thể vẫn còn suy yếu quá, mau mau nằm xuống, ta cho muội chút linh lực.”

Phát Dao vội vàng lắc đầu: “Không cần, Thiên Tuyền sư tỷ, muội không sao.”

Thiên Tuyền nói: “Muội khách khí với sư tỷ làm gì?” Dứt lời nàng đã đem lòng bàn tay đặt lên lưng Phát Dao, một luồng nhiệt nháy mắt thâm nhập lục phủ ngũ tạng của nàng, chỗ đau đớn đều dịu đi rất nhiều.

Nửa nén hương sau, Phát Dao mở to mắt, nhìn Thiên Tuyền cười nhẹ nói: “Cám ơn sư tỷ.”

Thiên Tuyền vỗ vỗ trán nàng, cười nói: “Sức mạnh của yêu ma thượng cổ phi thường sao có thể sánh bằng, muội nghỉ ngơi cho khỏe.” nàng lập tức đứng dậy nói: “Diệu Cốc, Tử Vi, các muội tiếp chuyện Phát Dao đi, nằm mãi cũng không thú vị, ta đi trước đi xem các đệ tử Linh Tiêu cung khác bị thương.”

Thiên Tuyền mới vừa đi khỏi, Tử Vi lập tức nói tiếp: “Muội lần đầu thấy đại hộ pháp đối phó yêu ma, không nghĩ tới hần lợi hại như vậy, còn cùng Diêm yêu thượng cổ cân sức ngang tài! Sư tỷ biết không, toàn bộ đệ tử Linh Tiêu cung đều khiếp sợ!”

Phát Dao cười nói: “Lư Diên vốn rất lợi hại, tuy nhiên xưa nay đều đem việc giao cho nhóm ta làm, sao có cơ hội nhìn hần trăm yêu trừ ma? Nói Linh Tiêu cung chúng ta Ngũ sắc các chủ, Lục thánh sử cùng mười hai tinh chung quy vẫn là trẻ tuổi, tu vi không đủ, nếu không có hần cùng các trưởng lão pháp lực cao thâm và uy danh, chỉ bằng chúng ta có khi còn khiếp sợ yêu ma tác quái ở tại lục giới, nói dễ hơn làm?”

Diệu Cốc cũng cảm thán nói: “Quả thật như thế, bất quá sư phụ cũng giấu quá kín, tuy rằng muội là đồ đệ người đã nhiều năm nhưng cũng chưa thực sự thấy người... dừng mảnh như thế.” Bình thường nàng chỉ nhìn thấy sư phụ không phải ở chiếu gương tự tán thưởng, thì là nghiên cứu phương thuốc cổ truyền dưỡng nhan, nếu không nữa thì chính là ở lục giới nơi nơi vơ vét kỳ trân dị bảo về làm đẹp Thiên cơ các. Có lần nàng còn cảm giác đau lòng sâu sắc khi theo một sư phụ như vậy, thì ra không ngờ tới hần chính là thâm tàng bất lộ.

Tử Vi đồng ý gật gật đầu, phút chốc như nhớ tới cái gì, bỗng dung vươn tay sờ sờ trán Phát Dao kinh ngạc nói: “Kỳ quái, sao lại đã không có?”

Diệu Cốc cũng có chút suy nghĩ nhìn chằm chằm Phát Dao, sau một lúc lâu nói: “Ý muội nói đến dấu ấn trăng tròn trên trán sư tỷ?”

Tử Vi gật đầu nói: “Đúng vậy, trước đó còn có, từ khi sư tỷ tỉnh lại đột nhiên biến mất. Đúng rồi, Phát Dao sư tỷ, không phải mỗi đêm trăng tròn mới có thể hiện ra dấu ấn đó ư? Làm thế nào lần này lại xuất hiện? Lại còn là thời điểm ban ngày.”

Phát Dao theo bản năng sờ sờ cái trán, kinh ngạc nói: “Hôm nay có xuất hiện à? Sao ta không nhớ?”

Tử Vi nghe thế cũng không bắt ngờ, trả lời: “Tỷ không nhớ rõ cũng bình thường thôi, dù sao trước kia sau mỗi lần đêm trăng tròn phát tác, phần lớn tỷ đều không nhớ rõ.”

Phát Dao cười gượng: “Cho nên đến đêm trăng tròn ta đều cố gắng rời xa Linh Tiêu cung, miễn cho mọi người bị ta làm hại.” Nàng từ chính miệng người khác kể mỗi đêm mười lăm trăng tròn trên trán sẽ xuất hiện một dấu ấn màu nhạt giống như trăng tròn, hơn nữa hành vi cử chỉ thập phần dị thường, cùng nàng xưa nay hoàn toàn như hai người. Về phần dị thường như thế nào, mọi người đều rất kín miệng, chỉ có Tử Vi từng cực kỳ hé lộ mơ hồ, nói phản ứng của nàng giống như sau khi uống rượu xong.

Kết quả nàng lập tức hiểu được, dù sao nàng sau khi uống rượu là đức hạnh gì, nàng vẫn biết một hai điều. Cho nên từ đó về sau, phạm là đêm trăng tròn, nàng đều bế quan bên trong thâm sơn, ngồi xuống điều tức.

Kỳ thật trước kia nàng cũng nghi hoặc chính mình vì sao bị như vậy, sau đó hỏi Lư Diên, hần nói là vì nàng tu luyện pháp thuật có vài chỗ chưa thông hiểu đạo lý, rồi trầm tích trong cơ thể, mỗi đêm mười lăm sẽ gặp bùng phát một lần, bất quá cũng không ảnh hưởng lắm, còn nói đợi khi tu vi nàng đủ cao sẽ không như thế nữa. Nhưng Phát Dao tư cho rằng cách nói; ‘Còn chưa thông hiểu đạo lý’ thực tại hơi gượng ép, nhất định là Lư Diên đánh lừa nàng.

Tử Vi hơi tập trung suy nghĩ nói: “Lần này không giống lắm, trăng tròn trên trán tỷ vừa xuất hiện, tỷ như thay đổi thành một người khác, ánh mắt phi thường tà mị, ngay cả pháp lực cũng tăng cường rất nhiều.”

Diệu Cốc cũng gật đầu, nhìn Phát Dao nói: “Sư phụ muội dùng Tịnh Hóa kết giới mới trấn giữ được tỷ, hay là... là hỏa phượng bị thương kích phát linh lực tiềm ẩn của tỷ?” Nàng càng nghĩ, càng cảm thấy khả năng này lớn hơn.

Đôi mi thanh tú của Phát Dao nhú lại, vì sao nàng không hề nhớ rõ?

Tử Vi suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Còn yêu ma tên Tà Mạc kia, đột nhiên đến như một cơn gió, lạ nhất là giới yêu ma cho dù có thành nhất phái, hần cũng không đến mức giúp Linh Tiêu cung chúng ta chứ? Huống hồ lời hần nói ý hiển nhiên là vì tỷ mà đến, Phát Dao tỷ, tỷ quen biết hần sao?”

“Muội nói là ai?” Phát Dao nghi hoặc hỏi.

Diệu Cốc trầm tư một lát sau trấn an nói: “Sư tỷ không cần nghĩ nhiều, việc cấp bách là tỷ phải nhanh đường thương cho tốt...”

Vừa nói xong, Huyền Túc phút chốc xuất hiện bên cạnh giường Phát Dao, liền tiếp hỏi: “Sư muội có sao không? Bị thương nghiêm trọng lắm hả? Có chỗ nào đau đớn khó nhin? Nếu có nhất định phải nói với sư huynh.”

Dứt lời liền lấy ra bảy tám chai lớn nhỏ, nói với Phát Dao: “Đây là đan dược giảm đau, này là bồi bổ thân thể, sư muội mau mau ăn vào!”

Phát Dao tiếp nhận đề sang một bên nói: “Ta vừa uống thuốc, không có gì đáng ngại.”

Trên mặt Huyền Túc bỗng dưng hiện lên một tia thù địch, trầm giọng nói, “Tên Tử Diêm yêu dám dă thương sư muội của ta! Thật sự là chán sống! Ngày khác nếu đề ta thấy hă, nhất định phải rút da hă, rút gân hă, đem hầm canh cho sư muội uống!”

Phát Dao gặp Huyền Túc nói lời căm giận, cười vỗ vỗ vai hă: “Sư đệ có lòng, ta cảm thấy rất an ủi a. Có điều đại khái tu đường một thời gian sẽ hoàn toàn khôi phục, sư đệ đừng lo lắng.”

Lúc này sắc mặt Huyền Túc mới thoáng dịu đi, “Vây là tốt rồi, bằng không sư ca cho dù rút da hă cũng không có thể tiết hận, muốn tiêu diệt cả nhà hă!”

Nhưng cả nhà hă không phải cũng chỉ có một mình hă sao? Tử Vi thức thời quyết định ngậm miệng không nói.

“Đúng rồi, Huyền Túc, vì sao trước đó muội lấy Huyền Thiên kính đều không thể dò ra hành tung của huynh? Hay là huynh gặp phiền toái gì?” Diệu Cốc đột nhiên nghĩ đến.

“Ừ, lúc ấy ta đang ở phía đông nhân giới tra lai lịch của xác thối hút máu, kết quả ta phát hiện là Xích luyện độc ma gây nên.”

Diệu Cốc khiếp sợ nói: “Huynh là nói Xích luyện độc ma Khô Lệ hai ngàn năm trước từng ở nhân giới tác loạn? Hă là yêu ma có trông mắt hồng phẩm giai cao, hơn nữa đã mai danh ẩn tích hai ngàn năm, làm thế nào lại đột nhiên xuất hiện?”

Huyền Túc gật đầu: “Không chỉ hă, còn có hai đồng bọn của hă, Phục ngục ma Liệt Tâm cùng Cửu vĩ miêu yêu Vi Họa.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Việc Vừa Qua Hay Là Quá Khứ?

Tử Vi trừng mắt to: “Đều là yêu ma tiếng tăm lừng lẫy a. Chúng không phải đã bật vô âm tín từ rất lâu? Sao giờ toàn bộ xuất hiện!”

Mắt Phát Dao thoáng trầm tư: “Có lẽ đúng như lời Lưu Diên, chúng yêu ma đã cảm ứng được yêu lực phong ấn ngục giới tăng cường, cho nên thừa cơ hưng phong tác loạn.”

Huyền Túc tiếp tục nói: “Ừ, lúc ấy ta đang đại chiến với ba người chúng. Hơn nữa cửu vĩ miêu yêu Vi Họa am hiểu bày kết giới Mê huyền, cho nên ở trong kết giới của ả không thể dùng Huyền thiên kính.”

Tử Vi nhất thời khâm phục nhìn hă nói: “Huyền Túc sư huynh, huynh cũng thật lợi hại, cư nhiên lấy một chọi ba” Lời này hiển nhiên làm Huyền Túc nghe xong rất hưởng thụ.

Lúc này Diệu Cốc mới giật mình nhớ tới chuyện quan trọng phải làm, mới vừa đi hai bước liền quay đầu dặn dò Phát Dao: “Sư tỷ, sư phụ muội nói tuy rằng người cho tỷ linh lực nhưng pháp lực tỷ giờ chỉ còn không tới một phần, cho nên tỷ phải nghỉ ngơi điều trị nhiều. Không thể để thương thể càng thêm nặng, nếu không sẽ không biết khi nào mới có thể phục hồi như cũ.”

Phát Dao gật đầu đồng ý, trong lòng tính toán giai đoạn phục hồi.

Diệu Cốc lập tức nhìn chăm chăm Huyền Túc, nghiêm trang nói: “Huyền Túc sư huynh, sư phụ muội nói nếu nhìn thấy huynh, nhất định truyền đạt với huynh rằng người tuy ân huệ phủ bốn biển, nhân nghĩa rộng lượng, đồng thời còn có mỹ mạo phi thường đáng quý và tuệ trí...”

Huyền Túc quyết đoán ngắt lời nàng, cười nói: “Diệu Cốc sư muội à. Nếu muội muốn đem những lời phiền toái của Lưu Diên ra kể lại không giấu một chữ thì thật quá mức văt vạ. Muội nói cho sư ca biết hă muốn thế nào, được không?”

Diệu Cốc suy nghĩ một lát thì chấp nhận, dù sao giờ sư phụ không ở đây, người cũng không biết nàng có thuật lại như lời người không, vì thế lập tức nói đơn giản rõ ràng: “Ý nói con chim trĩ Thương Sơn lần trước, người biết là do huynh trộm.”

Huyền Túc gật đầu, hào sảng nói: “Không phải chỉ là một con chim trĩ thôi sao, lần sau ta đi bắt hai con đến trả cho hă. Nói hă yên tâm”

“Sur ca quả là trí tuệ, sur phụ đúng là có ý này. Muội đây đi làm chuyện quan trọng, ngày khác lại tới thăm sư tỷ.” Diệu Cốc sau khi biết đáp án nàng muốn, lập tức lướt đi xa.

Huyền Túc chuyển ánh nhìn về phía Phát Dao, trong lúc nhất thời cười như con hồ ly: “Sư muội, muội cảm thấy con chim trĩ hương vị lần trước có hợp khẩu vị không?”

Phát Dao chậm rãi nói: “Hương vị à...” Nàng nhìn hần liếc mắt một cái, dưới ánh mắt vô cùng chờ mong của hần cười tủm tỉm nói ra bốn chữ, “Chưa đạt yêu cầu.”

Mặt mày tuấn mỹ của Huyền Túc nhất thời suy sụp đi, cô chút thất vọng nói: “Sư muội, sư ca có thành ý thể, muội có thể đem đánh cuộc bữa đó quên đi được không?”

“Người không phải đã tự động quên sạch sao?” Phát Dao kinh thường liếc hần một cái, rồi chuyển qua lấy tình nói: “Sư đệ, muốn người gọi ta một tiếng sư tỷ khó như vậy à?”

Huyền Túc yếu ớt mở miệng: “Sư muội, chẳng lẽ sư ca đối với người không tốt? Cho dù muội muốn ánh trăng trên trời, sư ca cũng không chút do dự hái xuống cho muội” đồng thời không quên bổ sung, “Đương nhiên điều kiện tiên quyết khi hái xuống rồi muội sẽ không thể không vì tâm nguyện nhiều năm qua của ta, mà gọi ta một tiếng sư ca?”

Phát Dao kiềm chế nổi da gà, xúc động nói: “Sư đệ, nếu ánh trăng có thể hái xuống, ta cũng nguyện ý hái nó đến trước mặt người, chỉ cần người gọi ta một tiếng sư tỷ,” đồng thời cũng không quên bổ sung, “Cộng thêm tinh tú đầy trời và thái dương nữa, đủ rồi chứ?”

Huyền Túc cực kỳ bị thương nhìn nàng: “Sư muội, người, người, người tổn thương lòng ta...”

Phát Dao vỗ vỗ vai hần, trấn định nói: “Sư đệ, lòng của người bị thương dĩ nhiên sẽ lạnh, có thêm vài lần cũng không đáng ngại...”

Từ Vi nhìn hai người nói chuyện ra vẻ thâm tình, thật là nhàm chán liền cảm lấy mầm đưng trái cây ra cắn: “Muội nói nè, hai người đối với vấn đề này tranh cãi mấy ngàn năm còn chưa phân định, không bằng một người biến ra già hơn một trăm tuổi thì thế nào?”

“Không được...”

“Không ổn...” Hai người trăm miệng một lời nói.

Từ Vi nhìn sự ăy ý cao độ của cả hai, thờ dài: “Vậy cho dù hai người có tranh cãi một vạn năm nữa cũng không đợi được có ngày đó.” Nàng chợt nhớ tới cái gì, lên tinh thần nói: “Nếu hai vị sư huynh sư tỷ khó có khi nhân hạ thoải mái, không bằng tiện thể để muội vẽ một bộ tranh làm lưu niệm?” Nàng mới nói hai chữ “bộ tranh”, nháy mắt Huyền Túc đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

“Sư huynh, đừng đi mà...” Từ Vi phút chốc quay đầu, cảm động nhìn Phát Dao, “Sư tỷ, chỉ có tỷ tốt.”

Phát Dao bất đắc dĩ cười: “Sư muội đừng đưa mắt ẩn tình nhìn ta chăm chăm như vậy. chẳng qua ta không thể nhúc nhích, bằng không ta nhất định biến mất so với hần còn nhanh hơn.”

Dưới bầu trời bao la, núi non trùng điệp, Viễn Sơn trong lớp lớp sương mù như ẩn như hiện, ở lâu đình thủy tạ cách đó không xa, hoa rơi lất phất, trong không khí ản ản khí trời hương thơm trăm hoa say lòng người

Trên đỉnh ngói có một bóng người trắng nhạt miễn cưỡng chống tay nằm nghiêng.

Nàng ngẩng đầu chăm chú nhìn lên bầu trời, xanh nhạt cùng trắng noãn đan vào nhau, một vệt sáng lấp lánh nằng, hiền hòa mà yên tĩnh. Phút chốc mây nàng hơi nín nhẹ, vì sao hôm nay... Ngực phút chốc hiện lên một nỗi khổ riêng, nàng nâng tay nhẹ nhàng phát qua chỗ ngực, lồng ngực nhũ căng chặt, đôi mắt sắc lưu ly lộ vẻ hoang mang.

Từ sau khi nàng bị thương thường ở trong mộng đột nhiên bừng tỉnh, nhưng sau khi tỉnh lại sau chỉ cảm thấy tim đập dồn dập. Giống như giấc mộng rất dài, trong mộng có vô số hình ảnh vụn vặt, tuy nhiên tỉnh lại thì không nhớ rõ, mặc thế nào đều nhớ không nổi. Trong mộng hết thấy đều giống như cách một tầng sương mù, điều duy nhất nhớ rõ là bầu trời... đỏ như máu.

Vì sao đỏ như máu? Hay là... Nàng đang trầm tư thì giọng nói hơi lo lắng thông qua Huyền Thiên kính truyền đến, “Chủ nhân, người sao rồi? Có khỏe không?”

“Vũ Đăng,” Phát Dao trong lòng vui vẻ, phút chốc ngồi dậy nói, “Ta cũng không sao. Gần đây em thế nào?”

Vũ Đăng bỗng dừng khốc thành tiếng: “Chủ nhân... Điều do em không phải, nếu em ở bên cạnh người sẽ không bị thương nặng như vậy, em thật sự muốn lần chết không chối từ a...”

“Em đừng khốc” Phát Dao vội vàng trấn an: “Ta thật sự không sao, em xem không phải rất khỏe ư...”

“Ngay cả hỏa phượng còn có thể phá tan quan kiếp đến cứu người, thế mà em sống chết trước mắt lại ra không được, chủ nhân em xin lỗi...” Tiếng

khóc càng lúc càng lớn, làm Phát Dao liên tục xoa lỗ tai.

“Vũ Đăng, em ngàn dặm truyền âm là để ta nghe thấy tiếng em khóc sao?” Phát Dao nhíu mày, phút chốc cười tủm tỉm nói: “Nếu thế thật, ta cảm thấy thân thể em quả thật tốt hơn so với trước kia rất nhiều, giọng to hơn chắc có liên quan đến khí lực, khóc lâu mà không thở dốc, chắc chắn, xem ra em bế quan rất có hiệu quả.”

Vũ Đăng rốt cục thu tiếng khóc, nhìn dung nhan trong gương ngẹn ngào nói: “Chủ nhân...” Thanh âm này mới nghe qua mặc dù rất buồn tủi, nhưng so sánh với nỗi buồn thê lương còn có chút khoảng cách.

Vì thế Phát Dao xoa xoa huyệt thái dương bị đau, lên tiếng trấn an: “Được rồi, chẳng qua là bị vết thương nhẹ thôi, em không cần quá khẩn trương.”

Trong lòng Vũ Đăng cứ thấy áy náy, sau một lúc lâu mới lau khô nước mắt: “Thật ư?”

“Ừ, bằng không ta có thể nằm trên nóc nhà cùng em nói chuyện à?”

Lúc này Vũ Đăng mới yên lòng: “May mà chủ nhân không việc gì, bằng không...”

Phát Dao thấy Vũ Đăng sắp hưng trí bèn chuyển hướng hỏi: “Vũ Đăng, khi nào em trở về?”

Vũ Đăng nghe vậy, bỗng dung vui vẻ: “Chủ nhân, người nhớ em hả?”

Tay Phát Dao ôm hai đầu gối, cười tủm tỉm liên tục gật đầu nói: “Còn không phải? Huầy, nếu nói không có em bên cạnh, ngày đặc biệt không thú vị, nhất là lúc ta nướng chim trĩ thô hoang, thì ta lập tức nhớ đến em!”

Vũ Đăng nhất thời rạng rỡ, rồi chìm sâu vào sự sợ hãi. Nói thế, chủ nhân chẳng qua lúc nướng chim trĩ thô hoang, mới nhớ tới nó, thần thú như nó chỉ được có thể quả rất thất bại. Đang lúc nó rối rắm không thôi, Phát Dao đột nhiên mở miệng hỏi: “Đúng rồi, Hòa Phượng thế nào?”

“Nàng tốt hơn nhiều, có điều cần chút thời gian điều trị.”

“Vậy thì tốt. Các người không cần lo lắng cho ta, ta tạm thời sẽ không rời Linh Tiêu cung, cho nên sẽ không gặp nguy hiểm. Về phần thân thể, ta chỉ cần điều trị thêm chút thời gian thì sẽ tốt.” Phút chốc Phát Dao đưa mắt nhìn về phía Vũ Đăng “Tuy nhiên gần đây ta thường có những giấc mộng kỳ quái.”

Vũ Đăng ngắt ra: “Mộng cái gì?”

Phát Dao có chút xuất thần nhìn biển trời, sau một lúc lâu mới đáp: “Cụ thể mơ thấy cái gì ta không nhớ rõ, chỉ thấy bầu trời đỏ như máu...”

Mất một hồi lâu Vũ Đăng mới gật đầu: “À, thì ra là thế.”

“Em có thể kể cho ta chuyện kiếp trước hay không?” Phát Dao đột nhiên nhíu mày: “Nghe giọng điệu của Diêm yêu La Diêm, rõ ràng ở kiếp trước đã cùng ta quen biết, kể từ khi ta bị thương liền thường xuyên có giấc mộng kỳ lạ, lại không nhớ rõ. Ta cảm thấy có thể là...”

Vũ Đăng cười mỉa ngất lời nàng: “Chủ nhân, nếu nói kiếp trước vậy chẳng phải là quá lâu đời ư?”

“Vậy à?” Phát Dao suy tư một lát sau, rồi nhíu mày: “Có lẽ em nói đúng, đối với em dù sao lúc đó cũng còn bé nên chắc không ấn tượng?” Trí nhớ của nàng đều xuất phát từ sau khi đến Linh Tiêu cung, còn chuyện trước đó hoàn toàn không có chút ấn tượng.

Thật ra trước kia nàng đã từng hỏi Lưu Diên, nhưng hấn lấy lý do thoái thác rất quý dị. Hấn nói năm đó trên đường đi thăm bằng hữu ngang qua Bồng Lai tiên sơn, đứng dịp bất gặp một hài đồng là nàng. Hấn thấy người nàng có tiên khí, căn cốt rất tốt, ngồi cô độc trên Bồng Lai đỉnh, lẳng lặng không nói. Lúc đó, trí tuệ trong đầu hấn đã hoàn toàn đoán ra nàng tuyệt đối sẽ tìm dấu vết của đoàn kiếm!

Vì thế lập tức không màng nguy nan phi thân ôm lấy nàng, hỏi kỹ mới phát hiện trí nhớ nàng hoàn toàn trống rỗng, hỏi gì cũng không biết, cuối cùng thật sự không có biện pháp, đành phải dẫn nàng về Linh Tiêu cung.

Tất nhiên Phát Dao không tin Lưu Diên. Đây chẳng qua là lý do thoái thác để lừa bịp được đưa trẻ ba tuổi. Tuy nhiên biết rõ từ miệng hấn không nghe ra được lời nói thật, nên sau đó liền lười hỏi nhiều.

“Vũ Đăng, người biết không?”

Vũ Đăng buồn rầu lắc đầu, “Lúc em biết chủ nhân là lúc người đã ở Linh Tiêu cung, em đối với chuyện trước kia người hoàn toàn không biết gì cả.”

Cũng đúng, Vũ Đăng là do nàng từ Linh Hoạt tiên sơn mang về, nó làm sao có thể biết, nàng thật sự hỏi quá nhiều a.

Vũ Đăng nói tiếp: “Em cảm thấy có thể gần đây chủ nhân quá mức mệt nhọc, cho nên mới tâm thần không yên, thấy ác mộng, trước kia không phải người thường nói mọi việc đều có nhân quả, thuận theo tự nhiên sao? Chuyện xa xôi trước kia, cần gì nghĩ nhiều, chỉ cần giờ phút này người khỏe là được.”

Ừm, nói có lý, nàng tội gì phải tăng phiền não. Phát Dao gật đầu, mặt mày từ từ giãn ra, nói với Vũ Đăng: “Vậy em nhanh đi tu luyện cho tốt, ta chờ em trở về.”

Vũ Đăng vội vàng vui mừng nói: “Em nhất định tranh thủ sớm ngày trở lại bên cạnh chủ nhân.”

Phát Dao cười yếu ớt, nhẹ tay phát một cái, Huyền Thiên kính nháy mắt biến mất, nàng gồng hai tay sau đầu, miễn cưỡng nằm xuống.

“Phát Dao sư tỷ, nhanh ra đây một chút.” Phát Dao đang suy nghĩ thì một bóng hồng liền trực tiếp vọt vào trong phòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nhiều Năm Đã Qua

Chắc do hôm qua ngủ quá nhiều, trời còn sớm Phát Dao liền tỉnh.

Phía đường chân trời mới hơi hơi đỏ tím, ngay cả cây Anh đào ngoài phòng cũng thấy lờ mờ. Hương hoa tỉnh tế quanh quẩn ở chóp mũi, Phát Dao đuổi người, đột nhiên nghĩ đến quả thật đã lâu mình không thả lỏng như thế.

Sau nửa canh giờ, nàng bưng một nồi cháo đặt trên bàn, Phát Dao nhìn khói bốc lên từ món cháo cháo, trong lòng cảm thấy vui mừng.

Vừa bưng lên bàn, nàng liền trông thấy sư phụ đứng ở cửa. “Sư phụ, đã thức rồi ư? Đến nếm thử mùi vị cháo con nấu đi.”

Dạ Uyên chậm rãi đi tới ở bên cạnh bàn ngồi xuống, nếm thử một chút, cười nói, “Mùi vị ngon miệng, không tệ.”

Phát Dao cũng bưng bát lên, húp một ngụm nhỏ, cũng cười với sư phụ, nói thực ra, nàng đối với chính mình không yêu cầu cao lắm. Mặc dù nàng am hiểu thịt nướng, tuy nhiên nấu các món ăn khác không thật sự thành thạo, sư phụ đã không chê thì chắc không tệ.

Phát Dao ăn sáng xong, liền đến suối nước nóng trị thương.

Mười ngày tiếp theo, giờ Thìn nàng hầu như đều suối nước nóng trị thương, sau khi trở về tiếp tục tu luyện tâm pháp, trước bữa tối sư phụ sẽ truyền linh lực cho nàng, nghỉ ngơi rất quy luật, cứ như thế mấy ngày sau, Phát Dao đối với không ít pháp thuật trước kia chưa hiểu rõ hết đã có tân ngộ đạo, tinh thần cũng thư thái nhiều.

Còn Dạ Uyên phần lớn thời điểm là ngồi ở một bên, thanh tu pháp thuật hoặc là xem sách cổ, nếu nàng không hiểu tâm pháp chỗ nào, chàng liền lập tức chỉ điểm cho nàng.

Hôm nay, nàng trên đường từ suối nước nóng tu luyện trở về, trên đường gặp được lần trước gặp kê tinh*, hẳn đang chơi cùng nhóm bạn rất vui vẻ.

Kê tinh*: gà núi thành tinh

Nhìn thấy nàng đến, không còn hoảng sợ như lần trước, phóng khoáng đi tới dò hỏi, “Ồ, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Phát Dao cười tủm tỉm nói: “Đúng vậy, chúng ta thật là có duyên.”

Mấy đứa bạn bên cạnh, trước kia chưa gặp Phát Dao, đối với vị khách mới tới cảm thấy hiếu kỳ, cũng đều bước lên.

Một cô bé ước chừng bảy tám tuổi tuổi ở Nhân giới, mở đôi mắt to trong veo nhìn Kê tinh dò hỏi: “Thuần Mộc, nàng là người phương nào?”

Thuần Mộc suy nghĩ một lúc lâu, gãi gãi đầu, sắc mặt có chút buồn rầu đáp: “Ta không nhớ nổi tên của nàng, có điều... Lần trước nàng nói mình là Tiên nhân.”

“Tiên nhân?” Máy đứa trẻ tròn lớn mắt, “Thì ra là đồng loại với chúng ta nha.”

“Quả thật là đồng loại.” Phát Dao cười nhẹ, bọn chúng nếu muốn tu luyện thành tiên vẫn cần chút thời gian, vậy mà chúng đã tự thăng cấp chính mình thành người trong Tiên giới.

Cô bé kia nghe Phát Dao nói thế, lấy làm tự hào, mặt nhất thời ngọt như mật đường, mắt to tròn sáng long lanh hỏi Phát Dao: “Tỷ tỷ tên là gì?”

“Ngươi có thể gọi ta là Phát Dao tỷ tỷ.” Phát Dao nhìn thấy nàng không hiểu sao cảm thấy vô cùng thân thiết, một đôi mắt to tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn, trên người mặc áo gấm màu ngân bạch, bộ dáng thoạt nhìn rất là vui vẻ.

Cô bé không may sợ hãi chút nào, đi qua kéo tay Phát Dao, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi: “Phát Dao tỷ tỷ, tỷ cùng nhóm muội đi chơi.”

Phát Dao nhìn cái đuôi phía sau thật dài của bé, mỉm cười, “Muội còn chưa nói cho ta biết muội tên là gì?”

“Muội tên là Tiểu Hồ, tỷ tỷ đang ở đâu?”

Phát Dao thu hồi ánh mắt, quay người chỉ về đường mòn bên trái, “À, ta ở rừng Anh đào bên kia

“Ồ, tỷ nói là chỗ ở của thần tiên ca ca sao? Nhưng mà nơi đó có kết giới, ” Mắt Tiểu Hồ đột nhiên sáng ngời, “A, đúng rồi, thần tiên ca ca đó có một đồ đệ, nàng đã trở lại sao?”

Phát Dao nghĩ nghĩ, cảm thấy không cần nói quá rõ ràng, chỉ nói, “Không có, nàng đã đến một nơi rất xa.”

Tiểu Hồ trên mặt khó nén sự thất vọng đáp:” Tiếc quá, muội còn tưởng rằng có thể nhìn thấy nàng. Nói cho tỷ biết nha, Phát Dao tỷ tỷ, tên của muội là do nàng đặt, trước kia nàng đã chứng kiến muội sinh ra. Bất quá muội chưa từng gặp nàng, muốn gặp một lần, tự mình cảm ơn nàng đặt tên cho muội.”

“Thật không?” Phát Dao mỉm cười, thì ra sư tỷ cùng cô bé còn có nguồn gốc sâu xa này.

“Ừ, ” Tiểu Hồ hiển nhiên đã xem nàng như người một nhà, theo thói quen chỉ từng người bên cạnh nói, “Phát Dao tỷ tỷ, đây là Mẫn Nguyệt, Thần Uyển, tỷ tỷ của muội.”

Phát Dao nhìn phía các nàng, thoạt nhìn cũng không lớn tuổi hơn Tiểu Hồ là mấy, nhưng mà so với cô bé thì ngượng ngùng rất nhiều.

Mẫn Nguyệt, Thần Uyển, Phát Dao đọc thầm, liền cảm thấy tên các nàng rất có khí chất, vừa nghe liền cảm thấy là mỹ nhân.

So sánh lại, cái tên Tiểu Hồ đúng là bình thường quá, dễ bị nhầm lẫn, căn nguyên chính là hồ ly, liền trực tiếp gọi là Tiểu Hồ, nếu là căn nguyên là gà núi, thỏ hoang, miêu cầu ngư dương, vậy chẳng phải liền trực tiếp kêu là gà con, thỏ con, mèo nhỏ linh tinh sao?

Cũng may là các bà mẹ đều nhìn xa hiểu rộng, nếu không chẳng phải là trùng tên quá nhiều ư? Đáy lòng Phát Dao thở dài, xem ra năng lực đặt tên của sư tỷ thật sự không tốt lắm. Có điều Tiểu Hồ thoạt nhìn đối với tên mình vẫn có chút vừa lòng, chính là không biết một ngày kia nếu là phát hiện ra tên này vụng về, còn có thể muốn gặp người từng được gọi là tỷ tỷ này nữa không?

Phát Dao mình lại nghĩ sâu xa, phục hồi tinh thần, vội vàng khen, “Tên của các muội rất dễ nghe.”

“Cám ơn Phát Dao tỷ tỷ khích lệ.” Hai tiểu mỹ nhân sắc mặt ửng đỏ, rất có cấp bậc lễ nghĩa đáp.

“Đây là Vân Diệp, Long tiêu, là ca ca của Thuần Mộc.” Tiểu Hồ chỉ vào hai người khác hai cái nói.

Phát Dao nhìn ba người trước mắt có khuôn mặt giống nhau như đúc, ngạc nhiên nói, “Các người là anh em ruột?”

Ba người đều có lông mày dày và cong, mắt to tròn giống như hạt Bò Đào, mũi rất thẳng, môi tinh xảo được khảm trên gương mặt tròn phấn nộn, làn da trắng hồng, thoạt nhìn rất là non mềm ngon miệng.

Phát Dao lúc này mới phát giác chính mình lại liên tưởng đến chim trĩ rồi, thật là có lỗi có lỗi nha!

“Ừ.” Thuần Mộc gật đầu.

“Phát Dao tỷ tỷ, theo nhóm muội cùng đi chơi đi.” Tiểu Hồ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt mong đợi.

Chắc lâu lắm không nhìn thấy người lạ, có chút mới mẻ, Phát Dao không đành lòng thấy bọn họ mất hứng, liền cùng bọn họ chơi trốn tìm.

Đến Phát Dao muốn đi về, đã là ba canh giờ sau.

Dọc đường đi Phát Dao có vài phần tự trách, lẽ ra nên báo sư phụ một tiếng, giờ... không biết người có tức giận hay không.

Thành thực mà nói Phát Dao ở Linh Tiêu cung là kẻ bất hảo lười biếng, cho dù có khiến đại hộ pháp tức giận, các trưởng lão liên tục thổi râu trừng mắt, nổi trận lôi đình, cũng không cảm thấy tội lỗi. Nhưng hôm nay đã bái sư phụ, không giống như vậy. Nàng sẽ để ý sư phụ có hài lòng hay không, tức giận hay không...

Theo bản năng nàng vẫn mong đợi mình có thể làm tốt một chút, ít nhất không thể kém nhiều so với sư tỷ, nếu không chẳng phải sư phụ sẽ thất vọng sao? Giờ sư phụ chỉ có mỗi nàng là đồ đệ, nàng xưa nay bất hảo, bất quá sư phụ có thể thích ứng hay không, hay là có chút kính sợ.

Rừng Anh đào rực rỡ một đường kéo dài đến đường chân trời, ráng chiều vàng rực nhu hòa chậm rãi trút xuống cánh hoa nhạt màu, gió nhẹ nhàng phát một cái, tựa như mưa phùn chậm rãi bay lất phất xuống, vẫn còn nét duyên dáng yêu kiều trên đầu cành, nhụy hoa hơi hơi rung động, thẹn thùng động lòng người. Sương mù lượn lờ trong rừng, xa xa chỗ sương khói sâu nhất là bóng dáng thon dài trắng thuần đứng lặng, ngoại trừ ánh hoàng hôn vàng rực, trong thiên địa chỉ còn sót lại bức tranh thủy mặc. Khuynh thành, tĩnh tại. Tuyệt sắc, xa cách.

Phát Dao xa xa chùn bước, nhìn chàng sạch sẽ như không dính bụi trần, mà nháy mắt giật mình.

Cách lớp sương mù lượn lờ, chỉ cần nhìn dáng người, liếc mắt một cái liền biết là chàng, lại thấy không rõ dung nhan là vui, hay buồn. Nàng muốn bước lại gần, trong lòng bồi hồi băng khuâng, ngay cả chính nàng đều không thể nói rõ vì sao, dưới chân cuối cùng vẫn đứng tại chỗ, không đi về phía trước.

Đang lúc do dự, chàng đã đến trước mặt nàng, dung nhan như ngọc lạnh nhạt như nước, không thấy buồn vui.

“Con đã trở về sao?”

Phát Dao nhìn trong con người đen nhánh của chàng có chút lấp lánh, một lát sau mới nói: “Dạ, sư phụ, hôm nay con gặp vài tinh linh, liền cùng bọn họ chơi đùa trong chốc lát, nên mới về trễ.”

“Ừ, không việc gì là tốt rồi.” Chàng điềm đạm lên tiếng.

Ban đầu cho rằng mấy ngày gần đây nàng tu luyện tâm pháp quá mức buồn tẻ, sau khi giải sầu sẽ trở về liền, nhưng lại nhìn không được lo lắng nàng gặp phải yêu ma pháp lực cao cường nên bất tri bất giác, liền đi tới nơi này.

Vừa rồi xa xa nhìn thấy nàng, tâm tình cuối cùng mới thả lỏng.

Phát Dao mỉm cười, có lỗi nói: “Là con không phải, nên báo một tiếng với sư phụ, con sẽ lần sau nhất định nhớ kỹ.”

Về mặt sư phụ mặc dù bình thản, nhưng nói vậy vẫn là lo lắng cho nàng, bằng không cũng sẽ không đi tới nơi này. Nghĩ đến đây, Phát Dao thấy hơi áy náy.

Mỗi Dạ Uyên gọi lên nét cười nhẹ, loại lời thể này, đã nghe qua bao nhiêu lần ngay cả chàng đều không nhớ được.

Nhưng nàng vĩnh viễn có biện pháp khiến chàng cho rằng đây là lần đầu tiên thể, thái độ nghiêm túc, biểu tình thành khẩn, mỗi lần đều làm chàng bỗng dưng nhận không được mềm lòng đi. Đợi đến bốn ngàn năm nghe không được những lời này, lại làm cho chàng lúc nào cũng hoài niệm.

“Ừ, chúng ta trở về đi.”

Phát Dao gật đầu, thấy sư phụ quả thật không tức giận, lúc này mới thả lỏng.

Đột nhiên nhớ tới chuyện hôm nay, vừa đi vừa nói, “Sư phụ, mấy tiểu tinh linh kia có căn nguyên là gà núi và hồ ly, thoát nhìn rất đáng yêu, sư phụ có từng gặp qua họ chưa?”

Dạ Uyên thoáng trầm ngâm mới đáp, “Ta không để ý lắm, nhưng mà trước kia đúng là có gặp qua.”

“À, các nàng không biết người là Dạ Uyên thượng tiên sao?” Trước đó nghe Tiểu Hồ gọi chàng là Thần tiên ca ca, chắc là không biết thân phận của sư phụ.

“Ừ, núi Linh Quan có nhiều tinh linh tâm chính hướng đạo thanh tu, cũng không quá quan tâm việc Tiên giới, người biết ta là người Tiên giới vốn không nhiều. Hơn nữa ta muốn tĩnh tâm tu luyện, xung quanh ta đều bày kết giới, nên xưa nay bọn họ cũng không vào được.”

“Thì ra là thế,” Phát Dao tiếp tục nói, “Có cô bé tên Tiểu Hồ, nghe nói tên của nàng là do sư tỷ đặt.”

“Ồ? Việc này ta cũng không biết.” Chỉ biết nàng cả ngày đuổi theo Sơn kê tinh chạy khắp núi, chuyện đặt tên quả thật chưa từng nghe nàng kể qua.

Quả thật sư tỷ tư chất rất cao, bất quá có lúc phải nó là rất...” Phát Dao muốn nói lười biếng, nhưng lại cảm thấy nên nói khéo khéo một chút. Suy nghĩ nửa ngày, vẫn là chưa nghĩ ra nên dùng ‘Vật tận kỳ dụng**’ hay nên nói ‘Tự địa thủ tài(3)’.

** : vật dùng đúng chỗ, người dùng đúng việc, dùng hết khả năng

(3): Dùng nguyên liệu có sẵn, ngay tại chỗ

Dạ Uyên cười nhẹ nhìn nàng, nói, “Dao nhi cũng cho rằng nàng rất lười biếng?”

Phát Dao ngẩn ra, chẳng lẽ sư phụ cũng dùng thuật nghe tâm? Nghĩ nghĩ, nàng thấy sư phụ nên tôn trọng người đã khuất, bằng không tối nay trăng mờ gió lớn nếu sư tỷ tìm đến riêng nàng luận bàn một chút vấn đề này, thì thật quá mức kinh sợ... Còn nữa, ngẫm lại nếu mình còn bàn luận, có khi sư tỷ đến giờ.

Vì thế tiếp tục hàm súc nói, “Áy... như thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức(4), tên đơn giản vẫn là hay nhất.”

(4): nước trong nở đóa hoa sen, thiên nhiên chạm trở trang sức, ý chỉ cái gì để tự nhiên vẫn là đẹp nhất

Lông mi Dạ Uyên hơi rung, nhưng cười không nói.

“Tiểu Hồ còn nói các nàng ở trong động Hồ tiên, bên trong có vị Bạch Hồ tiên tử, lớn tuổi đến mức đến ngay cả các nàng cũng không biết rốt cuộc bà bao nhiêu tuổi. Do đó bà biết rất nhiều rất nhiều chuyện thời viễn cổ, thậm chí cả chuyện từ rất lâu rất lâu trước kia. Tiểu Hồ mời con ngày khác đến chơi, nghe vị Bạch Hồ tiên tử kể chuyện xưa, chắc thú vị lắm.”

“À, ” Dạ Uyên cười nhẹ, “Vậy lúc nào rảnh rồi nhằm chán con có thể đến đó, chỉ không được rời khỏi núi Linh Quan là được rồi.”

“Dạ, “Phát Dao gật đầu, chợt nhớ tới chỗ đi dạo, tiếp tục kể với Dạ Uyên, “Sur phụ, còn có ba Sơn kê tính là anh em sinh ba, bề ngoài không khác nhau chút nào, còn nữa nha...”

Phát Dao nói một mạch những chuyện hay ho mà Tiểu Hồ và Thuần Mộc kể với nàng, Dạ Uyên tất nhiên lắng lắng nghe, trong mắt hiện lên ý cười.

Hai bóng dáng trắng thuần đứng song song dưới tán cây Anh đào, ánh chiều tà rọi thành hai bóng ngược thật dài.

Đã qua nhiều năm nhưng nụ cười của nàng vẫn như mùa xuân tươi đẹp không đổi thay, là đóa hoa rực rỡ của chàng. Lo lắng, tựa khói xuyên rừng cây, hương rượu thoảng qua, dư âm ấy cứ lượn lờ không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bàn Tay

“Ta ở đây.”

“Ừa, sư tỷ. Sao tỷ chạy lên nóc nhà?” Từ Vi cũng thả người nhảy lên đó, nhìn một góc biển hoa trước mắt, nhất thời tán thưởng nói, “Thật khá a. Chả trách sư tỷ chạy lên trên này.”

Phát Dao lười biếng mở mắt hỏi: “Sao hôm nay muội rảnh rồi đến đây, không cần tu luyện pháp thuật à?”

“Ừm, hôm nay đại ca của muội đến Bồng Lai thăm viếng Hư đạo nhân, rốt cục muội có thể lên tự do nhàn rồi nửa ngày.” Từ Vi cười như chú mèo tinh quái.

Phát Dao cười liếc nàng: “Đại ca muội là muốn tốt cho muội. Giới yêu ma khí điểm ngày càng thịnh, khắp nơi gây chuyện, nếu lần sau muội gặp phải yêu ma tu vi cao thâm, biện pháp ta dạy cho muội cũng không dùng được.”

“Muội biết, ” Từ Vi khó có khi chăm chú lắng nghe, đáp: “Muội cũng biết mọi người đều tốt với muội. Sư tỷ yên tâm, muội chắc chắn chăm chỉ tu luyện, nhưng mà...”

Tinh thần Từ Vi lập tức tỉnh táo, thần thần bí bí kéo tay áo Phát Dao nói: “Phát Dao sư tỷ, sư tỷ không thấy mấy ngày gần đây ở Ngân Tinh các rất buồn sao? Có muốn muội dẫn tỷ đi xem trò hay không?”

Phát Dao hoài nghi nhìn nàng, liếc mắt một cái, “Trò gì hay?”

Từ Vi kéo nàng, hưng phấn nói: “Theo muội đi, bảo đảm tỷ được mở rộng tầm mắt.”

Một lúc sau, các nàng xuất hiện ở cánh rừng hoa Đào sau núi.

“Không có gì hết a...” Phát Dao nhìn cánh rừng trước mặt vắng vẻ, khó hiểu hỏi.

“Không nên gấp.” Từ Vi làm động tác tay “Hư” một cái, đem nàng kéo đến một góc ẩn nấp sáng sủa, nhỏ giọng nói, “Hôm nay muội nghe được Huyền Túc sư ca hẹn Hoa đào tiên tử ở đây gặp mặt, chốc nữa tất nhiên có trò hay để xem, sư tỷ cứ chờ đã.”

Vừa nói xong, liền nhìn thấy một đôi bích nhân lướt tới, nam tử như cây ngọc đón gió, khuôn mặt rạng rỡ như sao, nữ tử thì tàn thù nga mi* phong tư yêu kiều. Hai người sóng vai mà đứng, tuyệt đối là một bức tranh thần tiên quyền lực tuyệt đẹp.

Từ Vi lập tức dùng tâm âm nói với Phát Dao: “Sư tỷ xem, Huyền Túc sư ca và Hoa đào tiên tử không phải đến đây sao?” Phát Dao cười yếu ớt, nhất thời hiểu rõ.

Chỉ thấy khóe môi Huyền Túc giương lên một chút tuần mỹ, không kèm chế được cười gian: “Không biết Hoa đào muội muội có thích cảnh đẹp nơi này?”

Mắt Hoa đào tiên tử như làn nước thu, giọng hờn dỗi: “Đó là đương nhiên, nơi Huyền Túc sư ca thích là chốn chốn là tao nhã rồi.”

“Lời ấy sai rồi!”

Hoa đào tiên tử ngạc nhiên: “Sao cơ?”

Huyền Túc cười yếu ớt chạm nhẹ đôi môi đỏ của nàng nói: “Ta thì nghĩ rằng, cảnh sắc có đẹp cũng không sánh bằng một phần vạn dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn của Hoa đào muội muội. Nơi này thật không xứng với muội.”

Từ Vi nhất thời không chế không được cười nhỏ, Phát Dao khẽ thở dài. Huầy, người này sao còn không nghiên cứu thủ đoạn khác để phát triển chứ, có mỗi bộ này hoài, nàng đều đã thuộc lòng.

Sắc mặt Hoa đào tiên tử tăng thêm chút ửng hồng, ngượng ngùng gắt giọng: “Huyền Túc ca ca...” âm cuối kia nghe thật là mát hờn, khiến thân mình hai người Từ Vi và Phát Dao đồng thời run run một cái. Có lẽ Hoa đào tiên tử này làm nũng không khống chế tốt lực đạo, không để ý đã làm mất hờn thái quá, ngay cả mí mắt Huyền Túc cũng phút chốc run lên.

Một lát sau mặt Huyền Túc đã khôi phục phong lưu phóng khoáng, mang phiên muộn mở miệng nói: “Hoa đào muội muội, chúng ta quen biết đã bao lâu, muội còn nhớ rõ sao?”

Suy nghĩ của Hoa đào tiên tử hiển nhiên còn chưa đuổi kịp tiết tấu Huyền Túc, hơi hoang mang hỏi: “Dạ?”

“Nếu ta nhớ không lầm, hẳn là tám trăm ba mươi bốn năm lẻ ba ngày.”

“Muội...”

“Quãng thời gian có ta làm bạn, Hoa đào muội muội có cảm thấy vui không?”

“Dĩ nhiên là vui...”

“Ta cũng hiểu ta may mắn có Hoa đào muội muội làm bạn, mới không uổng phí ta ở tiên giới...”

Từ Vi khẽ run một chút, dùng tâm âm nói với Phát Dao: “Sur tỷ, trái tim nhỏ bé của của muội sắp không chống đỡ nổi, khí huyết bên trong quay cuồng, muội sợ...” Từ Vi làm tư thế “Nôn”.

Phát Dao vội vàng giúp nàng vượt lưng, ân cần dạy bảo: “Sur muội nhất định phải chống đỡ, phàm là là nam nữ hẹn hò, chung quy đều nói thế, tuy rằng lời Huyền Túc sư ca của muội nói có chút đáng khinh, nhưng nếu muội thật sự nôn ra, bảo hẳn làm sao thoải mái? Chúng ta là đồng môn, phải bao dung hẳn nhiên, sớm muộn gì có một ngày hẳn sẽ hoàn toàn tỉnh ngộ, quay đầu là bờ.”

Phát Dao nhìn Hoa đào tiên tử vẫn chưa hiểu ra sao kia lắc đầu với Từ Vi: “Kế tiếp sư ca ngươi sẽ nói, đáng tiếc Hoa đào muội muội, vật trên thế gian này có sinh có diệt, có bắt đầu thì sẽ có kết thúc, mặc dù chúng ta không muốn buông, cũng phải thuận theo thiên ý, có hợp có tan, không thể nghịch thiên luân mới đúng...”

Một lát sau, về mặt Từ Vi kinh ngạc che miệng: “Sur tỷ, sư ca nói giống sư tỷ như đúc luôn!”

Phát Dao ra vẻ hiểu rõ, trấn định nói: “Sur muội tin tưởng ta, nếu là muội nghe qua vô số lần, muội cũng sẽ thuộc.”

Các nàng một lần nữa thu hồi ánh mắt, Huyền Túc tiếp tục thương cảm: “Tuy rằng ta cũng muốn buông tha tất cả, đau không chịu nổi, đáng tiếc...” Còn chưa nói xong, đã bị tát “Ba” một cái, trên gương mặt trắng nõn của hắn nhất thời xuất hiện dấu hồng của bàn tay.

Hoa đào tiên tử về mặt thương tâm muốn chết, chỉ để lại một câu: “Huyền Túc, ngươi là kẻ bạc tình, là ta nhìn sai người...”, liền che mặt khóc mà đi.

Tiết thay một đóa Hoa đào, lại chôn vùi trên tay Huyền Túc, Phát Dao đang buồn bã, thì Huyền Túc đã liếc về phía các nàng, phút chốc thay đổi giọng điệu lúc nãy: “Diễn đã xong rồi, hai người các ngươi còn không ra?”

Hai người thấy không che giấu được nữa, bèn đi ra từ phía sau cái đình cách đó không xa. Từ Vi cười gượng: “Huyền Túc sư huynh, thật đúng là hóa nhân kim kim a.”

Phát Dao tiếp lời: “Sur đệ a, lí do thoái thác của ngươi đã qua trăm ngàn năm cũng không đổi mới một chút? Phải hiểu vạn vật thế gian đều phải đổi cũ thành mới, mới có thể thay đổi về phía trước.”

Khóe môi hắn rõ ràng run rẩy một chút, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngươi còn dám nói? Nếu không phải các ngươi ở đây nghe lén, làm gián đoạn nỗi đau thương sâu sắc của ta, sao ta lại nhanh tiến vào vấn đề chính? Nếu không làm sao có thể ăn một cái tát không lý do này?”

Phát Dao liếc hắn một cái, cười tủm tỉm: “Ta nhớ rõ ngươi lần trước không phải cũng bị Hà Hoa tiên tử quăng một cái tát? Còn lần trước đó...”

Huyền Túc nghe vậy, vô cùng khiếp đảm, oán giận run run nói: “Ngươi, ngươi, ngươi...Mấy lần trước ngươi cũng ở đó?”

Phát Dao cười cực kỳ thuần lương: “Sur tỷ ta chỉ là trùng hợp ngang qua mà thôi, vả lại hay đi bên bờ sông, lẽ nào không ướt hair? Tuy rằng phần lớn là ngươi bội tình bạc nghĩa, nhưng chưa chắc không có ngày ngươi gặp phải tiên tử bỏ rơi ngươi, nếu lỡ nhất thời ngươi chịu không nổi đã kích đi treo cổ tự tử cũng có khả năng. Ngươi nhắm lại xem, ngươi đi rồi thì chẳng vương bận, để lại sư tỷ này chẳng phải rất bị thương sao?”

“Ta nói tiểu Phát Dao a, ngươi lo lắng sư ca tuy rằng rất cảm động,” Huyền Túc liếc nàng một cái tiếp tục nói, “Bất quá ngươi khi nào nhìn thấy sư ca bị người vứt bỏ? Căn bản hoàn toàn không có khả năng, các tiên tử ái mộ sư ca ngươi rất nhiều, có thể xếp hàng đến thiên cung từ ngoài Nam Thiên môn.”

Phát Dao im lặng không nói, bất quá cho rằng nếu Hoa đào tiên tử bạt tay hấn thêm mấy cái nữa thì hấn mới có thể thấy khó chịu.

“Kỳ thật muội cảm thấy,” Từ Vi thật sự đánh giá Huyền Túc một phen, xoay qua nói với Phát Dao, “Huyền Túc sư ca nói đúng đó, quả thật có rất nhiều tiên tử ái mộ sư ca. Nghe nói lần trước Hải Đường tiên tử và Thủy tiên tiên tử vì tranh sư ca, mà còn đấu pháp với nhau.”

Huyền Túc khen ngợi gật đầu với Từ Vi, lập tức đắc ý nhìn Phát Dao: “Xem đi, sư ca không nói ngoa chứ, cũng khó trách không ai có thể sánh với dung mạo tuyệt sắc của sư ca...”

Từ Vi cười mĩa, ngắt lời: “Sư ca dĩ nhiên là phong thần tuấn lãng, dung mạo tuyệt sắc, tuy nhiên ‘không ai có thể sánh’ thì quả thật quá mức... Muốn nói dung mạo, theo muội được biết tiên giới công nhận ngôi đệ nhất phải là Dạ Uyên thượng tiên.”

Nụ cười đắc ý nhất thời đông cứng trên mặt Huyền Túc: “Dạ Uyên?”

“Đúng vậy.” Trong đôi mắt đen láy của nàng lóe qua một tia sáng chờ đợi rồi tiếp tục nói: “Tuy rằng cho tới bây giờ chúng ta chưa thấy qua ngài ấy, có điều nghe nói trong Tiên lục** của tiên giới đã ghi chép rằng tiên tư khí khái đó có thể làm thiên địa thất sắc, dung mạo tuyệt mỹ làm nhật nguyệt vô quang, miêu tả vô cùng sinh động.”

Huyền Túc lơ đãng: “Người thật cũng chưa thấy, ai biết có giống như trong Tiên lục nói không, muội đừng ôm hy vọng quá lớn thì hay hơn.”

“Sư đệ ăn không được Bồ Đào nói Bồ Đào xanh sao?” Phát Dao cười, thuận miệng hỏi Từ Vi, “Muội vừa rồi nói mấy ngàn năm không lộ diện, đây là vì có nào?”

Danh hào của Dạ Uyên này quả thật như sấm bên tai, hấn là con Thiên đế, tu vi thâm sâu khó đoán, đã muốn khám phá tới tiên chân giới, là tiên nhân duy nhất ở tiên giới được phong hào “Thượng tiên”, rất được tiên giới tôn sùng. Nghe nói mấy năm nay Thiên đế sớm đã không quản việc tiên giới, cho nên một khi gặp phải vấn đề nan giải thì dù là Linh Tiêu cung bọn họ cũng phải nghe theo Dạ Uyên định đoạt, tuy nhiên đó chỉ là tin đồn mà thôi, ngay cả Phát Dao còn chưa gặp qua hấn.

“Ta chỉ biết là ngài ấy tâm tính đậm bạc, quanh năm không ở thiên cung, nên rất khó nhìn thấy.”

Huyền Túc tắc nói: “Ta đây thấy muội rất nhanh có thể đạt được tâm nguyện.”

“Vi sao?” Từ Vi kinh ngạc.

Phát Dao giải thích nói: “Bởi vì nay lực giới bất ổn, cho dù ngài ấy có đậm bạc, cũng không có khả năng không đếm xỉa đến.”

Mắt Từ Vi mắt sáng ngời: “Nói như vậy chẳng phải muội sẽ sớm có thể nhìn thấy Dạ Uyên thượng tiên trong truyền thuyết?”

“Ừ.”

Huyền Túc thì rất không đồng ý: “Từ Vi sư muội à, sư ca khuyên muội trăm ngàn lần đừng ôm hy vọng quá lớn. Cái gọi là hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Nếu Dạ Uyên thượng tiên kém xa với lời đồn vậy chẳng phải muội sẽ thất vọng ư?”

“Hấn không đến mức đó, trưởng lão và đại hộ pháp tất đã gặp qua Dạ Uyên thượng tiên?”

Từ Vi vừa nói xong, khuôn mặt Diệu Cốc chợt xuất hiện trong Huyền thiên kính, “Đừng thảo luận Dạ Uyên thượng tiên nữa, sư phụ muội cho gọi mọi người lập tức đến Thiên Cơ các.”

Phát Dao có chút kinh ngạc: “Có chuyện quan trọng sao?”

Diệu Cốc gật đầu: “Chốc nữa các trưởng lão cũng sẽ đến,” Diệu Cốc dừng một chút, nhìn về phía Huyền Túc cười khanh khách nói, “Sư phụ nhờ muội nhắn với sư ca, vết thương trên mặt sư ca không cần phải vội xử lý, chỗ của người có kim sang được rất tốt có thể tặng sư ca dùng một chút.” Nói xong hình ảnh liền phút chốc biến mất.

Chim bay xẹt qua, cả ba người nhìn lẫn nhau, để lại một bầu lặng im.

Sau một hồi, Huyền Túc lên tiếng: “Hay là bọn họ vừa mới ở trong Huyền thiên kính thấy được toàn bộ từ đầu đến cuối?”

Phát Dao an ủi nói: “Đừng lo, dù sao sư đệ ngươi cũng không phải lần đầu tiên...”

Huyền Túc sắc mặt đen một nửa: “Lần đầu tiên gì?”

Hơi thở nguy hiểm tràn ngập không trung, Phát Dao lập tức cười gượng hai tiếng nói: “Đi nhanh đi, lần này ngay cả các trưởng lão đều đến, tất là có đại sự đã xảy ra.”

Tần thủ nga mi*: “Tần ” là Con cò cộ, giống như ve sầu nhưng nhỏ hơn. Vì trán nó rộng mà vuông, cho nên trán người đẹp gọi là tần thủ 螭首.. “nga mi ” là mày ngài.

Toàn câu nghĩa là trán nàng rộng và vuông đẹp như trán cò cộ, lông mày nhỏ và dài như râu con ngài.

Tiên lục*: quyển sách ghi chép về các vị tiên

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Mất Trộm

Đi qua những đình đài lầu các quanh co, ba chữ “Thiên Cơ Các” to nổi bật ngay trước mắt.

Phát Dao liếc mắt nhìn nhìn ba chữ vàng lóng lánh kia, hít một hơi: “Thật ra Lưu Diên đặt tên cho lầu các của hắn với ý định sang hèn cùng hưởng cùng chúng ta thật sự có chút... kỳ dị.”

Cái gì mà Ngân Tinh các, Lục Hâm các, Hồng Đình các, nàng nghiêng đầu thoáng suy nghĩ, trong mắt đột nhiên lóe sáng nhìn Huyền Túc nói: “Sur đệ, người nói lầu các của chúng ta có giống tên mấy thanh lâu mà trước kia dẫn ta đi ở nhân giới không?”

Huyền Túc vỗ vỗ vai nàng, cười nói: “Không uống phí sự ca thương muội, ngay cả suy nghĩ cũng giống sự ca anh hùng nữa.”

“...” bà vai Từ Vi run lên, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục thận trọng nói ra: “Sur tỷ và sự ca đều là người phi phạm, suy nghĩ vô cùng sâu sắc, sự muội không theo kịp chỉ đành tự than thở.”

Phát Dao gật gù, an ủi nói: “Sự muội không cần tự ti, chỉ là muội chưa từng đến thanh lâu nhân giới cho nên không biết, hôm khác sự tỷ dẫn muội đi đánh giá là muội biết liền.”

Từ Vi vội vàng xua tay nói: “Sur tỷ khách khí rồi, khách khí rồi.” Nếu để trường lão và đại ca nàng biết, không lột da nàng ra mới là lạ!

Ba người đi vào chính đường Thiên Cơ các. Ngoại trừ các trường lão và Lưu Diên chưa tới, mọi người đã đến đông đủ. Vừa gặp Phát Dao, lập tức vây lại thân thiết hỏi han.

Chu Tước thấy Phát Dao không sao, nhẹ nhàng thở ra: “May mắn Phát Dao sự tỷ không có việc gì.”

Bạch Hổ trước giờ không câu nệ tiểu tiết, cả giận ngay nói: “Yêu ma quỷ quái này lá gan cũng quá lớn, ngang nhiên dám chạy đến Linh Tiêu cung chúng ta đến gây sự, quả là chán sống...”

Sắc mặt Thanh Long có chút nặng trĩu: “Ta cảm thấy chuyện lần này không phải đơn giản.”

Thiên Tuyền gật đầu: “Thanh Long nói đúng, lần này dẫn đầu là Diêm yêu La Diêm viễn cổ tồn tại còn rất ít, ta xem lần này hắn ra khỏi vùng hoang dã, hiển nhiên có chuẩn bị mà đến. Ta cùng Nam Phóng đã giao thủ với Áp du yêu chu, Quỷ ngọt ma, đều xếp vào danh hào các nhân vật lợi hại, hơn nữa ngay thời điểm đó Huyền Túc chạm trán Xích luyện độc ma, Phục ngục ma và Cửu mệnh miêu yêu, đây tuyệt đối không phải trùng hợp.”

Mọi người hít vào một hơi, khiếp sợ không thôi.

Huyền Túc trầm mặc, nghiêm giọng nói: “Yêu ma có phẩm giai cao lần lượt xuất hiện, ta nghĩ lần này bọn chúng không mở được phong ấn ngục giới sẽ không dễ dàng dừng tay.”

Nam phóng tiếp lời: “Nay khi tức yêu ma cường thịnh, đã không thể sánh nổi, ta chỉ sợ...” trên mặt lộ vẻ lo lắng.

“Cho nên, chúng ta triệu tập chư vị đến bàn bạc việc này.” Đột nhiên một bóng người màu đỏ xuất hiện trước mắt mọi người, Lưu Diên đi trước, theo sau là ba vị trường lão.

Khi tất cả đã ngồi vào chỗ của mình, Lưu Diên nhìn lướt qua mọi người rồi nói: “Chìa khóa ngục giới đã bị mất trộm.”

“Cái gì...” Mọi người nhất thời quá sợ hãi.

Đại trưởng lão vuốt chòm râu hoa râm, trên mặt hiện lên vẻ nặng trĩu: “Ngay tại lúc trước khi Diêm yêu La Diêm đến, chìa khóa ngục giới cũng đã không cánh mà bay!”

Mặt mày Lưu Diên âm ư: “Không thể ngờ là, chúng ta đều không chút cảm thấy kết giới bị phá, mãi đến chúng ta phát hiện thì chìa khóa ngục giới đã bị mất trộm!”

Nhị trưởng lão đảo qua mặt mọi người, giọng nói rần rỏi vang lên: “Hôm nay đây triệu tập các vị đến là muốn biết các vị đối việc này thấy thế nào?”

Trong đại đường nhất thời lặng ngắt như tờ, vẻ mặt tất cả mọi người đều trầm ngâm, vắt óc suy nghĩ.

Sau một lúc lâu, Huyền Túc dẫn đầu phá vỡ sự trầm mặc: “Theo ta thấy lần này mất trộm, rõ ràng có mấy khả năng sau. Thứ nhất là yêu ma tới trộm chìa khóa ngục giới có tu vi hết sức cường đại, không những che giấu được yêu khí trên mình, mà còn có thể dễ dàng bài trừ kết giới mà không bị chúng ta phát hiện. Thứ hai là, người trộm có khí tức (hơi thở) lệ thuộc tiên tính, cho nên cũng không bị phát hiện.”

Nam Phong thoáng chần chờ một chút, mở miệng nói: “Lệ thuộc tiên tính? Ý của ngươi là... chỉ có thể do bộ tộc Đọa tiên gây nên?”

Đọa tiên bình thường chia làm ba loại, một loại tuy là người tiên giới nhưng tâm tính vốn ác, cuối cùng dần dần nhập ma đạo. Một loại là do phạm sai nghiêm trọng, bị tiên giới vĩnh viễn xoá tên, rồi rơi vào Yêu ma giới gây sóng gió. Loại cuối cùng là tự nguyện từ bỏ tiên thân, trở thành đọa tiên.

Huyền Túc thân nhiên gật đầu đáp: “Ừ, đúng vậy, về phần khả năng cuối cùng chính là...” Huyền Túc phút chốc dừng lại, dường như phân vân có nói ra hay không.

“Ngươi muốn nói khả năng cuối cùng là bên trong chúng ta có kẻ phản bội?” Phát Dao thay hán nói ra suy nghĩ trong lòng.

Huyền Túc cười cười: “Vẫn là Phát Dao sư muội hiểu sư ca.”

Mọi người nghe vậy vô cùng khiếp sợ, mặc dù mọi người Linh Tiêu cung đảm nhiệm cương vị khác nhau nhưng mối quan hệ luôn hòa hợp, rất tình cảm. Không ai nguyện tin tưởng trong nhóm lại có người phản bội.

Lưu Diên nhủ thầm nói: “Ta biết mọi người không tin, nhưng Huyền Túc và Phát Dao phân tích rất có lý, bất quá nay chưa tra ra manh mối, nên chưa chắc về kết quả.”

Mọi người tập trung, bắt đầu cân nhắc chân tướng vụ việc thận trọng.

Diệu Cốc đặt câu hỏi đầu tiên: “Có thể đây là quỷ kế của Diêm yêu La Diêm hay không? Trộm chìa khóa ngục giới trước, sau đó cố ý khua chiêng gióng trống lừa mọi người để mắt đến Linh Tiêu cung, kì thực chỉ để dời sự chú ý lực giới.”

“Ừ” Từ Vi gật đầu, “Dù sao trong lực giới còn nhiều yêu ma ngọ nguậy muốn động đến chìa khóa ngục giới. Nếu hán không muốn trở thành mục tiêu thực sự với mọi người nhưng hoàn toàn có khả năng.”

Cô Phá trầm ngâm một lát rồi nhìn qua mọi người: “Tuy Diêm yêu La Diêm bị tình nghi nhưng theo như lời Diệu Cốc, yêu ma lực giới thêm chìa khóa ngục giới nhỏ dài nhiều vô số kể, nhất là các yêu ma yên lặng mấy ngàn năm đều xuất hiện. Ta thấy không dính líu các yêu ma khác là không thể, hơn nữa nếu liên lụy đến đọa tiên, vậy vấn đề liền...”

Tam trưởng lão lo lắng: “Cô Phá nói đúng, đây đúng là chỗ chúng ta lo lắng. Rất nhiều đọa tiên tu vi cũng không thấp hơn yêu ma phẩm giai cao, hưởng hồ bọt họ sớm bắt mất với tiên giới, nếu liên thủ cùng yêu ma đoạt chìa khóa ngục giới, vậy thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Nay lực giới bất ổn, hơn nữa chìa khóa ngục giới bị trộm. Nếu Phong ấn ngục giới thật sự mở ra, không chỉ có sinh linh dân chúng khó tránh khỏi nước lửa, ta chỉ sợ đến lúc đó...” trên mặt trưởng lão hiện lên vẻ đau buồn, không đành lòng nói tiếp.

Lưu Diên trầm mặc một lúc, ánh mắt thâm trầm đảo qua mọi người: “Nếu phong ấn ngục giới thật sự bị mở ra, đến lúc đó chúng sinh vạn vật sẽ hóa thành Tu La địa ngục, từ nay về sau có lẽ không phân thành lực giới nữa.”

Đại sảnh nháy mắt lại rơi vào trầm mặc, một chút âm thanh đều không nghe thấy.

“Kỳ thật mọi người hà tất phải lo lắng quá mức, cho dù trong tay chúng ta có chìa khóa ngục giới, tạm thời cũng không mở được phong ấn ngục giới. Theo ta được biết muốn mở phong ấn ngục giới không phải chỉ có chìa khóa, còn phải tập hợp đủ Tụ Hồn châu, tìm được Phá Nghiêu thạch trong truyền thuyết, đây đều không phải chuyện dễ.” Huyền Túc khôi phục lại thần thái phong lưu, không biết từ đâu biến ra một cây quạt, chậm rãi phe phẩy.

Đại trưởng lão thân nhiên gật đầu: “Quả vậy, cho nên chúng ta chỉ cần nhanh tìm về chìa khóa ngục giới, ngược lại không đáng ngại.”

Nhị trưởng lão thoáng tự trách mình nói: “Kỳ thật chúng ta cũng lưỡng lự trước ngục giới bất ổn. Mấy ngày gần đây yêu ma có chủ ý đánh tới chìa khóa ngục giới, chỉ không nghĩ lại nhanh như vậy, nói đến là do chúng ta quá mức sơ suất.”

“Giờ phút này không phải phải lúc truy cứu thị phi đúng sai, trước mắt việc quan trọng là làm thế nào truy hồi chìa khóa ngục giới.” Tam trưởng lão nói đúng trọng điểm.

Đại trưởng lão đứng lên nhìn mọi người, thần sắc nghiêm túc: “Nơi này có các ngươi, việc này quan hệ trọng đại, các ngươi nhất định phải toàn lực ứng phó, vừa giải cứu sinh linh thiên hạ thoát khỏi nguy nan.”

“Dạ.” Mọi người đồng thời đáp, dù biết việc này không phải chuyện đùa.

“Ừ.” Đại trưởng lão nhìn lướt qua mười hai tinh nói: “Thất Sát, Phá Quân, Liêm Trinh, Tham Lang, Thiên Phủ, Vũ Khúc, Thiên Tương các người đi đầu bố trí đến trấn thủ lãnh địa phía trước, một khi yêu ma có động tĩnh gì, lập tức hồi báo, Ngũ tướng còn lại đóng giữ Linh Tiêu cung.”

“Tuân lệnh.”

“Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, Thanh Long các người tiếp tục trấn thủ bốn phương đông tây nam bắc. Cô Phá, Diệu Cốc ở lại Linh Tiêu cung, giúp đại hộ pháp tu bổ Di Thiên kết giới.”

“Dạ.”

“Huyền Túc, Thiên Tuyền, Nam Phóng các người đi tìm chìa khóa ngục giới, Bắc Lân và Phát Dao ở lại dưỡng thương, tạm thời như vậy đã.”

Huyền Túc thấy vẻ mặt Phát Dao đần độn, cười nói: “Sur muối ở Linh Tiêu cung rất không thú vị a, có muốn sur ca dẫn muối đi thăm yêu trừ ma không?”

Còn chưa đợi Phát Dao trả lời, đại trưởng lão liền lắc đầu: “Nói bậy! thương thể Phát Dao thoát nhìn không đáng lo ngại, kì thực nguyên thần tổn thương nghiêm trọng, nay công lực khôi phục còn không đến ba phần, có thể nào đi theo người ra ngoài chém giết yêu ma?”

Huyền Túc phần nộ cười mỉa đáp: “Nói giỡn thôi mà.”

Hắn thông cảm liếc nhìn Phát Dao một cái, dùng tâm âm truyền lời nói: “Muội cũng thấy đó. Không phải sur huynh không giúp muối mà là lực bất tòng tâm. Yên tâm, sur huynh sẽ không về tay trắng, sẽ mang món ngon về cho muối đỡ thèm.”

Phát Dao cảm kích nhìn Huyền Túc một cái, “Người hiểu ta cũng chỉ có Huyền Túc! Một lời đã định, sur tỷ chờ người trở về.”

Huyền Túc bất đắc dĩ sửa lại “Là sur huynh...”

Đại trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc nhìn Phát Dao tiếp theo nói, “Phát Dao, Diêm yêu La Diêm có thể sống sót trong trận chiến từ thời thượng cổ, yêu lực không giống bình thường, cho nên người nhất định không thể xem thường thương thể của bản thân.”

Phát Dao vội vàng đáp: “Xin nghe đại trưởng lão dạy bảo.”

“Ừ.” Đại trưởng lão gật đầu hỏi, “Người gần đây có cảm thấy chỗ nào không khoẻ?”

Phát Dao vốn muốn nói gần đây nàng luôn mơ những giấc mơ kỳ quái, chỉ là nghĩ lại cảm thấy quá phiền phức.

“Cũng không có gì đáng ngại, xin đại trưởng lão yên tâm, chẳng qua công lực khôi phục thật sự quá chậm.” Đây mới là điều nàng thật sự phiền não, cứ theo tốc độ này biết đến khi nào thì nàng mới có thể ra khỏi Linh Tiêu cung, thực là buồn bực.

Trưởng lão cười: “Thiên cung có một suối Ngự tâm, đối với trị liệu nội thương có rất hiệu quả, giữa tháng chính là đại thọ của Thiên đế, Linh Tiêu cung chúng ta hiện cũng tới Thiên cung tham dự, đến lúc đó hãy để đại hộ pháp dẫn người đi theo.”

“Dạ được.” Phát Dao lên tiếng trả lời. Kỳ thật trước giờ nàng đối với Thiên cung thiếu đi sự quan tâm. Cho dù có vô số mỹ tửu giai hào nhưng chỉ cần nghĩ đến một đồng lễ nghi phiền phức thì không còn phần khởi. Cho nên lần này vì chữa thương, nàng quyết định đem nó vứt qua một bên.

“Còn có suối nước nóng thần kỳ như vậy ư?” Tử Vi ngạc nhiên hỏi.

“Ừ. Thiên cung tồn tại từ thời thời thượng cổ lâu đời nhất, khi đó còn là cung điện của Thượng cổ thần ma, dĩ nhiên có rất nhiều vật thần kỳ.” Huyền Túc lơ đãng nói.

Giờ phút này Lưu Diên vô cùng gian tà nhìn chăm chăm mặt Huyền Túc, bỗng nhiên giả vờ cực kỳ sợ hãi hỏi: “Huyền Túc, mặt người xảy ra chuyện gì? Sao giống như dấu vết bị người ta đánh?”

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nghiệm Thương

Lưu Diên vừa dứt lời, mọi người đều nhìn về phía hắn.

Quả thật, sao lại có dấu bàn tay hồng hồng mờ mờ thế kia? Mọi người thắc mắc.

Trong mắt Huyền Túc phút chốc hiện lên tia lạnh lẽo: “Đại hộ pháp thật là nhãn lực tốt a, có thể nhận thấy điểm “rất nhỏ” người khác nhìn không tới. Quả là khó có được.”

Lưu Diên cười yêu nghiệt, giọng lại cực hiền lành: “Đâu có, đâu có. Ta thân là đại hộ pháp, đối Linh Tiêu cũng là bụng làm dạ chịu. Việc lớn như an nguy tánh mạng các người, tới chuyện nhỏ như cái sẹo cái dấu, ta đều phải chú ý toàn diện để xử lý thỏa đáng mới được. Người xem thí dụ như nói dấu tay trên mặt người là sao? Là bị người nào đánh? Bị đánh mấy cái bàn tay linh tinh... Nếu là người Linh Tiêu cũng làm, ta tất nhiên muốn biết rõ ràng chân tướng, mới có thể nghiêm xử đúng không? Nếu không phải, ta đây càng muốn biết rõ ràng rốt cuộc là ai dám đối với người Linh Tiêu cũng chúng ta hạ độc thủ như vậy...”

Huyền Túc nghe hần thảo thảo bất tuyệt, mí mắt không tự giác run lên.

Phát Dao thấy Huyền Túc đã muốn sắp bùng nổ, vội vàng ở bên cạnh hạ giọng nói, “Su đệ, nhớ lấy phải bình tĩnh, bình tĩnh, không được xúc động...”

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt hưng phấn xem kịch vui, các đại trưởng lão cười không nói đi ra đại sảnh, thời gian lục giới thái bình không còn nhiều lắm, cứ mặc theo bọn họ đi.

Nhẫn rồi nhẫn, sau đó Huyền Túc hít một hơi thật dài, rốt cục áp chế cảm xúc mãnh liệt, cười nói: “Đại hộ pháp thật là chu đáo, bất quá chuyện của ta sẽ không phiền ngài lo lắng.”

Lưu Diên vẻ mặt chính khí nghiêm nghị đáp “Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục! Ta từ nhỏ đã vì lục giới cực cung tận tụy cho đến lúc chết, hưởng chi là Huyền Túc người là đệ tử Linh Tiêu cũng, ta nào có thể khoanh tay đứng nhìn! Người cứ nói, ta chắc chắn cho người làm chủ!”

Hắn dừng một chút, đột nhiên kinh hãi che miệng: “Hay là, chẳng lẽ... Việc này không tiện mở miệng?”

Huyền Túc hít một hơi thật sâu, là cố nhẫn nhưng không thể nhẫn! Huyền Túc biến sắc, giọng vang vang nói với Lưu Diên: “Đại hộ pháp không phải đã thấy hết trong Huyền Thiên kính rồi ư? Đơn giản là bị Hoa đào tiên tử tát cho một cái, có gì đáng ngạc nhiên? Còn nói...”

Dứt lời xong Huyền Túc tiếp tục phe phẩy chiếc quạt trong tay cười nói, “Việc này kể cũng lạ ta còn trẻ lại tuấn mỹ, chúng tiên từ đều chú ý đến ta là có thể lý giải, nhưng ta sao há có thể đều quan tâm từng người? Tránh không khỏi đã thương một hai trái tim. Đại hộ pháp thì không giống, dung mạo hiển nhiên khuynh thành tuyệt mỹ, nhưng từng này tuổi... Chắc chắn, chỉ sợ có một số việc tự nhiên lòng có dư, mà cái gì nhỉ? Su muội về sau của câu kia là gì?”

Đôi mắt phượng hẹp dài của Huyền Túc liếc về phía Phát Dao, nhìn chăm chăm, Phát Dao nhất thời sực tỉnh, ra vẻ suy nghĩ khổ sở một lát sau nói: “Hay là... Su đệ muốn nói là lòng có dư mà lực không đủ?”

“Đúng đúng đúng, chính là câu này, su muội thật trí tuệ hơn người!” Huyền Túc đột nhiên gấp quạt lại, làm ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Trong lúc nhất thời đại sảnh lặng ngắt như tờ, mọi người lặng im, trong lòng không hẹn cùng nghĩ đến cái gọi là gió thổi mưa giông trước cơn bão, không nên hé răng là tốt nhất.

Nét cười yêu mị trên mặt Lưu Diên đông lại, giọng run lên “Người, người, người lại còn nói ta già...”

Diệu Cốc nhanh nhẩu: “Làm gì có, làm gì có. Su phụ thật còn trẻ, hoàn toàn nhìn không ra tuổi, làm sao có thể già?” Vừa nói, vừa nháy mắt với Huyền Túc.

Huyền Túc làm bộ như không phát hiện, tiếp tục nói: “Ai nha, đại hộ pháp. Thật, ngài xem ngài vừa mới nhất thời kích động, mấy nếp nhăn ở khóe mắt lập tức lại hiện ra.” dứt lời về mặt tiếc hận còn nói, “Chắc chắn, thật là tổn hại dung nhan kinh thể của ngài a. Ta thấy gần đây ngài nên dùng nhiều Ngưng cơ ngọc lộ, dù sao ngài tuổi tác đã cao, thân cốt dĩ nhiên không bằng trẻ bồi chúng ta thân thể cường tráng. À! Ta nhớ ra ta còn có việc gấp, phải đi trước, chư vị cáo từ!” Trong nháy mắt đã không thấy bóng người.

Lưu Diên tức giận đến phát run, găm lên giận dữ chấn động Tiêu Hồn Điện, “thằng nhóc Huyền Túc, bọn hộ pháp sớm muộn gì sẽ tìm người tính sổ...”

Chớp mắt đã đến đại thọ Thiên đế. Do chữa thương nên Phát Dao đã đến thiên cung sớm mấy ngày.

Sa mông bay phát phơ, sương mù mờ mờ ảo ảo, mơ hồ có thể thấy được đằng sau bức sa trong suối nước nóng có một vị nữ tử trẻ tuổi đang tắm rửa.

“Ai?” Phát Dao phút chốc giương mắt, đáy mắt xẹt qua một chút tàn khốc.

“Là chúng muội, sư tỷ đừng căng thẳng.” Từ Vi ngượng ngùng từ phía sau rèm đi ra, theo sau là Diệu Cốc vẻ mặt hứng thú.

Phát Dao nhất thời nhẹ nhàng thở ra, mí mắt khẽ nhúc nhích, “Su muội, trốn sau rèm xem sư tỷ tắm rửa có vui không? Hừm?”

Từ Vi vội xua tay: “Muội thề, đây không phải chủ ý của muội.” Dứt lời, ánh mắt kín đáo nhìn về Diệu Cốc phía sau.

Phát Dao nhìn vẻ mặt Diệu Cốc tươi cười, thân nhiên mở miệng: “Chẳng lẽ Diệu Cốc sư muội gần đây hứng thú nghiên cứu thân thể? Yên tâm, ta và sư

muội tuyệt đối không kém nhau mấy.” Nàng đột nhiên dừng một chút, phất chốc nụ cười trở nên vô cùng ái muội, ra vẻ kinh ngạc thấp giọng nói, “Hay là... Không phải Diệu Cốc sư muội quý sư tỷ đã lâu rồi chứ?”

Diệu Cốc bỗng dung mở mắt to, đoạn tụ*? Tội danh này rất nghiêm trọng đó !

Nàng cười gượng vội vàng làm sáng tỏ: “Sư tỷ đừng hiểu lầm, ta chỉ là nhận sự ủy thác đến xem thương thế của tỷ. Hơn nữa người phó thác lần này muốn muội chính mắt xác nhận. Muội càng nghĩ càng thấy cách tốt nhất là thừa dịp sư tỷ tắm rửa thay quần áo mà nhìn.”

Phát Dao nhú mày, “Ai mà vô vị như vậy?”

Diệu Cốc mỉm cười, “Dĩ nhiên là người đối với sư tỷ tương tự thành cuồng Cửu vĩ hồ tộc Tam công tử.”

Phát Dao vuốt trán than nhẹ một tiếng rồi khoác y bào rộng thùng thình từ trong ao đi ra, Tam công tử này quả thực không phải người khó chịu bình thường!

“Tam công tử tuy rằng mất hơi vụng về ” Từ Vi ngấm lại thấy không đúng, liền giải thích “Muội nói mất vụng về ý nói năng lực thường tranh của hần, không phải nói chuyện mất nhìn người của hần với sư tỷ. Đối với chuyện vừa gặp sư tỷ đã thương, tuyệt đối là việc làm sáng suốt nhất trong cuộc đời hần. Kể ra hần cũng xem như si tình.” Nàng lấy một quả đào trên bàn, cười khanh khách ăn.

“Sư muội lời ấy sai rồi, ta không hề để ý hần ngay cả khi mất ta cũng vụng về .” Phát Dao đáp.

Diệu Cốc thấy vẻ mặt hậm hực của Phát Dao, bỗng dung chợt nhớ tới Tam công tử kia mấy ngày trước rất nghĩa khí tặng nàng một cái chén Lưu Ly Dạ Quang vô cùng quý giá, nàng há có thể không giúp hần nói tốt vài câu? “Kỳ thật Phát Dao sư tỷ, muội nghĩ chọn Tam công tử làm vị hôn phu cũng là tính không sai. Nghe nói hần rất được tộc trưởng Cửu vĩ hồ tộc sủng ái, tương lai vô cùng có khả năng kế thừa tộc trưởng vị. Huống hồ hần anh tuấn tiêu sái, phong độ, ở đây chúng tiên tử chạm tay có thể bị bóng, thế nhưng hần cô đơn chỉ chung tình với tỷ, thâm tình như thế, quả là không dễ a, sư tỷ vì sao không thích hần?”

Phát Dao chậm rãi đi đến bên cạnh bàn đá, nâng một ly trà khê nhấp một ngụm rồi ngược mắt cười yếu ớt: “Vậy sao Diệu Cốc sư muội không thích hần?”

“Việc này...” Diệu Cốc vắt óc suy nghĩ thật lâu rốt cục mới nghĩ tới một lý do nguyên vẹn, “Muội với sư tỷ dĩ nhiên là không giống, muội thân là thủ tịch đại đệ tử** của Lưu Diên đại hộ pháp, sớm quyết định cuộc đời này lấy trừ ma vệ đạo cùng cứu vớt sinh linh là nhiệm vụ của mình, sao có thể nghĩ đến tư tình nhi nữ, vì việc riêng mà xa rời việc công? Cho nên không phải Tam công tử không tốt, mà là muội vô phúc hưởng thụ!”

Phát Dao thú vị đánh giá nàng một lượt, bỗng dung nói: “Diệu Cốc sư muội, không ngờ muội hóa ra lại cùng chí hướng vĩ đại với sư tỷ, lòng tỷ rất an ủi a! Nhắc tới sự nghiệp trừ ma vệ đạo lớn lao quả là trách nhiệm nặng nề, lâu dài. Muội nói rất đúng, không thể vì việc riêng mà xa rời việc công, không ngó ngàng đến thương sinh thiên hạ sống còn, nếu không chúng ta chính là người bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu, Diệu Cốc sư muội, muội nói đúng không?”

Từ Vi thấy hai người trước mắt nói lời chính nghĩa mà nhất thời ngây người, nàng sao lại không biết hai vị sư tỷ có khát vọng đến thế?

“Chuyện này...theo như lời sư tỷ là thật, là thật a.” Diệu Cốc liên tục gật đầu, mồ hôi lạnh ứa ra. Tam công tử, chớ trách ta cô phụ chén Lưu Ly Dạ Quang của ngươi, muốn trách thì trách Phát Dao sư tỷ ngũ độc không xâm.

Phát Dao trấn an gật gật đầu nói: “Ừ, vậy làm phiền Diệu Cốc sư muội thay tỷ truyền lời đến Tam công tử, ta khi còn sống nhất định vì Linh Tiêu cung cúc cung tận tụy chết cũng hối tiếc. Bồn tọa hiện giờ không muốn nhìn đến hần gửi gắm mỗi tình gì cả, mời hần trăm ngàn lần nên tìm mối lương duyên tốt đẹp khác, nên xóa sạch hình ảnh tỷ trong trí nhớ hần đi, nếu không đừng trách bồn tọa nhẫn tâm!”

Diệu Cốc thấy sư tỷ quả thật vô tình, dĩ nhiên nàng không thể cưỡng cầu.”Bất quá sư tỷ, tỷ biết đấy, năng lực lý giải của Tam công tử có vẻ... Khác hẳn với người thường a, nếu hần vẫn lĩnh ngộ không được, đành làm phiền tỷ tự thân xuất mã .”

Phát Dao gật đầu,thăm nghĩ nếu lần này còn không được,nàng chỉ đành làm ác nhân thôi. Có điều mối quan hệ Cửu vĩ hồ tộc và Linh Tiêu cung, chỉ sợ cũng... Quên đi, quan nó chi, mọi hậu quả Lưu Diên sẽ xử lý.

Từ Vi đột nhiên ngắt lời nàng trầm tư, nói: “Không cần lo cho Tam công tử kia , Phát Dao sư tỷ, thương thế của tỷ rồi cuộc thế nào rồi?Suối Ngự tâm này dùng được không?”

“Nói đến quả thật thần kỳ, nước suối này phối hợp tâm pháp tỷ luyện, mới ngăn ngừa mấy ngày đã khôi phục rất nhiều, quả là thần hiệu.”

Từ Vi sợ hãi than: “Lợi hại như vậy!”

Nghĩ nghĩ, mắt nàng đột nhiên sáng ngời: “Đúng rồi, sư tỷ, thân thể tỷ đã tốt lên rất nhiều, chỉ bằng chúng ta đến ngự hoa viên một chút đi. Nghe nói các tiên tử bách hoa hôm nay sẽ tụ hội ở ngự hoa viên, chúng ta cũng có thể đi dự nào nhiệt a.” Nàng cứ tưởng rằng đến thiên cung sẽ có cơ hội thấy nhiều dị bảo quý hiếm bình thường khó thấy, thật vất vả mới hỏi lộ Lưu Diên dẫn nàng đến đây. Kết quả Thiên cung khắp nơi là quy củ, hơn nữa Lưu Diên nói rõ không thể đi lại lung tung. Tuy rằng các nàng đã đến thiên cung mấy ngày, bất quá cơ bản đều không rời khỏi quá Đạo Tâm điện, thật không có ý nghĩa nha.

Diệu Cốc cũng nói: “Đúng đó, vất vả mới đến Thiên cung, nên mở mang kiến thức. Sư tỷ không bằng chúng ta đi xem đi.”

Phất Dao nhận lời, “Được rồi.”

Thiên cung không phân chia bốn mùa, hoa cỏ hàng năm không tàn, trong ngự hoa viên muôn hoa đua sắc thắm, nở rộ rất tươi đẹp loá mắt. Xa xa, mơ hồ có thể thấy được thấp thoáng tiên tử, thướt tha động lòng người.

“Áy, là Phất Dao a, nhanh mau tới đây...” Các tiên tử đang ngồi vây quanh trong đình phẩm trà luận họa đều theo ánh mắt Hải Đường tiên tử nhìn lại.

Giọng Mẫu Đơn tiên tử ngạc nhiên mừng rỡ: “Không phải là Phất Dao đó sao? Có cả Diệu Cốc, Tử Vi, đã lâu không gặp, chúng ta rất nhớ các tỷ muội đó nha.” Mọi người nhìn thấy ba người các nàng cũng đều cười phụ họa, trong lúc nhất thời giọng hàn huyên không dứt bên tai. Muốn nói chúng tiên tử đều nhận biết các nàng đều do Huyền Túc ban tặng, bởi trước kia các nàng thường xuyên đến Linh Tiêu cung hỏi thăm hành tung Huyền Túc, hay qua lại nên cũng rất quen thân.

“Chư vị tiên tử, đã lâu không gặp. Thật là càng phát ra mình điểm động lòng người.”

“Phất Dao miệng lưỡi càng ngày càng ngọt, ha ha... Các tỷ muội nhanh ngồi đi.” Ngoài miệng mặc dù nói vậy, nhưng nụ cười trên mặt chúng tiên tử tuyệt đối minh chứng hơn trước đó vài phần.

Tử Vi ngồi vào chỗ của mình sau đó ánh mắt dạo một vòng trên người chúng tiên tử rồi cười nói, “Các tiên tử tỷ tỷ trông hứng thú dạt dào, hình như đang nghị luận việc gì thú vị. Các tỷ tỷ còn không nói ra để cho tỷ muội chúng em cũng vui vẻ với?”

Đoạn tុ 斷袖*: dứt tay áo mà dậy. Đồng Hiền 董賢 được vua Hán Ai đế 漢哀帝 yêu sùng, nằm gối vào tay áo vua mà ngủ, khi vua dậy trước, không nở đánh thức, dứt tay áo mà dậy. Đoạn tុ 斷袖 ám chỉ nam đồng tính luyến ái.

thủ tịch đại đệ tử*: là đệ tử cấp cao nhất, người đứng đầu các đệ tử.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Gặp Lại Đá Tam Sinh

Hải Đường tiên tử cười trong suốt nói, “chuyện thú vị thì không có, hiện nay chuyện lớn nhất là chuyện thọ yển Thiên đế năm ngày sau, chúng ta đang nói chuyện này.”

“Đúng vậy đúng vậy, lần này tân khách đến có thể nói là khắp toàn bộ Tiên giới gia thế hiển hách và người đức cao vọng trọng, bao gồm dòng họ tứ hải Long vương, cửu vĩ hồ tộc, dòng họ bạch hồ chốn Bồng Lai, Minh Hư tiên tộc, Côn Luân bát đại tiên nhân, Cung Lai ngũ khâu đạo trưởng, còn có các vị đại tiên, chúng ta đã mấy ngàn năm không thấy việc trọng đại như thế, hơn nữa nghe nói...” Hai má Mẫu Đơn tiên tử phớt phớt hồng lên, dường như có vài phần ngượng ngùng.

Hải Đường tiên tử nhìn Mẫu Đơn tiên tử trêu, che miệng khẽ cười nói: “Ha ha, Mẫu Đơn muội muội còn thẹn thùng này. Được, vẫn là ta da mặt dày kể nhé, nghe nói lần này Dạ Uyên điện hạ cũng sẽ tham dự Thiên đế đại thọ.”

Các tiên tử khác vừa nghe, đều ngạc nhiên mừng rỡ, vội vàng hỏi có chuyện này thật không. Hải Đường tiên tử nhấp nhẹ một ngụm Bách Hoa Ngọc Lộ, đôi mắt sang rỡ nhìn quanh: “Chuyện này còn có thể giả? đại thọ Thiên đế, Dạ Uyên thượng tiên là con cưng của ngài, sao có thể không hiện ra?”

“Rốt cục có thể nhìn thấy hình dáng Dạ Uyên thượng tiên trong truyền thuyết, lần này đến Thiên cung quả không uổng phí.” Tử Vi nhất thời hưng phấn, thốt ra, làm các tiên tử che miệng cười khẽ, vẻ mặt cũng vui vẻ không kém, e thẹn thùng không dứt.

Có điều các tiên tử phản ứng thế cũng không có gì lạ, hai chữ Dạ Uyên ở tiên giới như vị thần tồn tại, nhất là ngoại hình và tu vi vô thượng của hắn làm mọi người nói chuyện say sưa.

“Các tỷ nói xem lần này Dạ Uyên điện hạ có giống như lần trước, chỉ ở lại mấy ngày sau đó nhanh chóng rời thiên cung không?” Mẫu Đơn tiên tử đặt câu hỏi.

Hải Đường tiên tử trầm tư một lát đáp, “Hắn là không thể nào, nghe nói lần này Thiên đế lần cố ý giữ Dạ Uyên điện hạ ở lâu dài trên Thiên cung.”

Bách Hợp tiên tử bỗng nhiên cười, “Quả là không có gì tốt hơn, chúng ta hàng năm ở Thiên cung, nếu có thể thường xuyên nhìn thấy Dạ Uyên thượng tiên, coi như không uổng công ở Tiên giới sống mấy ngàn năm.”

Đột nhiên Hà Hoa tiên tử ánh mắt tiên sống đứng lên, “Đúng rồi, nghe nói Dạ Uyên điện hạ chưa từng lập chính phi, ngay cả vị trí trác phi vẫn trống, các tỷ muội có biết?”

Chúng tiên tử trong lúc nhất thời đều vứt đi sự dè dặt, bắt đầu sôi nổi thảo luận.

“Đúng vậy, điện hạ đến nay còn chưa cưới thê thất, không biết là vì nguyên nhân gì?”

“Còn nguyên nhân gì nữa? Dĩ nhiên là ngài ấy một lòng theo đuổi tu vi tối cao, thế nên mới chậm trễ chung thân đại sự.”

“Thật không? Nhưng thật ra muội nghe nói Tây hải thánh mẫu từng có ý đem cháu gái của mình gả cho điện hạ làm trắc phi, nhưng bị điện hạ lịch sự từ chối. Phải biết rằng Phụng Khanh tiểu thư cũng là đại mỹ nhân có tiếng ở tiên giới. Kết quả ngay cả gả điện hạ làm trắc phi, người ta cũng không cần, việc này thực làm mất thể diện Tây hải thánh mẫu a.”

“Không phải chứ! Muội còn nghe nói Cửu vĩ hồ tộc cùng dòng họ Bồng Lai bạch hồ cũng có ý đem đệ nhất mỹ nhân trong tộc của họ gả cho điện hạ làm trắc phi, nhưng không nghe thấy kết quả, đoán chừng vẫn bị điện hạ từ chối rồi.

Huây, không cần nói vị trí chính phi, chính vị trí trắc phi các đại thế gia đều cố gắng hết sức. Đáng tiếc, ngay cả vị trí này cũng không vớ được.”

“Ừ, việc này xác thực có nghe thấy. Ai, không biết Dạ Uyên điện hạ rốt cuộc thích mẫu nữ tử thế nào? Ngay cả các mỹ nhân đại thế gia tuyệt đỉnh cũng chưa để vào mắt.”

“Biết thì thế nào? Cho dù là tuyển trắc phi, cũng là thế gia hiển hách ở tiên giới trúng tuyển, không tới phiên chúng ta.” Hoa hồng tiên tử khe khẽ thở dài.

Tiên giới có phân phẩm giai, mà Bách Hoa tiên tử phẩm giai không cao. Ở Thiên cung đơn giản chỉ là tiểu tiên bưng trà rót nước. Nền tảng gia thế tiên giới thật sự là chuyện hết sức bình thường. Hôn nhân tiên giới rất chú ý môn đăng hộ đối, thông thường là thế gia cùng vọng tộc kết hợp, ngay sau các vị trí phi tần tôn quý hiển nhiên đều từ trong thế gia danh môn sinh ra.

“Không thể hy vọng xa vời làm phi tần, bất quá dù chúng ta có thể gặp ngài ấy cũng là tốt rồi, bằng không Thiên cung rất tĩnh mịch.”

“Ai nói không thể gì đó...” Chúng tiên tử gật đầu, bộ dạng đều đau lòng.

“Phát Dao sư tỷ, xem ra tiên giới cũng thập phần ham bát quái.” Diệu Cốc dựa vào Phát Dao thì thầm.

Phát Dao cười không nói.

“Chư vị tiên tử tụ hội ở đây ư? Sao không cho lão nhân này biết để còn đến giúp vui chứ? Ha ha ha ha...” Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, thấy mấy vị đại tiên hướng bên này đi tới.

Chúng tiên tử vội vàng đứng dậy đón chào, “Lão rùa thần nói đùa. Chúng cháu bất quá là vài tỷ muội nhân rồi vô sự, tụ một chỗ nói chuyện phiếm vài câu việc nhà, sao dám làm phiền đại tiên?”

Có điều hôm nay khó được lão rùa thần, Nguyệt lão, cùng Côn Luân bát đại tiên nhân hân hạnh đại giá quang lâm, quả thật làm chúng cháu cảm thấy vinh hạnh, các vị muội muội thấy đúng không?” Hải Đường tiên tử lời này vừa nói ra, chư vị tiên tử lập tức hòa theo liên tục.

“Nha đầu nguoi đó, nói năng thật ngọt...” Lão rùa thần cười to.

“Còn không phải ư?” Nguyệt lão cười tủm tỉm đảo qua mọi người, ánh mắt đột nhiên dừng lại ở Phát Dao: “Phát Dao Các chủ cũng tới rồi?”

“Nguyệt lão gần đây khỏe không ạ?” Phát Dao cũng cười đáp.

“Khỏe khỏe, chỉ có gần đây mắt không được tốt...”

Hải Đường tiên tử trên trời nói, “Nguyệt lão mỗi ngày vội vàng se tơ hồng làm cho nam nữ, không chút nhàn hạ đâu. May là tiên giới không cần Nguyệt lão se tơ hồng, bằng không ngài chẳng phải ngay cả thời gian uống trà còn không có? Ha ha...” Dứt lời, các tiên tử che miệng cười khẽ.

“Tiên tử nói đùa, tiên giới này, tiểu tiên ta không quản được... Ha ha...”

Bích Nguyên tiên nhân của Côn Luân bát đại tiên vỗ vỗ bả vai Phát Dao, hòa ái dễ gần nói: “Tiểu Phát Dao, nguoi đã lâu không tới núi Côn Luân chúng ta, chẳng lẽ là chê mấy lão nhân đây không thú vị?”

“Sao có thể ạ?” Phát Dao cười yếu ớt, “Phát Dao chỉ sợ không cẩn thận chạm hồng bảo bối của Luân Khuyết tiên nhân, lại bị ngài ấy đuổi chạy khắp núi ấy chứ.” Dứt lời, cười liếc nhìn Luân Khuyết tiên nhân vô cùng xấu hổ.

Luân Khuyết xấu hổ cười khan vài tiếng: “Xem nha đầu nguoi nói kia, lần trước không phải chạm hồng tâm can bảo bối của ta, bằng không ta sẽ nổi giận ư?”

Kỳ thật Phát Dao ở tiên giới rất được chúng tiên yêu thích, trước kia lúc nàng cùng Huyền Túc trăm yêu trừ ma, thường xuyên thuận đường dạo đến xứ sở các đại tiên nhân. Bọn họ là hai kẻ không dễ bắt nạt, bình thường đến chỗ nào liền náo nhiệt chỗ nấy, mang đến cho những người buồn chán cực độ trong tiên giới không ít việc vui.

Phái Trần tiên nhân nhìn Luân Khuyết, oán trách: “Ta đã nói sao Phát Dao gần đây không đến Côn Luân chúng ta, nguyên lai là lão nhân nguoi đắc tội

nàng a.”

Dứt lời nhìn sang Phát Dao cười tủm tỉm nói, “Không sao cả. Chỉ cần ngươi đến, nếu lão nhân này làm ngươi khó xử, ngươi tìm ta, ta giúp ngươi hả giận.”

“Đúng vậy đúng vậy, Côn Luân chúng ta là vùng đất tốt...”

“Đúng đó, chim trĩ thỏ hoang khắp núi, còn vương tiên khí, hương vị đó...”

“Ai nói không phải đâu, chỉ là nhắc tới hương vị thì ngón trở liền động đây...”

“Phong cảnh thì khỏi bàn cãi a...”

“...” Các vị tiên khác trong bát đại tiên nhân thay phiên nhau mỗi người một câu. Trên núi Côn Luân ngoại trừ vài lão nhân bọn họ, còn lại toàn bộ là đệ tử, người người đối bọn họ lễ độ cung kính. Họ cũng chỉ có thể cả ngày bình tĩnh dạy học, cả ngày thật không thú vị. Vất vả lắm mới có hai hậu bối là Phát Dao và Huyền Túc thỉnh thoảng đến đây đi dạo, mới vui vẻ một chút. Nếu chúng về sau không tới, thì làm sao!

Phát Dao cười nói, “Được, rảnh rồi Phát Dao nhất định đến. Kỳ thật Phát Dao và Luân Khuyết tiên nhân không có sao cả. Vừa rồi chẳng qua nói đùa thôi, chính là gần đây yêu ma hoành hành, Linh Tiêu cung bụng làm dạ chịu, thật sự không rảnh.” Mấy vị đại tiên sắc mặt chấn động, gần đây yêu ma hung hăng ngang ngược, trực tiếp uy hiếp Linh Tiêu cung, bọn họ có nghe thấy. Ai, lực giới này sẽ không còn thái bình lâu nữa, chúng tiên thờ dài.

Lão rùa thần âm thầm lắc đầu, phá vỡ sự trầm mặc trước tiên, “Không nhắc đến giới yêu ma, nghe thấy cũng chẳng bớt lo. Đúng rồi, Phát Dao, lần trước ngươi đến xem khối đá Tam Sinh kia, ta vốn nghĩ nó hỏng rồi, sau khi ngươi đi rồi ta thí nghiệm nhiều lần thấy nó hoàn toàn tốt, thật sự là kỳ quái kỳ quái a!”

“Đá Tam Sinh? Đó là bảo bối gì?” Luân Khuyết tiên nhân nhất thời hào hứng.

Lão và lão rùa thần, Lưu Diên đều đặc biệt thích sưu tầm kỳ trân dị bảo, bình thường vừa nói đến bảo bối thì hai mắt liền tỏa sáng.

Phát Dao hít một tiếng, liền hướng về phía lão rùa thần nhíu mày cười, “Cho nên Phát Dao đã nói Phát Dao là từ tảng đá sinh ra.”

“Đó là gì vậy ạ?” hai mắt Từ Vi tỏa sáng.

“Là một bảo vật có thể tra ra người ba kiếp trước là gì.” Phát Dao quay đầu giải thích đáp.

“Tam Sinh kính?” Diệu Cốc kinh ngạc hỏi.

Phát Dao cười, phản ứng rất giống nàng lúc đó. “Phải nói là... cùng loại.”

Lão rùa thần lập tức tìm kiếm trong tay áo, lấy đá Tam Sinh đặt ra bàn tay.

“Ta rất hiếu kỳ vì sao đá Tam Sinh không linh nghiệm với Phát Dao” lão rùa thần nhìn Phát Dao, khuôn mặt nhăn nhoe đầy mong đợi, “Phát Dao nha đầu, nếu không ngươi thử lại xem sao?”

“Đúng vậy, Phát Dao sư tỷ. Tỷ thử xem sao, nếu lần này xuất hiện tảng đá, nói lên tỷ thật sự là từ tảng đá xuất hiện ra, vậy chơi thật là vui nha.”

Diệu Cốc cũng phụ họa, “Từ tảng đá có thể sinh người, rất cao minh. Sư tỷ nếu không ngại thì thử lại một lần nữa, bằng không lão rùa thần không tìm ra nguyên nhân, chắc đêm đến không thể ngủ.” Phút chốc hướng về mặt tươi cười nhìn lão rùa thần, “Lão rùa thần, Diệu Cốc nói đúng không?”

“Diệu Cốc nha đầu nói đúng đấy, ta đã mất ngủ mấy đêm rồi.”

Phát Dao thấy mọi người đều cảm thấy hứng thú với tảng đá, nếu nàng chưa thỏa lòng hiếu kỳ của mọi người, chắc chắn thành tội nhân. “Được rồi.”

Lão rùa thần lập tức đem đá Tam Sinh đặt trên bàn ngọc, tảng đá nho nhỏ nháy mắt biến thành lớn.

Phát Dao cắt ngón trở, một giọt máu nhanh chóng rơi trên tảng đá, nàng đặt bàn tay lên đá Tam Sinh đợi nó biến hóa.

Sau một lúc lâu, mọi người xem trái xem phải, cũng không thấy đá Tam Sinh có động tĩnh gì. “Sao không phản ứng...”

“Đúng vậy...”

Đến khi mọi người ở đây đều nghĩ đá này đối với Phát Dao thật sự không có tác dụng, đá Tam Sinh bỗng dưng xuất hiện hình ảnh: rừng Anh đào hoa rưng rục nở, khí trời mù mịt khói trắng của suối nước nóng, một bóng dáng tuyệt sắc được gọt giữa từ ngọc, mái tóc dài đen như mực phiêu tán trên mặt nước... Theo hình ảnh dần dần rõ ràng, một khuôn mặt nam từ phút chốc xuất hiện trong hình ảnh.

Phút chốc nàng ngây người, đây, đây, đây... , hóa ra là vị tiên hữu lần trước gặp ở rừng cây Anh đào!

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Dạ Uyên Thượng Tiên

Chung quanh nhất thời hít vào một tiếng, không biết là ai thốt lên tiếng, “Đây là Dạ Uyên thượng tiên mà!”

Phát Dao ngạc nhiên: “Ngươi, ngươi nói là ai?”, nàng không nghe sai đó chứ? Người đó chính là Dạ Uyên?

Giờ phút này trên đá Tam Sinh vẫn còn nguyên hiện trạng tiết mục nàng “đùa giỡn” hần ngày đó, tất cả mọi người hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm hình ảnh, hoàn toàn không ai để ý tới nàng.

Phát Dao cúi đầu cau mày, trên trán mồ hôi lạnh túa ra, xem về mặt này của bọn họ, hẳn là đúng Dạ Uyên thượng tiên rồi! Làm sao bây giờ? Nay làm thế nào cho phải đây! Khi tiết tuổi già khó giữ được là chuyện nhỏ, đùa giỡn Dạ Uyên thượng tiên tôn quý vô cùng của tiên giới mới là chuyện lớn! Chi bằng... Nàng nhìn Tam Sinh thạch, nhất thời cái khó ló cái khôn.

Mọi người đang xem hào hứng, hình ảnh trên đá Tam Sinh chợt biến mất! Mọi người đồng thời đổi ánh mắt nhìn về phía nàng, đều tròn mắt há hốc miệng, thật lâu về sau, Từ Vi mới nhỏ giọng hỏi một câu, “Phát Dao sư tỷ, đây là?”

Phát Dao ra vẻ trấn định nhấp một ngụm trà sau đó, nghiêm nghị đáp, “Việc này nói ra thì dài, bất quá các vị không cần kinh ngạc, người này không phải Dạ Uyên thượng tiên.” Giọng điệu vô cùng chém đinh chặt sắt.

Lão rùa thần cùng bát đại tiên nhân hai bên nhìn nhau, một lát sau rốt cục mặt mày nghiêm túc mở miệng: “Phát Dao à, chắc do ngươi trước đây chưa thấy qua ngài ấy, nhưng đó quả thật là Dạ Uyên thượng tiên.”

“Các vị có điều không biết, người trong hình đó chính là Hắc lâu ma biến ra.”

Phát Dao tiếp tục nói: “Ngày đó ta giải quyết một Hủ thi ma, sau tính trực tiếp về Linh Tiêu cung. Nào ngờ vừa tới đình Thương Phong, đột nhiên đụng phải một Hắc lâu ma muốn báo thù cho đồ đệ của hắn. Hai người chúng ta lập tức liền đánh nhau, sau đó y đánh không lại ta liền nhân cơ hội chạy trốn, ta chạy theo lên hắn đến rừng cây Anh đào, hắn thấy trốn không xong, liền giả làm Dạ Uyên thượng tiên ý đồ lấy sắc đẹp dụ dỗ ta...”

Nàng dừng một chút nhìn mọi người, cư nhiên không phản ứng! Xem ra phải càng cố gắng! Phút chốc buông ly trà, nàng cắn giận nói: “Với người có ý chí kiên định như ta, làm sao có thể dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc? Đương nhiên là không! Tuy nhiên lúc ấy cảm thấy muốn vui đùa một chút, liền đùa giỡn y, vì thế làm bộ mắc mưu bị lừa, việc kia... chỉ là một phen trêu chọc nhỏ nhỏ! Sau đó như mọi người thấy, ta thừa cơ tới gần y, định vận gậy cổ y!”

Phải không? Về mặt mọi người đều nghi ngờ nhìn nàng.

Đã nói đến đây, chỉ có thể tiếp tục bình tĩnh lại, bằng không tội danh đùa giỡn thượng tiên nàng gánh vác không nổi. Nàng nhún mày, ánh mắt thông dong nhìn lướt qua mọi người, cười nói: “Mọi người hình như không tin?”

Lão rùa thần là người đầu tiên từ trong trầm mặc đi ra, “Phát Dao a, theo hình ảnh này xem ra, khuôn mặt, thần thái, khí chất... Hoàn toàn không khác Dạ Uyên thượng tiên, ta cảm thấy... Yêu ma có làm thế nào cũng không thể bắt chước ra.”

Trong lòng nàng vô cùng hối hận, ai nói không chứ! Khuôn mặt tuyệt sắc khí chất tiên ban, yêu ma sao có thể biến ra? Rất hối hận a, nàng lúc ấy thật sự là mất bị mù, hay là quý nhập thân?

Nàng thờ dãi, ngón tay cầm nhẹ ly trà, sắc mặt rất nghiêm túc tiếp tục đáp: “Lão rùa thần, các vị không tiếp xúc đến với người trong giới Yêu ma, cho nên không biết nay Yêu ma đa hạnh cao, thực sự vượt quá tưởng tượng. Hơn nữa bọn chúng am hiểu biến ảo, tranh thủ đối phương tín nhiệm, đợi người tới gần liền hút nguyên đan, ăn tinh hồn của người. Yêu ma có phẩm giai càng cao, ma khí trên người càng dễ dàng che giấu, tên Hắc lâu ma này tuy rằng pháp lực bình thường, nhưng phương diện cải trang dịch dung là nhân tài kiệt xuất của Ma giới...”

“À... ra vậy...” Mọi người hơi gật đầu, dường như đã có vài phần tin. Phát Dao rốt cục thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, không tin nữa, nàng thật sự vô kế khả thi.

Từ Vi suy nghĩ xong, đột nhiên hỏi “Phát Dao sư tỷ, lúc chúng ta trên đường đến Thiên cung không phải có một Hắc lâu ma âm thầm đòi báo thù cho đồ đệ hắn sao? Là hần ư? Nhưng chẳng phải tỳ đã vận gậy cổ hần? Hần như thế nào...”

Phát Dao phát rầu không thôi, Từ Vi sư muội, thời khắc mấu chốt muội có thể ít nhất nói được không?” Sư muội thật là trí tuệ hơn người, lúc ấy tuy rằng ta quyết định nhanh chóng, tuy nhiên người có lúc thất thủ, ngựa có lúc mất móng, tiên thôi, cũng có thời điểm dao động... Cuối cùng cư nhiên bị đồng bọn cứu đi, thật là đáng tiếc! Đáng tiếc a!” Nàng vô cùng tiếc nuối nói.

Từ Vi nghĩ ngợi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói thầm “Cũng không đúng a, rõ ràng hần nói...”

Người Phát Dao không tự chủ run rẩy, bả vai run run, chẳng lẽ trời thật sự muốn diệt nàng sao?

Đúng lúc này, lão rùa thần đột nhiên hướng qua bên trái hơi hơi cúi người, kích động phi thường nói, “Bái kiến Dạ Uyên thượng tiên.”

Mọi người kinh hãi, nghiêng người nhìn lại, một nam tử mặc trường bào trắng thuần viên chỉ vàng xuất hiện, đôi mắt hẹp dài mà xa xăm, mặt mày thanh nhã lại không che giấu được sự cao quý. Mọi người không khỏi thầm than nói, miêu tả trong Tiên lục thật là đúng a, Dạ Uyên thượng tiên quả nhiên khí chất phi nhiên (khí chất rõ rệt), không gì sánh kịp.

“Bái kiến Dạ Uyên thượng tiên.” Mọi người đồng thanh.

“Chư vị không cần đa lễ.” Chàng gật nhẹ, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua mọi người, đột nhiên dừng ở Phát Dao.

Phát Dao khẽ run, vội chau mày trầm nghĩ, chẳng lẽ là muốn tìm nàng trả thù sao? Phải bình tĩnh! Nàng hơi chấp tay, bên môi bỗng chốc nở nụ cười tươi “Bái kiến Dạ Uyên thượng tiên, không biết gần đây thượng tiên khỏe không?”

Dù không muốn thừa nhận, nhưng giờ phút này ánh mắt nàng tất nhiên có chút lóe lên, đến tâm cũng bắt đầu thẩm ra mồ hôi! Hai người đối diện thật lâu, sau đó giọng nói chàng trong như tiếng hạt ngọc mờ mờ và xa xôi vang lên: “Ta rất tốt, không biết Phát Dao Các chủ thì sao?”

“Thưa rất khỏe.” Phát Dao vội vàng đáp.

Chàng hơi nheo mắt: “Ta nghe nói đạo trước Yêu ma giới vậy công Linh Tiêu cung, Phát Dao Các chủ hình như cũng bị trọng thương?”

Lưu Diên đứng bên cạnh Dạ Uyên cười tùm tùm mở miệng nhắc: “Phát Dao, còn không mau cảm ơn điện hạ quan tâm?”

Thì ra không phải trả thù! Nàng phất chốc nhẹ nhàng thở ra: “Đa tạ Dạ Uyên điện hạ quan tâm, ta cũng không lo ngại.”

Dạ Uyên gật đầu, mặt mày dừng dừng, nhìn không ra biểu cảm gì, thoáng dừng một chút, lại nhìn về phía mọi người: “Mới rồi hình như nghe có người nhắc tới ta?”

“À, ” lão rùa thần lập tức giải thích “Vừa rồi chúng thần vốn làm thí nghiệm cho Phát Dao với đá Tam Sinh một chút xem có linh nghiệm hay không, kết quả trông thấy hình ảnh... nhìn thấy...” Giọng lão rùa thần càng ngày càng nhỏ, giống như do dự có nên nói ra hay không.

“Cứ nói đừng ngại.” Dạ Uyên liếc mắt đá Tam Sinh, nói thờ ơ.

“Nhìn thấy có vị nam tử giống Thượng tiên như đức đang tắm rửa trong suối nước nóng, ra về cùng Phát Dao có chút tình cảm khúc mắc nho nhỏ và tứ chi dây dưa...”

Khóe miệng Phát Dao nhất thời run rẩy, tình cảm khúc mắc! Còn tứ chi dây dưa! Nàng trước kia sao không phát hiện lão rùa thần này đối đáp đã đạt đến trình độ dày công tôi luyện!

May mà lão rùa thần rốt cục nhận thấy đã nói có chút nghĩa khác, vội vàng bổ sung nói: “... Tuy nhiên Phát Dao đã muốn giải thích tình huống ngay lúc đó, y là yêu ma biến hình, nàng chỉ là thử y mà thôi, không phải có ý định đùa bỡn y. Chúng ta tín tiên phẩm của Phát Dao, chắc là Yêu ma biến thành Thượng tiên có ý đồ lấy sắc đẹp dụ dỗ nàng, hành vi của Yêu ma thật là cực kỳ vô sỉ, làm người ta giận sôi.” Lão rùa thần càng nói càng oán giận, mọi người liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng cảm.

“Phát Dao nếu gặp phải việc thú vị như vậy, sao không nói cho đại hộ pháp biết?” Khuôn mặt xinh đẹp của Lưu Diên nhất thời tỏa ánh sáng.

Nói với người, ước chừng lục giới đều truyền khắp, nàng còn chưa có ngu xuẩn đến độ như vậy.

Phát Dao liếc mắt nhìn hắn, cười gượng nói, “Việc nhỏ... Việc nhỏ mà thôi.”

Mí mắt Dạ Uyên khẽ nhúc nhích, lông mi thật dài rung rung, nhìn chăm chú Phát Dao không rõ cảm xúc, là nhìn nàng kinh hồn bạt vía, hay là... Là muốn vạch trần nàng?

Đúng lúc lòng nàng đang bất ổn, chàng bỗng nhiên chuyển mặt nói, “Thì ra là thế, gần đây yêu ma quả thật ngang ngược, ngày sau Phát Dao các chủ phải cẩn thận mới được.”

“Đúng vậy đúng vậy, đa tạ thượng tiên quan tâm.”

Ánh mắt chàng sáng quắc nhìn Phát Dao nói tiếp, “Vậy chư vị cứ từ từ tán gẫu, ta cùng đại hộ pháp còn có chuyện quan trọng thương lượng, cần đi trước.”

Mọi người lập tức tiến chàng. Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, Phát Dao thực vô dụng chân nhẹ hẫng, mềm nhũn như đi đám mây. Nàng lau mồ hôi lạnh, trong lòng thầm than nói Thiên cung quả thật là cái đầm rồng hang hổ (nơi cực kỳ nguy hiểm), về sau tuyệt đối không thể tới!

“Đó... Mọi người xem đi? Ta với Dạ Uyên thượng tiên cũng là lần đầu tiên bái kiến, trước kia chưa từng gặp mặt. Người trong hình tuyệt đối không phải ngài, bằng không bốn tọa không thể đầm đìa như nầy, ha ha...”

Mọi người vội vàng gạt đầu “Đứng, đứng, đứng...”

“Đứng vậy, có điều đá Tam Sinh cũng thật kỳ lạ, đối với Phát Dao hoàn toàn không có tác dụng a...” Lão rùa thần vẻ mặt buồn rầu nói.

Mắt Hải Đường tiên tử tỏa sáng nhìn chăm chăm đá Tam Sinh, vội nói “Đề ta thử xem...”

“Ta cũng muốn...” Mẫu Đơn tiên tử nói.

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn...” Sắc Vi tiên tử, Lê Hoa tiên tử cũng nói.

“Còn có nhóm chúng ta nữa...” Trong lúc nhất thời Bách Hoa tiên tử phía sau chen lên.

Sau đó Phát Dao cứ suy nghĩ mãi, cuối cùng ra một quyết định vô cùng thận trọng. Chính là về sau hễ thấy từ xa xa nhất định phải đi đường vòng, ngoài tam công tử Cửu vĩ hồ tộc ra còn có thêm một vị Dạ Uyên thượng tiên.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Kỳ Thiên Ảo Cảnh

Trong điện Dao Tâm.

“Phát Dao sư tỷ, hai ngày nay sao tỷ không ra ngoài đi lại một chút, cả ngày ở trong điện Dao Tâm là có ý gì?” Tử Vi có chút ai oán nhìn cái người đang nằm trên ghế dài nhàn nhã ăn tiên đào – Phát Dao.

“Ra ngoài làm gì, ở trong này rất tốt mà.” Phát Dao thành thoi cắn một cái, ngay cả mắt cũng lười mở, “Ừm, trái cây Thiên cung quả thật ngon hơn địa phương khác, muội cũng nếm thử.” Thuận tay ném một trái cho Tử Vi.

“Sư tỷ, hôm nay tỷ đã ăn hai mươi một trái, tỷ ăn không ngán sao?” Tử Vi tiếp lấy, nhin không được hỏi.

“Ngán?” Động tác cắn tiên đào của Phát Dao ngừng một chút, mắt chậm rãi mở, nhìn chăm chú trái đào trong tay, một lát sau nhú mày lại gạt đầu nói, “Phải nói là ngán, so với chim trĩ thỏ hoang xác thực kém xa, nhưng không thể so với Linh Tiêu cung được, trước cứ cho qua đi.”

Tử Vi chán nản không thôi, quyết định đổi chiến thuật lần lượt hỏi, “Sư tỷ à. Ba ngày nữa qua đại thọ Thiên đế, chúng ta phải rời khỏi thiên cung, tỷ không có địa điểm đặc biệt nào muốn đi sao? Không chừng về sau sẽ không cơ hội đến nữa.”

Không gì tốt hơn là không có cơ hội tới, bằng không nằng trớn ở chỗ này là vì cái gì. Phát Dao quay lại nhìn, ngang nhiên che miệng ngáp một cái đáp: “Sư muội à, kỳ thật muội hà tất quan sư tỷ, muội tự ra ngoài đi dạo đi.”

Tử Vi càng buồn bực hơn, đứng lên oán giận đáp: “Muội cũng muốn chứ, nhưng tỷ biết là muội thường xuyên lạc đường, nếu ở Thiên cung lạc đường, chẳng phải bị người ta chê cười? Bị người khác chê cười không sao cả, mấu chốt là tổn hại mặt mũi Linh Tiêu cung, đại hộ pháp đã nghiêm lệnh không cho phép muội chạy loạn khắp nơi.”

Ặc... Về ý thức phương thức tiểu sư muội quả có vấn đề, thật là làm người ta đau đầu a. Phát Dao nhanh trí hỏi: “Điều Cốc đâu? Điều Cốc có thể đi theo muội đi dạo.”

“Mấy ngày gần đây tỷ ấy có việc đi theo đại hộ pháp, muội đã lâu không thấy tỷ ấy.”

Việc? Phát Dao nhú mày, trong ánh mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm, hẳn là cả ngày giúp sư phụ muội ấy nghiên cứu làm sao vợ vết bảo bối mới rồi!

Phát Dao lại cắn một cái xuống trái đào, tùy ý hỏi: “Muội muốn đi đâu?”

Tử Vi lập tức ngồi thẳng, hai mắt tỏa sáng: “Chúng ta đến Nguyệt Vân Phong các đi dạo đi? Nghe nói nơi đó có ảo cảnh tuyệt nhất lục giới.”

“Nguyệt Vân Phong các?” trái đào bỗng dừng dừng bên môi nàng, hai hàng lông mày Phát Dao chau lại hỏi, “Là chỗ nào?”

“Sư tỷ không biết Nguyệt Vân Phong các sao? Nguyệt Vân Phong các từng có truyền thuyết rất mỹ lệ. Nghe nói năm đó khi thần tộc còn tồn tại, Dao Tổ rất thích ngắm ảo cảnh kỳ thiên của Côn Luân, thường xuyên lên sư phụ nàng chính là Ly Mặc thượng thần chuồn êm đến Côn Luân. Ly Mặc thượng thần đau đầu vì đồ đệ luôn chuồn êm này, liền dùng Lục Hòa thần y (y nghĩa là trang phục) luyện hóa thành kỳ thiên ảo cảnh đồ, vĩnh viễn treo trong Nguyệt Vân Phong các.” Về mặt Tử Vi thích thú, bỗng dừng quay sang nhìn Phát Dao chăm chú, thờ dãi nói: “Truyền thuyết thật cảm động, Ly Mặc

thượng thần đối đồ đệ thật là yêu chiều a. Ai, nếu muội có sư phụ như vậy, năm mơ cũng cười, sư tỷ nói đúng không?”

Phát Dao buồn cười nhìn nàng, lại cắn trái đào nói, “Cái gì chứ? Tỷ chỉ cảm thấy chuyện này chỉ có thể nói rõ ba vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Từ Vi thắc mắc, chuyên chú dừng ở nàng.

Phát Dao từ từ mở miệng, “Thứ nhất, thuyết minh ngay cả Tiên giới cũng có truyền thuyết, hơn nữa truyền thuyết này quá vớ vẩn vô căn cứ”

Từ Vi cười gượng, “Sư tỷ thật là... Càng ngày càng khôi hài.” Ai, sư tỷ này suy nghĩ càng ngày càng quỷ dị, nàng càng ngày càng nghĩ không ra, xem ra vẫn chỉ có đại hộ pháp và sư ca có vẻ hiểu biết sư tỷ thôi.

Phát Dao không để ý lắm, vừa ăn tiên quả liền tiếp tục nói, “Nếu truyền thuyết này là thật, điều thứ hai, đã nói lên Nguyệt thần Dao Tổ quá mức ngỗ nghịch, làm sư phụ của nàng vô cùng thâm hận. Muội nghĩ xem, luôn luôn chịu cảnh đồ đệ mất tích không báo trước, căn bản chính là nhện điều không thể nhện.

Thứ ba, điều này chỉ ra vị sư phụ quá mức dung túng đồ đệ bướng bỉnh. Đối với kiểu đồ đệ ngỗ nghịch không chịu nổi này phải dùng thủ đoạn cao tay, trước tiên trực tiếp lôi xuống đánh một trăm đại bản, bỏ đói nàng đầm ba ngày, cam đoan lần sau nàng tuyệt đối ngoan ngoãn nghe lời, không dám chạy loạn.”

Ặc... Phương pháp này đối với tỷ có vẻ hiệu quả nhỉ? Từ Vi cười nhạo: “Phát Dao sư tỷ, có vẻ như tỷ năm đó cũng không làm người khác bớt lo đi chút nào, nghe nói tỷ thường hay trêu đại hộ pháp và các trưởng lão phải đầu hàng.”

Phát Dao cười yếu ớt lườm nàng một cái, kéo thắt lưng dài trên người, nàng đi xuống.” Từ Vi sư muội, vậy ngươi không hiểu. Ta là ta, bọn họ là bọn họ, sao có thể sử dụng cùng tiêu chuẩn làm theo chứ? Chúng ta đối đãi chính mình, nhất định phải khoan dung ôn hòa, đối đãi người khác, nhất định phải thật nghiêm. Đây mới chân chính là đối tốt với mình, đối tốt với người khác, biết không?”

“Ồ.”

Nhìn tiểu sư muội lại bị nàng đánh lừa kinh ngạc gật đầu, trong lúc nhất thời tâm tình tốt, nàng tươi cười nói, “Được rồi, giờ chúng ta đến Vân Nguyệt phong.”

Một lát sau, các nàng xuất hiện trên đỉnh núi.

“Oa, cũng đẹp quá chứ?” Từ Vi liên tục than, trước mắt là đỉnh Nguyệt Vân phong (từ phong nghĩa là ngọn núi) đơn độc, đứng ngạo nghễ trong các ngọn núi khác, chung quanh tiên khí vờn quanh. Đi lên chỗ cao nhất là Nguyệt Vân Phong các, liền thấy rõ kỳ thiên ảo cảnh đẹp nhất trong lục giới.

Bọn họ đứng ở giữa, trước mắt khi thì đám khí ùn ùn như biển mây xuyên qua núi, khi thì có rừng rậm hồ nước như cao sơn lưu thủy, có khi bướm đầy sắc màu lượn qua trước mắt, có khi là trăm hoa bay múa đầy trời... Tụ hội những anh linh xinh đẹp không sao tả xiết.

“Thiên cung thật là kỳ trân dị bảo, nhiều không kể xiết.” Từ Vi thở dài, trước kia nhìn thấy đại pháp sư vợ vết bảo bối đã là kỳ trân đương thời, nào biết kỳ thiên ảo cảnh này lại làm người ta kinh ngạc tới cùng!

Phát Dao nhìn chung quanh, trong lòng cũng âm thầm tán thưởng. Trước kia nàng cũng đã xem qua kỳ thiên ảo cảnh Côn Luân, cũng chưa thấy qua có nhiều biến hóa như vậy, thật làm người ta vô cùng thần phục a.

“Sư tỷ, nếu Linh Tiêu cung chúng ta cũng có cảnh đẹp như thế thì hay rồi. Tỷ nghĩ xem, nếu ngày ngày có thể nhìn thấy thì tốt quá a.” Từ Vi vô cùng hâm mộ nói.

“Ừ.” Phát Dao mỉm cười, lập tức lười biếng nằm một bên ghế dài, hai tay gối sau đầu, thảnh thơi thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, “Đáng tiếc Linh Tiêu cung chúng ta không có Lục Hòa thần y, huống hồ... Muốn luyện hóa thành chỉ bảo như Lục Hòa thần y chỉ có tu vi phi thường mới có thể làm được, cũng chỉ có thượng cổ thần tộc mới có pháp lực cao nhất.” Nàng bỗng dừng trầm tư, lấy thần y luyện hóa thành huyền thiên kỳ cảnh đồ, nếu này truyền thuyết không giả, như vậy nói vậy... Ly Mặc thượng thần ắt hẳn rất thương yêu đồ đệ đó của ngài ấy.

“Ra vậy, thật đáng tiếc!”

Phát Dao buồn cười nhìn Từ Vi đang vô cùng tiếc nuối “Này tiểu sư muội, hôm nay muội muốn xem cũng đã xem xong rồi, chúng ta cần phải trở về rồi đó?” Từ Dao Tâm điện đến Nguyệt Vân Phong đã lâu, nàng còn muốn trở về tìm Bách Hoa tiên tử làm chút thức ăn. Ai, mỗi ngày ăn tiên quả, xác thực cũng ngán, nếu có vài con chim trĩ thỏ hoang thì tốt rồi.

“Xong rồi, lập tức xong liền, đợi lát muội thêm một lát nữa.”

Có tiếng bước chân khẽ truyền đến tai, Phát Dao hơi tập trung, nghiêng tai nghe sau đó nói: “Dường như có người đến đây.”

“Cái gì? Thật sự có người đến đây sao? ...” Đột nhiên Từ Vi khản trương lên, chạy nhanh đến bên người Phát Dao, kéo nàng chạy theo.

Phát Dao kinh ngạc nhìn nàng, nhú mày nói: “Muội khẩn trương cái gì? Cùng lắm là nhiều hơn hai người thôi.”

“Không khẩn trương sao được? Sư tỷ, kỳ thật muội đã quên nói với tỷ” Từ Vi vội vàng đáp: “Nơi này, nơi này là cấm địa...”

“Sao không nói sớm...” Phát Dao lườm trách cứ nàng, một trận gió thổi đến rất nhanh đem nàng ẩn nấp vào một góc phòng.

“Nếu muội nói sớm, chắc chắn tỷ sẽ không đến, sư tỷ xin bớt giận nha...” Về mặt Từ Vi vô tội cười nói.

“Đừng nói nữa.” Phát Dao phát tay “Hur” thủ thế phía sau, nhìn về trước.

Quả thực, một lát sau mơ hồ có hai bóng người hướng bên này đi tới.

Đội hai người đến gần, Phát Dao nhất thời có chút kinh ngạc, hóa ra là Dạ Uyên thượng tiên!

Phát Dao bỗng nhiên thấy có chút may mắn, may mà trốn đi sớm, bằng không thật là xấu hổ a. Suy nghĩ xong, phút chốc nhìn về Từ Vi dùng tâm truyền tin: “Chẳng phải muội nói nơi này là cấm địa?”

“Đúng vậy, muội cũng không biết vì sao bọn họ đến.” Từ Vi cũng rất ngạc nhiên, nàng gõ trán một chút đáp “Hay là... đối với thượng tiên địa vị tôn quý như Dạ Uyên, thiên quy cũng có ngoại lệ?”

Phát Dao nghẹn lời, lại một lần nữa sâu sắc cảm thấy ngay cả cấm địa còn có thể công khai tiến vào, Dạ Uyên quả thực không giống bình thường a! Theo bóng dáng càng ngày càng gần, các nàng chú ý tới bên cạnh Dạ Uyên còn có một vị nữ tử dung mạo có một không hai sóng vai mà đi, răng như hồ tề (răng như hạt bầu bằng sừng tê giác, trắng và đồng nhất), mỹ mục phán hề (Mắt đẹp dễ, trông đen, trông trắng phân biệt long lanh).

Từ Vi bên cạnh dùng tâm âm giải thích nói: “Nàng chính là con gái của tây hải Long vương, là cháu gái của Tây hải thánh mẫu, tên là Phượng Khanh.”

Phát Dao gật đầu: “Quả nhiên là đại mỹ nhân!” Kỳ thật phần lớn nữ tử tiên giới tư sắc không tệ, tỷ như nhóm Bách Hoa tiên tử. Nhưng mặc dù là mỹ nhân, cũng có người đẹp hơn, như vị mỹ nhân Phượng Khanh trước mắt này, không thể nghĩ ngờ dung mạo và khí chất đều rất rõ rệt.

Từ Vi không cho là đúng: “Tỷ đừng nhìn nàng ta tư sắc không tệ. Kỳ thật, muội nghe nói nàng bất quá chỉ là một tiểu thư thế gia kiêu căng ngang ngược mà thôi.”

Ánh mắt nàng đảo quanh trên người bọn họ một lúc, phút chốc hưng phấn nói: “Sư tỷ, tỷ còn nhớ lần trước Bách Hoa tiên tử tụ hội có nhắc tới nàng ta không? Các nàng nói Tây hải thánh mẫu ban đầu cố ý tác hợp nàng cho Dạ Uyên làm trắc phi. Tuy nhiên hình như người từ chối khéo. Hôm nay bọn họ đi cùng một nơi, muội thấy hôm nay có trò hay!”

“Vây là không tốt, việc riêng của người ta việc tốt nhất là không nên nghe.” Tuy rằng nàng rình coi việc riêng của Huyền Túc bình thường như ăn cơm, nhưng người trước mắt nàng thật sự không quen biết, đạo lý khiêm nhường nàng vẫn biết.

“Không sao đâu, chúng ta sẽ không nói ra, huống hồ... giờ phút này nếu chúng ta đi, động tĩnh liên lẩn, đến lúc đó tất nhiên sẽ bị phát hiện. Dạ Uyên thượng tiên địa vị tôn quý, sẽ không bị phạt nhưng chúng ta liên lẩn...” Nói xong, Từ Vi đột nhiên nghĩ ra, “Đúng rồi, chúng ta cách khoảng cách này sẽ không bị ngài ấy cảm ứng được chứ?”

“Vừa rồi đến đây tỷ đã bày ra kết giới.” May mắn nàng phản ứng nhanh, bằng không lấy tu vi cao thâm người ấy đã sớm nhận ra.

“Vây là tốt rồi.” Từ Vi nhất thời yên lòng, ánh mắt bắt đầu chuyển động vây quanh hai người đó.

Hai người đó đi đến giữa đình các thì Phượng Khanh dừng lại. Trên mặt chợt hiện lên một tia không cam lòng, rốt cục nhìn không được phá vỡ trầm mặc, nói thẳng vấn đề “Dạ Uyên điện hạ xin thứ cho ta nói thẳng, cô ta từng nói với ngài không muốn cùng ta kết thân, không biết là cảm thấy ta không tốt, hay là xem thường nhất mạch tứ hải Long Tộc chúng ta?”

“Oa, đại bất kính nha! Phượng Khanh dám nói Dạ Uyên thượng tiên như thế!” Từ Vi cảm thán.

Phát Dao mỉm cười lắc đầu, tiểu sư muội này thật đúng là thích giúp vui a. Ánh mắt nàng cũng đậu trên hai người, nếu đi không được, chỉ có yên lặng xem xét!

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tây Hải Phượng Khanh

Dưới mái hành lang, một đôi bích nhân có thể so với thần tiên quyến lữ, nhưng tình tế đánh giá có thể nhìn ra chút manh mối, nữ tử đẹp thì đẹp thật, đáng tiếc trong mắt ẩn chứa ánh lửa, lệ khí bức người, nam tử thì thân ngọc đứng thẳng, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên.

“Phượng Khanh cô nương nói quá lời, việc này không phải là nhằm vào cô, càng không phải ý coi thường tứ hải Long Tộc.”

“Vây vì sao ngài phải...” Phụng Khanh khẽ cắn môi đỏ, thần sắc hơi tức giận, nhưng hai chữ cự hôn mắc tại yết hầu làm thế nào cũng nói không nên lời.

“Ta đến nay còn chưa lo lắng quá việc lập phi.” Mấy người ấy nhủ lại, được chút thì lạnh nhạt như cũ, nhưng Phát Dao rõ ràng có thể nhìn thấy trong mắt người chợt lóe lên sự mất kiên nhẫn rồi biến mất.

Phát Dao có chút kinh ngạc, không phải là nàng hoa mắt chứ? Muốn nhìn kỹ thêm thì mắt ngài ấy đã khôi phục sự lạnh đậm không gọn sóng.

Phụng Khanh chăm chú nhìn thẳng vào Dạ Uyên, giống như ở nghiền cứu điều gì, mãi một lát sau mới dời ánh mắt, giọng gao mở miệng nói: “Điện hạ xin tha thứ cho việc vừa rồi ta lỡ mồm. Chỉ là việc này truyền ra mọi người đều biết, không ai không hiểu, lục giới người giáp mặt đều cười nhạo ta, tin chắc điện hạ hẳn có nghe thấy, ta thật sự...”

“Chỉ một vài người nhàn rỗi vô sự nói tùy tiện, Phụng Khanh cô nương không cần để bụng, nếu...” Phút chốc Dạ Uyên dừng lại, dung nhan thanh nhã hiện lên nét trầm tư.

Hay... ngài ấy đang suy nghĩ từ gì để trấn an? Phát Dao cùng Từ Vi lập tức vểnh tai, muốn nghe Dạ Uyên đáp thế nào. lát sau giọng nói như tiếng châu ngọc mới chậm rãi vang lên, “Nếu Phụng Khanh tiểu thư cảm thấy phức tạp, chỉ bằng sớm tìm mối lương duyên khác, như vậy lời đồn tự nhiên sẽ dừng lại.”

Sắc mặt Phụng Khanh nhất thời trắng bệch, phút chốc trừng mắt to, như không tin chính mình nghe thấy!

“Chắc chắn, Phụng Khanh này tuy rằng rất lỡ mồm, nhưng Dạ Uyên thượng tiên cũng không phải kẻ dễ bắt nạt!” Từ Vi kinh ngạc cảm thán nói.

“Ừ.” Phát Dao cũng gật đầu, từ trấn an này quả thật là hơi mạnh! Xem về mặt Phụng Khanh, hẳn không thể chấp nhận đi thẳng vào vấn đề hời cự như thế, xem ra...Đài diễn này quả có chút đáng xem.

“Điện hạ thật sự không muốn cưới ta? Ta có thể biết là duyên có vì sao không?” Sắc mặt Phụng Khanh không hề phục hồi về yếu đuối trước đó, mất kiên nhẫn hỏi.

“Không có, Phụng Khanh cô nương quá lo lắng rồi.”

“Không có?” Phụng Khanh vô ý thức lặp lại, đôi mắt đẹp hiện lên tia tức giận, chuyện bỗng chuyển đề tài: “Dạ Uyên điện hạ, ta nghe nói ngài đang tìm Tụ Hồn châu, không biết là vì sao?”

Đôi mắt yên tĩnh của Dạ Uyên thoáng gọn sóng: “Là ở trong tay dòng họ Long tộc các ngươi?”

Nàng có chút hứa dắc ý gật đầu: “Tụ Hồn châu quả thật là vật chí bảo trấn hải của Tây hải, tuy nhiên... Phụ vương ta nói viên Tụ Hồn châu này quý trọng phi phàm, nếu ở trong tay nhất mạch Long tộc chúng ta thì phải làm bảo quản thích đáng, trong tương lai có thể làm của hồi môn cho ta, ngày sau truyền cho hậu nhân, cho nên trừ phi...”

Bên môi Phát Dao gợn lên nét cười, trong lòng thầm than, lời này hàm ý đã quá rõ ràng, nhưng đi thẳng như thế vào vấn đề bức hôn thì dũng khí của Phụng Khanh này quả thật rất lớn, chỉ là lại dùng sai biện pháp rồi!

Từ Vi nhất thời lắc đầu thờ dãi, nhìn về phía Phát Dao: “Ai, sư tỷ, muội thấy Phụng Khanh này đẹp thì đẹp thật, lại không có trí tuệ! Tỷ tưởng tượng xem Dạ Uyên thượng tiên là người địa vị tôn quý, liệu nàng ta nói mấy câu là có thể buộc ngài ấy đi vào khuôn khổ? Còn nữa cho dù thật sự cưới nàng ta, chắc chắn sẽ lạnh nhạt nàng ta, thủ đoạn này đúng thật là không cao minh.”

Phát Dao mỉm cười, gật đầu khen ngợi Từ Vi: “Tiểu sư muội càng ngày càng thông thấu, không hổ là người của Linh Tiêu cung chúng ta.”

“Đương nhiên rồi.” Phải biết rằng có thể trở thành một trong mười hai tinh của Linh Tiêu cung, bằng vào nói chêm chọc cười, có lừa bịp hiển nhiên cũng không lọt qua được.

Phát Dao cười nhẹ rồi quay đầu, các nàng lại dồn lực chú ý vào đôi bích nhân trước mắt này.

Lần này ngay cả ánh mắt Dạ Uyên cũng lười mớ, không nói tiếp, chỉ là không chút để ý. Ngài ấy không cần, hay là... tin tức đó sai? Phụng Khanh hơi kinh ngạc nhìn.

Nàng ta hơi do dự ngượng ngừng nói: “... Chẳng lẽ Dạ Uyên điện hạ không muốn có được viên Tụ Hồn châu này?”

“Muốn.” Giọng mặc dù nhẹ, nhưng không thể nghi ngờ.

Nàng ta rốt cục nhẹ nhàng thở ra: “Vậy ý điện hạ là...” Nàng đã ám chỉ rất minh bạch chưa?

Từ mấy ngàn năm trước, nàng ở Tây hải một lần ngẫu nhiên cơ duyên xảo hợp nhìn thoáng qua Dạ Uyên, mãi quên không được chàng, sau biết được chàng là con của Thiên đế, tâm sinh vui mừng, cơm nước không màng. Cô mẫu sau khi biết được, đồng ý với nàng có thời cơ thỏa đáng nhất định sẽ nối với chàng, không ngờ chàng ngang nhiên từ chối.

Phải biết rằng số thế gia tiên tộc muốn cùng Tây hải các nàng kết quan hệ thông gia không nhiều lắm, nàng cho tới bây giờ chưa từng tùy tiện, nhưng

chàng không cần suy nghĩ liền từ chối thẳng thắn, hai nàng làm trò cười của lục giới, nàng sao có thể cam tâm!

“Tự ta sẽ đi tìm Tây hải Long vương lấy, việc này Phụng Khanh cô nương không cần lo lắng.” Tay áo phiêu phiêu, không dính một hạt bụi nhỏ càng tôn thêm tiên tư khí khái của Dạ Uyên, không nhiễm khói lửa mà siêu nhiên xuất chúng, lời nói ra cũng chân thật đáng tin quyết đoán, thoáng qua sự thờ ơ vô cảm

“Ngươi, ngươi sao có thể... đây rõ ràng là vật của Tây hải...” Phụng Khanh đối với câu trả lời của Dạ Uyên, dĩ nhiên kinh ngạc đến nói năng lộn xộn.

Chàng hơi nghiêng người, yên lặng nhìn Phụng Khanh, mắt vẫn bình tĩnh: “Phụng Khanh cô nương, ta nghĩ muốn thứ gì, không chỉ vật của Tây hải các người, cuối cùng đều tất nhiên sẽ là của ta.”

“Ngươi, ngươi dựa vào cái gì?” Tiên giới tuy rằng lấy thiên cung vì tôn, nhưng bên người các đại thế gia đều có thể lực riêng, trăm ngàn năm qua, cho dù là Thiên đế muốn lấy vật của Tây hải các nàng, cũng còn phải hỏi bọn họ có cho hay không, chỉ bằng một câu tự mình đi lấy là có thể lấy đi ư?

“Cô trở về hỏi phụ vương có một chút là biết ta dựa vào cái gì.”

Dạ Uyên rất đậm nhưng Phụng Khanh có cảm giác chịu nhục nhã, sắc mặt thoáng chút khó coi: “Ngươi cường thủ hào đoạt, Tây hải chúng ta... sẽ không sợ ngươi.”

Từ Vi thật sự nhìn không được bĩu môi, thập phần khinh thường nói: “Phụng Khanh này là cái thứ gì! Dạ Uyên là con của Thiên đế, chưa kể đến tu vi cao nhất, hơn nữa ngài ấy còn điều phối quyền các đại thế gia tiên giới và Linh Tiêu cung chúng ta. Nếu ngài ấy thật muốn tiêu diệt một thế gia tiên giới nào, có đáng là gì? Dù cường thủ hào đoạt sao? Tây hải bọn họ không thừa nhận thì sao! Còn nữa thế gia này bất quá là được tiên giới phong hào, kì thực nhiều năm qua an phận ở một góc, làm theo ý mình, bằng không mấy ngàn năm qua, nếu không phải dựa vào Linh Tiêu cung chúng ta trăm yêu trừ ma, bọn họ há có thể quá nhàn nhả qua ngày như thế? Nếu Linh Tiêu cung chúng ta đối phó bọn họ thì dễ thôi! Ai, tính tình Dạ Uyên thượng tiên thật là tốt, nếu là muội muội sẽ mặc kệ nàng ta.”

Phát Dao cười gõ trán nàng một cái đáp, “Tiên giới sở dĩ khác nhau Yêu ma giới chủ yếu là vì người tiên giới tâm tồn thiện niệm, tu tiên hướng đạo, hiển nhiên chú ý dĩ hòa vi quý, sao nói đánh là đánh? Hơn nữa trong lòng các đại thế gia đều hiểu, nay yêu ma hoành hành, quan trọng nhất là bảo tồn thực lực, ai mà vô cớ khơi chuyện? Nếu viên Tụ hồn châu rất quan trọng đối với Dạ Uyên, cho dù Tây hải Long vương không bỏ cũng sẽ dâng hai tay, do đó ngài ấy không cần đi ‘đoạt’, cho nên mới nói là đi ‘lấy’.”

Phát Dao vừa nhìn chăm chú vào màu hồng trên mặt Phụng Khanh cách đó không xa vừa suy nghĩ tiếp tục nói, “Tuy nàng ta hỏi vấn đề đơn giản, nhưng sư muội đừng xem thường tu vi nàng ta. Nhất mạch Long tộc bọn họ xưa nay người lớn tuổi thường đem tu vi của mình độ cho hậu bối, ta xem Tây hải Long vương trước đó hẳn là đã độ vượt quá tu vi cho nàng ta, cho nên luận nội lực tu vi, nàng ta mà vẫn vậy là không đúng.”

Từ Vi lơ đãng gật đầu, nhưng trong lòng lại xem Phụng Khanh cực không vừa mắt.

Bên này Phát Dao cũng trầm tư, bọn họ vừa mới nhắc tới Tụ hồn châu, Dạ Uyên muốn tìm Tụ hồn châu ư? Nhưng... ngài ấy muốn Tụ hồn châu làm gì?

Dạ Uyên cũng không trả lời của nàng, chỉ là khoanh tay đứng, nhìn thẳng cảnh Ảnh đảo bay múa trước mắt, trong đôi mắt thủy mặc như có màn sương mờ nhạt, hàng mi thật như ngọn song lan ra. “Nếu ta muốn, dù có đập phá lục giới, dùng hết phương pháp cũng sẽ không tiếc. Tây hải nằm gần góc thiên địa, tin chắc phụ vương cô cũng biết nặng nhẹ, nếu không ta định làm gì, sau này cô nhất định sẽ biết. Ta còn có việc quan trọng hơn, nơi này là cấm địa, Phụng Khanh cô nương nếu không có việc gì mời sớm rời đi cho kịp.”

Ánh mắt Dạ Uyên bình tĩnh mà xa cách, giây lát sau đã rời đi, để lại Phụng Khanh nhìn theo bóng dáng tuấn dật thoát tục, vẻ mặt ngạc nhiên. Sau một hồi, nàng ta mới dậm dậm chân, oán hận rời đi.

Chưa kịp nhìn bóng hai người kia còn không, Từ Vi lập tức đi ra nói: “Sư tỷ có nghe hay không? Dạ Uyên thượng tiên không hổ là niềm kiêu ngạo của tiên giới chúng ta, gọn gàng dứt khoát như thế! Phụng Khanh kia hoàn toàn bị dọa ngây người, quả là làm người ta hả lòng hả dạ.”

Phát Dao đi ra, dặn dò: “Việc này nghe bất quái một chút liền thôi, muội tốt nhất đừng để trong bụng, nơi này là thiên cung, cũng không phải chỗ muội muốn nói gì thì nói.”

“Biết rồi sư tỷ, muội chỉ nói với tỷ một chút thôi, tuy nhiên Phụng Khanh kia cũng quá kiêu ngạo ngang ngược, ý mình có vài phần sắc đẹp liền tự đánh giá rất cao, kiêu ngạo ương ngạnh, muội thật không dám gạt bừa!” Từ Vi liên tục lắc đầu.

“Muội còn nói! Nàng ta như thế nào là chuyện của nàng ta. Nếu sau khi trở về nhiều chuyện với Diệu Cốc, coi...” Phát Dao đột nhiên dừng lại, tươi cười phút chốc đọng lại trên mặt, nhìn chăm chăm phía trước, sắc mặt có chút xấu hổ cười gượng: “Là Phụng Khanh cô nương, không biết gần đây có khỏe không?”

Từ Vi thấy sư tỷ sắc mặt kỳ quái, cũng quay đầu, bỗng dưng nhìn thấy vẻ mặt oán hận của Phụng Khanh đứng sau nàng cách đó không xa.

Phát Dao phản ứng nhanh nhẹn lập tức giải thích nói: “Việc này... chúng ta vừa mới không cẩn thận lạc đường, không biết nơi này là nơi nào? Phụng Khanh cô nương có biết?”

Giọng Phụng Khanh lạnh như băng chợt mở miệng: “Các ngươi là ai?”

Chương 18: Đấu Pháp

“Tại hạ Phát Dao, vị này là tiểu sư muội của ta. Chúng ta mới đến, đối với địa hình nơi này còn chưa quen thuộc lắm, vốn muốn đến Tây Trì dạo đài ngắm hoa Hải Thương Ngọc Quỳnh nghe nói ba vạn năm mới nở một lần, không ngờ có thể bái kiến Phụng Khanh cô nương, thực là đúng dịp a!” Thái độ Phát Dao là thêm nhiều chuyện không bằng bớt đi một chuyện nên tươi cười đáp.

Phụng Khanh quét mắt một vòng đánh giá các nàng, đột nhiên cười: “Không thể như vậy sao! Ta cũng chỉ là tới nơi này tìm một chiếc khuyên tai ta đánh rơi, mới trùng hợp gặp được hai vị.”

Phát Dao bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thì ra là thế! Vậy không quấy rầy Phụng Khanh cô nương, tại hạ cùng sư muội đi trước.”

“Chậm đã!” Phát Dao và Từ Vi vừa định xoay người, đã bị Phụng Khanh gọi lại, “Nói vậy hai vị trước đó không nghe gì không nên nghe chứ?”

“Sao? Nghe cái gì?” Phát Dao ra vẻ kinh ngạc, nhướn cao đôi mày thanh tú đáp: “Lúc chúng ta đến đây không nhìn thấy ai khác, không biết Phụng Khanh cô nương là ý gì?”

“Người rất thông minh! Có điều...” Phụng Khanh cười lạnh một tiếng, thái độ đột nhiên chuyển sang lạnh lùng: “Ta mới vừa nghe thấy vị tiểu sư muội của người nói bốn tiểu thư xinh đẹp tự cao, kiêu ngạo ương ngạnh, các người là cái thá thấp hèn bại hoại gì! Dám can đảm bình luận bốn tiểu thư, thật to gan!”

“Người...” Từ Vi nhất thời chán nản! Thực không nghĩ tới nàng ta đường đường là tiểu thư thế gia tiểu thư mà lại nói khó nghe như thế! “Cô thì tính là cái gì, bất quá chỉ là hậu nhân Long tộc, Linh Tiêu cung chúng ta chẳng lẽ lại sợ cô?” Nếu bàn về thân phận, nàng cũng là trưởng nữ của tộc trưởng do tiên gia phong tộc, ở Linh Tiêu cung tất cả mọi người đối với nàng yêu thương có thừa, Phụng Khanh này không biết dựa vào cái gì mà nhục mạ các nàng, thật làm nàng giận sôi.

Phát Dao hơi nheo mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phụng Khanh, vừa rồi nàng khiêm nhường chừa mặt mũi cho bốn nữ Hải Long Tộc này, không muốn làm tổn thương hòa khí, vậy mà nàng ta ngang nhiên nói khó nghe như thế!

Phụng Khanh liếc nhìn các nàng một cái, giọng điệu không tốt lạnh hừ lạnh một tiếng tiếp tục nói: “Thì ra là người của Linh Tiêu cung a, các người nếu không nói ta còn nhìn không ra, còn tưởng rằng là tỷ nữ của thế gia nào.”

Tỷ nữ? Phát Dao phút chốc bật cười, dừng ở Phụng Khanh một lúc lâu, vẻ mặt khiêm tốn đáp: “Tỷ muội chúng ta dĩ nhiên không thể so Phụng Khanh cô nương danh chấn lục giới, ngay cả ta rồi Linh Tiêu cung lâu thế còn nghe thấy đại danh của Phụng Khanh cô nương.”

“Đúng như lời sư tỷ. Ai, dù sao muốn ở lục giới tìm ra danh hào vang dội như Phụng Khanh tiểu thư thật là không dễ đâu”. Từ Vi nói như thờ dài sau đó quay đầu qua Phát Dao: “Sư tỷ biết không? Nay lục giới đều biết chuyện Phụng Khanh tiểu thư bị Dạ Uyên thượng tiên cự hôn, danh tiếng đang nổi, người như chúng ta dĩ nhiên vốn không có vinh hạnh được mọi người nhận ra tên, muốn so với Phụng Khanh tiểu thư quả là còn kém rất xa, cho nên dù Phụng Khanh tiểu thư tưởng lầm chúng ta là tỷ nữ cũng đành tình nguyện, sư tỷ tỷ thấy có đúng không?”

Phát Dao mỉm cười, tiểu sư muội xưa nay đơn thuần đáng yêu, thời điểm máu chốt nhanh mồm nhanh miệng cũng không tầm thường, trẻ nhỏ dễ dạy! Bất quá mặt mũi còn phải làm đủ, nàng lập tức liền trầm trầm mặt răn dạy nói: “Sư muội không thể nói vậy! Việc riêng của người ta thế nào sao có thể tùy tiện bình luận! Cũng không phải việc về vang gì, muội không biết nặng nhẹ nói ra, cũng may là nơi này không có người khác, bằng không muội làm cho nhà Phụng Khanh cô nương biết dựa vào đâu?”

Dứt lời Phát Dao hơi nghiêng người trước Phụng Khanh, thần sắc áy náy nói: “Phụng Khanh cô nương thỉnh không lấy làm phiền lòng, tiểu sư muội ta tuổi còn nhỏ, không biết giữ miệng, không nghĩ tới là đem việc Phụng Khanh tiểu thư bị cự hôn nói ra, nhắc tới việc bị người cự hôn sao có thể tùy tiện nói, để người khác nghe được không tốt lắm đâu! Ai, tiểu sư muội thật là không biết nặng nhẹ, ta về phải giáo huấn muội ấy thật tốt, thỉnh Phụng Khanh cô nương đại nhân đại lượng, chớ để ở trong lòng.”

“Sư tỷ giáo huấn phải, sau này muội tất nhiên sẽ không bàn tán chuyện... riêng bị cự hôn của người ta.” Từ Vi rất nhanh liền ngầm hiểu, phối hợp Phát Dao nghiêm trang nói.

Nhưng trong lòng nàng lại cười trộm, Phát Dao sư tỷ thật lợi hại! Thực ‘không ngờ tới’ cụm từ ‘việc cự hôn’, làm sắc mặt Phụng Khanh nhanh chóng biến thành màu gan heo, thật làm hà long hà dạ!

“Biết là tốt rồi.” Phát Dao vui mừng gật đầu, vẻ mặt lại tươi cười nói Phụng Khanh, “Phụng Khanh cô nương chúng ta đã hiểu được tội, xin phép đi trước một bước.”

Chỉ là còn chưa bước đi, Phát Dao liền cảm thấy một luồng lực đạo khí thế hùng mãnh đánh thẳng về bên này.

Ánh mắt Phát Dao rùng mình, nhanh chóng đem Tử Vi ra phía sau bảo hộ, muốn đánh nhau? Nàng nhanh chóng mở kết giới thuận thế đây, cầu lửa thế tới rất thoáng chốc bị chắn bên ngoài kết giới màu nhạt, sau đó bắn ngược đến phía chân trời biên sau chột biến mất.

Phượng Khanh chưa từ bỏ ý định, bên môi tràn ra ám chủ, phía đường chân trời thoáng chốc xuất hiện một thần long thật lớn. Mắt nàng ta hiện lên luồng ánh sáng lạnh, lòng bàn tay bỗng dung vừa chuyển, thần long lập tức gào thét hướng các nàng lao đến.

“Người làm thật?” Ngọc chuông Phát Dao đuổi ra, thanh trường kiếm thoáng chốc xuất hiện trong tay, kiếm phong theo nàng vung lên, chột phóng hàn quang rợn người. Ban đầu nàng còn nhớ đến tứ hải Long Tộc, trước đó chỉ phòng thủ, giờ thấy Phượng Khanh thật sự không lưu một đường sống, không kiêng nê đã thương đến Tử Vi, mới chính thức bắt đầu ra chiêu.

“Hừ, người cho là bốn tiểu thư chỉ hù dọa các người sao? Đây chỉ mới bắt đầu, bốn tiểu thư muốn các người biết được hậu quả của việc đắc tội ta!” Dứt lời, nàng ta chậm rãi vỗ tay tụ lại ở trước ngực, miệng niệm chú ngữ, sau đó phút chốc bàn tay vừa chuyển, nước Tây Hải nhất thời lấy sấm sét vạn trượng lao thẳng xuống Phát Dao và Tử Vi.

“Nước Tây Hải nhỏ, xem năng lực bốn tọa đây!” Phát Dao cười nhẹ, mảy hơi nhú, đầu ngón tay đặt ở mi tâm một chút, ánh kim sắc nhạt thoáng chốc vây quanh người nàng, chú ngữ miệng nàng tràn ra, hào quang thoáng chốc nuốt chửng nước biển, một lát sau một giọt nước cũng chẳng còn, đều bị nuốt hết sạch sẽ.

“Người...” Phượng Khanh sững sờ không dứt, không ngờ nàng lại có thể khống chế nước Tây Hải!

Phát Dao cười nhạt: “Bốn tọa đã quên nói với người, sự tỷ của ta giới không chế nước lục giới, đừng nói người chỉ là bốn biển, bốn tọa tuy chỉ học chút da lông, tuy nhiên đề đối phó người vẫn dư dả.”

“Người...” Phượng Khanh tức giận đến run rẩy, trầm giọng nói, “Cho dù ta đánh không lại người, ta cũng muốn các người trả giá đại giới.”

Nàng cười lạnh một tiếng niệm tiếp chú ngữ. Thần long như cảm ứng được gì, đột nhiên nổi giận, đuôi rồng chấn động, trong khoảnh khắc liền quật Tử Vi ra ngoài kết giới của Phát Dao, Phát Dao vốn định giữ chặt nàng, bất đắc dĩ bên này Phượng Khanh khí thế bức người, không ngừng thi thủy chú ép sát không tha. Bên kia thần long tắc phút chốc lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai vọt mạnh về phía Tử Vi. Tử Vi hoàn toàn không kịp né tránh, đã bị quật thẳng rơi xuống vực sâu vạn trượng bên dưới.

“Sur muội!” Phát Dao kinh hãi hô lên, nhưng làm sao còn bóng dáng Tử Vi, ngay cả tiếng vang còn không nghe được!

Nàng quay đầu hung hăng nhìn chằm chằm Phượng Khanh, giọng thoáng chốc lạnh thấu xương: “Người dám ngăm ngăm giờ trò với ta? Vậy không nên trách ta không khách khí!”

Phát Dao tung trường kiếm trong tay, Ngân Mặc kiếm lập tức như cảm ứng từ bàn bay vọt đến trước mặt thần long, lòng bàn tay nàng vừa động, lúc thần khí hiện ra trong nháy mắt thần long bị kiếm quang trời chặt khúc khao, trong lúc nhất thời nhúc nhích không được, giương nanh múa vuốt phát ra tiếng kêu thê thảm.

“Cho dù người giết thần long của ta thì sao? Sur muội là người tiên giới, cho dù rớt xuống vách núi đen vạn trượng cũng không trở ngại, nhưng...” Ánh mắt Phượng Khanh dò qua người thần long, đột nhiên cười quỷ dị: “Nhưng theo ta được biết, dưới Nguyệt Vân Phong chính là Đọa tiên mê lâm mà người trong lục giới giữ kín như bưng, nếu đúng phải đám quái vật ẩn nấp trăm ngàn năm qua trong Đọa tiên mê lâm, người nói sur muội người kết cục sẽ thế nào đây?”

Phát Dao hí mắt, hàn quang trong mắt lưu chuyển, bỗng dung thu hồi chú nội lực trên thân Ngân Mặc kiếm, giọng không giận mà uy nói: “Phượng Khanh, nếu sur muội ta có gì không may xảy ra, bốn tọa tuyệt đối sẽ không tha! Linh Tiêu cung chúng ta cho tới giờ không phải dễ chọc, chúng ta còn nhiều thời gian!” Xoay người, nàng lập tức nhảy xuống Nguyệt Vân Phong.

Phượng Khanh nhớ lại lúc nàng biến mất, đôi đồng tử sắc Lưu Ly chuyển sang u ám, trong lòng đột nhiên run lên, nhất thời nghĩ ngợi mà sợ, nếu việc này đến tai phụ vương...

Nàng ta nhìn các nàng biến mất ở vách núi đen, Đọa tiên mê lâm là một trong năm điều cấm của lục giới, nghe nói không có người sống sót đi ra, cho dù các nàng muốn cáo trạng... Còn phải xem các nàng có mệnh đi ra không. Một tia âm lãnh ở sâu trong mắt nàng ta hiện ra, mắt nàng ta đảo trên mặt đất, đi vài bước xoay người nhặt khuyên tai lên, sau đó rời khỏi như không chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đọa Tiên Mê Lâm

Đọa tiên mê lâm, chính là nơi ngũ cấm của lục giới, nơi này quanh năm âm hàn, trong rừng lộ vẻ thê lương tiếng quạ kêu cùng tiếng dã thú gầm gừ quanh quẩn trong khu rừng rậm yên tĩnh chết chóc, càng phát ra biến hoá dị thường. Trước kia Phát Dao từng nghe Lưu Diên nói qua, nơi này trước đây là địa bàn của Đọa tiên, người ngoại giới nếu đi vào phải thập phần cẩn thận, nếu không rất dễ bị Đọa tiên hút tinh hồn, xương cốt cũng không còn.

Không khí âm trầm thâm lãnh tràn ngập bốn phía, đập vào mắt đều là lão thụ cực lớn, cảm giác rất áp lực tinh mạch. Phát Dao đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, đầu ngón tay vẽ mở ra Huyền Thiên kính trước mắt. “Sur muội, có nghe thấy tiếng tỷ không?”

“Phát Dao sư tỷ, tỷ ở đâu?” Giọng Tử Vi tràn ngập kinh hãi.

“Sur muội đừng sợ, chúng ta nay đều ở bên trong Địa tiên mê lâm, chút nữa tìm được muội sau thì sẽ bình an dẫn muội ra ngoài.” Phát Dao trấn an nàng nói.

Nhìn hình ảnh mơ hồ trong kính tối như mực, Phát Dao nhíu mày tiếp tục nói: “Tỷ bên này tạm thời không nhìn thấy vị trí của muội, muội có nhìn thấy tỷ không?”

“Nhìn không ra, mặc dù muội nghe được giọng của tỷ, nhưng trong kính cũng tối đen một màu.” Tử Vi có chút buồn rầu nói, “Sư tỷ, nơi này quả thật là Địa tiên mê lâm sao? Thảo nào vừa mới liên lạc đại hộ pháp và Diệu Cốc, Huyền Thiên cảnh đều không phản ứng.”

“Ừ, nơi này là nơi ngũ cấm, bên ngoài không thể thu được Huyền Thiên kính là chuyện thường.” Phát Dao suy ngẫm một lát tiếp tục nói, “Nhưng hai chúng ta có thể theo Huyền Thiên kính bên trong cảm ứng được lẫn nhau, nói vậy khoảng cách của chúng ta cũng không xa. Trước tiên muội đứng yên tại chỗ đừng động, chờ sư tỷ tới tìm là được rồi.”

Tử Vi biết Phát Dao sư tỷ cũng đây, không như vừa nãy mới đến, tâm tình dần dần bình tĩnh trở lại, luôn miệng đồng ý.

“Trước hết muội nói cho tỷ biết xung quanh muội ra sao? Như vậy sư tỷ mới tìm tới đó được.”

Tử Vi thoáng nhìn quanh một chút đáp: “Xung quanh muội đều là lão thụ vạn năm rất lớn rất lớn, nhưng không cảm giác chúng có sinh mệnh hơi thở, không khí trầm lạnh, à... Đứng rồi, có thể nghe được tiếng quạ đen cùng dã thú gầm nhẹ... Còn có thể ngửi được phảng phất một mùi tanh hôi và mùi thi thể khét... Chính là như thế.”

Phát Dao khò miệng thoáng run rẩy, trầm nghĩ, xem ra nơi này cơ bản đều thâm cảnh, các nơi khác cũng không có gì đặc biệt, muốn tìm sư muội... đành tìm cách khác. Nhưng... nếu có thể ngửi được mùi khét thi thể, gần đó chỉ sợ có địa tiên! Phát Dao cảm thấy trầm xuống, vẫn nên mau chóng tìm được sư muội, bằng không rước đám địa tiên đó thì thật phiền toái!

“Ừ, sư muội muội trăm vạn lần không nên cử động! Tỷ tức khắc nghĩ cách đến đó, nếu muội cảm thấy gì khác thường hoặc có địa tiên tới gần muội, phải lập tức báo cho sư tỷ biết, nhớ kỹ chưa?”

“Được. Sư tỷ, tỷ cẩn thận trước.”

Phát Dao đi về trước đi nhìn xung quanh, khung cảnh xung quanh cơ bản đều như nhau, nơi đây tương đương như một rừng cây mê cung. Nàng hơi trầm tư, từ trong người lấy ra một túi hương, trước đó không lâu Tử Vi có đưa dư cho nàng, có mùi hương trên người Tử Vi, nếu mượn Mộ hoa kính, có lẽ... rất nhanh tìm được nàng.

Phát Dao niệm Mộ hoa kính, gọi ra ánh sáng chiếu lên túi hương, trước mắt bỗng xuất hiện tia sáng màu tím mỏng manh, Phát Dao đi nhanh theo tia màu tím, rốt cục sau nửa canh giờ nhìn thấy Tử Vi.

“Sư tỷ, cuối cùng đã gặp tỷ!” Tử Vi thấy Phát Dao, lập tức vui chạy đến trước mặt nàng.

“Muội có bị thương không?” Phát Dao quan sát nàng một lượt từ trên xuống dưới, ngoại trừ trên gười có mấy chỗ nhỏ trầy da, không bị nội thương gì mới yên lòng.

“Muội không ngại nhưng Phượng Khanh thật sự rất ác độc, nàng ta rõ ràng muốn đưa muội vào chỗ chết!” Tử Vi giận chân, tức giận nói: “Muội mà lên được, nhất định phải tìm nàng ta báo thù rửa hận!”

“Muội còn không biết xấu hổ?” Phát Dao gõ trán nàng một cái, “Ai kêu bản lĩnh muội không bằng người ta? Ngày thường kêu muội tu luyện cho tốt, tăng tu vi muội không nghe, giờ biết lợi hại chưa?”

“Ai biết thần long kia đột nhiên phát cuồng? Huống hồ muội không dốc hết toàn lực, bằng không đã sớm đánh con rồng ngọc thành...” Tử Vi vừa nói vừa lưu ý về mặt Phát Dao. Cuối cùng thức thời cười “Nói tóm lại, sư tỷ không nên tức giận. Muội về sau nhất định cố gắng tăng tu vi, sau đó sẽ tìm kia Phượng Khanh báo thù!”

“Ừ, muội hiểu là tốt rồi.” Phát Dao cười vỗ vỗ vai nàng, thoáng dừng một chút nói tiếp, “Nhưng... Chờ muội tu luyện xong rồi báo thù thì chẳng biết tới ngày tháng năm nào, bất quá không sao, sư tỷ ngày khác tất nhiên giúp muội đòi lại trước, chờ muội tu luyện xong lại đi tìm nàng ta từ từ tính sổ.”

Tử Vi tâm địa thuần lương, suy nghĩ một chút nói: “Nhưng sư tỷ, trả thù hai lần được chứ?”

Phát Dao liếc nàng một cái, không cho là đúng nói: “Hai lần đã tính là ít, nếu đổi thành Lưu Diên hoặc Huyền Túc, nàng ta cho dù chết một vạn lần còn không đủ.”

Nhớ năm đó nàng còn rất nhỏ, ngày nọ Huyền Túc đột nhiên hào hùng vạn trượng nói với nàng: “Sư muội này, nếu có người dám khi dễ muội, nhất định phải nói cho sư ca biết chưa? Sư ca tất nhiên sẽ báo thù tuyệt hận cho muội!”

Lúc đó nàng đang nhắm mắt lười biếng phơi nắng, nghe không để ý lắm liền liên tục gật đầu đồng ý.

Huyền Túc hiển nhiên rất hài lòng lần này sư muội ngoan ngoãn nghe lời, hoàn toàn không làm trái lại, lập tức đưa cho nàng một trái Đào, tiếp tục dụ dỗ hỏi: “Thế nếu có người bắt nạt sư ca, muội sẽ làm thế nào?”

Phất Dao giờ phút này vô cùng chuyên chú cắn đào, miệng nói không rõ: “Người tiến một thước, ta hoàn một trượng, sư tỷ nhất định giúp người đem hân đánh ngã, yên tâm!”

Huyền Túc phất chốc tức giận liền lấy trái đào trên tay nàng, nhìn về mặt Phất Dao lơ lơ nói thâm thía: “Sư ca rất thất vọng về muội, xưa nay ta dạy muội thế nào. Người nếu phạm ta một thước, ta trả đôi phương mười trượng!”

Lúc này Luru Diên không biết từ chỗ nào nhảy ra. ‘Bốp’ đánh lên đầu Huyền Túc, khuôn mặt yêu diễm tràn đầy đau đớn tột cùng, ngón tay run rẩy nói: “Hai thằng nhóc các ngươi thật không có tiền đồ! Xưa nay thoát nhìn rất thông minh, ủng hộ đại hộ pháp ta nhiều năm qua đối với các ngươi lời nói và việc làm đều mẩu mực. Nay các ngươi nhớ kỹ cho ta, người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, diệt cỏ tận gốc biết chưa?”

Lúc đó, Luru Diên rống lên mười sáu chữ chấn động khắc sâu vào tâm can của Huyền Túc và Phất Dao ngày ấy, thế cho nên mấy ngàn năm sau giờ này ngày này, Phất Dao vẫn tin chắc rằng Huyền Túc sư đệ sở dĩ có tính tình vẩn vơ quý dị là do bị Luru Diên ảnh hưởng, đầu độc! Đồng thời càng cảm thấy may mắn định lực của mình cao, nếu không cùng bọn họ đi con đường không lối về kia vậy không phải thâm hiểm lắm sao!

“Áy... Phất Dao sư tỷ, chúng ta nhanh nghĩ biện pháp ra khỏi đây đi, chỗ đây nguy hiểm phi thường!” Từ Vi giờ phút này hiển nhiên không biết Phất Dao suy nghĩ nơi nào, bằng không chắc chắn nhìn không được nói ra ba người bọn họ vốn là cá mè một lứa.

“Ừ,” sắc mặt Phất Dao phất chốc nghiêm lại, “Vừa rồi tỷ có đánh dấu trên đường làm ký hiệu, nếu giờ chúng ta theo lối đường mòn sẽ trở về chỗ của chúng ta, tỷ nghĩ có thể đi ra khỏi Đọa tiên mê lâm này.”

“Tốt quá, chúng ta đi nhanh đi.”

Mới đi được không xa, Phất Dao chợt dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn phía sau thở dài: “Sư muội, xem ra chúng ta muốn đi ra ngoài không phải dễ dàng như vậy.”

Vừa dứt lời, tiếng chim kèn kèn kêu thê lương nháy mắt tới gần, một luồng khí mạnh mẽ như sét đánh không kịp bưng tai* đánh về phía các nàng.

*: tốc độ cực nhanh

“Chắc chắn, hai vị tiên hữu là khách xa xôi, vất vả lắm mới đến Đọa tiên mê lâm chúng ta một chuyến mà không lên tiếng lại vội đi, làm chủ nhân như chúng ta thật không có thể diện. Ha ha ha ha...” Một giọng âm lãnh biến hoá kỳ lạ giữa tiếng cười gian hồn loạn truyền đến.

Phất Dao bình tĩnh đáp: “Các vị quả là khách khí! Chúng ta cũng chỉ là đi ngang qua mà thôi, nếu kinh động các vị lên tiếng vây thành các hạ hiện thân.”

Chưong khí hắc ám chậm rãi tan ra, trước mắt các nàng xuất hiện ba người áo đen, trong mắt người nam tử gầy gầy lóe lên sự tà ác.

“Không biết xưng hô với các vị thế nào?” Ngoài mặt Phất Dao điềm tĩnh như thường, trong lòng nhanh chóng cân nhắc, nếu trên người nàng nay chỉ còn tầng năm công lực, muốn xông ra Đọa tiên mê lâm chỉ sợ là khó như lên trời. Xem ra... Chỉ có thể tùy cơ ứng biến, mới quyết định!

“Chúng ta chỉ là nhân vật nhỏ không đáng nói, bất quá Phất Dao các chủ là ngũ sắc các chủ Linh Tiêu cung đại danh uy chấn lục giới chúng ta có biết rõ một ít, ha ha ha ha...”

Phất Dao chấp tay khiêm tốn: “À? Bạc danh** của bốn tọa ngay cả các vị cao thủ Đọa tiên mê lâm đều biết, thật là vinh hạnh, khách khí khách khí!”

** : tên mọn, ít tiếng tăm

“Phất Dao Các chủ không cần khiêm tốn, người cùng Diêm yêu la diêm đầu một trận có thể nói làm khiếp sợ lục giới. Muốn chúng ta ngay cả đại danh của người cũng không biết, chẳng phải ủng hộ công đang trong vòng lục giới ư? Hơn nữa nghe đồn La Diêm muốn lấy mạng của người, ngay cả La Cửu thánh ma Tà Mạc mặc kệ thế sự mấy vạn năm đột nhiên hiện thân, chặn lấy một đào, không ngờ chúng ta đã lâu không ra khỏi Đọa tiên mê lâm, lục giới đã phấn khích đến trình độ như vậy, sao không làm người ta hưng phấn chứ? Ha ha ha ha...” Ba người lộ ra ánh mắt khát máu.

“Khách khí khách khí! Cho nên ba vị đây là...” Phất Dao tươi cười nhìn chăm chăm ba người trước mặt. Quả là phong thủy luân chuyển, trong lòng nàng thâm than, trước kia nói rõ ràng chỉ có nàng thôi, nay hồ lưu lạc đến đồng bằng bị chó khinh khí, nhưng giờ nàng không như thường ngày! Làm thế nào cho phải? trong lòng Phất Dao nhanh chóng cân nhắc kẻ sách đối phó.

Tên đầu lĩnh cười âm hiểm nói: “Cho nên chúng ta suy nghĩ, giờ bắt lấy người rồi đến chỗ Diêm yêu La Diêm tranh công hay đem người băm thây vạn đoạn tốt hơn? Ha ha... Mặc kệ lựa chọn thế nào, cũng đều đủ làm chúng ta hãnh diện một phen ở lục giới! Dù sao ngay cả Diêm yêu La Diêm còn không giết được, chúng ta lại có thể lập tức giải quyết, còn sợ người lục giới sẽ không đối chúng ta vài phần kính trọng sao? Ha ha ha ha...”

Tên bên phải sắc mặt có chút không kiên nhẫn, hung tợn nhìn chăm chăm nàng: “Chúng ta đừng nhiều lời với ả, ta thấy cứ trực tiếp giải quyết, sau đó húc khò tinh hồn ả đi.”

“Ừ, tóm lại là trời giúp chúng ta, rốt cục có thể về vang lục giới một phen ! Ha ha ha ha...”

Ba người vừa định động thủ, đột nhiên linh quang Phát Dao chợt lóe, trong lòng nghĩ kế! Mắt nàng sáng quắc ý cười, chậm rãi nói: “Ba vị chậm đã.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đọa Tiên Đứng Đầu

Trong Đọa tiên mê lâm, Phát Dao, Tử Vi cùng kia ba tên áo đen đều có tâm tư riêng, chỉ cách vài thước mà đứng lạng đánh giá đối phương, không khí trong phút chốc biến hoá vô cùng kỳ lạ.

Tên đầu lĩnh nheo mắt lại, mặt âm độc nhìn chằm chằm Phát Dao, giọng sắc nhọn nhỏ vụn như cối xay nghiền nát: “À? Phát Dao Các chủ còn di ngôn gì muốn nói sao? Ngươi đừng cho là chúng ta không biết, ngươi cùng Diêm yêu La Diêm chiến một trận bị thương cũng không nhẹ! Huynh đệ chúng ta mặc dù ở Đọa tiên mê lâm chẳng là gì, nhưng đối phó một kẻ còn sót lại dưới hai ba tầng công lực, còn có chút phần thắng. Huống hồ cho dù giờ công lực ngươi cao, muốn ra khỏi Đọa tiên mê lâm, cũng không phải chuyện dễ dàng, những kẻ khác ở trong cánh rừng này cũng không phải là ngòi không! Ta khuyên ngươi không nên từ chối, đỡ phải phí sức, chỉ cần đưa tới nhiều kẻ tới kiếm ăn.” Dứt lời, ba y nhe răng phát ra tiếng cười sắc nhọn chói tai, mặt tràn ngập sự khát máu.

Y nói đúng, Phát Dao nhanh chóng tính toán trong lòng, nàng mặc dù đã khôi phục tầng năm công lực, cho dù có thể đối phó được 3 người chúng, nhưng nếu đến lúc đó lại đưa tới một đọa tiên phẩm giai cao hơn, muốn xông ra sẽ càng không dễ dàng, tốt nhất vẫn là không nên đánh động.

Phát Dao nhìn chúng, mày hơi nhướng lên, trong mắt hiện lên một tia bốn cột, bình thần mở miệng nói: “Các hạ phân tích rất đúng, bất quá ta nghĩ đến... Hai biện pháp vừa rồi ngươi cũng không tính rất tốt.”

Gã áo đen cầm đầu hơi cúi lưng, khoe miệng có chút châm chọc: “Hay là Phát Dao các chủ còn có cách gì hay hơn?”

“Chắc chắn, các ngươi không ngại cẩn thận ngẫm lại, Diêm yêu La Diêm là yêu ma phẩm giai cao từ thời viễn cổ còn lại, nếu các ngươi dễ dàng giết được người mà ngay cả hắc còn giết không được, liệu hắc biết có thể không then quá thành giận sao? Nếu ta là hắc, thay vì bị người lực giới, chỉ bằng đem bọn ngươi ra thiên đạo vạn quả, bầm thây vạn đoạn, làm cho lực giới biết ai mới là kẻ mạnh chân chính! Cho nên giết ta đối với các ngươi trăm hại mà không một lợi, bỏ qua mất nhiều hơn được.”

Trên mặt bọn chúng nhất thời hiện lên vẻ hoảng sợ nhưng rất nhanh trấn định lại, trong đó có một kẻ cười lạnh nhìn chằm chằm nàng: “Cho dù ngươi nói có lý, chúng ta cũng không thể không giết ngươi, trực tiếp bắt ngươi giao cho La Diêm, coi như lập một đại công chứ?”

“Đó cũng là hành động không sáng suốt !” Đầu óc Phát Dao xoay chuyển, tiếp tục nói, “Các ngươi có từng nghĩ tới chưa? Vì sao ngày đó La cửu thánh ma Tà Mạc đột nhiên xuất hiện?”

Sắc mặt chúng đột nhiên rung động, chúng quay sang nhìn nhau. Một lát sau sắc mặt có chút âm tình bất định, dường như lâm vào cuộc chiến thiên nhân.

Tử Vi ở phía sau nhẹ nhàng kéo ống tay áo Phát Dao, dùng tâm âm nói: “Sư tỷ, tỷ định...”

Phát Dao nháy mắt ra hiệu nàng an tâm đi đừng nóng, sau đó tiếp tục bình tĩnh nói: “Các ngươi hẳn biết La cửu thánh ma Tà Mạc chính là đại tướng tâm phúc của ma đế Tử Phách, đã mấy vạn năm hắc không ra khỏi khu Hoang dã, lần này đột nhiên vô cớ hiện thân, ta và hắc có quan hệ gì, các ngươi có thể nghĩ ra ư?”

Tử Vi kinh ngạc mở mắt to nhìn Phát Dao, đôi mắt đẹp hoàn toàn là trợn mắt há hốc mồm, sư tỷ... Thật là càng ngày càng bứt phá!

Mấy vị đọa tiên kia giờ khiếp sợ phi thường, “Ngươi chẳng lẽ là gì... của hắc.”

Phát Dao nghiêng người bước nhẹ vài bước, vẻ mặt đau thương nhìn lên thương khung, thờ dài nói tiếp: “Đúng vậy! Việc đã đến nước này, ta chỉ còn cách nói ra sự thật, hắc...” Nàng thay đổi ánh mắt nhìn chằm chằm ba người, nhấn mạnh từng chữ giống như hạ quyết tâm rất lớn “Hắc đối với bốn tọa quả thật không phải tìm hiểu thuần túy, tâm tư rất không thuần lương! Nói đơn giản chính là... Hắc đã phải lòng ta.”

Nàng thờ dài, tiếp tục nói với ba kẻ đang ngăn ra: “Đương nhiên bốn tọa mặc dù đối với hắc tuyệt đối là nước chảy vô tình, tuy nhiên không chút ảnh hưởng đến việc hắc đơn phương đối bốn tọa là hoa rơi có ý, thật là thịnh tình không thể chối từ a! Cho nên các ngươi nếu vì lập công trước mặt La Diêm mà bắt ta, ta nghĩ hắc sẽ không dễ dàng buông tha các ngươi. Ba vị đều là người thông tuệ, ta cùng các vị hoàn toàn không có hận thù, nợ nần. Ta có lòng tốt tính cho các vị, đương nhiên cũng là thuận đường cho chính mình, đạo lý này đều là thật! Cho nên không bằng chúng ta đừng quá rõ ràng như vậy, về sau non xanh nước biếc, nếu có gặp lại, không làm mất nụ cười, không biết các vị huynh đài cảm thấy tại hạ đề nghị như thế nào?”

Bờ vai Tử Vi không tự giác run lên, ngay cả nhìn quen các kiểu tình huống nàng đều không thể bình tĩnh lại, sư tỷ lúc này quả thật rất kinh dị!

Ba tên kia giờ phút này thần sắc quả thật khiếp sợ vô cùng, hay là ả và Tà Mạc lúc đó thực sự... Nếu đúng, việc này quả thật có chút... lúc chúng đang nghĩ thầm thì một cơn gió đột nhiên thổi đến lạnh thấu xương, chưa kịp phản ứng, Phát Dao và Từ Vi chợt nghe xương cốt bọn chúng bốp nát rã rã truyền đến.

“Á...” Tiếng kêu thảm thiết thống khổ cực độ tràn ra, chỉ thấy cánh tay trái cả ba bị bẻ gãy, không ngừng chảy máu tươi.

Một bóng áo bào màu xanh thình lình xuất hiện, đó là một nam tử tuấn mỹ có dáng người gầy. Gã ngồi trước mặt bọn chúng còn chúng thì như cái cây bị bẻ gãy cành khô.

Ba người nhìn thấy người mới tới, nét dữ tợn méo mó trên gương mặt nháy mắt bị che lấp bằng sắc mặt vô cùng kinh hãi, lập tức không để ý cánh tay trái bị bẻ gãy quỵ rạp xuống đất, liên tục dập đầu nói: “Chủ thượng thứ tội, chủ thượng thứ tội a...”

Đôi mắt phượng hẹp dài nhướng lên, ngụ ý kiêu căng vài phần: “Ngu xuẩn! Nàng ta tùy tiện nói mấy câu mà các ngươi đã giết mình? Đồ vô dụng, giữ các ngươi làm gì! Các ngươi tự mình kết liễu, đồ phải nhìn chừng mắt.”

Phát Dao khẽ nhìn về hắn, đúng lúc nhìn rõ ràng khuôn mặt nhìn nghiêng yêu mỹ của hắn.

Hay hắn chính là dọa tiên đứng đầu? Đáy lòng Phát Dao phút chốc căng thẳng, hắn hiển nhiên không phải nhân vật bình thường, như thế... sẽ không dễ dàng thoát thân!

Chỉ thấy hắn đưa tay lấy ra chiếc khăn gắm trong tay áo, chậm rãi lau vết máu tươi trên tay, mắt không che giấu chút chán ghét nào.

“Chủ thượng, chúng ta không có, cầu xin người tha cho chúng ta... Chủ thượng...” Cả ba không màng đến chỗ cụt tay bị đau đớn, quỳ gối về phía hắn liên tục cầu xin, sắc mặt vô cùng hoảng sợ.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve áo bào bên ngoài của bọn họ, sau đó giống như ngai bần ném xuống khăn gắm vừa mới lau xuống, môi gọi lên nụ cười có chút biến hoá kỳ lạ, hơi hơi cúi người về phía trước thấp giọng đáp “Các ngươi biết bản chủ chưa bao giờ giữ người vô dụng, nếu các ngươi muốn ta tự mình động thủ, tin rằng các ngươi hiểu được thủ đoạn của ta sẽ làm các ngươi hối không kịp, các ngươi tự mình giải quyết đi.”

Nhất thời tiếng ba người cầu xin ngừng bật, chúng yên lặng nhìn nhau, một lát sau như đột nhiên hạ quyết tâm nào đó, ánh mắt chúng phút chốc hiện lên một tia ngoan tuyệt sắc, cùng đánh tới gã mặc áo xanh kia.

Ánh mắt gã áo xanh nam tử nhanh chóng nheo lại, yêu án dọa tiên phút chốc đỏ sẫm vô cùng, hắn cười lạnh một tiếng: “Không biết lượng sức!” Sau đó còn không kịp thấy rõ ràng động tác của hắn, tay phải hắn nhanh như chớp xuyên qua thân thể ba kẻ, trái tim hồng tinh nháy mắt bị hắn nắm trong bàn tay, máu tươi từ khe tay chảy xuống từng giọt, đập vào mắt đều là màu đỏ.

Hắn không để ý đến trái tim trong tay rồi tùy tiện vứt đi, sau đó lau khô vết máu trên tay sau đó bỗng dưng xoay người nhìn Phát Dao nhú mày cười nói, “Khách quý quang lâm! Tà Mạc, ngươi còn không ra đón tiếp vị khách có quan hệ không tầm thường với ngươi sao?”

Phút chốc, một bóng đen vụt tới, mắt ẩn chứa sự tức giận, giọng lạnh lùng như băng vang lên: “Ta với nàng ta không có quan hệ, ngươi muốn giết nàng thì gọi ta làm gì?”

Không phải mới nãy nàng nói bữa bị hắn nghe được, thẹn quá thành giận đó chứ?” Ta nói này Tà Mạc huynh đài, vừa nãy ta nói ra để làm kế tạm thời, không có ý làm bản thanh danh của huynh, huynh đài không đến mức nhân việc này mà muốn giết ta chứ? Có chuyện gì chúng ta cũng từ từ thôi.”

Tà Mạc ngay cả ánh mắt cũng chớp một cái, khuôn mặt vẫn bình tĩnh lạnh lùng.

Gã áo xanh nghe vậy chuyển mắt, thâm trầm nhìn chằm chằm Tà Mạc, như muốn nhìn thấu hắn: “Lần trước ngươi thà rằng quấy rối Diêm yêu La Diêm, cũng muốn ở lúc chỉ mình treo chuông xuất hiện cứu giúp, lần này ngươi lại muốn bản chủ giết nàng, bản chủ thật đúng là nhìn không thấu ngươi a!”

Tà Mạc thân nhiên liếc mắt, mặt không chút thay đổi nói: “Giết hay không tùy ngươi. Bất quá đừng trách bản sử không nhắc nhở ngươi, Diêm yêu La Diêm xưa nay vừa vặn có hiềm khích với ngươi, đối với ngươi mà nói đây là cơ hội ngàn năm một thuở, nếu ngươi giết nàng, vừa vặn có thể tiêu trừ lòng nghi ngờ của hắn. Nếu không ngày sau nếu là muốn đến động nàng, đến lúc đó... Ta liền không thể khoanh tay đứng nhìn!”

Trên mặt gã áo xanh xẹt qua một tia trầm tư “Nói như vậy ta còn phải cảm ơn La Cửu Thánh Ma ngươi thành toàn?”

Sắc mặt Tà Mạc ngoại trừ lạnh lùng, vốn không có biểu hiện gì khác.

Gã áo xanh đột nhiên quay sang Phát Dao cười tươi, trên mặt lóe qua một tia thương tiếc, “Hắn đã nói rõ ràng như vậy, ta cung kính không bằng tuân mệnh.”

Hắn đột nhiên đem nội lực tụ lại ở tả chưởng, đột nhiên đánh về Phát Dao, nàng vội vàng phi thân tránh đi, vận khởi nội lực, nín thở tập trung toàn lực ứng đối.

Chưởng của gã áo xanh càng lúc càng mạnh, lực đạo mạnh mẽ như ẩn chứa quả núi lớn, pháp lực lại thuộc tính rất kỳ lạ, lực có thể đồng thời ngưng tụ băng và hỏa, mặc dù Phát Dao có thể tránh né, nhưng bởi trên người vốn có vết thương cũ chưa lành, hơn nữa chưởng phong theo đuổi không ngừng, Phát Dao càng ngày càng lực bất tòng tâm, không tránh kịp liền bị trúng hai chưởng, ngực nhất thời như bị băng đao đâm thẳng vào, đau đớn đến run rẩy, một lát sau lại bị tam vị chân hỏa thiêu đốt, đau đớn không chịu nổi, một ngụm máu tươi bỗng dưng từ miệng nàng phun ra.

Từ Vi lập tức chạy vội qua đỡ nàng, lo lắng hỏi: “Sư tỷ, tỷ thế nào?”

Làm sao bây giờ? Từ Vi gấp đến độ mồ hôi lạnh ứa ra, lại không kể khả thi, mọi suy nghĩ đều hỗn độn. Nói đến đều do nàng, không có việc gì lại muốn tới Vân Nguyệt Phong làm gì! Gã đạo tiên áo xanh này pháp lực cao như thế, sư tỷ vốn có thương tích, căn bản chống đỡ không được bao lâu, chẳng lẽ lần này các nàng thật sự bỏ mạng ở đây sao? Càng nghĩ càng thêm oán hận ả Phượng Khanh kia, càng tự trách mình, làm hại đến sư tỷ, nàng thật sự có muôn lần chết cũng không đủ!

“Tỷ không sao, ” Phát Dao đem Từ Vi kéo ra phía sau nàng, lòng bàn tay túa ra mồ hôi, trong lòng đã có vài phần sáng tỏ, lần này hơn phân nửa khó thoát khỏi một kiếp, cố gắng trấn định nói, “Muội không cần tự trách, sư tỷ còn chịu đựng được.”

Mắt gã áo xanh sáng lên, cười nói: “Ai, thật sự là không thú vị! Vốn đang muốn cùng người chơi nhiều một chút, không ngờ rằng Phát Dao các chủ danh chấn lục giới cũng không hơn gì. Thực là mất hứng a! Bất quá người yên tâm, ta đối với mỹ nhân luôn luôn khách khí, kể tiếp ta nhất định sẽ cho người một chương mắt mạng, tuyệt không thống khổ.” Cuối cùng hắn phát lực ra một chương, mang theo khí nuốt cả núi sông đánh úp về phía Phát Dao. Ngay tại lúc Phát Dao nghĩ lần này có tránh cũng không thể được thì một đạo kim quang phút chốc mở một kết giới cường đại trước mặt nàng, đem chương phong sắc bên kia chấn ngoài kết giới, văng ra mây trắng ở ngoài.

Gã áo xanh nhìn người mới xuất hiện, thu tay, cười lạnh: “Ta còn tưởng là ai đến phá hư chuyện tốt của ta chứ? Thì ra là Dạ Uyên thượng tiên tiếng tăm lừng lẫy!”

Trường bào trắng thuần bao lấy thân hình thon dài của chàng, mái tóc mềm mại bay xõa sau lưng, đôi mắt thâm thúy như hồ nước sâu vắng vẻ, đôi môi mỏng mà uôn ướn, lông mi kiều mỹ thật dài theo cái hể mặt của chàng hơi mở như con bướm sắp khiêu vũ, hết sức kinh diễm tuyệt thế.

“Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?” Hắn khinh, ẩn đạo tiên ở mi tâm càng thêm rùng rợn, tựa như một ngọn lửa đỏ thắm, “Ta không cho người tại ỷ!”

Nháy mắt hắn đem pháp lực tập trung ở bàn tay, nhất tề phóng ra, như mũi tên rời cung nhắm vào Phát Dao bay thẳng tắp.

Dạ Uyên thần nhiên nhìn hắn, chân khẽ động, nháy mắt chuyển qua bên người Phát Dao, điểm huyết ngù của nàng sau đó nghiêng người ôm lấy nàng, dùng niệm lực khổng lồ kết giới, phút chốc pháp lực kết giới tăng cường không chỉ mấy lần, cho đến khi màu vàng kết giới ngưng tụ thành một con hỏa long kim sắc, hướng về bóng người màu xanh mà phi tới.

Gã áo xanh bị hỏa long phản phệ pháp lực, máu đỏ tươi từ miệng của hắn chậm rãi trào ra. Hắn nghiêm mặt u ám, khẽ liếm vết máu bên khóe miệng, yên lặng nhìn hai người trước mặt, yêu mầu càng thêm đỏ sẫm, “Người vì nàng không tiếc đá thương ta?”

“Tiếp theo nói không chừng chính là thần hồn tịch diệt, người muốn thử sao?” Dạ Uyên thần nhiên nói.

“Hừ!” Gã áo xanh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt dời về phía chỗ hắn.

Dạ Uyên bỗng dưng đảo qua, ánh mắt ngưng trên người Tà Mạc.

Tà Mạc lạnh lùng nhìn hắn: “Thôi, ta vốn tưởng rằng đây là trời ban cơ hội, có thể làm tôn thượng không cần phải lo toan...” đôi mắt Tà Mạc vừa chuyển, sắc bén hiện ra, “Nếu trời không như ta nguyện, ta thu tay lại cũng thế, bất quá... Đợi đến khi Tôn thượng chân chính thức tỉnh, mặc kệ là đối với lực giới hay là đối với nàng, ngài ấy tất nhiên sẽ không lại cho phép thứ vốn nên thuộc về ngài theo khe hở trốn thoát, đến lúc đó... Còn nhiều thời gian!”

Sau cái nhìn sâu xa Tà Mạc liền biến mất ở trong rừng.

“Thật là không thú vị, người mang người đi đi, có điều ta đối với nàng đúng là rất tò mò” hắn chẳng hề để tâm lau vết máu nơi khóe miệng, nhìn qua Phát Dao đã ngất, “Tiếp theo nhất định sẽ đúng dịp thế đâu, người nói đúng không?”

Từ Vi nhìn hắn, tức giận đến nghiêng răng. Lục giới này quả thật là dựa vào thực lực nói chuyện, giờ phút này đáy lòng nàng hạ quyết tâm tu luyện pháp thuật thật tốt, bằng không sư tỷ sẽ không vì nàng mà bị quái vật áo xanh chương hai chương...

“Người đã muốn nếm thử mùi vị thần hồn tịch diệt, đến lúc đó ta tất nhiên thành toàn người.” Dạ Uyên thần nhiên đáp, dứt lời liền ôm Phát Dao rời đi. Chốc lát họ đã đến đại môn của Thiên cung.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Mê Mộng

Ngoài đại môn Thiên cung, Dạ Uyên cúi đầu chăm chú nhìn người trong lòng, sau đó từ trong tay áo lấy ra một bình sứ đan dược, cho nàng nuốt vào.

Từ Vi thấy sắc mặt Phát Dao vẫn trắng bệch đến dọa người, lòng bỗng trào dâng sự chua xót, ậm ừ hỏi: “Dạ Uyên thượng tiên, sư tỷ của ta không có việc gì chứ?”

“Không đáng ngại.” ánh mắt Dạ Uyên vẫn nhìn chăm chú vào người trong lòng, nhủ mảy, hơi lạnh nhạt: “Các người làm thế nào rơi vào họa tiên mê lân?”

Từ Vi đem mọi việc trải qua nói đại khái một lần, Dạ Uyên lắng lắng nghe, thần sắc cũng không cái gì biến hóa, đến cuối cùng mới ngược mắt nhìn Từ Vi, “Người là nói Phượng Khanh sao?”

Từ Vi im lặng gật đầu, nghẹn ngào nói: “Kỳ thật đều do ta không tốt.” Nếu tu vi của nàng cao, sư tỷ cũng không đến mức vì nàng mà...

Mắt Dạ Uyên phút chốc lóe lên một tia sáng, rồi lập tức dần tắt, không tìm ra chút dấu vết. Từ Vi mở to mắt, có chút hoang mang nhìn Dạ Uyên, chẳng lẽ... Nàng vừa mới hoa mắt sao?

“Hai ngày này ta sẽ ở tẩm điện ta chữa thương cho nàng, việc này không cần nhắc tới với người khác, đã hiểu chưa?” Giọng Dạ Uyên rất ôn hòa, nhưng mang theo sự uy nghiêm, làm người ta bất tri bất giác nguyện ý nghe theo lời chàng.

“Ừm, ta sẽ kín miệng như bưng, Dạ Uyên thượng tiên, ngài nhất định phải cứu sư tỷ của ta!” đôi mắt Từ Vi đỏ bừng, nàng thút thít, cố gắng không cho nước mắt rơi xuống. Nếu không phải vì nàng, sư tỷ sẽ không... chịu thương nặng như vậy, Từ Vi càng nghĩ càng cảm thấy khổ sở.

“Nàng không sao, người cứ yên tâm đi.” Dạ Uyên xoay người, liền ôm nàng đi về phía Uyên Tổ điện.

Từ Vi nhìn vào bóng dáng họ dần dần đi xa, trong lòng không ngừng cầu nguyện, sư tỷ không việc gì, bằng không nàng có muôn lần chết không đủ.

Dạ Uyên dùng phép ẩn thân, cho nên đi thẳng một đường về Uyên tổ điện đều không có thị nữ nào nhìn thấy.

Đến tẩm điện, Dạ Uyên đem nàng nhẹ nhàng đặt lên giường, khuôn mặt nàng tái nhợt như ngọc gầy trong gang tấc, vàng trán cũng rịn ra mồ hôi tinh mịn, mảy nhú chặt như đang chịu đựng sự đau đớn tột cùng.

Ngón tay chàng thon dài, lạnh như băng khẽ lướt qua lông mi, mắt, mũi, cuối cùng dừng lại trên môi nàng. Chàng nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi gầy như trong suốt của nàng, như thể vuốt ve trân phẩm mà chàng cực kỳ quý trọng, lập tức tiếng thở dài từ làn môi mỏng của chàng tràn ra, chàng thì thầm: “Vì sao nàng vẫn mãi không biết tự bảo vệ chính mình cho tốt chứ?”

Chàng trầm tư một lúc, liền ôm lấy nàng về phía con suối sau núi, đến bên cạnh ao, chàng cởi quần áo trên người cả hai người ra, sau đó ôm nàng tiến trong ao, để thân thể trơn bóng của nàng dựa vào vách đá, rồi đưa linh khí vào người nàng. Ba canh giờ sau, thấy sắc mặt nàng dần dần khôi phục chút huyết sắc, lông mày cũng dần dần giãn ra, rốt cục chàng mới cảm thấy trấn an một chút, rồi ôm nàng đặt lại trên giường trong điện.

Sau khi giúp nàng vén chăn, chàng vừa định đứng dậy, mới phát hiện tay phải nàng nắm chặt góc áo chàng.

Chàng nao nao, mắt lập tức thoáng một chút cung chiều, thói quen này vẫn chưa thay đổi sao?

Trước kia nàng còn bé mỗi lần đi ngủ, đều có nắm góc áo chàng, sau đó bịa ra rất nhiều lý do kỳ kỳ quái quái lý để chàng ở lại trong phòng không đi.

“Sư phụ, vừa rồi con mơ thấy người bị quái vật bắt đi...”

“Sư phụ, thật ra con hơi sợ bóng tối một chút...”

“Sư phụ, Chu công muốn con và người cùng nói chuyện phiếm...”

“Sư phụ, phòng con có một con quạ đen bay qua, con cảm thấy có người ở đây sẽ an toàn hơn...”

Đủ loại đủ kiểu lý do đều bị dùng hết, nàng bắt đầu nắm góc áo chàng nói thẳng thắn: “Sư phụ, chỉ có người ở cùng con mới yên mà, cho con ở lại đi mà?”

Mặc dù chàng biết nàng chỉ giả khờ thôi, nhưng mỗi lần nhìn đôi mắt lưu ly đáng thương hề hề nhìn chàng, trái tim bỗng dưng mềm đi, mỗi lần đều tự dặn lòng đây là cuối cùng mình dung túng nàng, sau đó biến thành ngàn ngàn vạn vạn cái cuối cùng, vẫn như cũ không đợi được lần cuối cùng.

Chàng thở dài, đối với nàng làm sao có lần cuối? Chàng nằm xuống bên người nàng, ngón tay thon dài như bạch ngọc khẽ vuốt mái tóc dài mềm mại của nàng, giờ khắc này gần gũi bên cạnh nàng, thật giống ngàn ngàn vạn vạn đêm như trước kia, vừa tĩnh lại luôn luôn có thân hình xinh xắn ấm áp ngoan ngoãn nằm bên người, ngẫu nhiên nói mớ mấy lời vô nghĩa, luôn nhẹ giọng ní non gọi sư phụ.

Đầu ngón tay lướt qua nàng ấn ký màu đỏ nhạt sau tai nàng, tiếng thở dài như mang theo u sầu, loại phong ấn do tự tay ta ra tay, có lẽ... trọn đời đều không thể giải khai! “Dao nhi, còn hận sư phụ sao?”

Giọng chàng nước chảy nhỏ thành giọt, ngón trỏ nhẹ lướt qua tai của nàng, hơi hơi vuốt phẳng vành tai khéo léo.

Bên ngoài tấm lụa mỏng, có tiếng thị nữ: “Dạ Uyên điện hạ, Bồng Lai Bạch Hồ tộc cùng Minh Hư tiên tộc trưởng lão cầu kiến.”

“Hôm nay mặc kệ có chuyện gì cũng không được quấy rầy ta, có chuyện gì thì ngày mai ta sẽ xử lý, ta có việc sẽ gọi các người, đều lui ra đi.” Giọng chàng ôn hòa mà đậm đặc cứ quanh quẩn trong điện nội đại cung.

“Dạ, điện hạ.” Thị nữ xoay người, lui xuống.

Dạ Uyên từ bên gối lấy ra một lọ đan dược, sau khi nâng nuốt vào thì nằm xuống bên cạnh nàng.

Bầu trời đỏ như máu, Mạn Châu Sa Hoa nháy mắt đầm máu yêu dị, ngay cả trong không khí cũng phiêu đảng gay mũi mũi máu tươi. Nàng đang ở nơi nào? Phất Dao đi vài bước, bỗng dung hiểu ra, đây là cảnh trong mơ.

Dù sao sau khi tỉnh lại sẽ không nhớ rõ, Phất Dao nhắm chán ngồi xuống phiến đá trước mặt, tay nâng cằm, từng ngón tay chọc vào gương mặt, trong bụng nghĩ bầu trời đỏ như máu khi nào có gì mới? Thật là không thú vị!

Vừa định biểu hiện, cảnh vật chung quanh biến đổi, nàng thấy mình đang ở trong một điện các tao nhã thanh đạm, bên tai mơ hồ có tiếng đàn cổ cao son lưu thủy róc rách, âm thanh ưu nhã êm tai truyền đến.

Ồ, hay là ông trời quả thực nghe được tiếng lòng của nàng?

Nàng vừa đánh giá cảnh vật chung quanh vừa đi về trước vài bước, loáng thoáng nghe được một giọng nói truyền đến, “Người muốn đi đâu?”

Thân thể Phất Dao cứng đờ, phút chốc dừng lại, hay là có người khác nhìn thấy ta? Quả có vài phần kinh dị!

Nàng vừa định nói chuyện, có tiếng nói trong trẻo của một nữ tử vang lên bên tai: “Sur phụ, con... con đi ra ngoài một chút, một nén nhang sau sẽ trở lại.”

Tiếng đàn không ngừng lại, Phất Dao theo tiếng đàn đi đến, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng tuấn kiệt sáng như vàng trắng đang ở trong đình thủy tạ đánh đàn, còn nữ tử dáng người như ngọc mặc váy dài tím đứng thẳng trước mặt nam tử, đầu cúi xuống, ra vẻ chột dạ bất an, đáng tiếc là khuôn mặt bọn họ mơ hồ không nhìn rõ.

“Người định lên đến Côn Luân ngắm kỳ thiên ảo cảnh?” Giọng điệu thản nhiên không mang theo thăng trầm, làm người ta hoàn toàn không nhận ra cảm xúc.

Nữ tử trộm nhìn nam tử áo trắng trước mặt, sau đó nói chắc như chém đinh chặt sắt*: “Sur phụ, ta thề ta tuyệt đối chưa từng nghĩ tới muốn chuồn êm đến Côn Luân đi.”

trăm đình tiết thiết *: nói một cách chắc chắn ~ nói chắc như đinh đóng cột

“Lại đây.” Người đó cúi đầu xuống, ánh mắt vẫn chuyên chú vào đầu ngón tay nhảy lên trên cầm huyền.

“Dạ.” Nữ Tử hơi cúi đầu, chậm rãi bước đến bên cạnh người đó.

“Ngồi xuống.”

Nữ tử ngồi xuống bên cạnh nam tử, không dám lên tiếng, một lát sau rốt cục nữ tử ngước mắt nhìn người bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Sur phụ, con sai lầm rồi.”

“Sao? Vậy người nói một chút xem sai ở chỗ nào?”

Giọng người đó như âm phù** cao son lưu thủy quanh quẩn bên tai, nàng ta thành thật nói ra, “Thứ nhất con sai ở chỗ không nên tự cho là có thể giấu diếm được sur phụ, lại muốn một mình đi Côn Luân. Thứ hai là sur phụ vừa mới rõ ràng cho con cơ hội hối cải, con vẫn khăng khăng một mực lừa gạt sur phụ. Rất rất không nên, thỉnh sur phụ trách phạt.”

** : Dấu hiệu ghi âm (dài ngắn, cao thấp) trong âm nhạc hoặc ngôn ngữ học.

“Nếu đã muốn nói dối, ” Người đó nhìn nàng ta, “Vậy vì sao giờ người lại thẳng thắn nhận sai?”

“Con... vừa rồi con từ bên trong tiếng đàn đã nghe ra tâm tình của sur phụ lúc này, nếu giờ con không thừa nhận, chắc nữa chắc chắn bị sur phụ phạt thậm tệ hơn.” Nữ tử nhẹ nhàng cắn cắn môi, đôi mắt trong suốt lộ vẻ vô tội, “Sur phụ, lần này người có thể đừng phạt con ba ngày ba đêm không cho phép ăn cái gì được không? Thân tộc chúng ta tuy không cần ăn gì, nhưng mà sở thích của con không có nhiều lắm, không thể phạt cái khác ư? Cho dù người đánh con một trăm đại bản đều được.”

“Nay người còn học được cách ra điều kiện với ta sao?” Giọng người đó ôn hòa mà trong trẻo, lạnh lùng.

“Đồ nhi dĩ nhiên không dám.” Nữ tử vội vàng lắc đầu nói.

Ngón tay trắng nõn thon dài vừa thu lại, tiếng ngưng bật, nam tử nhìn nàng: “Đem khúc nhạc ta vừa mới tấu, đàn lại một lần cho ta nghe.”

“Dạ.” Nữ tử nâng cổ tay lên, hoi giết mình thử tiếng cảm huyền, sau đó bắt đầu chăm chú đàn.

Khúc nhạc đàn xong, ánh mắt nam tử từ từ bình tĩnh rồi cực rung động.”Đàn không sai, khúc Phục Thiên Bích Tâm này về sau ngươi phải thường xuyên luyện, có lợi cho việc tăng tu vi của ngươi.”

“Dạ, đồ nhi ghi nhớ trong lòng.” Nàng lập tức gật đầu trả lời.

“Về sau không cần đến Côn Luân nữa.” Người đó nhẹ giọng cười mỉm, tay áo dài phất qua, cảnh vật xung quanh bọn họ phút chốc biến đổi.

Nữ tử ngạc nhiên nhìn quanh, phấn khích đến mức khó biểu lộ bằng lời, “Sur phụ, đây là kỳ thiên ảo cảnh sao? Nơi này của chúng ta làm sao có thể có? Thật đẹp quá!”

Nam tử thần nhiên gật đầu, âm áp nói: “Ngươi thích thì tốt.”

“Sur phụ, con...” giọng nàng đột nhiên có chút nghẹn ngào, “Sur phụ người đối với con thật tốt.”

Nam tử áo trắng khẽ thở dài, nhẹ nhàng mặt nàng lên, giúp nàng lau đi nước mắt, “Không phải đã nói không được roi lệ sao?”

Nàng ngừng khóc, ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi: “Sur phụ, người sẽ vĩnh viễn đối với con tốt như thế được chứ? Ý con nói... Nếu có một ngày con phạm...sai lầm, sur phụ người sẽ tha thứ cho con chứ? Người có nguyện ý tin tưởng con không?”

Ánh mắt người đó âm áp như vàng dương vừa mọc, giọng nói có chút giống như than thở, “Ngươi hy vọng sur phụ tha thứ ngươi sao?”

“Dạ.” Nàng yên lặng nhìn người trước mắt.

“Dao nhi, ngươi nhớ kỹ, trên đời này có những sai lầm là có thể được tha thứ, tỷ như ngươi lên đi chơi hoặc lười không luyện tập pháp thuật, sur phụ sẽ trách phạt ngươi, nhưng cuối cùng đều tha thứ cho ngươi. Tuy nhiên có những sai lầm là không thể phạm, sur phụ biết ngươi mặc dù ham chơi nhưng xưa nay biết nặng nhẹ ”

Lông mi người đó cong cong được ánh dương âm áp bao phủ rạng rỡ, thanh âm ôn nhuận trong veo tiếp, “Nhưng nếu có một ngày, ngươi thật sự phạm lỗi không thể tha thứ lỗi, cũng là sur phụ không biết dạy. Đến lúc đó trên có trời xanh dưới có suối vàng, sur phụ vẫn che chở ngươi, có ngày mà sai lầm đó lớn đến độ ngay cả lấy hết thủy thể gian này sur phụ cũng không thể bù đắp cho ngươi, sur phụ vẫn bên ngươi, ngươi không cần phải sợ.”

“Dạ, sur phụ thật tốt.” Nàng cười tươi, kỳ thiên ảo cảnh phút chốc biến đổi, anh vũ rực rỡ, đây trời không dứt, trời đất dường như chỉ còn lại hai người này, một đôi như ngọc.

Phút chốc đau đớn từ đáy lòng lan tràn, cảnh tượng trong mộng Phát Dao bỗng dưng thay đổi, bóng tối vô biên vô hạn lại kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Lần Thứ Hai Đùa Giỡn

Đêm mười lăm, vàng trắng sáng rõ như cái đĩa bạc cực đại treo trên bầu trời đêm, ánh trăng nhân nhật xuyên qua cửa sổ chiếu vào giường.

Người nằm trên giường dần dần tỉnh lại, hai mắt mở ra chậm rãi, đôi con ngươi tối đen như hồ nước trong nháy mắt biến thành sắc yêu hồng, nàng ngồi dậy trên giường không nhúc nhích, một cơn gió mở toang cửa sổ thổi vào, mái tóc nàng xỏa tung bay phía sau lưng, hình thành một hình ảnh yêu tà vô cùng biến hoá kỳ lạ.

Nàng đưa mắt nhìn sang bên cạnh, bên gối đã còn không một bóng người. Nàng chậm rãi nghiêng người phủ lên khoảng không phía trên. Chớp mũi nhanh chóng nhận ra mùi đàn mộc hương quanh quẩn, vạn năm qua chưa bao giờ thay đổi. Nàng cúi đầu, lấy ra từ trên gối một sợi tóc dài đặt lên chóp mũi, lập tức dừng lại thưởng thức, bên môi bỗng dưng nở một nụ cười yêu dị nị hoặc, rốt cục đã gặp lại, sur phụ!

Nàng như cơn gió quý mị nhanh chóng ra ngoài đại điện, một tay bóp lấy cổ của thị nữ bụng khay trà, cúi đầu tới sát bên tai thị nữ ôn nhu hỏi: “Hắn ở đâu?”

“Phát... Dao các chủ, người, người hỏi... Ai?” Thị nữ hiển nhiên đã hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, hoảng sợ nhìn nàng run rẩy hỏi

“Còn ai? Đương nhiên là chủ nhân của điện này ” Nàng lại gia tăng lực đạo, giọng càng nhẹ, “Nói hay không? Nếu ngươi không nghe lời, có tin không, ta lập tức vận gậy cổ ngươi! Hừm?”

“Điện hạ, điện hạ... ở phía sau núi... trong hồ Ngự Tâm” Thị nữ đứt quãng run run nói

Phát Dao buông tay, yêu hồng trong mắt lóe qua ý cười kỳ lạ “Không cho phép đến đó, biết chưa? Bằng không đừng trách ta không khách khí.” Nói xong nháy mắt biến mất ở ngoài đại điện, để lại cô thị nữ vô cùng kinh hãi đứng ngây tại chỗ, khay trà trong tay không ngừng run run.

Vừa rồi... là Phát Dao các chủ ư? Nàng, nàng tìm điện hạ làm gì? Trên người nàng chỉ có bộ quần áo mỏng manh... Hai mắt đỏ đậm... Hôi điện hạ ở đâu... Sau đó không cho phép bắt luận kẻ nào tới gần suối nước nóng... Thị nữ vô cùng kinh ngạc che miệng lại, hay là hai người bọn họ... Cô xoay người chạy về phòng thị nữ!

Trong hồ Ngự Tâm

“Đi ra đi.” Dạ Uyên lạnh nhạt nhìn, ánh mắt dừng trên tấm sa mạn đang nhẹ nhàng đẩy ra, sau tấm sa mỏng có thể thấy được ngọn lửa từ cây nến đang nhảy nhót.

Quả nhiên! Từ sa mạn bước ra bóng dáng mảnh mai thướt tha, tóc xỏa tung tùy ý phía sau lưng, dây áo buộc trước ngực không biết khi nào đã lỏng lẻo muốn rời ra, áo choàng thùng thình khoác trên người nàng, xương quai xanh như ngọc chạm dưới ngọn đèn lúc sáng lúc tối như ẩn như hiện. Chân ngọc trần dẫm lên mặt đất trơn, từng bước một đi tới phía chàng, dung mạo dưới ánh nến dần dần rõ ràng, trên khuôn mặt thanh nhã là đôi mắt yêu mị với con người đỏ đậm dị thường loá mắt.

“Đừng qua đây!” Giọng chàng như hồ nước sâu mang theo vài phần lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Nàng bỗng dừng bước, chăm chú nhìn chàng, bốn mắt giao nhau, đôi mắt yêu hồng của nàng phút chốc nở rộ ra ánh sáng quắc nóng bỏng, tiếng cười trong như gió khẽ bay đến chạm vào tai chàng, “Người sợ ư?”

Nàng tiếp tục đi về phía trước, chân ngọc thon dài trắng nõn nhanh chóng bước vào trong ao, chiếc áo choàng trên người nàng hoàn toàn bị nước làm ướt bết dính vào da thịt tinh tế của nàng, bao bọc lấy thân hình duyên dáng yêu kiều, nàng từng bước một đến gần chàng, đi thẳng đến trước mặt chàng, khẽ nâng cằm chàng lên, môi chạm rai tới gần nhẹ chạm vào cằm chàng, ánh mắt mang theo sự mơ màng.

Ánh mắt xưa nay lạnh nhạt phút chốc trở nên nhu hòa vài phần, nhẹ vén mái tóc dài của nàng, giọng nói ôn nhuận như ngọc vang lên, “Dao nhi ngoan, buông đi.”

Nàng nghe vậy do dự, sau đó cánh tay đang vòng quanh cổ chàng đột nhiên như bị khiêu khích càng xiết chặt, mặt cũng đỏ sẫm hơn. Nàng chậm rãi đưa mắt yên lặng nhìn chàng một lúc lâu. Về mặt nàng bắt đầu khó đoán, bỗng dung lạnh lùng trầm giọng hỏi: “Nếu ta không buông, thì ngươi làm sao? Giết ta một lần nữa làm cho ta thần hồn câu diệt?”

Thân thể chàng hơi chấn động, như hồ nước sâu không thấy đáy mắt chàng phút chốc lóe qua sự đau thương khó phát hiện.

“Thế nào? Nói không ra lời sao? Ngươi cũng biết đau?” Nàng lạnh lùng cười trào phúng sau đó rướn người về phía trước, áp mạnh đôi môi ấm lên môi chàng, hơi thở ẩm ướt nóng bỏng của cả hai thoáng chốc giao hòa cùng một chỗ, bọt nước bốn phía đột nhiên vắng khắp nơi.

“Dao nhi... Đừng càn quấy nữa... ừm...” Chàng cố ý dời môi, nhưng càng lui về phía sau, nàng càng rướn về trước, hô hấp càng lúc càng dồn dập, toàn bộ cảm quan của chàng đều tràn ngập sự ấm áp của nàng. Chàng lui một thước, nàng tiến một trượng! Làm cho chàng hoàn toàn không thể tránh né, muốn tránh cũng không được.

Chàng nhú mày, bình phục sự hỗn loạn trong lòng, nhanh chóng dùng sức tránh sự kìm kẹp của nàng, sau đó hơi thở nóng rực thoáng xẹt qua tai của nàng, nàng nhất thời cứng đờ, hoài nghi nhìn chàng, trong mắt hiện lên sự bi thương nồng đậm sâu sắc, sau đó thân thể bỗng dung mềm đi xuống ngã vào lòng chàng.

Chàng nửa ôm nàng, thương tiếc nhìn người đã hôn mê trong lòng, khẽ thở dài lầm bầm: “Trên người nàng còn vết thương, ta nên bắt nàng làm thế nào cho phải đây, Dao Nhi?”

Chàng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, vàng trắng bạc đã bị che khuất sau những đám mây.

Lúc Tử Vi cùng Diệu Cốc chạy tới Uyên Tổ điện, đã nhìn tình cảnh như thế này: Phát Dao sư tỷ trầm tĩnh ngủ trên giường, Dạ Uyên điện hạ ngồi bên cạnh thanh nhiên lật xem điển tịch, một đôi tốt đẹp, thắm ngày bình yên!

Tử Vi nghi hoặc mở to mắt nhìn, trong lòng nói thầm người thị nữ miêu tả cảnh tượng chấn động lòng người thật là nói quá sự thật !

Ôi, hại nàng nửa đêm bất chấp mệt nhọc, vội vàng chạy đến, còn tưởng rằng sư tỷ quả thực đối Dạ Uyên điện hạ... Chậc... Tốt rồi tốt rồi! Có điều... khí sắc sư tỷ thật ra so với lúc trước tốt lên rất nhiều, may mắn may mắn a, thật trời xót thương! Ừ, ngày mai nhất định phải thắp hai nén hương thật cao mới được! Tử Vi nhẹ nhàng thở ra.

Diệu Cốc cùng Tử Vi nhìn nhau, mắt hiện lên sự thất vọng sâu sắc. Trước đó nghe thị nữ miêu tả, còn tưởng rằng lần này đêm trăng tròn sư tỷ là biến thân thành đạo tặc hái hoa! Lập tức hưng phấn nghĩ đến có thể đến bắt gặp vài hình ảnh phấn khích, vội vàng thuyết phục sư phụ chạy tới hỗ trợ, không nghĩ tới... Thế mà gió êm sóng lặng, hoặc là... là nàng đã bỏ lỡ? Ừ, ngày mai nhất định phải sư tỷ xem có còn nhớ rõ chút nào hay không!

“Dạ Uyên điện hạ, sư tỷ của ta có khá hơn chút nào không?” Tử Vi chỉ vào Phát Dao ngủ đang ngủ say, nhẹ giọng hỏi.

Chàng nhìn về phía hai nàng, từ bên gối lấy ra một lọ đan dược nói, “Nàng không có gì đáng ngại, chỗ này có bình đan dược, ngày mai chờ nàng tỉnh lại thì cho nàng uống.”

Mặt Diệu Cốc mờ mờ nhìn Từ Vi, “Uống thuốc? Vì sao phải uống thuốc? Sư tỷ bị làm sao?” Nàng vẫn cho là sư tỷ vì đêm trăng tròn nên bệnh cũ phát tác, mới đột nhiên xuất hiện ở tâm điện của Dạ Uyên thượng, hay là... Còn có nội tình gì?

“Chuyện này... nói ra thì dài, ngày mai về muội từ từ kể cho tỷ nghe.” Từ Vi lại hỏi Dạ Uyên, “Dạ Uyên điện hạ, nếu sư tỷ của ta không có gì đáng ngại, mà giờ phút này ngoài điện đồn đại hình như không tốt lắm... À thì... Nghe đồn, sư tỷ của ta vào đêm trăng tròn có hành vi... quả thật có chút quái dị, nếu không cẩn thận sẽ quấy rầy đến điện hạ nghỉ ngơi, ta thật sự rất băn khoăn, chi bằng... để chúng ta đem sư tỷ về Dao Tâm điện tu dưỡng đi.”

Diệu Cốc cực kỳ thông thấu, vội vàng khách khí tiếp lời: “Đứng đúng! Sư tỷ của ta nếu có chỗ nào mạo phạm, thỉnh Dạ Uyên điện hạ thứ lỗi. Chúng ta đều quên hôm nay chính là đêm mười lăm trăng tròn, nhất thời không lưu ý... Hành vi của sư tỷ có lẽ hơi cổ quái điểm, nhưng tuyệt đối không có ác ý. Đây là chứng bệnh cũ khó chữa, điện hạ trăm ngàn lần không nên tưởng thật, so đo với tỷ ấy.”

Diệu Cốc hết sức chú ý câu từ, bởi vì thị nữ ngoài điện miêu tả quá sống động, nếu lần này sư tỷ thật sự phát hỏa quá mức, Dạ Uyên điện hạ truy cứu thì vấn đề này liền khó giải quyết! Nàng vừa giải thích, vừa quan sát biểu tình của Dạ Uyên điện hạ, nhìn về mặt điện hạ không có gì biến hóa, thậm chí không có gì ghê rợn, mới hơi hơi yên tâm.

“Nàng như vậy đã bao lâu?” Dạ Uyên chậm rãi buông quyển sách trên tay, nhíu mày hỏi, thoáng dừng một chút, giải thích nói, “Ý ta là ngươi nói mỗi đêm trăng tròn cứ chỉ quái dị là vì bệnh cũ.”

“Chuyện này...” Diệu Cốc thoáng trầm tư sau đó đó “Ước chừng năm trăm năm gần đây đều như thế.” Nói đến quả thật kỳ quái, trước kia cũng không thấy sư tỷ như thế, thật sự là kỳ mà. Thôi quên đi, ngày khác rảnh đi hỏi sư phụ mới được.

Dạ Uyên hơi gật đầu, trăm năm, “Ừ, các ngươi mang nàng về trước đi, ngày mai nàng tỉnh lại, nhớ phải cho nàng uống thuốc.”

“Dạ.” Hai người gật đầu nhận lời, liền đi Phát Dao rồi Uyên Tổ điện.

Dạ Uyên nhìn bóng dáng các nàng rời đi liền trầm tư, sắc mặt lạnh nhạt trước nay chưa từng lo lắng, đã sắp vào kiếp diệt hồn thứ hai rồi ư?

Con người chàng dậy sóng, mắt tắt đi ánh sáng, phải nhanh chóng tìm đủ tុ hồn châu mới được!

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đồn Đãi

Sáng sớm hôm sau.

Phát Dao vừa mở to mắt, liền nhìn thấy Diệu Cốc cùng Từ Vi ngồi vây quanh bên cạnh giường nàng.

“Hai đứa làm gì đó? Sáng sớm không việc gì quan trọng hơn hả?” Phát Dao kinh ngạc nhìn phía các nàng, lập tức vươn người, mặc y bào sau đó chậm rãi đến bàn, tự mình rót một ly trà xanh.

“Sư tỷ à, tỷ...” Từ Vi hơi trầm ngâm, vẫn cảm thấy cứ tuần tự dùng biện pháp sẽ tốt hơn, lập tức cười khanh khách hỏi, “Muội là nói sư tỷ có cảm thấy mình không khỏe chỗ nào không? Hai chúng hôm qua chắc không đáng ngại?”

“Ừ, ta không sao.” Phát Dao uống xong nước trà, nhẹ nhàng lấy tay gõ nhẹ giữa trán, sao có hơi đau đầu nhỉ? Kỳ lạ!

Diệu Cốc cùng Từ Vi nhanh chóng trao đổi ánh mắt, lập tức ngồi xuống bên cạnh Phát Dao cười thật hiền lành: “Nếu sư tỷ không có chỗ nào không khỏe là tốt rồi, tỷ còn nhớ ngày hôm qua đã phát sinh chuyện gì không?”

“Ví dụ như nói... Tỷ cùng Dạ Uyên thượng tiên?” Từ Vi tắc nói bóng gió bổ sung.

Phát Dao hơi nhíu mày, cùng Dạ Uyên thượng tiên? Nàng nhớ rõ hôm qua ở Đọa tiên mê lâm nàng trúng phải hai chương của tên Đọa tiên đứng đầu, sau đó Dạ Uyên thượng tiên đột nhiên xuất hiện, sau đó... Nàng mất đi tri giác, sau đó... ly trà trong tay lập tức rơi xuống, thân thể chợt cứng đờ.

“Sư tỷ, sư tỷ...” Diệu Cốc giờ tay quơ quơ trước mặt Phát Dao, nhưng mắt nàng vẫn không nhúc nhích, ánh mắt... giống đã trôi giạt đến cảnh giới nhất định.

Diệu Cốc cùng Từ Vi nhanh chóng đứng đối diện, lập tức ngậm miệng cười gian, trong mắt lộ ra hưng phấn.

Đương nhiên, các nàng hưng phấn như thế quả thật cũng là có chút nguyên do. Theo sự hiểu biết của các nàng đối với sư tỷ, lúc sư tỷ bình tĩnh khác thường là lúc đã sợ hãi đến cảnh giới! Mà giờ phút này sư tỷ hiển nhiên đã bình tĩnh siêu việt vào đến cảnh giới mơ hồ, tuyệt đối là kỳ quan thiên cổ, hôm nay các nàng may mắn nhìn thấy, có thể nào không phấn chấn phấn?

“Muội nói cái gì?” Phát Dao chậm rãi quay đầu, ánh mắt tiếp tục mơ hồ.

“Sur ty, muội vừa mới nói ty sẽ không phải đã nhớ ra điều gì chứ?” Diệu Cốc đột nhiên kẻ sát vào, cười khanh khách hỏi.

Bộ dạng Phát Dao sau khi trầm tư một hồi, rốt cục gật đầu nặng nề, “Ừ, quả vậy. Cho nên giờ phút này ty đang tự hỏi một việc vô cùng nghiêm túc.”

“Ha? Chuyện gì?”

Phát Dao ngẩng đầu nhìn Diệu Cốc, khoe miệng vô cùng khó khăn nhếch miệng cười: “Sur muội à, muội cảm thấy nếu giờ phút này ta muốn đi khỏi Thiên cung, sư phụ muội có đồng ý không?”

“Sur ty hà tất nói ra lời ấy? Chẳng lẽ...” Thấy Phát Dao như thế, Diệu Cốc thật sự giật mình, nằng che miệng lại nói, “Ban đầu muội còn tưởng rằng ngoài điện đồn đãi hơn phân nửa là chuyện phóng đại, không ngờ là...”

“Đồn đãi cái gì?” Phát Dao đứng lên, vẻ mặt khẩn trương hỏi.

Diệu Cốc trấn an Phát Dao ngồi xuống, lập tức thở dài lắc lắc đầu, mặt lộ vẻ vô hạn bi ai nói: “Nói cho ty tất nhiên là có thể, bất quá sư ty... Nhất định phải chịu đựng a!”

Mí mắt Phát Dao giật giật, khó khăn gật đầu, căn cứ theo vài hình ảnh nhỏ hiện lên trong đầu, thì biết lần này quả thật là đại họa!

Diệu Cốc khụ hai tiếng, lập tức bụng ỉa trà xanh lớn uống sạch, bắt đầu êm tai nói tới: “Sur ty, trước mắt truyền ra vài cách nói. Thứ nhất nghe đâu, nghe đồn người đem qua luyện tâm pháp, có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, vì thế nổi thú tính, đột nhiên xông vào tắm cung Dạ Uyên điện hạ ra tay, thủ đoạn tàn nhẫn, động tác kịch liệt, nghe những thứ chưa từng nghe! Thấy những điều chưa từng thấy! Cực kỳ làm người ta giận sôi! Dạ Uyên điện hạ tuy rằng ngoan cố chống cự, nhưng cuối cùng không địch lại hành vi cực độ vô sỉ can rở của ty... Ặc, cuối cùng sự trong sạch khó giữ được...”

Phát Dao đang uống nước trà phun mạnh một ngụm, còn thừa mắc ở cổ họng, lên cũng không được, xuống cũng không xong, liên tục ho khan, Từ Vi vội vàng giúp nàng nuốt lưng thuận khí.

Từ Vi vừa nuốt vừa khó xử nói: “Sur ty, muội nghĩ tạm thời ty đừng uống nước thì hơn, bởi vì... Kế tiếp cách nói còn khoa trương hơn một chút, à, chính là... có khoa trương một chút.”

Diệu Cốc tiếp tục bình tĩnh miêu tả sinh động như thật: “Cách nói thứ hai, chính là nghe nói trước kia không biết ty đã gặp qua Dạ Uyên thượng tiên thế nào mà thoáng nhìn liền ngày nhớ đêm mong, ái mộ không thôi. Từng bên bờ suối nước nóng đùa giỡn điện hạ không có kết quả, nhưng tà tâm không dứt, vẫn ý đồ tìm kiếm cơ hội mới! Kết quả đem qua đúng đêm trăng tròn, ty rút cuộc kiềm chế không được nội tâm mê mông tình yêu, vì thế... thừa dịp trăng mờ gió lớn xông vào tắm cung điện hạ, đó là thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, động tác ra tay cực kỳ kịch liệt, tuyệt đối cực kỳ vô sỉ, cực kỳ can rở, cực kỳ làm người ta giận sôi!

Dạ Uyên điện hạ dĩ nhiên là chống cự, nhưng vì ty đạt tới tuệ căn không đạo đức trong phương diện này, Dạ Uyên điện hạ hiển nhiên không phải là đối thủ của ty. À... cho nên điện hạ cuối cùng thập phần bất hạnh không thể may mắn thoát nạn, chỉ có thể rơi vào thảm cảnh trong sạch khó giữ... Theo miêu tả thuật lại, nàng ta vô cùng may mắn đứng dịp thấy hết toàn bộ, cảnh tượng quả thực rất thương tâm, nghe thấy mà rơi lệ, đương nhiên là thương tâm rơi lệ, dĩ nhiên không phải đối với sư ty, mà là đối Dạ Uyên điện hạ cực kỳ bị thâm bị thương... Nhắc tới lời đồn thứ ba, còn kinh thiên địa quỷ thần khiếp hơn, bọn họ nói...”

“Ngừng ngừng ngừng... Đừng, đừng nói nữa.” khuôn mặt Phát Dao không biết đã run lên mấy lần, cho dù lá gan của nàng có lớn, cũng không chịu nổi lời đồn “Kinh thiên địa quỷ thần khiếp” thứ ba.

Phát Dao hóp mạnh một ngụm trà lên đứng dậy, lập tức chạy đến bên giường luống cuống tay chân thu gom đồ đạc, nói: “Sư muội, giúp ty nói với Lưu Diên một tiếng, ty đi trước, cứ nói... Đúng đúng rồi, cứ nói đại tướng lão đột nhiên có quan trọng hơn phản phó ty đi làm, việc cấp bách, ty phải lập tức đi, sư ty cảm tạ muội trước!”

Diệu Cốc chưa bao giờ gặp qua sư ty luống cuống như thế, xem ra lần này là thật rồi, vội vàng đến cạnh nàng nói: “Sur ty nói giỡn à? Sinh thân Thiên đế sắp tới, ty lại muốn đi trước hai ngày không từ giả, ty muốn cho chúng tiên cùng Thiên đế nghĩ gì? Bọn họ nói không chừng còn tưởng rằng ty tự cao tự đại, không để bọn họ vào mắt...”

Nói xong, Diệu Cốc đột nhiên mở mắt to, lấp bắp nói, “Sur ty à, ty... Hay là ty thật sự đem Dạ Uyên điện hạ...” Thấy mặt sư ty càng thêm đen, nàng thức thời ngậm miệng.

“Hà? Sur ty...” Từ Vi cũng ngạc nhiên đứng tại chỗ, trầm nghĩ, không thể nào, vậy chẳng phải lỗi của nàng càng lớn sao? Sớm biết thế lúc ấy nói gì nàng cũng phải đem sư ty trở về a! Thối sách thối sách!

Phát Dao hung tợn nhìn các nàng, nói nhỏ nhẹ: “Mấy đứa nói cái gì? Lặp lại lần nữa cho sư ty nghe!”

“Sur ty, Muội tuyệt đối tin không có khả năng như lời đồn ngoài điện...” Diệu Cốc lập tức cười sửa miệng, trước hết trấn an sư ty mới là tốt nhất, bằng không nếu sư ty thật sự bỏ trốn mất dạng, nàng biết trả lời sư phụ thế nào!” Muội biết rõ xưa nay sư ty mặc dù có thất thường, tất nhiên cũng có chừng mực, chúng muội tuyệt đối tin tưởng tiên phẩm của sư ty! Cho nên sư ty càng không nên đi! Ty ngắm xem, nếu ty bỏ đi, chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi? Càng khiến người ta châm ngòi thổi gió, đến lúc đó bọn họ càng cảm thấy ty là có tật giật mình, vậy là ty hết đường chối cãi!”

Từ Vi lập tức phối hợp liên tục gạt đầu, “Đúng vậy đúng vậy, Diệu Cốc sư tỷ nói đúng, sư tỷ trăm ngàn lần đừng vào thời khắc mấu chốt này mà đi, nếu không danh đạo tặc hải hoa này... coi như vĩnh viễn không tây đi được! Sư tỷ cả đời trăm yêu trừ ma, nghiêm khắc ràng buộc, giữ mình trong sạch, phẩm hạnh cao thượng, người Linh Tiêu cung chúng ta dĩ nhiên là hiểu, nhưng những người khác ở không biết hiểu a... Sư tỷ đừng xúc động, nhất định phải chứng minh chính mình trong sạch mới được!”

Phát Dao liếc mắt các nàng, lập tức khôi phục bộ dạng trầm tư rồi mở miệng: “Hai đứa không phải là muốn khuyên tỷ ở lại sao? Bất quá... nói cũng có vài phần đạo lý, nếu tỷ đi thì tội danh này là thật rồi. Tỷ thừa nhận tỷ không nhớ rõ lắm, quả thật có khả năng... mạo phạm ngài ấy, nhưng tỷ cũng có nỗi khổ khó nói...” Nàng khẽ cắn đầu ngón tay, cố nhớ lại, “Ta hẳn cũng không có làm chuyện quá phận, ngoại trừ...”

Nói thực ra trong đầu nàng có một ít đoạn trí nhớ hoàn toàn là không trọn vẹn, nàng chỉ nhớ rõ nàng xuất hiện ở bờ hồ, sau đó... Sau đó hoàn toàn không nhớ ra... Nàng lắc đầu, hẳn là không có đem ngài ấy làm thế nào chứ? Hay... thật sự làm ngài ấy? Phát Dao khẽ cắn môi hồng, đầu mày nhíu chặt, xong rồi xong rồi, nay mới tí tuổi đầu mà đã khiến khí tiết tuổi già khó giữ được, sớm nói Thiên cung không thể đến mà!

“Đừng rồi,” Diệu Cốc vội vàng tiếp tục trấn an nàng, “Sư tỷ chắc cũng sẽ không làm gì quá đáng, hơn nữa Dạ Uyên điện hạ tu vi cao như thế, nếu sư tỷ... muội nói là nếu, nếu sư tỷ quả thật có hành động quá đáng, Dạ Uyên điện hạ sao lại chỉ không khống chế được tỷ? Sư tỷ thấy muội nói nói đúng không?”

Phát Dao rốt cục ngừng động tác thu dọn, nàng trầm ngâm rồi gạt đầu nói: “Sư muội nói thế cũng có lý...” Diệu Cốc nói rất đúng, mặc dù nàng có hành động gì quá đáng thì Dạ Uyên thượng tiên phải đã sớm ngăn nàng lại, cho nên dù nàng có làm thế thật, hẳn là “chưa đạt được” chứ?

Phát Dao ảo não, sao lại quên mất hôm qua là mười lăm? Nếu không nhớ rõ thì thật nực cười, nhưng cố tình lần này hình ảnh trong đầu lại không được đầy đủ, làm cho nàng thực không biết làm sao, không biết làm sao a!

“Ừ đúng vậy, huống hồ hôm qua lúc chúng muội đi đón sư tỷ, thần sắc Dạ Uyên điện hạ vẫn như thường, không chút hờn giận, giống như không có phát sinh chuyện gì, sư tỷ cứ yên tâm!” Từ Vi tiếp lời.

“Thật sao?” Phát Dao nhìn chằm chằm Từ Vi hỏi.

“Thật mà.” Từ Vi thề thốt.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Oan Gia Ngõ Hẹp

Ban đầu Phát Dao đã hạ quyết tâm ở lại Dao Tâm điện, dù thế nào cũng không đi, bắt đắc dĩ những người khác đều vì thọ thần* của Thiên đế mà bận rộn không thôi, ngay cả bóng một thị nữ còn không có, Từ Vi và Diệu Cốc cũng không biết đi đâu. Đã qua ngày, bụng nàng thật là đói không được, dù bất cứ giá nào cũng dày mặt ra khỏi Dao Tâm điện.

thọ thần*: lễ mừng thọ

Phát Dao vừa đi vừa tự an ủi, không phải chỉ gặp người sao, có gì đâu? Lại nói thoát được mừng một cũng khó tránh ngày mười lăm, mai là ngày mừng thọ của Thiên đế nàng phải đến dự, nếu chờ đến lúc đó nhận được ánh mắt khác thường mọi người, không bằng trước tiên thích ứng cho tốt. Huống hồ... cùng lắm chỉ có thị nữ Uyên Tố điện biết việc này, những người khác chưa chắc đã biết.

Nghĩ vậy nhưng Phát Dao vẫn quyết định đi đường nhỏ vòng qua thiện thực phòng**, nào ngờ mới vừa đi đến chỗ rẽ, thỉnh linh nhìn thấy phía trước có vài nữ tử mặc đồ thị nữ đi thành một đoàn khe khẽ nói chuyện, nàng vội vàng dừng bước, núp sau bức tường.

thiện thực phòng**: phòng chuẩn bị, sắp xếp thức ăn

Chính cái gọi là một lần sảy chân để hận nghìn đời a, quả thực vẫn là có tật giật mình! Phát Dao phiền muộn nghĩ, bên tai phút chốc truyền đến giọng các nàng.

“Đừng rồi, các cô nghe nói chưa? Chuyện Phát Dao các chủ đùa giỡn chúng ta Dạ Uyên điện hạ?” Một thị nữ có gương mặt thanh tú ra vẻ thần bí hạ giọng hỏi.

Một thị nữ khác tuổi lớn hơn giống như khinh thường: “Đã sớm nghe nói, người mới biết à? Nay toàn bộ Thiên cung ai mà không biết, ai mà không hiểu? Tin tức này tới người quá không nhanh nhạy rồi!”

“Gi! Nói thế đây sự là thật? Người cũng biết gần đây ta bị phạt dọn dẹp nhà xí, tin tức quả thật có chút lạc hậu! Có điều... nàng ta cũng quá lớn mật đi! Cư nhiên ngay cả Dạ Uyên thượng tiên cao cả của chúng ta mà còn dám công khai đùa giỡn?”

“Này thì tỉnh là gì đâu? Ta nghe nói căn bản không chỉ là đơn giản đùa giỡn đâu, đến cả trong sạch của điện hạ chúng ta đều... ời...” Trong giọng nói đều là tiếc hận vô hạn.

“Cái gì?” Một thanh âm cao quảng tám bắt ngờ vang lên, rõ ràng trong kích động còn có run run, “Ngay cả, ngay cả trong sạch của điện hạ chúng ta đều bị làm bẩn?”

Một giọng nữ khác như hơi khóc nói, “Các ngươi nghe ai nói? Ta nghe nói rõ ràng không nghiêm trọng như vậy đâu. Dạ Uyên điện hạ của chúng ta giữ mình trong sạch nhất toàn bộ tiên giới, là thượng tiên băng thanh ngọc khiết nhất, lại rơi vào thảm cảnh trong sạch khó giữ được, ta, ta thật không thể tiếp nhận...”

“Việc này ngươi không tiếp nhận cũng không được,” một giọng khác khẳng định: “Căn bản không có khả năng giả! Đây là chính mệnh đại hộ pháp Linh Tiêu cung nói!”

Khóe miệng Phát Dao không kim được run rẩy vài cái, nghiêng răng nghiêng lợi lắm lắm: “Luu Diên, thật giỏi quá...”

Nàng vòng qua góc khác, đi về hướng một con đường nhỏ, kết quả vô cùng bất hạnh đụng phải oan gia ngõ hẹp, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Phụng Khanh cùng vài thị nữ đi về phía này.

Nàng vừa quay đầu định đi, chợt nghe Phụng Khanh lạnh lùng nói: “Phát Dao, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Lúc này tâm tình Phát Dao rất tốt, hoàn toàn không rảnh quan tâm nàng ta, vì thế ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục đi, nào ngờ đột nhiên mấy cái rễ như rắn nước đồng thời đánh về phía nàng.

Phát Dao quay đầu lại nheo mắt phóng, toàn bộ rễ rơi xuống, máu đen bắn tung tóe, nàng mỉm cười nhìn Phụng Khanh nói: “Ngươi còn dám theo ta giỡn mặt, không sợ tự đem tảng đá đập chân mình sao? Ta khuyên Phụng Khanh cô nương nên trở về tu luyện cho tốt đi.”

“Ít khua môi múa mép cho ta! Ngươi là ai mà dám dụ dỗ Dạ Uyên điện hạ! Ngươi là tiện...” Phụng Khanh nói còn chưa nói xong, hai bên má đã bị hai đầu bàn tay đỏ tươi.

Phát Dao hí mắt cười tủm tỉm, phui phui tay: “Bỏ tóa khuyên ngươi nói chuyện nên khách khí một chút, hận của sư muội ta còn chưa tìm đến ngươi để đòi lại đâu, lần sau ngươi còn nói năng ngông cuồng, ta có thể cam đoan hai má như hoa như ngọc của ngươi, cả đời cũng không lau hết vết.”

“Hừ! Khẩu khí lớn!” Đột nhiên một bóng đen bay tới, mấy trăm con kim xà như tên rơi cung bàn chỉ một thoáng vây quanh Phát Dao, miệng đầy máu lao đầu cắn về phía nàng.

Còn không hỏi ra sao, đã lao vào bành vực? Phát Dao nhìn người mới tới, chắc chắn, đây là tác phong của Tây Hải bọn chúng? Nàng lập tức mở ra kết giới Đạm Nguyệt Sắc, ngăn cản hấn thành linh tấn công, “Hai người các ngươi đứng là như nhau, không cần nói cũng biết các hạ cũng là người Tây Hải?”

“Tùy tiện ngang ngược, ngươi là người phương nào?” Phụng Úc trầm giọng nhìn chằm chằm Phát Dao. Vừa rồi hấn nhìn thấy có người rat ay với muội muội, liền không hề nghĩ ngợi ra tay giúp, chính là không ngờ tới người trước mắt có pháp lực không kém, không chỉ có thể ngăn cản công kích kim xà của hấn, lại còn kiêu ngạo như thế!

“Úc ca ca, ca còn cùng ả nói nhảm làm gì, tiện nhân này ngang nhiên dám đánh muội! Ca nhẫn tâm nhìn muội muội tự dưng bị bắt nạt sao?”

Phụng Úc nhìn thấy dấu đỏ trên mặt tiểu muội nhà mình, trong lúc nhất thời đau lòng không thôi, ra tay càng ngày càng ngoan độc.

Úc ca ca? Mắt Phát Dao vừa động, vừa ra chiêu vừa nghĩ, hay hấn chính là Phụng Úc? Nàng đối với người này có chút hiểu biết, nghe nói hấn là người có tu vi cao nhất Tây Hải Long Tộc.

Long tộc nhất mạch của bọn họ là một chi xuất hiện sớm của Tiên tộc sau khi Thần tộc ngã xuống. Cùng Minh Hư tiên tộc, Bạch Hồ tiên tộc được xưng là tam đại tiên gia, mặc dù mấy năm đến không có làm gì lớn, nhưng nói vậy cũng nghĩa bọn họ có ý định bảo tồn thực lực có liên quan, nếu thật muốn luận về pháp lực, e là không thể khinh thường.

Phát Dao tuy rằng tiếp chiêu, nhưng chỉ thủ chứ không tấn công, thân thể nàng lúc này không nên gây chiến, nếu không chỉ làm tăng thêm thương thế, đến lúc đó nếu muốn hoàn toàn khôi phục thì càng mất nhiều thời gian.

Phụng Úc thấy nàng không ra tay, sắc mặt càng thêm u ám, xem ra tu vi của nàng không chỉ như thế, chẳng lẽ khinh thường hấn mới không muốn ra tay? Nghĩ vậy, trong lòng hấn càng tức giận thêm, Phụng Úc hấn mặc dù tu vi không tính đứng đầu, cũng không để người miệt thị, mặt nhất thời hiện lên một tia hung ác, từng chiêu đều công kích trực tiếp vào điểm yếu của nàng!

Đúng lúc này, bất ngờ ba luồng kim quang phóng tới, Phụng Úc phút chốc bị bắn ra ngoài vài thước, phi thân rơi xuống, nhất thời nôn ra một ngụm máu tươi.

Luu Diên xoắn tóc, cười tủm tỉm như thể vô tình đi tới: “Tiểu Phát Dao, ngươi không sao chứ? Ngươi xem đại hộ pháp quan tâm nhiều không, cảm ứng được ngươi có nguy hiểm lập tức tới đây cứu ngươi.”

Từ Vi vội vàng đến bên cạnh Phát Dao, quan sát kỹ nàng một lúc lâu, rốt cục mới yên lòng: “May mắn không sao, làm muội lo muốn chết! Nếu tổn thương miệng vết thương hôm qua của tỷ thì phiền rồi.”

Diệu Cốc oán trách: “Sao sư tỷ ra đây ? Sao sư tỷ không ở trong điện tĩnh dưỡng?”

“Nếu các muội để lại cho ta chút gì ăn, ta còn cần ra ngoài à?” Phát Dao có chút bất đắc dĩ nhìn các nàng.

Lúc Diệu Cốc mới nhớ tới, cười mĩa một chút: “Đây quả thật chúng muội không phải. Hôm nay chúng muội ra ngoài quá gấp, quên chuẩn bị chút gì đó cho sư tỷ ăn.”

“Ừ, không sao.” Phát Dao quay về phía Lư Diên, chậm rãi nói, “Lư Diên ngươi vừa mới nói quan tâm ta sao? Ta cảm thấy người nào đó bịa đặt rất nhiều lời nhảm nhí, chung quy là cảm thấy lương tâm bất an, ngươi thấy đúng không, hửm?”

Nàng đột nhiên đến trước mặt Lư Diên, mặt áp gần hai gò má của dung nhan điểm lệ. Lư Diên làm bộ vô tội chớp chớp mắt, cười nói: “Xem ngươi nói kia, đại hộ pháp ta xưa nay đều nói có căn cứ, bla bla, thay vì để trong lòng, việc thú vị dĩ nhiên là muốn mọi người cùng nhau chia sẻ chứ?”

“Cho nên ngươi liền chia sẻ với toàn bộ thiên cung?” Giọng nàng lạnh lùng, lộ ra từng cơn ớn lạnh

Lư Diên lập tức lắc đầu: “Dĩ nhiên là chưa chia sẻ hết, ngươi biết Thiên cung lớn như vậy, là nơi ta không thể ban hết huệ trạch***, cho nên chỉ có thể chia sẻ cùng lắm mấy lần thôi.”

huệ trạch***: lợi ích, ân huệ

“Phải không?” Phát Dao nhất thời cười nói, “Đại hộ pháp không biết à? Mấy nếp nhăn kiểu này thật sự rất kỳ diệu, chỉ thích ứng nghiệm trên người mà cả ngày vui vẻ phát huệ trạch không có chuyện để lo, như là... Đại hộ pháp ngươi vậy.”

“Ngươi, ngươi nha đầu kia...” Lư Diên ngón tay run rẩy, “Thật là càng ngày không biết lớn nhỏ...”

“Sư phụ, con nghĩ trước mắt nên xử lý tốt chuyện khác.” Diệu Cốc nhanh chân đến nhắc nhở, bằng không sư phụ sẽ không muốn dứt .

Ừ, quả thật có lý! Lư Diên gật đầu hỏi Phát Dao: “Vừa rồi... Là ai bắt nạt ngươi?” Lư Diên vừa quay đầu thì thấy Phượng Úc cùng Phượng Khanh đánh về phía Lư Diên, một Kim long thật lớn đỏ lửa từ trên bầu trời vọt tới Lư Diên.

“Chắc chắn, đã lâu không so chiêu cùng bọn hậu bối, ta hoạt động chút gân cốt đi.” Lư Diên cười khê đọc chú ngữ, Kim long đột nhiên cuồng bạo rống giận một tiếng, sau đó đổi phương hướng, cản trở lại Phượng Úc và Phượng Khanh. Hai người nhất thời quá sợ hãi, vội vàng phi thân lùi về sau mấy bước cùng phát lực đồng thời.

“Từ Vi, hôm qua là nha đầu đánh ngươi rơi xuống Địa tiên mê lâm hả?” Lư Diên nửa cười nửa không liếc nhìn hai người kia, rồi hỏi Từ Vi.

“Dạ, chính là nàng ta.”

“Tốt, ” lòng bàn tay Lư Diên xoay, Kim long lớn kia đột nhiên phá vỡ kết giới, giương nanh múa vuốt bay về chỗ Phượng Khanh, “Đại hộ pháp giúp ngươi trừ giận!”

“Đừng mà...” Phượng Khanh bị Kim long truy đuổi chặt vật khôn xiết, không ngừng trốn đông né tây, đang lúc không còn đối sách, thỉnh thoảng thấy phía xuất hiện bóng người vô cùng quen thuộc, nàng ta vội vàng chạy vào lòng, “Phụ thân, cứu con...”

“Làm sao vậy?” Tây Hải Long vương quá sợ hãi, lập tức chú ngữ, Kim long nháy mắt biến mất không còn bóng dáng.

Ông ta an ủi Phượng Khanh đang khóc nức nở trong lòng, sau đó vội vàng bước đến trước mặt Lư Diên, cười chấp tay nói: “Đại hộ pháp, đã lâu không gặp, không biết gần đây ngài khỏe không?”

Lư Diên cười đáp: “Rất khỏe, đa tạ Lão Long vương quan tâm, bất quá lệnh công tử cùng lệnh thiên kim đối với đệ tử Linh Tiêu cung chúng ta rất là bất mãn a!”

“Sao? Còn có chuyện này?” Tây Hải Long vương quay đầu, quát, “Hai nghịch tử các ngươi mau lại đây!”

“Cha, không phải lỗi chúng con, là bọn chúng ra tay đã thương người trước, cha xem trên mặt còn vết do vừa rồi Phát Dao đánh.” về mặt Phượng Khanh oan ức khóc kể.

Phượng Úc im lặng đứng một bên, thì ra bọn họ là người của Linh Tiêu cung, chả trách pháp lực cao thâm!

Mặt Tây Hải Long vương hiện lên sự đau lòng, ngoài miệng lại nói: “Làm càn! Ngươi không đắc tội người khác, người ta vô duyên vô cớ đánh ngươi sao?” Dứt lời lại quay đầu nói với Phát Dao, “Phát Dao các chủ, tiểu nữ tuổi nhỏ, không hiểu chuyện, đã hiểu được tội, thỉnh thoảng cảm a!”

“Tây Hải Long vương khách khí, tại hạ không dám nhận.” Phát Dao rất lễ nghĩa chấp tay đáp.

“Phát Dao, ngươi đem sự tình trải qua nói cho Lão long vương nghe một chút.” Lư Diên cười khanh khách, về mặt xinh đẹp rạng rỡ, ” Lão Long vương dĩ nhiên là người hiểu lý lẽ, không nói cũng biết Linh Tiêu cung chúng ta chưa bao giờ sinh sự từ việc không đâu, nhưng người không biết nội tình người thì nhất định không nghĩ thế, nói không chừng còn tưởng rằng Linh Tiêu cung chúng ta ý mình người đông thế mạnh, bắt nạt người Tây Hải. Lão Long

vuông, ngài nói ta nói đúng không?”

Tây Hải Long vương cười xấu hổ, liên tục nói: “Đúng thế, đúng thế!”

Phất Dao đem sự tình trải qua kể từ đầu tới đuôi một lượt, nghe xong sắc mặt Tây Hải Long vương biến đổi. “Thật là hai đứa nghịch tử, vô pháp vô thiên! Lập tức trở về đóng cửa suy nghĩ cho ta!”

“Cha...” Phượng Khanh không cam lòng dậm dậm chân.

“Sao nào? Còn chưa đủ mất mặt há?” Tây Hải Long vương cá giận nói.

Phượng Khanh cảm hận liếc nhìn bọn họ, lập tức phẩy tay áo bỏ đi. Thần sắc Phượng Úc phức tạp nhìn Phất Dao một lúc sau mặt bình tĩnh rồi đi.

“Đại hộ pháp, Phất Dao các chủ, quả là lão hủ quản giáo vô phương nên hai nghịch tử này mới vô pháp vô thiên như thế, mong các vị bao dung!” Tây Hải Long vương vẫn khách khí như cũ, nhưng bọn họ đã sớm nghe rằng Tây Hải Long vương xưa nay cực kỳ bao che khuyết điểm nên nữ nhân dưới gối(4) mới vô pháp vô thiên như thế, lúc này bất quá chỉ là chừa mặt mũi thôi.

nữ nhân dưới gối(4): con gái

Lưu Diên cười tươi sau đó ra vẻ nghiêm túc: “Đâu có, đâu có, lão Long vương khách khí! Chúng ta cũng có chỗ xử lý chưa thỏa. Phất Dao, còn không nhận lỗi với lão Long vương? Bất luận thế nào, đánh người là không đúng! Ta và các trưởng lão dạy ngươi bao nhiêu thứ, cho dù muốn đánh, cũng phải đánh người có tu vi không quá khác biệt mình mới thể hiện thực lực không giống bình thường của ngươi. Người ta là thiên kim của lão Long vương kém so với ngươi nhiều như thế, ngươi sao có thể tùy tiện động thủ? Nếu không biết chuyện còn tưởng rằng chúng ta ý mạnh hiếp yếu! Còn nữa, ngươi xem bản thân ngươi còn đang bị trọng thương, nếu pháp lực của ngươi còn đủ, lẽ đâu trùng hợp trong lúc nhất thời không phân nặng nhẹ, vô ý lấy tánh mạng Phượng Khanh tiểu thư người ta, ta xem ngươi lấy cái gì bồi thường cho lão Long vương!”

Diệu Cốc cùng Từ Vi ở một bên cười trộm không thôi, rào sáng đón tới, chỉ cây dâu mắng cây hòe là sở trường của Lưu Diên, Nếu nói tới điểm sáng của Phất Dao sự tỷ đó chính là chân truyền của Lưu Diên.

Lão Long vương nghe vậy, tức giận đến run rẩy, lại không thể nào phát tác, chỉ một thoáng mặt đỏ lên.

“Đại hộ pháp giáo huấn rất đúng, Phất Dao biết sai rồi.” Phất Dao lập tức phối hợp khiêm tốn cúi đầu.

“Ừ, biết sai là tốt rồi, ngươi cũng trở về đóng cửa suy nghĩ đi!” Lưu Diên khoát tay áo, lập tức tiến lên trước giống như thân thiết nâng lão Long vương, “Tiểu bối này, thật là khó quản chút, chúng ta cũng không thể vì việc nhỏ này mà tổn thương hòa khí. Đi, lão Long vương, chúng ta chơi cờ đi.”

“Đúng, đúng! Đại hộ pháp nói rất đúng!” Tây Hải Long vương khóc không ra nước mắt, bị Lưu Diên kéo đi.

Diệu Cốc và Từ Vi nhìn bóng dáng bọn họ đi xa mới cảm thán, Lưu Diên da mặt dày, âm hiểm nhất từ xưa đến nay, không người có thể sánh được!

Mình mới tra lại chữ Hán nên đã đổi tên anh của Phượng Khanh thành Phượng Úc thay cho tên Phượng Vực (trong convert) . Chữ Úc (鵲) nghĩa là tốt tươi, văn vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Giải Thích

Mới đó đã tới thọ yến của Thiên đế, trăm hoa đua nở, đàn sáo tung bừng. Trên đại điện, các Bách Hoa tiên tử thướt tha như những chú bướm phá kén, chậm chậm nhảy múa trong gió nhẹ, tư thái mềm mại tựa kinh hồng, tao nhã duyên dáng như du long, động tĩnh đều hoàn hảo, đẹp không sao tả xiết.

Thọ yến còn chưa bắt đầu, đã không thiếu Tiên nhân dự thánh, phẩm rượu đậm tiêu, rất vui vẻ.

Trong khi đó ở một góc đại điện, Phất Dao xấu hổ đối mặt với Tam công tử tuần dật đang cực kỳ bi thương, nàng vừa xoa tay vừa lắc đầu nói: “Tam công tử, không phải như thế, ngươi nghe ta giải thích đi...”

Trước đó, Tam công tử vừa nhìn thấy nàng đã sput sùi lên án, khiến các tiên hữu khác chú ý, nàng sợ tới mức lập tức kéo hắn sang một bên trấn an, sau một lúc lâu hắn vẫn hoàn toàn đắm chìm trong sự đau thương thống khổ, không thể tự thoát ra được, tựa như còn có triệu chứng càng lún càng sâu.

“Muội còn gì để giải thích?” Ánh mắt Tam công tử vô cùng ai oán phiền muộn nhìn hoa Mẫu Đơn, mãi mới cất tiếng mang theo chút thút thít, “Nay toàn bộ thiên cung đều truyền khắp, Phất Dao muội muội ngang nhiên công khai như thế, không, biết, đạo đức, chi, hết, thật thật là làm mất thể diện của ta,

muội, muội, muội muốn ta làm sao đây a...”

Phát Dao nghe vậy vô cùng sợ hãi, rõ ràng nàng mới là khóc không ra nước mắt, hơn ai hết nàng lại càng không biết nên làm thế nào? Việc này quả thực càng phát ra triển càng huyền diệu, đến giờ khắc này chỉ có thể dùng một câu để hình dung lòng của nàng, đó là chính là tư vị, rất mất hồn!

“Chuyện đó... Tam công tử, chuyện này thật sự là một hiểu lầm, kỳ thật...”

“Kỳ thật cái gì...” Tam công tử đột ngột từ cảm xúc đau buồn đi ra, ngẩng đầu cảm giận nhìn chằm chằm chất vấn nàng luôn miệng, “Phát Dao muội muội, muội sao có thể nhẫn tâm như thế? Tuyệt tình như thế? Muốn làm cho ta không quan tâm? Bản công tử tự hỏi từ sau khi muội thổ lộ tâm ý với ta, ta cũng chưa từng liếc mắt các tiên tử khác lấy một cái, đối với muội có thể nói là quyết một lòng toàn tâm toàn ý. Muội, muội có thể nào đối xử với ta như vậy? Phát Dao muội muội, muội cho rằng tìm ta sẽ không đau sao?”

Phát Dao càng thêm sợ hãi, đầu lắc như cái trống bỏi*, suy tư một lát sau đó quả đoán quyết định nếu nói đã nói đây, chỉ bằng thừa dịp cơ hội nói rõ ràng cho thỏa đáng!

“Ta không có, Tam công tử đừng hiểu lầm. Kỳ thật ta hiểu Tam công tử yêu ta sâu sắc nhất, đối với ta vô cùng tốt, nhưng năm đó nguoi cho rằng ta ái mộ nguoi đã lâu rồi thổ lộ nguoi đơn giản chỉ là hiểu lầm, không nên phát sinh. Năm đó ta chỉ đi tìm Huyền Túc trùng hợp gặp nguoi nên thuận đường trượng nghĩa tương trợ cứu nguoi, bức tranh đan thanh bút pháp thần kỳ cũng không phải do ta họa. Đó là sự muội Tử Vi của ta nhờ ta đưa cho Huyền Túc, người trong bức họa không phải là nguoi. Cho nên... nguoi đã... hiểu được?” Phát Dao vừa quan sát vẻ mặt Tam công tử vừa thử thăm dò.

“Ý muội là nói...” Tam công tử phút chốc không kích động, lẳng lặng nghe Phát Dao nói xong, ánh mắt nhìn hướng nơi khác, tựa như hoàn toàn lâm vào trầm tư.

Phát Dao nghĩ rốt cục hẳn đã suy nghĩ cẩn thận, trong lòng yên tâm thì Tam công tử bỗng dưng vô cùng đau lòng nhìn nàng, run rẩy chỉ tay vào nàng, kiểu phần nộ khó nói thành lời: “Phát Dao muội muội, là ta sai nhìn muội! Ta biết tuy rằng ta phong thần tuần dật, khí vũ hiên ngang, nhưng vẫn có chút chênh lệch với Dạ Uyên thượng tiên! Nếu muội thật sự nhất thời không cảm lòng được, trao tình cho hẳn, ta còn miễn cưỡng có thể lý giải, nhưng... Nhưng muội sao có thể bởi vậy mà phủ nhận hết tất cả quá khứ của chúng ta? Hành vi thiếu trách nhiệm này làm ta vô cùng đau đớn!”

“Không phải đâu, ta không có...” người vô cùng mạnh mẽ như Phát Dao còn tránh không khỏi ngẩn ngơ, hoàn toàn trọn mắt há hốc mồm.

Tam công tử đau lòng phát phát tay, tiếp tục nói: “Muội không cần giải thích nữa, được rồi, coi như ta nhìn sai nguoi! Về sau bản công tử không bao giờ xuất hiện trước mặt Phát Dao muội muội nữa, muội không cần cảm thấy khó xử, càng không cần nói tiếp lý do qua loa vớ vẩn với ta. Bất quá... xem như chúng ta đã từng mến nhau, ta chỉ muốn khuyên nhủ muội một chút, dưa xanh hái không ngọt, cho dù giờ phút này muội ái mộ Dạ Uyên thượng tiên, cũng không nên thể hiện rõ thế!”

“Muội cũng biết nay Thiên cung đã truyền khắp, tin rằng không lâu về sau toàn bộ tiên giới đều biết việc này, nếu Dạ Uyên điện hạ nguyện ý thu muội thì thôi, nếu hẳn không tính làm thế, vậy mặt mũi của muội làm sao ngược lên? Ta đã hết lời, Phát Dao muội muội hãy lo mà tự tìm xem con đường của mình phía trước rốt cuộc là ở đâu đi!” Tam công tử xem ra cực kỳ bình tĩnh, nói xong sau liền tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Phát Dao nhìn bóng dáng rời đi mà xúc động, không ngờ biết Tam công tử đã lâu, đến khi chân chính sắp chia tay mới có thể nói ra lời khuyên răn!

Con đường phía trước rốt cuộc ở đâu? Ánh mắt Phát Dao mông lung rơi vào trầm tư, nói đến tình thế trước mắt, cơ hồ ai ai ở Thiên cung đều nghĩ nàng đối Dạ Uyên thượng tiên tương tư thành cuồng, thêm nhũ dãi đã lâu, tội danh đã ngồi là nàng hết đường chối cãi. Cho nên xem ra biện pháp duy nhất chính là đợi sau khi thọ yến chấm dứt, vĩnh viễn không bước vào Thiên cung, nhất định phải hoàn toàn rời xa Dạ Uyên, mới có thể làm cho mọi người từ từ phai nhạt việc này.

Ừ, chỉ có cách này, mới là thượng sách a! Phát Dao hạ quyết tâm, vừa ngược lên, bước đi, liền thoáng nhìn bóng áo trắng thuần dưới tàng cây cây anh đào trước mặt, đón gió mà đứng, ông tay áo phấp phới, tóc đen như mực, ánh mắt như mây khói.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, im lặng đối mặt, trời đất như bất động trong tích tắc.

Tim Phát Dao khẽ run lên, cảm giác đau lòng không kịp phòng bị đột nhiên vươo vô số lên dây leo, nháy mắt lan tràn, khoảnh khắc đó nàng thậm chí còn có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Trên bầu trời dưới suối vàng, sư phụ luôn che chở cho con, kể cả hôm nay, hết thầy thế gian...

Nếu sau này phạm phải sai lầm lớn ngay cả sư phụ đều không thể bù đắp cho con, sư phụ vẫn sẽ bên con...

Đầu óc Phát Dao phút chốc trống rỗng, đầu mày nhú lại, vừa rồi trong đầu... Xẹt qua hình ảnh gì?

Nàng chợt phục hồi lại tinh thần, thấy đứng trước mặt đứng là Dạ Uyên thượng tiên, bả vai không tự giác run lên, cố gắng trấn định nở một nụ cười: “Dạ Uyên thượng tiên... Không biết hai ngày nay có tốt không?” Nàng đây chẳng phải là đem tảng đá tự đập chân mình sao? Có ai vô duyên vô cớ bị người ta mạo phạm lại ‘tốt’? Không phải vừa mới bị Tam công tử làm chấn động nên chưa bình tĩnh đó chứ! Phát Dao lập tức hối hận vô cùng.

Mắt Dạ Uyên như hồ nước thật sâu nhìn nàng, nàng nhất thời cảm thấy mồ hôi túa ra, khí huyết trào lên, dưới chân như tồn tại hư không, khiến nàng xúc động muốn bỏ trốn mất dạng!

Phát Dao chợt dạ thu mắt, vừa định mở miệng thì Dạ Uyên thân nhiên gật đầu hỏi: “Phát Dao các chủ đã khỏe chưa?”

“Đã đỡ rồi... không đáng ngại, đa tạ thượng tiên quan tâm.” Phát Dao thoáng trầm tư, cuối cùng quyết định nên giải thích một chút cho thỏa đáng. Người khác hiểu lầm thì thôi, nếu ngay cả Dạ Uyên thượng tiên cũng hiểu lầm nằng đối ngài ấy không biết phép tắc, ý đồ làm hoen ố sự trong sạch của ngài ấy vậy thì không biết ‘Tình’ như thế nào cho ‘Xứng đáng’.

“Dạ Uyên thượng tiên... Có một chuyện ta cần phải giải thích một chút, hôm trước ta đối với Dạ Uyên thượng tiên mạo phạm tuyệt đối chỉ là do vô tình. Vào đêm trăng tròn, bệnh cũ phát tác, thật là hổ thẹn, thật là hổ thẹn, mong thượng tiên thứ lỗi.”

Trong đầu chợt hiện lên hành vi hôm đó, mặt Phát Dao hơi ửng đỏ.

“Người không cần để trong lòng, ta sớm biết được.”

“Đa tạ thượng tiên đại nhân đại lượng.” Phát Dao cuối cùng mới an lòng một chút, thoáng suy nghĩ một lúc sau lại không yên tâm hỏi, “Việc đó... Ta không có cử chỉ gì quá đáng chứ?”

“Sao, ý Phát Dao các chủ là gì?” Ánh mắt Dạ Uyên ôn hòa như nước nhìn nằng.

Phát Dao cười một tiếng, lập tức hươ hươ hay tay đáp, “Ta là chỉ... tỷ như nói không để ý làm vào hư bình hoa của tấm cung, hay là làm vỡ vật yêu thích gì đó của thượng tiên...”

Dạ Uyên cười nhẹ: “Nếu là thứ yêu thích, để trong lòng sao có thể dễ dàng bị vỡ? Phát Dao Các chủ quá lo lắng rồi!”

Phát Dao lập tức liên tục gạt đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Dạ Uyên thượng tiên cảnh giới của ngài thật là cao, cả buổi nghe ta nói chuyện không chút đề bụng, khiến ta nhất thời hiểu ra triệt để, vô cùng khâm phục!” Tóm lại thời khắc mâu chốt, nói mấy lời khẩn thiết phụng họa tuyệt đối là đúng!

Trong mắt Dạ Uyên có chút ý cười thân thiện “Gần đây thân thể người có khỏe không? Trước đó ta có giao cho sư muội người đan dược, người có ăn chứ?”

“Nói đến đây phải cảm ơn điện hạ, đan dược hiện đang dùng, sau khi ăn vào vết thương tốt lên nhiều lắm, ngay cả công lực cũng khôi phục nhanh hơn.”

“Ừ, người tiếp tục dùng đi, đợi khi hết đan dược là công lực của người liền khôi phục. Mặt khác lúc này người chỉ nên dùng một phần nhỏ linh lực tu vi, nếu không sẽ dễ dàng làm tổn thương mình.”

“Dạ, cảm ơn thượng tiên nhắc nhở.”

Dạ Uyên thoáng tạm dừng, sau đó hỏi: “Mới rồi vị kia là Cửu vĩ hồ tộc Tam công tử, người quen biết hử?”

“Ừ, có thể cho là có quen biết.” Nàng vừa đáp lại, đầu óc vừa nhanh chóng suy nghĩ, xem tư thế Dạ Uyên thượng tiên, hình như là định cùng nằng đi bộ tới điện, đến lúc đó... Chẳng phải càng làm người ta phỏng đoán?

Phát Dao nhanh chóng dừng chân, nằng khẽ cười và chấp tay nói: “Thỉnh Dạ Uyên thượng tiên vào điện trước, sư muội ta còn ở Ngự hoa viên chờ ta, ta sẽ đến đó sau.”

“Ừ, người đi đi.” Hàng mi thật dài chợt khép, chỉ còn một cái bóng mờ nhạt.

“Thượng tiên đi thông thả.” Phát Dao nghe vậy lập tức như được đại xá nhanh chóng xoay người rời đi, để lại một bóng dáng trắng thuần đứng ngạo nghễ dưới tán cây anh đào.

Phát Dao, Diệu Cốc, Từ Vi vừa bước vào cửa chính, đại điện đang vô cùng náo nhiệt chỉ một thoáng lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đồng thời tập trung trên người nằng. Trong mắt có sự tìm tòi nghiên cứu, có khó hiểu, có kinh ngạc, có kinh khi, còn có những cái lắc đầu liên tục, Phát Dao thấy da đầu mình run lên, mí mắt giật giật.

“Phát Dao à, thiệt tình! Người xem người vừa đến mọi người lập tức liền nín thở trầm ngâm, ta đây còn chưa được hưởng thịnh tình như thế đâu!” Lưu Diên cười tươi rói.

Phát Dao liếc hửn một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Quá khen quá khen! Đây còn không phải nhờ phúc của đại hộ pháp phúc người sao?”

Từ Vi thấy thế, lập tức đến bên cạnh Phát Dao nhỏ giọng nói: “Sư tỷ, muội thấy chuyện này cũng không tất là chuyện xấu. Tỷ xem Phượng Khanh kia không có đến? Nàng ta giờ này mặt mũi đều có thể phun ra lửa, chúng ta đỡ phải để ý nàng ta cũng tốt!”

“Đúng vậy, Phát Dao sư tỷ cứ thả lỏng tâm tình đi, việc này chỉ là ngăn ngại thôi. Dù sao chuyện yêu ma mọi người còn lo ứng phó không nổi, qua thời gian tự nhiên sẽ quên đi.” Diệu Cốc cũng an ủi nói.

Phát Dao bắt đầu đi gạt đầu, nằng thầm nghĩ chờ thọ yến nhanh chóng chấm dứt, nằng sẽ lập tức biến mất sạch sẽ.

“Phát Dao, mấy nha đầu các người mau đến chỗ này ngồi đi.” Lão rùa thần tươi cười vội vàng vẫy tay.

Chương 26: Lần Thứ Ba Trêu Đùa

Phát Dao cười cười, cùng Diệu Cốc, Tử Vi đến bên cạnh chỗ lão rùa thần ngồi xuống, Lưu Diên đã sớm ngồi vào vị trí của mình phía bên trái.

Phát Dao bình tĩnh tự nhiên, cử chỉ khéo léo, sắc mặt Dạ Uyên thượng tiên thì vẫn như thường, điềm tĩnh. Ánh mắt mọi người dừng trên hai người họ đảo quanh hồi lâu cũng không nhìn ra manh mối gì, thiếu điều muốn bỏ qua một bên tìm tòi nghiên cứu, chỉ được một lúc, trong điện lại khôi phục ca múa mừng cảnh thái bình ban đầu, mọi người nâng cốc nói cười, rất náo nhiệt.

Lão rùa thần cười tủm tỉm chăm chú nhìn Phát Dao: “Phát Dao ngươi đừng quá để ý, cái gọi là tin đồn chỉ là sự tò mò, Tiên giới đã yên ổn quá lâu, vất vả lắm mới có chuyện thú vị, ngươi đừng trách mọi người!”

Phát Dao cảm kích nhìn ông, không ngờ vào thời điểm quan trọng, lão rùa thần có thể nghĩ như vậy, rất trọng nghĩa và đáng quý!

Lão rùa thần hoàn toàn tỏ vẻ hiểu rõ về vai Phát Dao, ghé vào tai nàng trấn an: “Ừ, chúng ta có giao tình gì chứ, ta tất nhiên là đứng về phía ngươi, bất quá nha... Thật ra ái mộ Dạ Uyên điện hạ cũng không có gì, nữ tử tiên giới thương thầm Dạ Uyên thượng tiên không ít, theo ta thấy trong đó... Chưa biết chừng còn có không ít đoạn tụ, dù sao Dạ Uyên thượng tiên không phải người bình thường, ngươi chỉ cần hơi kín đáo chút là được... Đó ngươi xem lần trước ngươi trêu đùa điện hạ không có kết quả, lần này trực tiếp làm liền một phát...”

Lão rùa thần cảm thấy từ này không được văn nhã cho lắm, vội hạ giọng nói, “... Ai, việc này truyền ra không tốt lắm, cho dù lão hủ muốn nói giúp ngươi, cũng không giúp được a, ngươi nói đúng không? Há?”

Nụ cười trên mặt Phát Dao nhất thời cứng ngắc, khóe miệng nhin không được run rẩy, đúng là chà vỡ thật mà! Quả thật một lần sảy chân để hận nghìn đời, tiền bối còn bắt nạt mình!

“Sư tỷ, tỷ đừng quên là tỷ không thể uống rượu nha.” Tử Vi quay đầu nói với thị nữ: “Rượu này mang xuống đi, làm phiền mang một bình Bách hoa tiên mật đến.”

“Dạ.” Thị nữ cúi người lui đi.

“Ừ, vẫn là Tử Vi sư muội suy nghĩ chu đáo, rượu là vạn vạn không thể dính, bằng không sư tỷ không cẩn thận uống phải rượu, so với đêm trăng tròn còn đáng sợ hơn!” Diệu Cốc rất đồng ý với Tử Vi.

“Ồ, ta biết rồi.” giờ phút này Phát Dao buồn bã, gật đầu đáp.

Tử Vi ghé vào tai Phát Dao nói: “Phát Dao sư tỷ, mới rồi Phụng Khanh còn hung dữ nhìn chăm chăm tỷ, giờ thì đột nhiên cười tươi rạng rỡ, chắc chắc, nhìn nàng ta cười thấy thế nào cũng thấy âm hiểm, không biết là đang chủ ý phá hoại gì. Muội xem ra, nàng sớm muộn cũng sẽ thành họa tiên, chờ coi đi!”

“Sư muội không cần để ý tới nàng ta, nàng ta ở Tây Hải, chúng ta ở Linh Tiêu cung, vốn là cực kỳ xa.” Phát Dao không để ý uống một ngụm Bách hoa tiên mật, quả nhiên ngọt ngào, uống ngon hơn rượu nhiều. Ừm, lúc đi nhất định phải xin Bách Hoa tiên tử cho một vò mang về.

Thiên đế đi vào chính điện, tiếng nhạc lập tức ngừng lại, mọi người đồng thanh cất “Chúc Thiên đế thọ cùng trời đất.”

Thiên đế uy nghiêm vung tay lên, cười đáp: “Chúng tiên gia cùng đến mừng thọ bản đế, bản đế rất vui, hôm nay mở tiệc chiêu đãi các vị là muốn thỏa sức uống rượu một phen, các vị sin cứ tự nhiên, không cần đa lễ! Các vị ngồi đi!”

Các tiên gia đều cười gật đầu phụ họa, tiếng đàn sáo lại vang lên, mọi người tiếp tục phẩm rượu đàm tiếu náo nhiệt.

Ước chừng sau hai khúc nhạc, Tây Hải Long vương đột nhiên đứng lên, chấp tay với Thiên đế cười nói, “Chuyết nữ *Phụng Khanh nghe nói đại thọ Thiên đế sắp tới, đặc biệt chuẩn bị một điệu múa, nói muốn ngày mừng thọ Thiên đế sẽ dâng lên, rất hân hạnh được Thiên đế đánh giá, ha ha ha ha...”

Chuyết nữ *: con gái vụng về

Tộc trưởng Cửu vĩ hồ tộc cũng lập tức đứng lên, cười nói: “Thiên đế, tiểu nữ cũng chuẩn bị một bức vẽ điệu múa, các vị nếu không chê, cũng bêu xấu!”

Trưởng lão Bồng lai bạch hồ vội đứng lên nói: “Thật đúng dịp, dù sao lễ mừng thọ quan trọng nhất là náo nhiệt, Thiên đế nếu không chê, không ngại nhân thuận nghe qua tiếng đàn Vân Xuyên của chúng ta chút, không phải lão hủ khoe khoang, tiếng đàn Vân Xuyên của chúng ta tuyệt đối xứng với câu ‘Tam Nhật Nhiều Lương**’, ha ha ha ha...”

Tam Nhật Nhiều Lương*: ba ngày vẫn vương

Thiên đế cười lớn một tiếng, liên tục gật đầu nói: “Hay hay hay, hồ tộc trưởng lão nói rất đúng, bản đế mặc kệ chuyện lục giới, mấy vạn năm không gặp các vị, không biết nay các tiên giới thế gia nhân tài xuất hiện lớp lớp a, ha ha ha ha... Tiên giới chúng ta đã lâu chưa náo nhiệt như vậy, rất tốt, các khanh từng người một mau bước ra đi.”

Từ Vi hạ giọng nói Phát Dao cùng Diệu Cốc nói: “Sur tỷ này, muội xem bọn họ rõ ràng là muốn thừa dịp này để Thiên đế cùng Dạ Uyên thượng tiên trông thấy mỹ nhân trong tộc mình. Nhìn trúng thì có thể gả cho Dạ Uyên điện hạ làm phi, đến lúc đó chỉ cần có Dạ Uyên điện hạ làm rể, còn sợ lục giới rung chuyển không đảm bảo nhà mình không bị liên lụy sao? Chắc chắn, bọn họ tính toán thật tốt!”

“Ừ, sur muội nói rất đúng! Ai, Tiên giới hiện giờ quả thật không lớn mạnh như trước, hơn nữa Yêu ma giới ngày càng thịnh, tác loạn không ngừng, lòng người hoang mang, bọn họ phải dự tính tình lý bên trong.” Diệu Cốc phân tích.

Phát Dao uống một ly Bách hoa tiên mật nhỏ, đưa mắt nhìn bóng dáng màu trắng thuần phía trước vẫn cứ vân đạm phong khinh, trong lòng âm thầm trầm tư, tam đại thế gia, ngài ấy sẽ lựa chọn ra sao?

Đến khi Phát Dao dời mắt xuống đại diện thì Phượng Khanh đã bắt đầu múa theo nhạc. Lụa mỏng màu tuyết trên người theo nàng nhẹ nhàng như chim yến múa, ngón tay như bạch ngọc uyển chuyển lưu luyến, tay áo tản hương pháp phối, khẽ động thì có vô số đóa hoa bay là tả, đôi mắt như muốn nói sự xấu hổ, dáng người là lướt tựa ngắm hoa trong sương mù, trắng rằm trong nước, mơ màng thanh tao tha thướt, đẹp không thể tả, chúng tiên nhìn ngắm liên tục gật đầu, khen không ngớt.

“Hay lắm, thiên kim của Tây Hải Long vương quả nhiên tài nghệ rất cao!” Thiên đế cười đến hiền lành khen

“Thiên đế quá khen, Phượng Khanh không dám nhận.” Phượng Khanh lập tức thẹn thùng nói, thuận tiện còn liếc mắt Dạ Uyên, đáng tiếc chàng vẫn bình tĩnh, chẳng thấy chút biểu hiện gì. Mặt Phượng Khanh hiện lên chút giận dỗi, rồi nhìn qua Phát Dao, khóe miệng nàng ta bỗng dưng hơi cong, chờ xem kịch vui đi! Lập tức nàng ta lui xuống như không có việc gì.

Tiếp theo chính là màn múa vẽ tranh Phi Thiên và tiếng đàn Vân Xuyên của Phượng Thiên, đều là kỹ kinh tứ tọa, làm chúng tiên gia liên tục gật đầu. Bên này Phát Dao vừa xem vừa ngáp liên tục, tuy biết vũ kỹ cầm nghệ của các nàng không tầm thường, nhưng nếu được chọn, quả thật chim trĩ thỏ hoang... mê hoặc nàng hơn!

Thật không thú vị, Phát Dao uống tiếp một ly Bách hoa tiên mật.

Nửa nén hương sau Từ Vi vô tình nhìn lại, mắt dừng trên mặt Phát Dao một lúc lâu, về mặt nghi ngờ nói: “Diệu Cốc sư tỷ, tỷ xem sắc mặt Phát Dao sư tỷ đỏ hồng, thoạt nhìn giống như uống rượu, kỳ quái!”

Diệu Cốc nghiên cứu đánh giá Phát Dao một phen, đột nhiên sợ hãi: “Không ổn không ổn, e là sư tỷ thật sự uống rượu!”

Từ Vi lập tức cầm Bách hoa tiên mật trên bàn Phát Dao, nhấp một ngụm nhỏ sau đó nhũn mảy, “Không có, hương vị đúng mà, hay là có người âm thầm dùng mê huyễn pháp che vị rượu?”

Thần sắc Diệu Cốc phức tạp nhìn Phượng Khanh, đáp: “Còn ai vào đây? Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Đúng là kẻ âm hiểm tiểu nhân! Đây chính là rượu ủ vạn năm, sư tỷ uống nhiều quá, chúng ta nhanh đưa tỷ ấy về tẩm cung, nếu không chốc nữa sư tỷ lúống cuống trước mặt nhiều người vậy thì...”

“Ừ, nói rất đúng! Phát Dao sư tỷ, Phát Dao sư tỷ...” Từ Vi vội vàng nhẹ giọng gọi Phát Dao, nhưng nàng vẫn một tay giữ đầu, hoàn toàn bất động nhìn thẳng, ánh mắt trống rỗng.

Từ Vi thấy nàng không lên tiếng, tay phải đưa qua kéo ống tay áo nàng, nhỏ giọng nói: “Sư tỷ, chúng ta về đi...”

Nào ngờ mắt Phát Dao đảo qua, nhìn chăm chăm thẳng vào nàng, nhất thời vô cùng yêu mỹ, Từ Vi sợ tới mức vội vàng lùi về thủ, hơi cười: “Chuyện kia... Sư tỷ muội chưa nói gì hết... Tỷ cứ tiếp tục xem, sư muội không quá nhả hứng của tỷ!”

Từ Vi lập tức quay sang, nói với Diệu Cốc nói: “Diệu Cốc sư tỷ, tỷ thấy đó, trẻ mất rồi!”

Diệu Cốc lập tức rùng mình, vô hạn thương xót nhìn Phát Dao, sư tỷ, không phải chúng ta muội không giúp tỷ mà là tỷ phát tác qu thần tốc, tỷ tự cầu nhiều phúc đi! Trăm ngàn lần đừng phát hỏa quá mức!

Đúng lúc cứu tế tai họa thì Phượng Khanh đột nhiên đứng lên thưa: “Thiên đế, Phượng Khanh nghe nói Linh Tiêu cung nhân tài mới xuất hiện lớp lớp, nhất là Phát Dao các chủ danh chân lục giới, uy chấn bát phương, nếu trăm yêu trừ ma không thành vấn đề thì cầm kỳ thư họa chắc hẳn rất giỏi. Đại thọ của Thiên đế là cơ hội đáng quý, không biết Phượng Khanh có thể may mắn được Phát Dao Các chủ tặng một điệu múa?”

Mọi người nghe vậy, đồng loạt nhìn Phát Dao. Đều nghe nói Linh Tiêu cung lấy trăm yêu trừ ma làm trọng, các đệ tử từ nhỏ được học các loại pháp thuật, nói tu vi có trình độ là điều hiển nhiên, nhưng... nói đến ca múa từ khúc, chỉ sợ... Ánh mắt mọi người hoài nghi dừng trên người Phát Dao.

Chỉ thấy Phát Dao cười kỳ lạ, ánh mắt yêu dị chậm rãi chuyển tới Phượng Khanh: “Ngươi là ai? Bằng ngươi cũng xứng?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Phượng Khanh thoáng chốc tức giận đến đỏ bừng, run run nói: “Ngươi... Cha xem nàng ta có quá vô lý không?”

Phát Dao chẳng thèm để ý tới, đưa mắt nhìn Dạ Uyên chăm chú, đi về phía chàng từng bước một, bên dưới nhất thời vang lên tiếng than sợ hãi, phỏng đoán rốt cuộc ý nàng muốn thế nào, hay là... muốn muốn trước công chúng đùa bỡn Dạ Uyên thượng tiên? Mắt chúng tiên gia đều lóe lên sự hung phấn tột độ, trong lòng sục sôi!

Từ Vi và Diệu Cốc nhìn nhau, hoảng sợ: “Sư tỷ đứng trước mặt Dạ Uyên điện hạ làm gì? Lần này... không giống như những lần uống say trước đó a.”

“Quả thật,” Diệu Cốc cũng nghi hoặc khó hiểu, “Nếu so việc sư tỷ từng làm, hơn phân nửa sư tỷ sẽ... trực tiếp tát cho Phượng Khanh mấy bạt tay mới đúng.”

Trong ấn tượng sau khi Phát Dao sư tỷ say rượu đều dị thường kỳ quái, nhớ có một lần sư tỷ say rượu đột nhiên chạy đến Tụ Thanh điện của tân đệ tử, đem mười mấy cái khóa trần yêu mở ra hết, buộc các tân đệ tử phải luyện phục yêu tâm pháp đối phó với yêu ma đối phát cuồng, làm bọn họ sợ tới mức chạy trốn khắp nơi.

Lần khác Linh Tiêu cũng có một tân đệ tử mới đến, chưa biết Phát Dao sau say rượu rất đáng sợ, thấy nàng ngồi một mình bên cạnh bàn chỉ có một bầu rượu, thoát nhìn rất cô độc, liền đi tới thân thiết hỏi một câu, sư tỷ, tỷ có sao không? Hôm sau mọi người tỉnh lại, liền nhìn thấy quần áo của đệ tử đáng thương bị tước hết treo trên cây, từ trên mặt đến thân mình bị vẽ chi chít rùa đen, từ đó về sau đệ tử này chỉ cần vừa thấy Phát Dao, giống như nhìn thấy quỷ sợ tới mức bỏ trốn mất dạng.

Diệu Cốc liên tục thở dài, “Ai, tư duy sư tỷ há có thể theo lẽ thường? Chúng ta cứ nên yên lặng xem xét, nếu tỷ ấy... thật sự làm quá, sư phụ tỷ dĩ nhiên sẽ không bằng quan đứng nhìn.” Các nàng thật sự lực bất tòng tâm!

Mọi người nín thở tập trung nhìn hai người họ, toàn bộ đại điện nhất thời lặng ngắt như tờ, chỉ thấy Phát Dao đến trước mặt Dạ Uyên phất chốc ôm lấy cổ của chàng, mũi nàng đưa gần cái cổ bạch ngọc của chàng ngửi một lát sau, mắt hấp háy một nụ cười tán tỉnh, thì thầm thứ âm thanh mà chỉ hai người họ nghe được: “Thứ hương vị của người cho dù có luân hồi nghìn nghìn vạn vạn thế, ta cũng có thể theo nó tìm được người.”

Nàng chậm rãi mở mắt, nhìn đôi mắt thâm thúy tối đen như mực của chàng, yêu mị trong mắt lưu chuyển, nhẹ giọng ní non gọi: “Sư phụ.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chạy Trối Chết

Lông mi Dạ Uyên run rẩy trước mặt nàng, khuôn mặt tuyệt mỹ lại không chút dao động, giống như đang đợi nàng mở miệng.

Ngón trỏ của nàng quấn một lọn tóc chàng, cánh môi ửng hồng chậm rãi dừng trên môi chàng, khẽ liếm mút hai cái, sau đó yên lặng nhìn chàng, âm thanh mềm mại ngọt ngào như có vô hạn mị hoặc vang bên vành tai, “Sư phụ sao không nói lời nào? Không nhận ra đồ nhi ư?”

Dạ Uyên nhìn thẳng mặt nàng, thần nhiên nói: “Dao nhi, đừng làm càn. Nhanh đi xuống đi.”

Nàng tiếp tục quấn lọn tóc trong tay, cười mị hoặc, không chút để ý nói: “Sư phụ biết không? Vì đã xâm nhập cốt tủy, khắc vào tâm huyết là nỗi đau đón trọn đời không cách nào phai nhạt, cho nên... Ta vĩnh viễn không quên được sư phụ.”

Thân thể chàng chợt run lên, con ngươi đen yên tĩnh nhất thời như bị nhiễm bởi một lớp sương mù dày đặc, không thấy đáy.

Đau thương trong mắt chàng chợt lóe rồi biến mất, môi nàng khẽ nhếch cười cợt, tay mềm chậm rãi xoa ngực chàng, giọng thoáng chốc càng trở nên nhẹ nhàng: “Chắc chắn, sư phụ cũng biết đau ư? Nếu ta nói ta hận ngươi, ngươi có hay không sẽ...”

Lưu Diên thấy tình thế không ổn, lập tức thân hình dịch chuyển, nháy mắt đến cạnh Phát Dao, lập tức thi pháp ấn đánh vào vai trái Phát Dao.

“Ngươi...” Phát Dao không kịp quay đầu, trong khoảnh khắc đã ngã vào lòng Lưu Diên.

Hai mắt Phát Dao khép chặt, bất tỉnh nhân sự, còn những người khác đều há miệng, ngây người ra như gà gỗ, hiển nhiên là chưa phục hồi tinh thần từ sự khiếp sợ mới nãy. Quả nhiên, là một người mạnh mẽ! Chắc chắn, trước mặt chúng tiên đều có không chỗ nào kiêng kỵ, nói vậy chuyện ngày trước nghe được nói không ngoa đâu, Phát Dao các chủ quả thật không giống hành vi phóng đảng bình thường nha! Xem ra, Dạ Uyên điện hạ trong sạch quả thật là...

Mọi người kiểm chế đáy lòng đang cuộn cuộn, bắt đầu vẽ ra toàn bộ sự tình chân tướng, họ vội vã mong chờ Thọ yến nhanh chấm dứt, chạy nhanh về miêu tả một phen cho các tiên hữu vắng mặt Thọ yến Thiên đế hôm nay để hiểu biết.

Tuy nhiên... điều đáng tiếc duy nhất là không biết mới rồi Phát Dao nói gì với Dạ Uyên thượng tiên, khuôn mặt ngài ấy xưa nay lạnh lùng bình tĩnh còn bị biến đổi, nói vậy trong đó tất có bí ẩn lớn a... Hay là... Mọi người đều hướng mắt về Phát Dao, tìm tòi nghiên cứu một lúc, sau đó có người bỗng nhiên ra vẻ tỉnh ngộ, kẻ thì nghi hoặc khó hiểu.

Nói tóm lại về mặt các tiên gia chính là lộ ra tia sáng kỳ dị, cực kỳ ngoạn mục.

Giờ phút này Lư Diên vừa đỡ Phát Dao đã ngất, vừa cúi đầu trước Dạ Uyên nhận lỗi: “Phát Dao không thể uống rượu, vừa rồi uống rượu thất lễ, hiểu được tội, thỉnh điện hạ đừng chấp nhất nài!”

Sau đó ngừng một chút, về mặt nghiêm túc nói tiếp: “Rượu say nói bậy, không phải là thật! Thỉnh điện hạ không cần để ở trong lòng mới tốt.”

Dạ Uyên đè nén mùi máu tươi phút chốc đã dâng lên đến cổ họng, thân nhiên đáp: “Không sao, ngươi đỡ nài lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Lư Diên khẽ thở dài một tiếng, mặt hơi nghiêm lại: “Dạ, điện hạ xin bảo trọng.”

Lập tức chấp tay với Thiên đế: “Đã quấy rầy nhĩ hứng thiết yến của Thiên đế, ta thay nha đầu kia hướng Thiên đế thỉnh tội.”

Thiên đế không hề là Thiên đế, bình tĩnh như thường, sắc mặt hòa ái nhìn người trong tay Lư Diên: “Vị này là Phát Dao các chủ à, không có gì đáng ngại chứ, nói như vậy là say rượu? Ngươi cứ đưa nài xuống nghỉ ngơi một lát, các vị tiên gia, chúng ta tiếp tục nâng cốc tâm tình! Ha ha ha ha...”

“Dạ!Dạ!Dạ!...” Các tiên gia đều cực kỳ thông thấu người, nếu Thiên đế đã muốn chuyện lớn hóa nhỏ, bọn họ dĩ nhiên là mắt nhắm mắt mở, lập tức đồng thanh phụ họa, đại diện nhanh chóng khôi phục bầu không khí náo nhiệt trước đó, ca múa mừng cảnh thái bình.

Lư Diên đưa Phát Dao về thẳng Dao Tâm điện, đặt lên giường, sắc mặt phức tạp nhìn nài ngủ an tường một lúc lâu, thì thảo lắm bầm, “Ai, nha đầu ngươi đó, lần này tác động đến thiên kiếp phát tác trên người hân, nếu ngươi còn trí nhớ, liệu có thật sự thấy thoải mái?”

Trong phòng không tiếng động, chỉ còn tiếng vọng lờ lờ hồi âm.

Trưa hôm sau.

Tâm điện rộng lớn yên tĩnh không một bóng người, trong không khí tràn ngập mùi hương thảo nhàn nhạt, thỉnh thoảng có tiếng ho khan rất nhỏ.

Gió nhẹ thổi qua, lụa trắng mỏng trước giường phấp phất chậm rãi, có bóng người đỏ như lửa chậm rãi đi tới giường, có thể thấy trên chiếc giường sau tấm lụa trắng có một nam tử tuấn dật cao ngất đang nửa nằm nửa ngồi.

“Dao nhi đâu?” Đập vào mắt là khuôn mặt mỹ kinh người, mắt như nước hồ sóng sánh, môi hồng hé mở.

“À, hai nha đầu Tử Vi và Diệu Cốc trông coi có mỗi một người mà cũng không xong, vừa ra ngoài một lát trở về là tìm không thấy bóng dáng nha đầu kia. Theo ta thấy thì nha đầu kia chắc chắn không còn mặt mũi gặp người, liền bỏ trốn mất dạng.”

Mặt Dạ Uyên hơi tái nhợt, nghe vậy chỉ nhẹ gật đầu.

“Ngươi không cần lo lắng, phong ấn ngục giới trên người nài làm diệt hồn kiếp giờ chỉ mới đến tầng thứ hai mà thôi, nhưng đọa thiên kiếp trên người ngươi đã đến tầng thứ năm, ngươi nên tự lo cho mình trước đi,” Lư Diên nhìn chàng, bùi ngùi thở dài: “Ngươi biết rõ nài trước đó là thần chí không rõ, nói sao có thể là thật được, để dẫn tới thiên kiếp lại phát tác, chẳng phải là tự làm ư?”

Khuôn mặt khôi ngô của Dạ Uyên như bạch ngọc hoàn mỹ có một tầng ánh sáng nhạt vẩn vơ, chàng hơi gật đầu sau đó ho nhẹ một tiếng, lạnh nhạt đáp: “Ta không sao.”

“Cái này mà gọi là không sao?” Lư Diên lờm lờm, về mặt chợt nghiêm lại: “Ngươi có biết ba hồn bảy vía của ngươi vốn là...”

Lư Diên nhất thời dừng lại, muốn nói lại thôi, đúng là oan nghiệt! Cuối cùng đành hóa thành một thở sâu nặng nề “Bước tiếp theo ngươi tính làm gì?”

“Mau chóng tìm được Tụ hồn châu, Tây Hải Long vương có một viên, còn thiếu bốn viên nữa là đủ.”

Lư Diên nheo mắt lại, ngón tay gõ nhịp nhịp khinh đập vào đầu, suy nghĩ: “Ta thấy không phải chuyện dễ, mấy vạn năm qua ngươi giày xéo lục giới mới tìm được năm viên thôi, hơn nữa tính cả viên trong tay Tây Hải Long vương, tổng cộng mới có sáu viên. Nay... Vẫn còn ba viên rơi xuống đâu không rõ, về phần viên trên tay ma đế Tử Phách trên tay... Chắc chắn hân không dễ dàng giao ra.”

Chàng trầm mặc một lát, nói hồ hững “Hân rất nhanh sẽ thức tỉnh.”

“Một khi hân thức tỉnh, các yêu ma pháp lực cao cường sẽ theo đó gây sóng gió, nếu Đọa tiên và khu hoang dã kia giúp Ngưu quỷ xà thần hợp nhất, vậy càng phiền toái,” Lư Diên nhíu mày nhìn Dạ Uyên, “Ngươi... vẫn không muốn tháo gỡ phong ấn của nài à?”

Mặt Dạ Uyên lóe qua sự nặng trĩu, “Không thể tháo gỡ.”

“Nhưng ta sợ...” Lư Diên hơi trầm tư, rồi không nói thêm gì nữa.

Dạ Uyên trầm mặc không nói.

“Ài, ta xem ngươi hạ phong ấn cũng quán không được bao lâu, nay diệt hồn kiếp của nàng phát tác thì thần chí rối loạn, tính tình quái đản, nhưng vẫn nhớ rõ ngươi như cũ, các ngươi sẽ không thể...”

“Không thể...” Dạ Uyên ngắt lời, nhưng không nói tiếp, “Việc cấp bách là mau chóng thu đủ Tụ hồn châu.”

Lưu Diên lại khẽ thờ dài một tiếng, “Các ngươi hà tất...” Chẳng đây phải là mắc nợ lẫn nhau?

Chàng vuốt ngực ho khan, nhìn ngoài cửa sổ, “Đám yêu ma tụ tập trước Thiên cung vẫn chưa lui à?”

“Dĩ nhiên là chạy trốn chết, hôm nay đến bất quá chỉ là một đám ô hợp,” Lưu Diên khẽ khép mắt, hóp nhẹ một ngum Bách hoa tiên lộ, rồi nhìn lên, khoe môi khẽ cong cười mỉa, “Lần này không một yêu ma tu vi cao thâm nào xuất hiện, chẳng qua là chúng đến dò đường.”

“Chìa khóa Ngục giới vẫn chưa rõ nơi nào?”

“Chưa, Huyền Túc, Thiên Tuyền đang cùng Nam Phóng đi tìm, nhưng Huyền Túc lại đột nhiên mất tích, ta lo lắng...” Trên dung nhan tuyệt sắc của Lưu Diên lộ vẻ buồn rầu.

“Tiếp tục tìm kiếm đi,” mắt Dạ Uyên như hồ sâu, “Phải nhanh chóng tìm được Dao nhi, Tử Phách sắp thức tỉnh, La Diêm cùng các yêu ma pháp lực cao thâm khác đối với phong ấn ngục giới như hồ rình mồi, không tìm được nàng, ta... không yên lòng.”

“Ta lệnh Tử Vi mau chóng đi tìm nàng, ngươi yên tâm đi.” Lưu Diên đứng dậy đến bên cạnh chàng, “Hay ta giúp ngươi đưa vào chân khí trợ ngươi vượt qua trọng kiếp này, nhưng hai trọng kiếp sau sợ là...” Lưu Diên lộ vẻ buồn bã, Thiên mệnh, không thể sửa!

“Số mệnh Càn Khôn, nửa điểm cũng không giúp người. Mặc dù ta trốn không ra, điều duy nhất ta không buông được...” Dạ Uyên nghiêng người, đẩy mắt hiện lên đau thương.

“Ta sẽ mau chóng tìm được nàng, ngươi không cần lo lắng!”

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Huyền Túc Mất Tích

Lần này tỉnh lại, Phát Dao quyết đoán làm việc mà nàng luôn am hiểu nhất, chính là bỏ trốn mất dạng.

Không phải nàng khiếp đảm, mà là nàng không biết nên làm thế nào đối mặt. Ngày ấy vừa tỉnh lại, đầu nàng vô cùng đau đớn. Nàng ngồi dậy, trong đầu hiện lên một hình ảnh mơ hồ, nàng giật mình không ngờ ngã lăn xuống dưới giường.

Đương nhiên nàng lấy tốc độ bình tĩnh bình sinh hiếm thấy, sau đó đứng lên lập tức chạy trốn chết.

Lần đầu tiên không cẩn thận đùa giỡn ngài ấy, có thể nói quả thật là nàng nhận sai người, đem thượng tiên trở thành yêu ma. Lần thứ hai mạo phạm, cũng thật là đêm trăng tròn, củ tật phát tác, có nỗi khổ bên trong. Nhưng ở thọ yến Thiên đế phát tác, chẳng lẽ giải thích là... say rượu loạn tính?

Máu chốt ở chỗ loạn tính thì thôi, nhưng vì sao không đúng lúc làm trước mắt bao người? Trước một đám chúng tiên có sức tưởng tượng cao thâm sôi sục làm thế có khác nào tự chui đầu vào rọ.

Tuy nói vốn không trông cậy bọn họ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nhưng nếu lại thêm mắm thêm muối... Phát Dao càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, nàng đứng dưới tán hoa đào nhú mây, đi tới đi lui thông thả mấy bước, mỗi bước đi đều dẫn đến một cái hố, không biết nên làm gì.

Trốn cũng không phải thượng sách! Phát Dao rầu rĩ, sau khi hít thở một trăm linh tám lần nàng rốt cục ngộ ra, sợ dĩ nàng rơi vào thảm cảnh bị thương hôm nay, xét đến cùng là do Dạ Uyên thượng tiên kia dung nhan quá mức sinh hương làm người ta mơ mộng! Tiên phẩm của nàng là hạng nhất, nhưng lúc phát tác bệnh cũ khó tránh khỏi định lực không đủ, kiềm chế không được, không chú ý nổi lên lòng xấu xa.

Nàng ngồi xồm xuống, khổ sở suy ngẫm thật lâu mới quyết định mở Huyền Thiên kính bị nàng phủ bụi mấy ngày nay.

Huyền Thiên kính bỗng xuất hiện khuôn mặt rất lo lắng của Tử Vi, “Sư tỷ cuối cùng đã hiện thân, làm chúng muội lo chết, muội tìm mấy ngày mà tìm không ra tỷ, tỷ đang ở đâu?”

Phát Dao cười mỉm “Tỷ đang ở Đông Hải, không sao, muội đừng lo.”

“Vây là tốt rồi, sư tỷ không cần để việc thọ yến Thiên đế trong lòng, các tiên gia đều thấu hiểu hành vi nhất thời luống cuống sau khi say rượu của tỷ, cũng không có gì quan trọng lắm.” Tử Vi trấn an.

Phát Dao im lặng không nói, nếu nàng tin vậy thì uống phí sống sáu ngàn năm rồi.

“Sư tỷ không biết, tỷ mới vừa đi không lâu, người trong Ma giới liền đến thẳng Thiên cung uy hiếp.”

“Có việc này?” Phát Dao kinh ngạc, nàng mới đi mấy ngày, lục giới lại náo nhiệt như thế!

Từ Vi nhíu mày nói: “Bất quá lần này người của chúng cũng không nhiều, đại hộ pháp ra tay hai ba cái là giải quyết gọn, tiếp theo sẽ rất khó nói, hơn nữa nghe nói... nguyên thân Từ Phách sắp thức tỉnh!”

“Ma đế Từ Phách?” mắt Phát Dao hơi nheo lại. Tuy rằng nàng chưa từng gặp Ma đế Từ Phách, nhưng Tà Mạc là hộ pháp của Ma đế, trước đó đột nhiên hiện thân ngoài Linh Tiêu cung nếu vì nàng mà đến, sau đó vì sao ở rừng rậm Địa tiên lại muốn giết nàng? Tuy rằng nàng đoán không ra nguyên do, nhưng trực giác mách bảo Ma đế và nàng mối liên quan rồi rằm gi trong đó.

Rốt cuộc là quan hệ như thế nào? Hay là... Trên người nàng có thứ gì rất quan trọng mà y muốn có? Phát Dao suy nghĩ.

“À, ” Mặt mũi Từ Vi nghiêm trọng tiếp “Thời buổi rối loạn, Huyền Túc sư huynh đang truy tìm chìa khóa ngục giới nhưng vùng phụ cận hoang dã lại đột nhiên mất tung tích.”

“Muội nói gì? Huyền Túc mất tích?” Phát Dao kinh ngạc “Mất tích ở vùng phụ cận khu Hoang dã sao?”

Bộ dạng Phát Dao trầm tư, Huyền Túc đang truy tìm chìa khóa ngục giới, nếu đột nhiên ở mất tích gần khu Hoang dã, hay là... Huyền Túc đã đi vào khu Hoang dã?

“Dạ, hình như là đại hộ pháp đang dùng Thánh Hư thuật tìm kiếm huynh ấy, còn Dạ Uyên thượng tiên hần...” Từ Vi che miệng lại, vẻ mặt ảo não.

Ai, sao tự nhiên nhắc đến?

Phát Dao không bỏ qua vẻ mặt kỳ quái của Từ Vi, hỏi: “Dạ Uyên thượng tiên? Ngài ấy thế nào?”

Từ Vi khẽ cắn môi, giọng khó xử nói nhỏ: “Đại hộ pháp nói... nay lục giới bất ổn, việc này không thể... nói thẳng ra.”

“Gi? Ngay cả sư tỷ cũng không thể nói sao?” Phát Dao nhìn nàng, nhíu mày hỏi.

Từ Vi không dám giấu diếm, vội vàng bấm báo chỉ tiết, “Sau khi sư tỷ đi, trong lúc vô tình muội nhìn thấy đại hộ pháp truyền linh lực cho Dạ Uyên thượng tiên.”

Phát Dao kinh ngạc, “Ngài ấy bị thương?” Với tu vi đó, có ai có thể làm người ấy bị thương?

“À... Hình như là bệnh cũ, bình thường những cao nhân có pháp lực tu vi như thế, phần lớn là tự mình độ, bất quá đại hộ pháp nói không đáng ngại, cái chính là đừng để lộ ra, tránh bị người có tâm biết, thừa cơ tác loạn.”

Phát Dao nghe vậy, đáy lòng phút chốc buông lỏng, gật đầu nói, “Vậy làm phiền sư muội báo với đại hộ pháp cùng các trưởng lão, nói giờ phút đi tìm Huyền Túc, nhắc bọn họ đừng lo.”

“Không được, sư tỷ.” Từ Vi vội vàng ngăn cản: “Đại hộ pháp nói muội sau khi tìm được tỷ, lập tức đưa tỷ hồi Linh Tiêu cung. Công lực trên người tỷ chưa khôi phục, hơn nữa nay lục giới nguy cơ tứ phía, ngay cả các đại thể gia đều lập tức hồi tài sản của bọn họ để phòng ngự yêu ma tùy thời có thể xâm nhập. Nếu tỷ không cẩn thận đụng tới yêu ma pháp lực cao thâm, hậu quả không tưởng nổi, sư tỷ nên về rồi mới quyết định.”

“Muội không cần lo lắng, công lực ta đã khôi phục gần hết, tìm được Huyền Túc tỷ lập tức trở về.”

“Nhưng mà sư tỷ...” Từ Vi muốn nói lại thôi, rừng Hoang dã đứng đầu ngũ cấm ở lục giới, bên trong yêu ma pháp lực cao thâm rất nhiều, há có thể tùy tiện đi vào? Lỡ sư tỷ xảy ra chuyện nàng làm sao ăn nói với đại hộ pháp và các trưởng lão?

Phát Dao thở dài, nghiêm mặt: “Từ Vi, muội biết tỷ tuyệt đối không thể để mặc Huyền Túc.”

Khi còn bé, một đứa trẻ tuần tú mặc áo gấm màu đen đến trước mặt nàng, nheo đôi mắt hoa đào, cười tủm tỉm nói: “Phát Dao sư muội, ta lớn hơn muội, về sau muội gọi ta là Huyền Túc sư huynh đi, từ nay về sau, sư muội ngoan ngoãn đi theo sư huynh, ta cam đoan cái tên đại hộ pháp đom đóm đáng không dám làm gì muội.”

Nàng đánh giá tên nhóc trên dưới một phen, rồi bỗng nhiên ngộ ra: “À, thì ra người chính là Huyền Túc sư đệ mà đại hộ pháp a, thất kính thất kính, đại hộ pháp nói ta sau này gọi người là Huyền Túc sư đệ. Người mới đến, về sau có gì không hiểu lúc nào cũng có thể đến thỉnh giáo sư tỷ, sư tỷ nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn*.”

tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn*: không biết thì không nói, biết thì sẽ nói hết

Huyền Túc nhất thời mở to hai mắt nhìn, tức giận: “Cái gì? Cái tên đại hộ pháp đom đóm đáng dám cho người gọi ta là sư đệ?”

Nàng gật đầu, cười rất thuần lương nói, “Sur đệ, có cái gì không đúng sao?”

Huyền Túc nghe vậy vô cùng giận dữ, lập tức xoay người chạy đi tìm Lưu Diên nói lý.

Chắc hẳn ai cũng đoán trước được kết cục, toàn bộ Linh Tiêu cung đều vang vọng tiếng kêu thê thảm của Huyền Túc cứ như mổ heo.

Lúc đó, nếu không chú ý thấy mắt Phát Dao chợt lóe ý cười rồi biến mất thì đôi mắt lưu ly của nàng tuyệt đối là thuần lương thật sự.

Ngày thứ hai, nàng mang theo một bình thuốc mỡ, khuôn mặt tươi cười dịu dàng xuất hiện trong phòng Huyền Túc: “Huyền Túc sư đệ ơi! Lần này sư tỷ đặc biệt tới thăm đệ, không biết đệ sao rồi?”

Huyền Túc giờ phút này tuy chỉ có thể nằm đơ trên giường, toàn thân đau đến không thể nhúc nhích, nhưng mặt vẫn mỉm cười.

“Sư muội lần này đến thăm ta, sư huynh cảm thấy rất an ủi, có điều...” Mặt hắn tươi cười chỉ một thoáng trở nên vô cùng gian tà, “Bất quá sư huynh cảm thấy giờ này tốt nhất muội nên đi tìm một chỗ trốn cho tốt đi, bởi vì sáng hôm nay huynh có tính toán, biết hôm nay muội sắp có vận xui lớn, sư muội không thể không phòng a!”

“Lời này là ý gì?” Nàng kinh ngạc bán tín bán nghi hỏi.

Vừa nói xong, có tiếng Lưu Diên rít gào thoáng chốc như ma âm xuyên qua lỗ tai vọng từ ngoài vào trong đại điện. “Phát Dao, ngươi lăn ra đây cho ta... Dám ăn vụng Tử Trọng Sơn tiên lộ của ta...”

Khoảnh khắc đó, hai người bốn mắt giao tiếp, trong không khí bắn ra lửa sét rầm rầm, sau giây phút trầm mặc, hai người có chung ý nghĩ: tốt lắm, tám lạng nửa cân!

Từ đó về sau, Huyền Túc thường cùng nàng cấu kết nhau làm việc xấu, việc nhân đức không ai nhường ai làm toàn bộ Linh Tiêu cung gà bay chó sủa truy tìm nguyên nhân. Huyền Túc vì làm cho nàng gọi hắn một tiếng sư huynh, đối với nàng có thể nói là càng thêm sùng ái, hết mực cưng chiều, thường chịu đòn thay nàng, có món gì ngon nhất định nghĩ đến nàng đầu tiên. Nay hắn tung tích không rõ, nàng làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn!

Từ Vi trầm ngâm một lát sau hỏi, “Sư tỷ thật sự muốn vào khu hoang dã?”

“Ừ, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.”

Yêu Ma giới xưa nay kiêu căng ngạo mạn, nếu thật sự có được chìa khóa ngục giới, nhất định sẽ giống trống khua chiêng để mọi người đều biết. Thế nhưng lần này chìa khóa ngục cho tới bây giờ không có nửa điểm động tĩnh, mà Huyền Túc có tu vi cao đứng đầu Ngũ sắc các chủ lại tung tích không rõ, ngay cả Huyền Thiên kính cùng Thánh Hư thuật đều không thể dò thám ra, việc này rất kỳ quái, nhất định phải đi vào mới có thể dò xét đến cùng!

Từ Vi biết ngăn không được nàng, đành nói: “Nếu sư tỷ đã quyết ý, muội sẽ không khuyên tỷ nữa, bất quá một khi có việc, tỷ nhất định phải lập tức liên lạc chúng muội.”

“Ừ, sư muội yên tâm.”

“Vậy sư tỷ bảo trọng.”

Phát Dao ngự kiếm mà đi, xuất phát hướng về khu Hoang dã.

Đến chỗ khu Hoang dã giao với lục giới, chính là ngũ cấm đứng đầu lục giới, đối với nơi đây lục giới xưa nay giữ kín như bưng.

Nghe nói bên trong khu Hoang dã có yêu ma quỷ quái cực kỳ hung ác cùng viên cổ thần thú của lục giới, tùy tiện thả ra một con đều đủ gây loạn lục giới.

Bất quá đó chỉ là truyền thuyết, ngoại giới có rất ít người đi vào khu Hoang dã.

Phát Dao cúi đầu sờ miếng ngọc trên cổ hơi lạnh, khuôn mặt tràn ngập sự lo âu.

Miếng ngọc này dùng Huyền Băng Linh Ngọc của Bắc Hải làm ra, nam một cái nữ một cái, thần kỳ nhất ở chỗ khi đối phương có nguy hiểm nó sẽ phát ra hơi lạnh, lạnh thấu đến tim, à lúc hai người cách xa nhau giảm dần khoảng cách thì nó sẽ cảm ứng, ấm dần lên.

Khi còn bé Huyền Túc cùng Phát Dao lần đầu tiên hợp lực lũng bắt yêu ma, hắn lo lắng lỡ khi tách ra, nàng chạm trán yêu ma pháp lực cao thâm sẽ gặp nguy hiểm, liền đem bảo vật đưa nàng, để dễ chiếu ứng lẫn nhau.

Bàn tay Phát Dao nắm chặt, nay hắn... Nàng cảm thấy lo lắng không yên, cảm thấy hơi mát trên cổ nhưng lại chậm rãi lui bước, miếng ngọc từ từ ấm lên.

Trong lòng nàng vui mừng, chẳng lẽ Huyền Túc ở gần đây?

Nàng đập trên thân kiếm cúi người nhìn, nơi này hẳn là Quy Vân Ma sơn?

Quy Vân Ma sơn được xem như sào huyệt lớn của yêu ma, cách khu hoang dã mấy dặm. Nếu nói Huyền Túc mất tích ở gần khu Hoang dã, liệu có phải

đã gặp yêu ma pháp lực cường đại, sau đó bị nhốt ở chỗ này?

Hơi trầm tư một lát sau đó quyết định hạ xuống xem xét trước rồi tính.

Kiểm tiên dưới chân vừa chuyển, nàng cúi người hạ xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tử Y Nam Tử (Thượng)

Mũi chân vừa chạm đất, Phát Dao liền thuận thế thu hồi Ngân Mặc kiếm.

Nàng nghi hoặc vừa đi vừa nhìn, nhưng không nhận thấy gì khác thường, mãi sau nửa nén hương, cách đó không xa có tiếng đánh nhau truyền đến tai.

Nàng căng thẳng, lập tức bay theo tiếng ồn, chỉ thấy hai bóng người giữa không trung đang đấu với nhau, một bóng tím một bóng đen, đều dùng kiếm, tốc độ cực nhanh, chỉ thấy ánh kiếm lóe loang loáng.

Phát Dao ôm cánh tay nhìn hai người trước mặt, nổi thất vọng không giấu nổi sự hứng chí.

Thất vọng là vì bên trong không có Huyền Túc, tuy nhiên nhìn thấy trên cổ người áo tím có miếng ngọc giống của nàng như đúc. Nói vậy miếng ngọc ám là vì lẽ đó. Làm thế nào hẳn có miếng Bắc Hải Huyền Băng giống của nàng như đúc? Theo như Huyền Túc nói với nàng, vật ấy vô cùng quý giá nên có rất ít, cho dù hẳn có, cũng không có khả năng sẽ hoàn toàn giống nhau.

Là Huyền Túc vô tình đánh rơi hay có nguyên nhân khác? Hẳn thật ra là loại người nào? Phát Dao nhìn hẳn trầm tư.

Bóng người áo tím chậm rãi đáp xuống, tên áo đen tùy tiện cười giả tạo nói: “Người đấu không lại ta, tội gì phải giãy dụa? Chỉ cần ngươi đưa tay chịu trời, ta nhất định cho ngươi một cái chết thoải mái, cam đoan sẽ không giống nhân giới đối đãi với ngươi, từng đao một cắt lấy máu lấy thịt rồi từ từ ăn hết nội tạng ngươi.”

Giọng này sao nghe quen dữ? Phát Dao tập trung nhìn, đúng là Hắc lâu ma!

Phát Dao trong lúc nhất thời nội tâm cuộn trào, xúc động ngàn vạn lần. Nàng rơi vào tình thế hôm nay, xem như nhờ hẳn ban tặng.

Xét đến cùng, đó là từ một mối đoạn tụ tình thâm dẫn đến thảm kịch, chỉ là tình thâm của thầy trò bọn hắn, còn thảm kịch lại vô cùng bất hạnh ứng nghiệm ở trên người nàng.

Nhưng Phát Dao cứ cảm thấy Hắc lâu ma đoạn tụ rất không được. Thật ra nàng không kỳ thị đoạn tụ, nhưng nếu hẳn có tuệ căn này, tốt xấu gì thì từ giờ đến chết cũng nên hiển thị khí phách bản thân. Ấy thế mà hẳn thù lớn chưa trả lại tham sống sợ chết, không đi tự tử ngược lại còn ăn thịt người uống máu vui vẻ, không thể nào nói nổi!

“Chỉ bằng ngươi sao?” Người áo tím giống như bị sỉ nhục rất lớn, cất giọng khinh thường.

“Hừ! Ngươi đã không cảm kích, ta phải khiến cho ngươi chân chính nếm thử mùi vị sống không bằng chết là như thế nào!” Bóng áo vừa động, mũi kiếm nhọn nhất thời lao vun vút về phía ngực người áo tím.

Một luồng sáng chói mắt xẹt qua hai người, sau tiếng nổ là tiếng “keng keng”, thanh trường kiếm nhất thời gãy thành hai đoạn, nặng nề rơi xuống đất.

Phát Dao mỉm cười chào hỏi, “Hắc lâu ma, bốn tọa cùng ngươi thật là có duyên nha. Bên ngoài vùng hoang vu đã ngoại cũng có thể gặp được!”

“Lại là ngươi!” Hắc lâu ma nhìn lại, thấy Phát Dao, trong lúc nhất thời máu nóng bốc lên.

Phát Dao nheo mắt cười: “Nghe khẩu khí ngươi giống như không muốn gặp bốn tọa a. Chắc chắn, ngươi quả thực đã thay đổi, trước kia không nên đuổi theo bốn tọa, giờ bốn tọa đang ngay trước mắt ngươi, ngươi lại làm bộ chán ghét cực điểm, thực không hiểu nổi tâm tư của yêu ma các ngươi a!”

“Hừ! Nếu lần trước ta bại bởi ngươi, tự nhiên sẽ không nhắc lại chuyện báo thù cho đồ nhi, chúng ta coi như thanh toán xong, mời ngươi tránh qua một bên, đừng làm chậm trễ chuyện tốt của bản ma!” Hắc lâu ma hung tợn nói.

Phát Dao tung người một cái nhảy đến một nhánh cỏ thụ ngồi xuống, hai chân du đưa, thờ dãi đáp, “Hắc lâu ma, ta rất hoài nghi ngươi vì tình cảm đoạn tụ với đồ nhi đã chết mà đã kích quá lớn, đến nỗi đầu óc có chút không bình thường.”

Sắc mặt Hắc lâu ma nháy mắt thay đổi, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ngươi, ngươi nói bậy!”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Phát Dao đưa tay gối lên ót, nửa nằm nghiêng, ”Linh Tiêu cung chúng ta đối với nhân ma thích gây chuyện thị phi luôn diệt cỏ tận gốc, lần trước ngươi đào tẩu lại không hề cam tâm đuổi theo ta ồ ào muốn báo thù rửa hận, ta thấy ngươi vì cái chết của đồ nhi mà đã kích quá lớn nên muốn tha cho ngươi một đường sống, ngươi lại ngang nhiên bắt đầu làm xằng làm bậy, ngươi nói ta lần này còn có thể buông tha ngươi sao?”

Nàng lại nhìn người áo tím: “Ê này, ngươi không sao chứ?”

“Ngươi nói ta sao?” người áo tím nhìn nàng, tươi cười rạng rỡ nói, “Tạm thời không chết được, ngươi nhanh chóng đem hắc giải quyết, ta dĩ nhiên sẽ tốt thôi.”

Phát Dao lúc này mới nhìn rõ bộ dạng của hắn, cặp lông mày lười mác vô cùng đậm, hai mắt sáng rỡ mà trong suốt, mũi thẳng hoàn hảo, khoe môi khi giương lên có lúm đồng tiền ẩn hiện, lúc cười thì như lòng người trong suốt thuần khiết, vừa ngây thơ như trẻ nhỏ, rất đơn thuần.

Phát Dao thầm nghĩ, lại một nam tử phong thần tuấn lãng! Nói gần đây gặp được người đẹp quả không ít, ngay cả phía trước gặp Tà Mạc và Đọa tiên đứng đầu của Đọa tiên mê lâm, dung mạo đều không tầm thường.

Hắc lâu ma sau khi đánh giá nàng một lúc lâu, bỗng dừng cười mỉa mai: “Bản ma có làm xằng làm bậy cũng so với Phát Dao các chủ, ngang nhiên công khai nổi sắc tâm, làm chuyện xấu với Dạ Uyên thượng tiên tiên giới các ngươi, ta có thể hơn sao?”

Nụ cười của Phát Dao cứng ngắc, con ót lạnh xộc lên sống lưng nàng “Ngươi... Nghe ai nói?” Hay là... toàn bộ lục giới đều biết việc này?

Về mặt Hắc lâu ma khinh bỉ, cười nhạo nói: “Lục giới đều biết việc này, ngươi cần gì giấu giếm?”

Quả nhiên, truyền khắp lục giới ! Phát Dao cảm thấy sấm sét giữa trời quang, bả vai không ngừng run rẩy, không được, nàng phải bình tĩnh, phải bình tĩnh!

“Không ngờ tiên giới các ngươi cũng có người vô sỉ hạ lưu, dơ bẩn không chịu nổi, ngay cả Ma giới chúng ta còn không bằng, dựa vào cái gì tự cho là thanh cao!”

Phát Dao khôi phục tinh thần, khề nheo mắt, Ngân mặc kiếm đột nhiên hiện ra trong bàn tay, nàng cố gắng cười hiền lành, “Nếu các hạ thấy ta chương mất, bồn tọa cũng lười cùng ngươi hàn huyên.”

Bàn tay này vừa động, vừa muốn ra lực, đã bị Hắc lâu ma lớn tiếng quát, “Khoan đã.”

Phát Dao hướng về phía hắn, “Hay các hạ còn có di ngôn gì? Nói đi, tuy rằng ta trong mắt các hạ chẳng thuần lương gì, nhưng bồn tọa quyết định khoan hồng độ lượng không chấp nhặt ngươi.”

Sắc mặt Hắc lâu ma thay đổi, giống như đang cân nhắc điều gì, đột nhiên biến hóa nhanh chóng, thành Dạ Uyên giống như đức phật chốc xuất hiện trước mắt.

Phát Dao kinh ngạc nhìn hắn, có chút khó hiểu: “Ngươi... Đây là ý gì?”

Hắc lâu ma cười quyến rũ, phong tư yếu điệu từ tốn đi về phía nàng: “Phát Dao Các chủ chẳng phải thèm nhỏ dãi mỹ mạo Dạ Uyên thượng tiên sao? Ngươi cảm thấy bộ dáng này của tại hạ được chứ?”

Giọng điệu mềm mại vừa thốt ra làm Phát Dao cả kinh toàn thân không ngừng nổi da gà, bả vai không tự giác run lên.

Đồng thời trong lòng trào dâng bị thương vô hạn, nàng trong lòng người lục giới đường đường Linh Tiêu cung Phát Dao các chủ làm yêu ma nghe tin đã sợ mất mặt, giờ biến thành tham mộ sắc đẹp, gấp sắc nổi lòng tham vô sỉ dâm ma. Chuyện này nói hai ba câu là có thể hết chưa xót trong đó?

Cảm thấy rất mất mát, rất mất mát, sau khi thu hồi sự thương cảm tự oán, Phát Dao bắt buộc mình nhìn vào kẻ trước mắt.

Quả thật khuôn mặt không có khác biệt, nhưng hoàn toàn khác về mặt cảm giác. Quả nhiên là sau khi thật sự gặp qua, mới biết lời lão rùa thần nói ngày trước không hề giả, người đó có đôi mắt sâu đậm nước xanh không đáy, tiên phong đạo cốt độc nhất vô nhị, khí chất tao nhã lạnh nhạt mà không bức bách, quả thực không phải là người yêu ma có thể tùy tiện giả vờ!

Liếc mắt một cái liền biết.

Phát Dao trong lòng thờ dài, làm thiên địa biến sắc, làm nhật nguyệt xúc động, cũng chỉ có người đó mới xứng.

Yêu nghiệt trước mắt này thật làm ngửa mặt nàng!

Khoe môi Phát Dao hơi cong lên, thờ dài một tiếng: “Xem ra bồn tọa trong lòng ngươi quả thật xấu xa không chịu nổi, ngươi cảm thấy ta sẽ vì ngươi hóa trang thành Dạ Uyên thượng tiên mà bỏ qua cho ngươi?”

Hắc lâu ma nhất thời do dự, dường như ở nghiên cứu thật giả trong đó. Nếu nàng dám như thế ngang nhiên lộ liễu làm chuyện xấu với Dạ Uyên thượng tiên có địa vị vô cùng tôn quý ở tiên giới, dù sao cũng đều cảm thấy tương tự thành cuồng, thế cho nên mới trong lúc nhất thời không cảm lòng được, tâm sinh tà niệm.

Hắn nhìn Phát Dao một lát, đột nhiên dụi giọng nói: “Nếu Phát Dao các chủ lần này không giết ta, ta có thể vĩnh viễn biến thành bộ dáng Dạ Uyên hầu hạ bên cạnh ngươi, giao dịch này thế nào? Nha?”

Phát Dao thừa nhận tuy rằng nàng đã cả ngày chưa ăn cơm, nhưng vẫn bị cái âm thanh vô cùng mất hồn ” Nha ” của hắn làm bụng nàng cuộn cuộn không dứt. Nàng che mặt,

khóe môi run rẩy. Xem ra việc sắc dụ này quả nhiên không phải ai tùy tiện cũng có thể làm, không lưu ý có khả năng làm người bị dụ kích động.

Nàng bỗng dừng nhớ tới nhân giới không phải có câu phú quý bất năng dâm, bần hàn bất năng di, uy vũ bất năng khuất * sao? Hiển nhiên, Hắc lâu ma cuối cùng bị “Này vũ” làm “khuất phục”, lại còn rất nhu nhược “khuất phục” thành nàng thiếp!

*giàu sang không bị tiền bạc cám dỗ, nghèo khổ không thay đổi, vũ lực không bị khuất phục.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tử Y Nam Tử (Hạ)

Rừng Quy Vân Ma Sơn lặng ngắt như tờ, không khí vô cùng quỷ dị.

Gã áo tím đột nhiên vỗ tay vài cái, con người đen nhìn về Phát Dao, cười lớn thành tiếng “Chắc chắn, xem ra thanh danh ngươi lan thật xa, chỉ bằng hãy thu nàng thiếp này đi, tuy là hàng phòng theo, nhưng tốt xấu dung mạo cũng không tệ a!”

Sau đó quay sang Hắc lâu ma: “Bất quá ta thấy nàng thiếp này tốt nhất đừng mở miệng, vừa nói thì khí chất và hàm dưỡng liền cách xa vạn dặm, có câu nói gì nhỉ... À, đúng, về cộp lại giống chó, khiến người ta chán ghét.”

“Ngươi...” Hắc lâu ma nhất thời khó thở, giận dữ trừng gã, ánh mắt uất hận giống như muốn đem gã ra băm thây vạn đoạn.

Mắt gã áo tím rất thuần khiết: “Ngươi từng ta làm gì? Ta là vì tốt cho ngươi, lời ta khuyên tuyệt đối là phát ra từ lương tâm, nhật nguyệt chứng giám.”

Phát Dao nhảy khỏi cây, nhìn gã áo tím, miệng như cười như không, “Các hạ thật là thiện lương, bất quá so với lời khuyên răn của ngươi, tại hạ nghĩ cứ trực tiếp đem ngươi giao cho hắn ăn sống nuốt tươi thì càng bớt việc, ngươi cảm thấy thế nào?”

Gã áo tím bỗng mở to mắt, vẻ mặt có chút vô tội cười mỉm: “Ngươi coi như ta chưa nói gì hết.”

Coi như ngươi thức thời! Phát Dao quay lại nhìn Hắc lâu ma, giọng có chút tiếc hận, “Vậy phải để các hạ thất vọng rồi, bốn tọa còn chưa đến nỗi bị sắc làm mất hồn như vậy.” Trường kiếm trong tay nháy mắt phóng tới, nàng đọc chú ngữ, hàng vạn bóng kiếm cùng lúc bắn thẳng đến thân thể Hắc lâu ma.

Hắc lâu ma sớm đã bị nàng không chế không thể nhúc nhích, nháy mắt Ngân Mặc kiếm đâm vào, ngay cả tiếng kêu thảm thiết chưa kịp phát ra đã biến mất trong trời đất, trên mặt đất chỉ còn lại một vùng máu màu đen.

Phát Dao thu hồi Ngân Mặc kiếm, ánh mắt dừng trên người gã áo tím đánh giá, cuối cùng mắt dừng trên miếng ngọc đeo trên cổ gã, “Nếu ta đã giúp các hạ đem phiền toái giải quyết, thỉnh các hạ thuận tiện giúp bốn tọa giải đáp một chút nghi hoặc trong lòng.”

“Xin cứ nói.” Ánh mắt gã trong suốt cũng rơi xuống người Phát Dao, miệng tươi cười.

Phát Dao đi thẳng vào vấn đề, “Miếng ngọc trên cổ ngươi là từ đâu mà có?”

Từ y nam tử cúi đầu sờ miếng ngọc, có chút kinh ngạc nhìn nàng, “Ngươi nói cái này?”

“Ừ.”

“Ta đã có lâu rồi.”

“Ngươi không gạt ta?” Phát Dao chăm chú nhìn gã, giống như đang nghiền ngẫm thật giả trong đó.

“Ta có cần phải lừa ngươi sao?” Sắc mặt hắn rất vô tội nhìn nàng, đôi con ngươi đen tinh thuần không một tia tạp chất, lúm đồng tiền nơi khóe miệng ẩn hiện, mang chút ý cười, thoạt nhìn có pha vài phần giống bộ dáng công tử.

Lẽ nào chỉ là trùng hợp? Phát Dao trầm tư thâm nghĩ, mặc kệ, phải mau chóng đến khu Hoang dã thôi.

“Được rồi, bốn tọa có việc quan trọng, thỉnh các hạ bảo trọng.” Phát Dao nói xong, liền xoay người rời đi.

“Chậm đã.” Bóng gã chợt lóe lên, nháy mắt đã hiện ra trước mặt nàng.

Phát Dao biến sắc, nhanh nhẹn rat ay không chế cổ gã, mảy hơi nhú: “Người muốn cản đường bốn tọa?”

Gã áo tím lập tức giờ hai tay áo, sắc mặt oan ức nhìn nàng, “Người hiểu lầm rồi, ta chỉ là muốn cảm ơn người mà thôi.”

“Các hạ không cần khách khí,” Tim Phát Dao chợt buông lỏng, buông tay trên cổ gã, đôi mắt thông minh nhìn thẳng mắt gã, giống như phải nhìn thấu gã: “Hơi thở của người tuy không phải Yêu ma, nhưng cũng không phải khí tinh thuần của Tiên giới. Nói trắng ra, người rốt cuộc là thân thánh phượng nào giờ bốn tọa không thêm đêm xia tới. Nếu không phải đến đây do miếng ngọc, bốn tọa hà tất ra tay cứu người, chính người tự giải quyết cho tốt đi.” Nói xong liền bước đi.

“Chẳng lẽ người không muốn tiến vào khu Hoang dã?”

Phát Dao chấn động, lập tức dừng bước quay đầu, theo dõi đôi mắt tinh thuần của gã, trầm giọng “Người làm sao biết ta muốn vào khu Hoang dã? Người là ai?”

“A, nói thế nói là ta đoán đúng rồi!” Ánh mắt gã đã sáng lại càng thêm rạng rỡ, đặc ý dào dạt nói, “Quy Vân Ma Sơn cách khu Hoang dã quá gần, người tiên giới như người đi ngang đây lại vội vàng rời đi, cho nên ta đoán người hơn phân nửa hướng về khu Hoang dã mà đến, ta lợi hại không?”

Phát Dao nửa cười nửa không: “Các hạ nhưng thật ra chỉ là phỏng đoán thôi.” Tuy phỏng đoán nhưng có dụng tâm kín đáo hay không thì chưa biết.

Gã hoàn toàn lơ đãng, tiếp tục cười khanh khách: “Người có cách tiến vào khu Hoang dã chỉ sao? Người hẳn biết khu Hoang dã không phải ai tùy tiện cũng có thể đi vào?”

Tim Phát Dao đập mạnh, gã này nói đúng, xem ra gần đây đầu óc quả nhiên dần ổn, sao lại đem vấn đề khó giải quyết này quăng sau đầu chứ.

Nghe nói gần khu Hoang dã có một cửa vào, nhưng bị một thân phận dị thường thần bí từ thời viễn cổ, gọi là Thi Tu cử đầu thư cưu* trông coi. Trừ phi triệu hồi nó mở cửa, nếu không căn bản không có đường vào. Các trưởng lão Linh Tiêu cũng tất nhiên là đều biết cách triệu hồi Thi Tu nhưng nếu hỏi bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ ngăn cản nàng đi vào.

*: Con chim cưu, một loại bồ câu. Ở đây Thi Tu là một loài chim chín đầu hung ác, tham ăn.

Phát Dao yên lặng đánh giá gã, trong lòng tính toán, người trước mắt này thật sự có thể giúp nàng? Nhưng gã này vô duyên vô cớ xuất hiện đúng lúc, lại có miếng ngọc giống hệt của Huyền Túc, cảm thấy việc này hơi kỳ quái, phải đề phòng.

Nàng còn đang do dự chưa quyết đã nghe thấy tiếng cười trong trẻo của gã lại vang lên, “Ta không phải loại người vô ơn à nha. Người đã cứu ta một mạng, ta dĩ nhiên sẽ tin ân báo đáp người, lần giúp người trả lại ân tình. Hơn nữa... người ngoại trừ tin tưởng ta, còn biện pháp khác sao?”

Phát Dao nhìn gã, ý tứ bốn cọt phút chốc nhích lên đôi mắt, “Có chứ. Ta còn có thể uy hiếp nói muốn giết các hạ. Bức các hạ phải nói ra biện pháp để đi vào, thực ra ta tư lự cách này ôn hòa hơn rất nhiều.”

Gã kia nghe xong, mắt xẹt qua sự sợ hãi, thân mình hơi run run. “Người, người tiên giới các người sao lại tàn bạonhư thế?”

Phát Dao cười rất thuần lương, khiêm tốn đáp: “Các hạ quá khen, không dám không dám.”

Giọng gã có chút đậm đậm đáng yêu nói: “Vậy lỡ người có giết ta, chuyện người bàn tính chẳng phải là thất bại? Người cũng thấy đấy, ta ngay cả Hắc lâu ma đồ còn đánh không lại, người còn sợ ta đối với người có âm mưu quỷ kế gì?”

Phát Dao nhìn bộ dạng yếu đuối của gã, thoáng trầm tư một lát “Được rồi, ta tạm thời tin người. Tuy nhiên thiên hạ không có chuyện vô duyên vô cớ, người có yêu cầu gì, nói đi.”

Nhìn cái bộ dạng bịp bợm giốn cọt của gã kia, pháp lực cũng không hơn gì, xem gã dám làm thế nào. Dù sao việc cấp bách là Huyền Túc mất tích, bình đến tướng chặn, nước đến đất che**.

** : tùy cơ ứng biến, tới đâu hay tới đó

“Người cứ dẫn ta đi theo là đến nơi.”

“Đơn giản như vậy?” Phát Dao neho neho mắt, lập tức lông mày nhú lại, ôm long song chương nhìn về phía gã.

“Đơn giản? Ý của ta là người phải bảo vệ ta.” nam tử trừng mắt nhìn nàng, cực kỳ vô tội nói, “Người cũng biết khu Hoang dã phần đông là yêu ma, pháp lực ta rất thấp nhưng lại bị thương, nếu có chuyện gì nên làm thế nào chứ?”

Phát Dao nhìn gã một cách kỳ dị, “Biết thế, người còn đi vào làm gì?”

Gã lại tiếp tục đáp vô tội, “Ta muốn giúp người mà.”

Phát Dao liếc trắng mắt, cho nàng là con nít non nớt à? “Được rồi, ta mặc kệ người có mục đích gì, tóm lại bên trong hung hiểm vạn phần, chính ta còn không nhất định có thể toàn thân trở ra, cho nên người đi theo ta tất cũng không an toàn hẳn.”

Đôi mắt tinh thuần của gã lóe lên ý cười nồng đậm: “Không ngại, ta tin tưởng người.”

Đáy mắt Phát Dao nhất thời tối đi mấy phần, phải một lúc lâu mới nói, “Người đã nói thế, ta đây sẽ dùng hết khả năng ta có để bảo vệ người chu toàn.”

“Ừ.” Hai người sóng vai đi, gã đột nhiên cười tủm tỉm “Người về sau gọi ta là Thương Mạch đi, vừa này ta nghe tên kia kêu người là Phát Dao các chủ, ta gọi người là Dao Dao ha?”

Phát Dao rùng mình, nổi da gà toàn thân, “Người... cứ gọi ta là Phát Dao đi.”

“Nhưng ta cảm thấy Dao Dao có vẻ dễ nghe mà.”

“Ta hoàn toàn không cảm thấy dễ nghe.”

“Đó là do năng lực đánh giá của người không giống bình thường, người không biết là Phát Dao nghe qua rất giống ‘Rịt thuốc’*** sao? Nhiều điếm xấu a...” Hắn thấp giọng lặp lại mấy câu sau, vừa lòng gật gật đầu nói, “Ừm, vẫn là Dao Dao dễ nghe hơn...”

***: Băng bó vết thương bằng thuốc

Rịt thuốc cái đầu người! Khóe miệng Phát Dao run rẩy. Nàng dừng bước không thể nhìn được nữa nhìn gã, rất muốn đánh mấy cái cho tan cái ý niệm này trong đầu gã.

Nàng thoáng suy nghĩ một lát, cười mỉa nói: “Nếu ta gọi các hạ là Mạch Mạch, người cũng cảm thấy dễ nghe sao? Khẳng định là rất khó tiếp...”

Còn chưa nói xong, gã này bỗng ngạc nhiên mừng rỡ: “Ý, tên này quả là không tệ! Sao trước kia ta không nghĩ tới!”

Phát Dao còn chưa kịp phát biểu cảm tưởng, gã lập tức lấy giọng điệu như ban ơn bình tĩnh đáp trả: “Được rồi, Dao Dao, ta cho phép người về sau gọi ta bằng tên này!”

Thân mình Phát Dao nhìn không được run lên, ngay cả cái kiêu xưng hô trời đánh như thế mà cũng vui vẻ chấp nhận, ai mới có năng lực đánh giá không bình thường, có thiên lý sáng tỏ, nhật nguyệt chứng giám nha!

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Khu Hoang Dã

Dọc đường đi, Phát Dao rất hối hận vì đã mang theo gánh nặng.

Nói gã là gánh nặng, quả thật không quá đáng. Chỉ ngăn ngừn vài dặm đường, chốc thì gã than miệng vết thương đau, chốc thì kêu đói bụng, chốc thì nói khát nước, đủ chuyện linh tinh đáp ứng không xuê, làm nhảm hết chuyện này đến khác không ngớt.

“Các hạ nếu khát nước thật thì ỉt nói lại đi.” Phát Dao rốt cục nhìn không được nheo mắt lại.

“Dao Dao người có điều không biết, nếu không nói lời nào phân tán sự chú ý, ta lại càng muốn uống nước.”

“Vậy người cứ đi uống nước của người đi.” Phát Dao đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Sắc mặt gã càng thêm vô tội, “Nhưng mà nơi này không có nước.”

Tầm mắt Phát Dao hướng về một chỗ cách đó không xa, “Người không thấy bên kia chính là con sông nhỏ sao?”

“Vừa này Hắc lâu ma làm ta bị thương trên bụng chỉ cần xoay người liền đụng tới miệng vết thương, đau dữ lắm.” Bộ dạng gã tủi thân, lông mi cong dài run lên, đôi con ngươi tinh thuần lập tức phủ một tầng hơi nước, tựa như trong nháy mắt sẽ rơi xuống ngay.

Quả là nhặt phải một đại phiền toái! Phát Dao thờ dãi “Người chờ đi.”

Nếu không phải vì tiến vào khu Hoang dã, nàng cần gì phải nhẫn nại mấy chuyện nhảm này thà đổi lại biện pháp đùa bỡn còn hơn.

Một lát sau, nàng bùng nước về, nhìn gã chậm rãi uống nước, ngồi dưới đất sẫm soi đánh giá gã.

“Ngươi rốt cuộc là người phương nào?” Hơi thở không ra tà, không ra tiên cũng chẳng ra ma, nhìn không thấu nổi gã này.

“Ta chính là ta thôi.” Thương Mạch uống nước xong tinh thần sảng khoái, lau lau môi, cười nói.

“Ngươi không nói thì quên đi, vốn đã dự đoán được ngươi sẽ không nói lời thật.” Phát Dao thấy gã lại bắt đầu vòng vèo liền không truy vấn nữa, từ tay áo lấy ra một trái đại, bắt đầu ăn.

“Ngươi ăn gì đó? Cho ta nếm thử với.” Thương Mạch thấy nàng ăn ngon lành, yết hầu nhìn không được trượt xuống, liếm đôi môi đỏ thắm, nhìn nàng thèm thuồng.

Phát Dao ngừng động tác cắn nuốt, quơ quơ đào tiên trong tay, nhú mày hỏi: “Ngươi nói cái này hả? Đáng tiếc chỉ còn lại có một trái cuối cùng.”

Gã tỏ vẻ rất rộng rãi, “Ta không ngại.”

“Nhưng ta đề ý.” Phát Dao liếc gã, tiếp tục cắn.

“Dao Dao, ta đã sắp chết đói, ngươi không thể phát thiện tâm được sao?” Giọng điệu thật giống Vũ Đằng khi làm nũng, Phát Dao nhìn không được hơi run lên, nôi hết cả gai ốc.

“Ngươi nếu chịu làm nhanh chút, chúng ta đã sớm đến khu Hoang dã rồi, ngươi có tình muốn ở trong này đòi hỏi, ngươi còn đồ lỗi cho ai?”

Gã nói tội nghiệp: “Nhưng ta đói bụng, Dao Dao ngươi biết khu Hoang dã hung hiểm dị thường, pháp lực ta vốn không cao, nếu đến lúc đói đến mức ngay cả chạy trốn cũng không có sức vậy thì nhất định phải chết.”

Phát Dao lườm gã, hoài nghi: “Ngươi thật sự đói bụng? Không phải gạt ta chứ?” Nói thực ra, nàng cảm thấy gã này cố ý đùa giỡn nàng, tuy rằng không biết là có ý đồ gì.

“Ừ, hoàn toàn chính xác, tuyệt không nói quá.” Gã vỗ vỗ bụng, gật đầu như già tòi.

Phát Dao cắn miếng đào cuối cùng, đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, nhìn gã, “Vậy ngươi ở đây chờ, ta đi bắt hai con chim trĩ về, nhớ nhóm lửa sẵn.”

“Ừ, nhanh chút nha.” Gã nhiệt tình vẫy vẫy tay, nhìn nàng đi xa, đôi đồng tử trong vắt lóe qua một chút sâu thẳm. Gã nằm dài trên cỏ, bên môi hé nụ cười có chút biến hoá kỳ lạ, Phát Dao ư? Thật thú vị.

Đợi đến khi Phát Dao trở về, nhìn thấy Thương Mạch nằm ngủ trên cỏ vô cùng ngon lành, nàng không khỏi trầm mặt xuống, ánh mắt hơi nheo lại. Nàng ở bên ngoài giúp gã kiếm ăn, còn gã lại vui vẻ mắc kẹt trong này, ngay cả lửa cũng không nhóm!

Không thể kiên nhẫn được nữa, nàng thoáng trầm tư, mắt bỗng lóe một tia sáng, có! Ngón trỏ phải của nàng búng trên đầu hai con chim trĩ, sau đó buông tay ra, cười tủm tỉm nói, đi thôi!

Hai con chim trĩ tức khắc thoát khỏi tay nàng, hai chân đứng vững trên mặt đất, liền nhanh nhẩu chạy về phía Thương Mạch. Đến sát tai gã thì bất động, lắc lư thật mạnh rồi ngửa cổ, hùng dũng hiên ngang rống lên: “Quắc quắc quắc ...”

Thương Mạch lập tức che lỗ tai, gật mình nhảy dựng lên.

Phát Dao rất vừa lòng hiệu quả trước mắt, nhớ năm đó nàng thường xuyên dùng chiêu này đối phó Huyền Túc và Lư Diên, đã qua nhiều năm, vẫn trăm lần chính xác như vậy.

Nhìn Thương Mạch vô cùng thảm hại, nàng ra vẻ kinh hãi “Ngươi không sao chứ? Vừa rồi không cẩn thận trượt tay, ai nghĩ tới đôi chim trĩ liền chạy ra, quấy rầy ngươi ngủ thật có lỗi quá.”

Thương Mạch ngược mắt nhìn nàng, cười có chút bí hiểm, “Không cẩn thận?”

“Ừ, hoàn toàn chính xác, tuyệt không nói quá.” Phát Dao sắc mặt thật sự thuần lương.

“À ” ánh mắt Thương Mạch vòng vòng trên người Phát Dao một lúc rồi phui phui bụi đất của mình, mắt khôi phục lại sự trong suốt, cười lấy lòng cười: “Thế lần sau Dao Dao phải cẩn thận chút, ta đói bụng, nhanh nướng đi.”

“Gi, đồ ăn ngay bên cạnh ngươi, tự ngươi ra tay đi.”

“Ta?” Thương Mạch chỉ chỉ cái mũi của mình, vô tội nói, “Ta không biết làm.”

“Không biết? Vậy xin hỏi trước kia các hạ làm thế nào mà đầy bụng?” Phát Dao nhú mày hỏi.

“Trước kia?” Tay gã vỗ vỗ cằm, nghiêng đầu suy ngẫm “Có người làm cho, nên ta không tự làm”

“Ừm, giờ không có người hầu hạ tôn giá, làm phiền người tự mình ra tay.” Phát Dao nằm xuống cỏ, đung đưa đầu chậm rãi đáp.

Gã suy tư một lát sau, cảm thấy có chút mới mẻ, liền gật đầu đáp ứng. “Nhu thế cũng tốt, vậy người dạy ta đi.”

“Ừ, rất tốt.” Phát Dao gật đầu đáp ứng.

Vì thế...

“Phải nhỏ lỏng... Bằng không làm sao nướng...”

“Chẳng lẽ người cũng không bỏ đi nội tạng...”

“Trò đi, coi chừng cháy...”

Cuối cùng... Phát Dao bắt đầu nhìn hai con chim trĩ khác hẳn nhau, một con gần như cháy không còn nhìn ra, một con da màu cam sáng bóng, chỉ nhìn thôi là ngón trở đã muốn động đậy. Hai con chim trĩ vốn không khác nhau, lại có kết cục không giống nhau, chỉ có thể nói tài nghệ của người nướng chúng nó cách biệt một trời một vực*.

*: nguyên văn là “mây bùn cách biệt”.

Khuôn mặt Thương Mạch tươi cười, nuốt nước miếng “Dao Dao, có thể đem con chim trĩ người nướng cho ta ăn không?”

“Nếu lát nữa người đi nhanh hơn, ta có thể cân nhắc, cân nhắc.” Phát Dao thành thạo đảo cây trúc có con chim trĩ ở trên.

Thương Mạch liên tục gật đầu, “Ừ, được.”

Hai người ăn xong, Thương Mạch thỏa mãn vỗ bụng.

“Ăn ngon thật nha, công phu nướng thịt Dao Dao quả là không chịu được.”

“Quen tay hay việc, về sau nếu người làm nhiều, tự nhiên cũng vậy.” Tài nghệ này đã luyện mấy ngàn năm, nếu không thuần thục, chẳng phải bị Huyền Túc cười cho chết.

Nói ra thì Huyền Túc nướng chim trĩ ngon hơn một chút... Nghĩ đến đây, trong lòng Phát Dao bỗng dưng đau xót. Không được, phải nhanh chóng đến khu Hoang dã.

“Nhanh xuất phát đi.” Phát Dao thúc giục.

“Ừ,” Thương Mạch vừa lòng dùng khăn lụa lau lau rồi đưa hai tay ra sau, đứng lên nhìn về phía nàng, “Ta và người ngự kiếm đi đi, như vậy sẽ nhanh hơn rất nhiều.”

“Ừ.” Tay phải Phát Dao duỗi ra, Ngân Mạc kiếm lập tức xuất hiện.

Nàng nhanh chóng nhảy lên mặt kiếm, vươn tay về phía gã, “Đi lên đi.”

Trước đó Phát Dao bận tâm tốc độ của gã, dĩ nhiên chậm lại. Giờ hai người ngự kiếm mà đi, quả thực nhanh hơn, chưa đến nửa canh giờ đã đến một nơi hoang vắng không có lấy một ngọn cỏ mà phi thân xuống.

“Đây là khu Hoang dã?” Phát Dao nhìn lướt qua, dưới chân bụi đất đều là một màu đen thối rữa, nồng nặc màu tanh hôi, bầu trời u ám, thường xuyên có tiếng kêu thê lương giống như từ chỗ sâu của địa ngục truyền đến.

“Chỉ là bên ngoài khu Hoang dã mà thôi,” Thương Mạch nhìn nàng, “Sợ rồi hả?”

“Ta nói sợ người sẽ tin sao?” Phát Dao lờm lờ.

Thương Mạch nở nụ cười, “Cũng đúng, Phát Dao các chủ Linh Tiêu cung cả đời trăm yêu trừ ma vô số, dĩ nhiên không sợ vào mắt, nhưng mà khu Hoang dã là ngũ cấm đứng đầu lục giới, chỉ sợ ngay cả trưởng lão các người cũng chưa tới đây, người thật sự không sợ?”

“Nếu thật sự e ngại, bản tọa đã không tới,” Khóe miệng Phát Dao hơi cong “Chúng ta làm sao đi vào?”

Thương Mạch nhìn nàng cười, đưa tay phải trắng thuần như vàng trắng, lấy đầu ngón tay trái về lên tay phải một câu thần chú, bên cạnh bỗng nhiên như có gió xoáy xẹt qua một bóng đen, một cô gái áo màu lục phút chốc xuất hiện trước mặt bọn họ, “Hai vị đại giá quang lâm, không từ xa tiếp đón a.”

Phát Dao đánh giá cô gái yếu đuối ngoại hình rất bình thường trước mắt, kinh ngạc nghĩ, nàng ta chính là Thi Tu cửu đầu thư cưu? Thật sự rất khó đem nàng và yêu ma cấm địa mà Tiên giới nghe thấy đều biến sắc là cùng một người.

Thi Tu chắc nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng nàng, nhìn Phát Dao nói: “Ta chính là Thi Tu, ngươi muốn ta hiện ra căn nguyên sao?” Nói xong thân hình nàng ta vừa động, một con chim cu cu chín đầu thật lớn nhanh chóng xuất hiện, chín cái đầu lâu cá sấu cực đại há miệng như cái bôn, đôi mắt hung dữ muốn xé nát mọi thứ, miệng nó là một bôn máu lớn với hai hàm răng sắc nhọn xấu xí, mình hồ đuôi rắn, chân ngựa móng chim ưng. Thân thể nó chỉ cần hơi di chuyển, mặt đất sẽ phát ra tiếng ầm ầm như núi lở đất sụp.

“Ngươi tin chưa?” Nó chậm rãi biến lại hình người.

Phát Dao cười mỉm, “Ừm, quả thực danh bất hư truyền, bất quá ta cảm thấy Thi Tu ngươi... có bộ dạng này đẹp hơn rất nhiều.”

“Ngươi rất thú vị, vẫn như trước kia.” Con người Thi Tu lạnh như băng chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, thoáng hơi dao động.

“Ngươi từng gặp ta?” Phát Dao khoanh tay nhìn nàng ta, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc. Yêu ma, La diêm, cả Thi Tu trước mắt đều giống như đã từng gặp qua nàng, nhưng chính mình lại không hề nhớ, đây rốt cuộc là vì sao?

Phát Dao trước kia lười suy nghĩ, bởi vì chuyện quá khứ có vẻ xa xôi. Nhưng vừa nghe Thi Tu, trong lòng nàng bỗng dưng dâng lên một cảm giác khác thường, cứ như lọt vào trong bí ẩn, chẳng lẽ nàng thật sự quên hết một phần trí nhớ rất quan trọng ư? Hay là...

“Ừ, thật lâu trước kia.”

Giọng điệu lạnh nhạt của Thi Tu kéo suy nghĩ của Phát Dao trở lại, vấn đề này tạm gác đó sau khi tìm được Huyền Túc phải hỏi đại trưởng lão cho rõ. Ánh mắt nàng vừa chuyển, nhất thời cười hi hi đáp lời Thi Tu: “Ngươi xem nếu chúng ta có duyên, vậy ngươi có thể cho biết có vị nào tên Huyền Túc của Tiên giới đi vào khu Hoang dã không?”

Thi Tu lắc lắc đầu, nghiêm mặt nói, “Việc này không thể phụng cáo, ta không thể tiết lộ danh tính của vị nào từng vào khu Hoang dã. Chúng ta trở lại chuyện chính, các ngươi muốn tiến vào khu Hoang dã sẽ dựa theo quy củ nơi này, để lại một vật mà ta chỉ định.”

Phát Dao nghĩ xem ra muốn từ nàng ta tìm hiểu tin tức là không có khả năng, cứ đi vào trước mới quyết định.

“Vật ngươi chỉ định? Đây là ý gì?” Phát Dao hỏi.

“Ừm, đem ta triệu hồi ra chỉ là qua cửa thứ nhất mà thôi, muốn qua cửa thứ hai, nhất định phải để lại vật ta chỉ định. Đương nhiên các ngươi có thể lựa chọn để lại hoặc không, nhưng không để lại kết cục hoặc là đánh bại ta, hoặc là chết, các ngươi tự mình lựa chọn đi.” Nét mặt nàng không chút thay đổi, ngữ điệu trầm thấp càng khiến người ta thêm rét run.

Vừa này nhìn thấy căn nguyên của nàng ta, ước chừng không dễ đối phó, nên bảo tồn khí lực, đối phó đám ngu quỷ xà thần bên trong đi. Phát Dao cười, “Chúng ta cùng Thi Tu không thù không oán, không cần gây chiến, ngươi muốn chúng ta để lại thứ gì?”

“Ta muốn một giọt lệ của ngươi.”

Phát Dao hơi run lên, thoáng trầm tư một lát, nhìn chăm chăm nàng ta hỏi, “Ngươi muốn một giọt lệ của ta để làm gì? Không có một giọt lệ không được sao? Kỳ thật trên người bôn tọa có rất nhiều vật, ngươi có muốn đồ thứ khác?”

Thi Tu đáp, “Không có nó thì không thể.”

Phát Dao trầm mặc không nói.

Thương Mạch thấy sắc mặt nàng kỳ quái, huych khuỷu tay nàng, “Chẳng phải chỉ là một giọt lệ ư? Ngươi cho nàng đi, nếu giờ khóc không được, thì dùng pháp thuật tự nhiên sẽ có.”

“Biến không được, ta... trời sinh vô lệ.” Lưu Diên trước kia từng nói qua, đây giống như căn bệnh bẩm sinh, hơn phân nửa là từ trong bụng mẹ đã như thế. Lúc đầu nàng còn cảm thấy này bệnh này có hơi kỳ lạ, Tuy nhiên bất hạnh là nàng từ lúc còn nhỏ đã ở Linh Tiêu cung, thật sự không biết mẫu thân rốt cuộc là ai, muốn hỏi nguyên do dĩ nhiên là không có khả năng, đành từ bỏ.

Ngẫm lại, trên người nàng bệnh vật đúng là không phải thường gặp.

Thương Mạch nghe vậy liền trầm đi, lục giới chúng sinh, đều có buồn vui, tiên giới cũng không ngoại lệ. Có vui ắt có cười, có buồn ắt có lệ, làm sao có thể không chế. Không chế được tốt, vui buồn đều có thể che giấu, cho dù có cứng rắn đến mấy có khi vẫn để lộ. Xem ra... trí nhớ nàng quả thật đã bị phong ấn!

“Vậy làm sao bây giờ? Dao Dao.” Về mặt gã lại khôi phục, hoang mang nhìn nàng.

Phát Dao im lặng, nàng làm sao biết, chẳng lẽ lần này thật sự không thể vào khu Hoang dã?

“Đề lắm, ta có một loại thuốc, nàng ăn tự nhiên sẽ rơi lệ.” Thi Tu nói.

“Ta có thể hỏi ngươi vì sao muốn lệ của ta không?”

“Rất đơn giản, lệ của ngươi chính là giọt lệ vô tâm duy nhất trên thế gian, về phần tác dụng tất không thể phụng cáo.”

Vô tâm sao? Lòng Phát Dao căng thẳng, im lặng không nói gì.

Thi Tu từ ống tay áo lấy ra một viên thuốc đồng thời đưa cho nàng cái chai màu trắng, “Uống nó vào, sau đó đem nước mắt đựng trong cái chai này.”

Phát Dao nhận viên thuốc, liếc nhìn Thương Mạch, hỏi: “Vậy ngươi muốn hấn để lại vật gì?”

Ánh mắt Thi Tu lướt trên người Thương Mạch, thoáng trầm tư nói: “Ngươi để lại một giọt máu đi.”

“Ngươi muốn máu ta để làm gì?” Sắc mặt Thương Mạch vô tội nói.

“Không thể phụng cáo.”

Trong lòng Phát Dao thoải mái hơn rất nhiều, nàng để lại một giọt lệ, gã phải để lại một giọt máu, như thể tính ra đổ máu chung quy so với rơi lệ chịu thiệt hơn.

Thương Mạch đột nhiên nhìn Phát Dao, cười nói: “Dao Dao, sao ta cảm thấy ngươi có chút vui sướng khi thấy người gặp họa?”

“Làm gì có? Ngươi toàn lấy dạ kẻ tiểu nhân đo lòng quân tử.” Phát Dao khẳng định.

Hai người lấy một giọt lệ cùng một giọt máu đưa cho Thi Tu. Ánh mắt Thương Mạch dừng trên Thi Tu, dù trên mặt tươi cười hồn nhiên, nhưng sâu trong con ngươi lại lóe qua tia lạnh lẽo rồi biến mất, “Máu của ta rất quý giá, hy vọng ngươi bảo quản thích đáng, ngày sau nói không chừng sẽ tìm ngươi đòi lại.”

“Vậy còn phải xem bản lĩnh của ngươi.” Nàng đáp.

Cổ tay phát nhẹ, bóng tối u ám phía chân trời lập tức mở ra một cái khe.

“Đi đi.” Hai người nhát thời bị đẩy mạnh vào trong cái khe.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Thanh Âm Hoang Dại

Tiến vào khu Hoang dã, đập vào mắt là một rừng đại thụ xanh tươi cao ngút, cành lá sum xuê cơ hồ che ánh mặt trời. Thân cây thô to vô cùng, thụ linh chắc đã hơn mười nghìn năm tuổi, các rễ cây mập mạp chiếm cứ vurun ra, giống như vô số con rắn lớn với nhiều hình thái khác nhau xoay quanh trên mặt đất, xa xa thỉnh thoảng có tiếng gầm rú dữ tợn của các loài thú truyền đến.

Ban đầu còn tưởng vào trong sẽ nhìn thấy những cảnh so với bên ngoài còn âm u hơn, biến hoá kỳ lạ hơn, không ngờ ở đây so với những gì nàng đoán trước tốt hơn rất nhiều, Phát Dao vừa đi vừa cẩn thận đánh giá bốn phía.

“Cẩn thận!”

Vô số rễ cây phút chốc bay lên không, chúng như được chỉ huy giương nanh múa vuốt về phía bọn họ tấn công mãnh liệt, Thương Mạch lập tức túm Phát Dao nhanh chóng tránh ra, cả hai chạy một mạch tới chỗ đất trống mới thở hồng hộc dừng lại.

Thương Mạch thấy Phát Dao nghi hoặc, lập tức giải thích nói, “Cái cây này vốn không rễ rồng ruột, nghịch tự mà lớn, ba ngàn năm nở hoa, ba ngàn năm ra lá, lại ba ngàn năm rễ mới dài, lúc rễ nó trôi lên là thời khắc nó nhập ma, sinh linh lục giới nếu vô ý đụng tới rễ nó, trong khoảnh khắc nó sẽ hút hồn phách người đó đem nhốt dưới rễ nó, đến khi nguyên thần tịch diệt mới có thể giải thoát ba hồn bảy vía của người bị nhốt ra, nhưng trọn đời không thể nhập luân hồi, bởi vậy được gọi là Hồn chiêu.”

“Cây đó là Hồn chiêu?” Phát Dao kinh ngạc, trước kia nghe Lưu Diên nói qua, cây sinh trưởng ở khu Hoang dã nơi ngũ cảm lục giới, chính Thụ ma đứng đầu.

Tuy nhiên... Phát Dao quan sát Thương Mạch: “Ngươi làm sao mà biết?”

Thương Mạch hơi run một chút, lập tức đắc ý dào dạt nói: “Ta không phải phạm phu tục tử, đương nhiên biết a.”

Phát Dao hơi nheo mắt lại, trong mắt lộ ý tứ gì đó khó hiểu, lập tức cười bỏ qua nói: “Thật không? Xem ra bản tọa có mắt như mù, thất kính thất kính a.”

Nàng thâm nghĩ, ngay cả Hồn chiêu ở khu Hoang dã còn quen thuộc đến thế, thân phận thần bí, sao là người thường được! Thân phận chỉ là phụ, nàng

càng để ý mục đích của gã đến cuối cùng là vì cái gì.

Gã vỗ vỗ ngực, trưng ra bộ mặt đẹp trai, tiếp tục nói, “Cho nên Dao Dao ơi. Ta trên biết thiên văn, dưới biết địa lý. Trước nay, không gì không biết, nếu người có gì khó hiểu về nơi này cứ hỏi ta, đương nhiên điều kiện đầu tiên là người phải bảo hộ ta, bằng không lỡ ta bất hạnh bị yêu ma hạ độc thủ, người đi đâu mà tìm được bạn đồng hành tốt như ta, người thấy đúng không?”

Phát Dao trầm tư một lúc, sau đó mỉm cười nhìn gã, “Thương Mạch huynh nói rất đúng. Đúng lúc ta muốn tìm một người, không biết các hạ có thể chỉ điểm một chút?”

“Ừ, đợi ta bấm tay tính xem, ” gã làm như bấm tay thật sau đó hỏi nàng: “Người này nam hay nữ?”

“Gì? Có liên quan sao?” Phát Dao nửa cười nửa không hỏi.

“Dĩ nhiên có liên quan, ta đối với cảm ứng nữ giới cũng có chút tâm đắc.” Đuôi mắt gã giương lên, nét tuấn mỹ trên mặt thoáng chốc tăng thêm vài phần.

Lại nói linh tinh. Phát Dao lườm gã, tiếp tục đi về phía trước, “Vậy không làm phiền tôn giá .”

“A, nói như vậy người muốn tìm là nam?”

“Ừ.”

“Là gì của người?”

“Người quan trọng.”

“Có bao nhiêu quan trọng?”

Phát Dao nhìn gã, nói qua loa, “Muốn bao nhiêu quan trọng thì có bấy nhiêu, mình bạch chưa?”

“À.”

Ngay tại lúc Phát Dao hiềm khi im lặng, gã mở miệng, “Vậy nếu hần gặp phải bất trắc, người sẽ làm sao?”

“Bất trắc?” Phát Dao nhất thời dừng bước, quay đầu cười nhạt, trong mắt là sâu thẳm khó lường, “Nếu hần thực sự có chuyện không hay xảy ra, ta tất nhiên đưa kẻ hại hần đến Hồn chiêu tạ tội, trọn đời bất nhập luân hồi.”

Giọng nàng vang vang làm Thương Mạch run lên, kinh ngạc nhìn nàng, rốt cục không thêm nhắc lại.

Rất tốt! Phát Dao rất vừa lòng rốt cục gã không tiếp tục nói nhảm nữa, nàng vừa đi vừa suy tư phải làm sao mới có thể tìm ra tung tích Huyền Túc.

Miếng ngọc trên cổ vẫn không có dấu hiệu lạnh lẽo, hần tạm thời tính mạng không nguy hiểm nhưng khu Hoang dã lớn như thế, phải làm sao mới tìm được hần đây. Nếu Ngọc Trụ có thể cảm ứng được hần đang gặp nguy hiểm, hoặc đang ở vùng phụ cận, dựa vào nó tìm kiếm tung tích của hần là không có khả năng, nhưng... Ở đây ngay cả Huyền Thiên kính còn không thể mở ra, như vậy chỉ còn biện pháp... Phát Dao từ trong tay áo lấy ra một bình sứ, mở nắp bình ra, bên trong chậm rãi bay ra một làn khói mỏng, một lát sau hóa thành một con sâu bằng ngón tay cái có cánh dài trong suốt.

“Phát Dao tỷ tỷ gọi muội ra có chuyện gì?” Sâu duỗi người, vừa ngáp vừa nói.

“Tiểu Oánh, ta muốn làm phiền người giúp ta một cái việc.”

Tiểu Oánh dụi dụi mắt, khôi phục tinh thần, “Phát Dao tỷ tỷ mời nói.”

“Huyền Túc mất tích, người hần còn nhớ rõ hơi thở của hần chứ? Người giúp ta ở trong này điều tra một chút xem có hơi thở của hần hay không?”

“Tỷ nói Huyền Túc ca ca sao?” Tiểu Oánh mở to mắt, “Dạ được, tỷ ở đây chờ muội.”

Sau nửa canh giờ Tiểu Oánh bay về, nó gãi gãi trán, bộ dạng rất bối rối, “Phát Dao tỷ tỷ, muội ở đầm lầy phía trước có thể ngửi được hơi thở của ca ca, nhưng bay thêm nữa thì mùi liền biến mất.”

“Thật ư?” Tim Phát Dao trầm xuống, nói như thế, Huyền Túc quả thật đã tới nơi này.” Tiểu Oánh, dẫn tỷ đến chỗ hơi thở biến mất đi.”

“Dạ được.” Tiểu Oánh ở phía trước dẫn đường, Phát Dao cùng Thương Mạch theo sau.

“Nếu biến mất, có lẽ hần đã ra ngoài cũng không chừng.” Thương Mạch nói.

Phát Dao lắc đầu, nếu hần quả thực đã ra ngoài, làm sao có thể mất tung tích? Tất nhiên là ở bên trong gặp phải phiền toái, mặc dù tạm thời còn chưa đến mức nguy hiểm tính mạng, nhưng lại không thoát thân được. Phải dùng cách gì mới có thể tìm được hần? Phát Dao nghiêng đầu trầm tư.

“Dao Dao người đừng lo nghĩ nữa, ta cảm thấy có ánh mắt bí ẩn cứ nhìn chằm chằm ta...” Thương Mạch đột nhiên kéo ống tay áo nàng, giọng hơi run.

Sau đó gã lập tức quát to một tiếng, “Áy da, người xem cái thứ đen thui này là cái gì, hình như là thi thể bị cháy... Dao Dao, người nhất định phải bảo hộ ta nha...”

Phiền quá! Phát Dao vừa liếc mắt nhìn gã, bước chân bỗng dừng lại, tĩnh tâm nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên hơi thở chung quanh có chút bất thường, mùi hôi tanh trong không khí nồng nặc hơn trước, còn có tiếng sột xoạt quỷ dị dần dần tới gần, tia lạnh lẽo trong mắt nàng hiện ra, không đúng! Nàng lập tức dùng thuật ẩn thân cho Thương Mạch, đưa gã ra cách xa mình ba thước, “Người tự tìm một chỗ trốn đi.”

Một trận gió xoáy u ám mang theo luồng khí mạnh mẽ đập vào mặt mà đến, Phát Dao lập tức đem nội lực nén xuống, nghiêng người, trong lòng đếm thầm, một, hai, ba, bốn...

Đội thấy rõ người tới, miệng nàng hơi cong, quả nhiên là bốn người, ba nam một nữ.

Ánh mắt Phát Dao rơi trên mấy người trên này rồi dừng lại ở người nữ có gương mặt xinh đẹp, “Nếu ta không đoán sai, các hạ chính là Cửu vĩ miêu yêu Vi Họa đi?”

Đôi mắt lưu ly lạnh nhạt đảo qua, bên trái là hai người nam đều có đồng tử màu đỏ sẫm, là Xích luyện độc ma Khô Lệ và phục ngục ma Liệt Tâm – hai kẻ lần trước cùng Cửu vĩ miêu yêu chặn đường Huyền Túc, còn người bên phải đôi mắt màu vàng tia mặc dù không biết là ai, bất quá nhìn đôi mắt liền biết người này so với ba người kia càng khó ứng phó.

Cô ta che miệng cười, ngón tay ngọc ngà thon dài khẽ vén lọn tóc mai bên tai, sóng mắt nghiêng nghiêng, thoáng chốc yêu mị hồn xiêu phách lạc, “Phát Dao muội muội có con mắt thật tốt, không khác đồng môn Huyền Túc của cô nha!”

Phát Dao thoáng nhìn phía sau nàng, thấy chín cái đuôi màu vàng của người vậy mà không nhìn ra thân phận người thì mắt ta chẳng phải có tật giống Tam công tử ư?

Trong lòng mặc dù nghĩ như thế, nhưng mặt không đổi sắc cười nói: “Quá khen quá khen! Huyền Túc sư đệ nói trước đây có may mắn nhìn thấy dung mạo của Cửu vĩ miêu yêu Vi Họa, không ngờ quả thật dung mạo tuyệt diệu, quán áp quần phượng*, bản thân ta còn không tin, hôm nay gặp quả nhiên không phải bình thường! Chắc chắn, ngay cả chín cái đuôi dài này quả nhiên rất ấn tượng.”

*: dung mạo xinh đẹp lẫn át cả hoa thơm cỏ lạ

“Ừm?” Ánh mắt Vi Họa lóe lên sự ngạc nhiên mừng rỡ, khuôn mặt nàng phút chốc tươi tắn, “Lệnh sư đệ từng nhắc tới ta? Chẳng... thật sự nói ta dung mạo tuyệt diệu, quán áp quần phượng?”

Cẩn câu rồi! Không ngờ khuôn mặt Huyền Túc đúng là tai họa, ngay cả này Cửu vĩ miêu yêu cũng bị hấn mê hoặc!

“Đĩ nhiên, sư đệ ta cứ khen cô không dứt miệng, trước đó thấy đuôi gà mình thích nhất đệ ấy cũng không tranh với ta, com nước không màng, hồn bay phách lạc...” Giọng Phát Dao nghèn nghẹn, “Đáng tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì?” Vi Họa nheo mắt, vẻ mặt khẩn trương hỏi.

Phát Dao vừa nói vừa lưu ý phản ứng của nàng, không bằng thừa cơ từ miệng nàng tạcoi thử bọn họ ở khu Hoang dã có biết một hai gì đó.”Đệ ấy... Mất tích...”

“Mất tích?” Vi Họa hoàn toàn sững sốt, sau khi khôi phục sắc mặt liền nhìn phía sau, như đang thắc mắc.

“Đừng nhìn chúng ta, chúng ta không thấy tên tiểu tử thối đó.” Tiếng nói the thé mang sự khinh thường rõ ràng vang lên, “Hừ! Chỉ có người mới bị kia tiểu tử mê hoặc đến thần hồn điên đảo!”

“Người nói cái gì?” Vi Họa nghiêng người nhui mảy, đáy mắt lóe sự tàn nhẫn, cái đuôi dài như trường tiên** quất như bay về gã kia, lại bị người nam có đôi mắt vàng tia nắm lại.

** : roi dài

Giọng hần lạnh lùng: “Đấu đá nội bộ? Các người chán sống?” Dứt lời tay vung, cái đuôi tức khắc bị thu hồi.

“Hừ!” Nàng ta hung hăng liếc mắt một cái, xanh mặt, muốn phát tác lại không dám hé răng, mẹ nó, lời vừa thốt liền nuốt vào trong bụng.

“Làm chuyện chính trước đi.” Người có đôi mắt vàng tia lạnh lùng trừng mắt nàng ta, vì thế bốn ánh mắt yêu dị hung ác lại lần nữa trở lại người Phát Dao.

Nàng mới vừa vào, mấy người này đã lập tức biết thân phận của nàng, chẳng lẽ... sớm đã có dự mưu?

Nàng nhìn thẳng bốn người trước mắt, suy nghĩ ý đồ của bọn họ, “Các vị chẳng lẽ muốn giết ta, lập công với Diêm yêu La Diêm?”

Theo nàng biết, ở khu Hoàng dã chia lực lượng làm ba phái, một phái lấy Ma đế Tử Phách cầm đầu, mà Ma đế từ thời thượng cổ đã ngủ say, cho nên sau lưng khổng chế người dĩ nhiên là sứ giả của hần La cửu thánh ma Tà Mạc, một phái nghe đồn là Yêu Hoàng Mang Giáng dị thường thần bí, phái còn lại hiển nhiên là kẻ gần đây gây sóng gió ngoài Linh Tiêu cung – Diêm yêu La Diêm.

Khu Hoang đã tuy rằng bị lục giới hình dung vô cùng hung ác, nhưng bọn họ cũng có rất tự, người mới tới nếu không chủ động quấy rối thì tính mạng xem như yên ổn, ngày sau quen thuộc địa bàn, có thể quy thuận mấy phái yêu ma thực lực lớn mạnh bên trong, kế tiếp chính là tranh đoạt chiến địa vị tàn khốc, không ngừng không nghỉ.

Kẻ mạnh thì sống sót, kẻ yếu dĩ nhiên chỉ có thể rơi vào cảnh nguyên thần bị ăn luôn, kết cục thê thảm là vĩnh viễn biến mất trong lục giới, đây mới chân chính là khu Hoang đã làm người ta dễ nhắc đến là biến sắc.

Đồng tử Phát Dao hơi co lại, trong lòng tính toán phải làm sao toàn thân trở ra. Xem tình thế trước mắt, chống chọi quả thật không ổn. Nếu là ba yêu ma có đồng tử màu đỏ hợp lại đem hết toàn lực còn có vài phần nắm chắc, nhưng thêm kẻ có đồng tử vàng tía này nằng thật sự không phải đối thủ của bọn hắn.

“Diêm yêu la diêm? Y cũng xứng sao?” Vi Họa khinh thường.

“Hay... các ngươi là người Yêu Hoàng?” Thấy bọn họ chưa lập tức trả lời, nhưng ánh mắt chợt lóe giật mình rồi biến mất. Tim Phát Dao phút chốc trầm xuống, nằng cho rằng trong trận chiến lần trước của Linh Tiêu cùng với yêu ma, bọn họ đột nhiên xuất hiện chặn đường Huyền Túc, cứ tưởng là do Diêm yêu La Diêm sai khiến, chưa từng nghĩ có liên quan đến Yêu Hoàng.

“Muội muội đừng khẩn trương, chúng ta tạm thời sẽ không đối phó với ngươi “. Vi Họa phát cái đuôi màu vàng thật dài, phong tình vạn chủng nhìn nằng: “Khu Hoang đã là yêu ma thánh địa ngu ngu quý xa thần gì không có? Nếu muội muội xông loạn, chọc giận hung thần ác sát khác thì làm sao đây? Không bằng tới chỗ chúng ta ngồi đi.”

Phát Dao hơi nhú mảy, không lấy tính mạng, chẳng lẽ là... muốn giam lỏng nằng?

Yêu Hoàng từ mấy vạn năm trước ở khu Hoang đã đánh tan nguyên thần hai yêu ma đồng tử màu tím, mười tên khác có đồng tử màu đỏ sau đó mai danh ẩn tích, không ai biết tung tích người này, nay lại đột nhiên xuất hiện vì nằng, hiển nhiên chủ mưu đã lâu.

Nếu đánh không lại, dĩ nhiên phải trốn, trốn không khỏi, sẽ nghĩ biện pháp chạy thoát.

Nhìn bốn người từng bước tới gần, linh quang trong đầu nằng chợt lóe, nằng từ trong tay áo lấy ra một cái chuông đồng, bình thần trầm giọng hỏi, “Các ngươi có biết cái này?”

“Đây là?”

“Chuông Man hoang***.” Mắt Phát Dao tuân tự đảo qua bốn người, nhà từng một chữ một.

***: nguyên văn là “Man hoang chi thanh”.

Bốn người nghe thấy, sắc mặt liền thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hư Hoang Kết Giới

Cũng khó trách sắc mặt cả bốn người thay đổi, bởi chuông Man Hoang đứng đầu tứ đại thánh khí Thượng cổ thần tộc, kiếm Du Cổ, cung Linh Chi, đàn Lịch Tổ cùng xưng thượng cổ tứ đại thần khí.

Nghe nói trước kia chuông Man Hoang được thờ cúng trong thánh đường thần khí Thượng cổ thần tộc, để cân bằng lực lượng chính tà trong trời đất, nếu yêu ma bị chuông bao vây, nguyên thần sẽ hoàn toàn nuốt chửng.

Kiếm Du Cổ, cung Linh Chi, đàn Lịch Tổ lần lượt là pháp khí của Thượng thần Ly Mặc, Ma đế Từ Phách và Nguyệt thần Dao Tổ, sau khi Thượng cổ thần tộc tiêu thất, tứ đại thần khí liền biến mất trong lục giới, nay làm sao có thể đột nhiên xuất hiện?

Vi Họa nheo mắt lại, che miệng cười quyến rũ: “Muội muội thật biết dọa người khác, nếu chuông Man Hoang ở trong tay ngươi, lục giới sao không hề có gió thổi cỏ lay? E đã sớm ngày trở mình rồi.”

“Ngươi không tin bốn tọa?” Phát Dao liếc nhìn nằng ta, cười mỉm, “Ngươi có thể bước tới trước, thử xem uy lực nó thế nào.”

Nghe nằng nói thế, Vi Họa có chút do dự, nay lục giới rung chuyển phi thường, nếu tứ đại thần khí thật sự hiện thế cũng chưa biết chừng, trong lúc nhất thời lưỡng lự, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Nếu như trên tay ngươi thực sự là chuông Man Hoang, vì sao không trực tiếp tiêu diệt của nguyên thần chúng ta ngay đi?” Người có đôi mắt vàng tía nhìn thấu kỹ xảo của nàng, cười nhạt.

Phát Dao lập tức quát, “Đội đã.”

Tên đó dừng lại đôi mắt vàng tía lóe tia u ám.

Phải nói ánh mắt đó lộ hết cả khí phách ra ngoài, tuy nhiên nàng cũng không phải dọa suông. Phát Dao đánh giá hẳn, rồi cũng khí phách nhìn lại hẳn: “Các ngươi cho là ta hù dọa các ngươi? Không dỗi gạt chứ vị, pháp khí mặc dù ở trong tay ta, muốn đồng thời bao vây bốn người các vị bốn tọa không nắm chắc lắm, nhưng nếu phải liều chết chiến đấu, hà tất không có phần thắng. Chỉ bằng chúng ta giao dịch, thấy thế nào?”

“Giao dịch gì?” Bốn người trầm nghĩ, cảm nhận nàng không giống nói dối, chẳng hiểu nàng đang đùa trò gì.

Phát Dao thấy dễ mất lộ khí phách hơi khó, vì thế hắng giọng, khôi phục nét tươi cười, “Chúng ta hợp lại đơn giản chính là cá chết lưới rách, không là các ngươi chết, ta mất mạng. Nếu các ngươi đã chết, dĩ nhiên không có lời. Còn bốn tọa bất hạnh đi về cõi tiên, các ngươi cũng khó lấy công đạo với Yêu Hoàng, không bằng các ngươi thả bốn tọa, chúng ta mặc dù tiên yêu khác đường, nhưng có hà tất phải biến thành ngươi chết ta sống? Chư vị thấy sao?”

Phát Dao vừa nói vừa khẽ rung chiếc chuông đồng tinh xảo, trong lòng âm thầm tính thời cơ, theo lý thuyết bọn họ hẳn là...

“Ta muốn xem rốt cuộc là ngươi lợi hại hay là ta...” Quả nhiên Xích luyện độc ma Khô Lệ vừa muốn tiến lên, đầu gối liền mềm nhũn, bốn người trong nháy mắt té trên mặt đất không thể động đậy.

Tên có đôi mắt vàng tía rõ ràng phần hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ngươi dám dùng Yêu tán* trên chuông?”

*: Bột thuốc đuổi Yêu

Xem ra Yêu tán đúng là vật báu của Lưu Diên Thiên Cơ các. Phát Dao thu hồi chuông đồng, chậm rãi đến trước mặt bọn họ ngồi xổm xuống, khoe miệng nở một nụ cười thật tươi, “Ta đơn thương độc mã đến Ngũ cấm mà ai ở Lục giới nghe thấy đều biến sắc, sao có thể không mang vài pháp bảo phòng thân, chư vị nói đi?”

Ngày đó sau khi chạy trốn chết khô Thiên cung, suy nghĩ cẩn thận mình chắc chắn mình không có mặt mũi về Linh Tiêu cung, đáng tiếc công lực trên người chưa phục hồi hoàn toàn, vì thế quả đoán vòng qua Thiên Cơ các tiện tay cầm mấy món bảo vật.

Đúng như họ nói, chuông Man Hoang là do nàng tạo ra để dọa người thôi. Nàng chỉ muốn kéo dài thời gian, phân tán sự chú ý của họ, đợi họ không hề hay biết lọt vào vòng Yêu tán rồi chậm rãi ra tay.

“... Ngươi, ngươi thật sự quá âm hiểm...” Trong ánh mắt Vi Hoa ngoại trừ phần nộ, còn có vẻ khiếp sợ, không ngờ bọn tiên giới cũng sẽ dùng thủ đoạn bỉ ổi mà yêu ma bọn họ đã từng dùng, rất đáng giận!

Phát Dao cười lơ đãng, đứng dậy nói, “Bị yêu ma nói âm hiểm, bốn tọa thật sự không biết đây là mắng chửi hay là khen, tạm thời cứ cho là khen bốn tọa đi.”

Vi Hoa hoàn toàn tròn mắt há hốc mồm, nàng tung hoành lục giới mấy vạn năm, còn chưa gặp qua người có da mặt dày như thế!

“Bất quá chuyện giấu đồ bìm leo bốn tọa sẽ không làm, tánh mạng của các ngươi ta tạm thời không lấy, các ngươi ngoan ngoãn ở chỗ này, bốn tọa còn có chuyện quan quan trọng, ta đi trước.” Nàng xoay người, đọc chú ngữ giải trừ bùa ân thân trên người Thương Mạch, nói nhanh, “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta nhanh đi đi.”

Thương Mạch nhìn lướt qua bốn người cách đó không xa, sau đó nhìn Phát Dao nòng đậm ý cười, “Dao Dao, ngươi thật lợi hại nha.”

“Đi nhanh đi.” Phát Dao kéo gấu rồi dùng thuật di hình đổi ảnh nhanh chóng rời đi, hoàn toàn không chú ý trước khi đi Thương Mạch có đến trước bốn người kia nhìn bí hiểm.

Bọn họ đi một mạch hơn mười dặm, rốt cục mới dừng chân lại.

Phát Dao vươn lòng bàn tay, Tiểu Oánh bay trở về bàn tay nàng.

“Phát Dao tỷ tỷ, qua cánh rừng phía trước ngươi sẽ nhìn thấy một đầm lầy, qua đầm lầy chính là nơi hơi thở Huyền Túc ca ca biến mất.”

Phát Dao gật gật đầu, “Tiểu Oánh vất vả rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

Nàng mở cái chai, đem Tiểu Oánh cất vào trong bình, nhìn Thương Mạch đang nằm trên mặt đất thở hổn hển nói, “Tiếp tục đi thôi, sắp đến rồi.”

Thương Mạch vừa ho khan vừa nhìn nàng đáng thương, “Dao Dao, chúng ta vừa mới dừng lại, ngay cả khí còn chưa không kịp thở lại muốn đi tiếp sao? Không bằng nghỉ tạm một chút nha?”

Phát Dao thu hồi cái chai, lờm gã: “Được thôi, ngươi cứ ở đây từ từ nghỉ ngơi.”

“Ngươi...” Thương Mạch tròn mắt há hốc mồm, vội vàng hô, “Ngươi thật sự muốn phiết hạ ta?”

Phát Dao quay đầu dừng lại, cười nói: “Sao nào, các hạ cho là ta nói giỡn ư?”

Con đường phía trước tất nhiên gian nguy, mang theo gã cũng làm liên lụy, chi bằng...” Tuy rằng ta không biết ngươi có mục đích gì, nhưng tình huống vừa nãy ngươi cũng thấy, yêu ma muốn bắt ta hoặc muốn giết ta đều không ít, ngươi đi theo ta chưa chắc đã an toàn, không bằng chúng ta từ biệt, sau này còn gặp lại.”

Nàng mới bước vài bước, dưới chân nặng đi, nhìn xuống mới phát hiện Thương Mạch đang ôm chân nàng.

Nàng nhú mày, “Ngươi... làm gì đó?”

Gã lập tức bày ra bộ dạng kêu trời kêu đất: “Dao Dao ngươi rõ ràng đồng ý với ta, nếu ta dẫn ngươi vào khu Hoang dã sẽ mang theo ta đồng hành, giờ nói đổi ý liên đổi, người tiên giới người nói chuyện không biết giữ lời sao?”

Trong lòng Phát Dao thở dài, rốt cuộc là ai quy định người Tiên giới thì nhất định phải nói chuyện giữ lời? Hoàn toàn là hiểu lầm thôi.

Tuy nhiên trước giờ thanh danh nàng cũng không được coi là tốt. Nếu thêm cái danh này nữa, thì đám người bảo thủ của Tiên giới há chẳng phải sẽ càng si nhục nàng? Đến lúc đó họ chạy đến chỗ các trưởng lão kể tội nàng, vậy thật là họa vô đơn chí!

“Là tự ngươi muốn đứng ở đây không chịu đi, không thể xem là bản tọa nói chứ?”

Còn chưa tới nháy mắt, gã đã làm như không xảy ra việc gì đứng thẳng trước mặt nàng, cười gian nói, “Chỉ cần Dao Dao không vứt bỏ ta là tốt rồi, chúng ta lập tức xuất phát.”

Kết quả, ý tưởng muốn đá cái gánh nặng này đi của Phát Dao hoàn toàn bị chết yểu.

Bất quá nghĩ kỹ lại, mang theo gã cũng không tính là chịu thiệt. Bất luận mục đích của gã là gì, ít nhất đến hiện nay i, gã vẫn chưa hại nàng. Hướng hồ gã đối với khu Hoang dã thực sự biết nhiều hơn nàng. Trước đó gặp phải Hồn chiêu còn chỉ điểm cho nàng, thôi thì trước mắt tìm được Huyền Túc mới là chuyện quan trọng.

Trước mặt những phiến lá xanh xanh biếc biếc lớn như những chiếc quạt hương bồ, san sát nối tiếp nhau thành hàng, xa xa nhìn lại thấy một màu xanh tươi tốt, tràn đầy sức sống, khiến người ta không cảm thấy sự nguy hiểm đáng sợ thường thấy trong khu Hoang dã.

Trực giác Phát Dao cho rằng cây sống trong này, ngược lại quý dị phi thường.

“Cây này tên gì?” Phát Dao cẩn thận đi trong rừng, cố gắng tránh đụng tới cành lá.

Thương Mạch cười khanh khách, soi mói: “Ngươi đã nhìn ra? Không ngại thì đoán tên nó đi.”

Phát Dao thuận miệng nói: “Hồn chiêu đã có, hồn chiêu, hồn phi... Chẳng lẽ tên là Phách tán hoặc Phách diệt?”

Thương Mạch liên tục vỗ tay, nhìn nàng tán thưởng: “Dao Dao, quả trí tuệ hơn người nha...”

Phát Dao hơi hơi giật mình, xem ra sức tưởng tượng của các tiên bối không thể tốt hơn nàng rồi!” Tên kia do đâu mà có?”

“Cây này gọi là Phách diệt, nổi danh cùng với Hồn chiêu, mặc dù không thể như Hồn chiêu nhốt ba hồn bảy vía người ta, nhưng nếu không cẩn thận đụng tới lá của nó, nó sẽ nhanh chóng hấp thụ tinh khí toàn thân và làm cho người ta tinh lực suy kiệt mà chết.”

Phát Dao nghe vậy, càng thêm chú ý, chỉ lo không cẩn thận đụng tới.

Gã dừng một lúc lâu, chậm rãi nói tiếp: “Tuy nhiên nó không thích tinh khí người tiên giới, cho nên ngươi không cần phải kiêng dè.”

Phát Dao hí mắt lại, giọng nặng nề, “Ngươi không biết nói câu này sớm hơn một chút há?”

Thương Mạch vô tội chớp đôi mắt trong suốt, “Trước đó không phải ngươi kêu ta ít nói nhảm đi sao?”

Nhất thời Phát Dao khóe miệng run rẩy, rõ ràng đây là câu đứng đắn duy nhất ngày hôm nay hắn nói qua, giờ phút này nàng vô cùng muốn đá hắn một cái văng ra khỏi đây.

“Làm phiền ngươi lần sau đem chuyện quan trọng nói ra trước.”

“Ừ,” Thương Mạch gật đầu rất phối hợp. Gã hỏi lại: “Có một việc ta không biết có được cho là quan trọng, ngươi thấy ta có nên nói không?”

Tia nắng xuyên cánh rừng chiếu gương mặt trắng nõn như ngọc của gã. Nụ cười gã tinh thuần như đám mây trắng trên trời, không vướng chút cát bụi.

“Nói đi.” Phát Dao đáp ngắn gọn.

“Dao Dao, ngươi có nói đang tìm người, nhưng hơi thở người qua khỏi đầm lầy liền biến mất, ta càng nghĩ càng thấy...”

Phát Dao ngược mắt nhìn gã, thoáng chốc tập trung tinh thần, “Cảm thấy cái gì?”

Gã dừng một chút, cười mỉm, đôi mắt trong sáng bỗng chốc gọn sòng: “Dao Dao, ngươi nói xem nếu có một ngày ta biến mất, ngươi có nóng lòng vì ta như vậy?”

Phát Dao hơi kinh ngạc, việc đó và việc Huyền Túc mất tích có liên quan gì?

Thương Mạch thấp giọng thở dài, giọng điệu thâm lương có vô vàn đau thương, “Ta biết ngươi hiển nhiên sẽ không tìm ta như thế, dù sao tốt xấu gì chúng ta cũng từng đồng sinh cộng tử, ngươi gạt ta một chút không được sao? Thực làm ta tổn thương...”

Phát Dao nhìn trong mắt hắn thật sự đầy hơi nước thì cảm thấy mềm nhũn, “Chuyện đó... Ngươi không cần phải thương tâm, trước đó không phải ta đã cứu ngươi sao? Đối xử với ngươi có tệ đâu.”

Đôi mắt gã khề ngược, ngừng nức nở mà mỉm cười, “Ngươi nói nếu ta có chuyện ngươi cũng sẽ lo lắng cho ta?”

Phát Dao sùng sốt, gật đầu lung tung, chỉ cần gã không khóc là được, trong cuộc đời nàng sợ nhất nước mắt người khác.

Gã đột nhiên kéo tay Phát Dao, cười tươi rồi bầu trời nắng như cơn mưa: “Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi. Dao Dao, ngươi thật tốt...”

Phát Dao nắc nhen không biết phải nói gì “Cho nên có thể nói ra rốt cuộc ngươi đã nghĩ đến chuyện gì quan trọng chưa?”

“À.” Thương Mạch nghiêm mặt lại, “Nếu hơi thở của hắn ở một chỗ đột nhiên biến mất, chỉ có một khả năng.”

Phát Dao nhú mày nhìn gã, ý bảo gã nói tiếp.

Thương Mạch ra vẻ thần bí: “Hắn bị giấu đến một nơi ngươi không thể cảm thấy hơi thở hắn.”

Phát Dao nhú mày, Tiểu Oánh luôn có khứu giác dị thường sâu sắc, hơn nữa dù yêu ma pháp lực cao thâm cỡ nào bày ra kết giới cũng có thể đi vào, nhưng lần này lại không để lại chút dấu vết tìm ra. Nếu Huyền Túc còn ở khu Hoang dã, thì đó là chỗ nào mà thần bí đến độ ngay cả Tiểu Oánh không thể dò thám? Điểm này làm nàng vô cùng hoang mang.

Phát Dao bỗng chân động, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ, “Hay là... ngươi đang nói Hư hoàng kết giới nơi Ma đế ngủ say?”

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Hoa Bỉ Ngạn

Thương Mạch liên tục gật đầu, “Ừ, Dao Dao đúng là trí tuệ hơn người, ý ta chính là ý này.”

“Huyền Túc nếu thực bị nhốt bên trong Hư hoàng kết giới, ngược lại có vài phần khả năng” Phát Dao nhanh chóng cân nhắc, hay do Huyền Túc truy tìm chìa khóa ngục giới trong tay Ma đế, nên đi ngược đường và bị vây trong kết giới?

Nếu như đúng như nàng nghĩ, vậy có thể giải thích vì sao đến Tiểu Oánh cũng không thể dò thám tung tích hắn. Bất quá... Hư hoàng kết giới nơi Ma đế ngủ say tuy rằng ở ngay trong khu Hoang dã nhưng ngoại trừ sứ giả Tà Mạc của hắn ra, mấy vạn năm qua không ai biết cửa vào Hư hoàng kết giới ở đâu.

Phát Dao nhìn Thương Mạch, “Ngươi biết cửa vào Hư hoàng kết giới ở đâu à?”

Thương Mạch bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Dao Dao, tuy rằng ta trên thông thiên văn, dưới biết địa lý, nhưng việc này ta thật sự không biết.”

Phát Dao có chút buồn bã, vậy làm sao mới có thể tìm ra? Đây không phải chuyện khó bình thường.

Thương Mạch an ủi: “Trời không tuyệt đường người, Huyền Túc nếu đã đi, vậy nhất định có phương pháp vào, đừng ngại đi theo trực giác, nói không chừng xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.”

“Trực giác?” Phát Dao nhú mày cười mỉa, “Trừ phi ta với Ma đế có tâm hữu linh tê*, bằng không làm sao mà biết hắn đặt kết giới chỗ nào?”

*: hai trái tim tương thông, có thể đoán biết ý nhau.

Đáy mắt Thương Mạch lóe qua tia bí hiểm không dễ phát hiện, khẽ cười: “Chưa biết chừng à.”

“Cứ tới chỗ hơi thở Huyền Túc biến mất điều tra trước rồi tính sau.”

Sau nửa canh giờ, hai người rốt cục tới cuối rừng cây. Phát Dao nhìn phía trước là một đầm lầy nước sôi sục đỏ như máu, trên bờ một vùng biển hoa màu trắng mênh mông bát ngát, thoạt nhìn có chút dạt dào sức sống.

Phát Dao quan sát thấy xung quanh trống trải không một người, trong lòng hoang mang, “Nghe đồn khu Hoang dã yêu ma thần thú vô số, sao chúng ta đi thẳng một mạch, ngoại trừ mấy yêu ma trước đó đặc biệt đi đón ta thì không thấy gì khác?”

“Bởi vì nơi đây có chia ngày và đêm, khi chúng ta tiến vào là ban ngày nên yêu ma bình thường sẽ không hay lui tới. Một là bởi bọn chúng không thích ánh nắng, hai là ban ngày cũng không có lợi cho việc kiếm ăn, tuy nhiên không lâu nữa sẽ là đêm, đến lúc đó tình huống khác biệt rất lớn.”

“Thì ra là thế, ” Phát Dao gật gù đầu, liếc nhìn gã “Chúng ta vượt qua này đầm lầy trước đi, đúng rồi, đây là hoa gì?”

Phát Dao nhìn những đóa hoa trắng thuần ngần ngơ, trong đầu phút chốc xuất hiện hình ảnh mơ hồ, giống như lâu thật lâu trước kia...

Ánh mặt trời ấm áp trên Phong đỉnh, có hai bóng dáng lẳng lặng ngồi bên nhau, dưới sơn cốc là một biển hoa trắng mênh mông.

Bàn tay mềm mại trắng nõn phút chốc giờ ra, giọng kinh ngạc vui vẻ: “Sur phụ xem, hoa này không giống oại hoa lần trước chúng ta thấy ở đỉnh núi Đông vũ?”

“Ừ.” Giọng người nam trầm ấm vang lên, đưa tay cầm bàn tay mảnh khảnh, “Lạnh sao?”

“Không lạnh ” giọng nàng tựa lúa non, thơm hương mà êm dịu, “Sur phụ, hoa thật đẹp ha, nó có tên không ạ?”

Người nam đáp bằng giọng nói trong trẻo mà tao nhã, “Không có.”

“Con có thể đặt tên cho chúng nó không?”

Người ấy nhẹ nhàng giúp nàng vén lọn tóc qua vành tai: “Dĩ nhiên là có thể.”

Mắt nàng đảo một vòng, cười tủm tỉm nói: “Chỉ bằng gọi là hoa Tiểu Bạch đi.”

Lông mày của người nam hơi chau lại, “Đây cũng là tên?”

Nàng nghiêm trang đáp: “Dĩ nhiên rồi. Sur phụ xem nó trắng như tuyết, không gọi là hoa Tiểu Bạch thì thật đáng tiếc, song...”

Đôi mắt thông minh của nàng hướng về người nam, cười rất thuần lương, “Bông hoa xinh đẹp này rất tương xứng với màu áo bào trắng mà sur phụ yêu thích, bằng không cứ kêu là hoa Sur phụ cũng được.”

Người ấy mỉm cười, “Thế thôi cứ kêu cái tên trước đi.”

Nàng liên tục gật đầu, “Dạ, năng lực đánh giá của sur phụ thật là tốt, cùng đồ nhi chẳng phân biệt được cao thấp, chúng ta có thể mang một ít hoa về trồng ngoài điện của chúng ta được không thầy?”

“Nếu có thêm đám hoa cỏ, về sau ngươi lại càng không lo tu luyện pháp thuật.” Tiếng nói người ấy mặc dù trầm như nước suối trong, nhưng giọng điệu lại vô cùng quả quyết.

Nàng giờ tay phải lên thề thốt, ánh mắt rất chân thành: “Tất nhiên là sẽ không. Sur phụ, con thề, thầy tin con đi.”

Người ấy nhún mày nhìn nàng, môi hơi cong nửa cười nửa không: “Ngươi không phải đã từng lật lọng sao?”

Nàng chớp chớp đôi mắt như lưu ly, hạ quyết tâm “Lần này tất nhiên sẽ không, bằng không cứ phạt con đời này sẽ không còn được gặp lại sur phụ. Sur phụ, đây chính là lời thề độc nhất từ lúc con chào đời tới nay, thầy tin tưởng con nha?”

Người nam thờ dài một hơi, đáp nhẹ một tiếng “Ừ”.

“Trên đời này sur phụ là tốt nhất...”

Ngực Phát Dao phút chốc đau xót, giống như bị thủng một lỗ. Nàng nhún mày tay ôm lấy ngực, rất nhiều điều sâu kín vẫn trầm sâu trong đáy mắt, Chỉ là... Vì sao mơ hồ như thế... Nhưng càng cố nhớ, đầu lại càng như bị trăm ngàn cây kim đâm vào đau đớn vô cùng.

Thương Mạch nhận thấy sự khác thường của nàng, đôi mắt xẹt qua một tia lo lắng: “Dao Dao, ngươi làm sao vậy?”

“Ta... Không sao.” Phát Dao lấy tay kìm nhẹ ngực, một lát sau bất ngờ cảm giác đau đớn tận đáy lòng dần dần biến mất.

“Quả thực không sao?” Thương Mạch nhìn nàng, giọng lo lắng hỏi.

“Ừ,” giờ phút này sắc mặt Phát Dao đã khôi phục, nàng đưa tay chỉ hướng về đóa hoa màu trắng trước mắt: “Ngươi còn chưa nói cho ta biết hoa này tên là gì?”

Thương Mạch nhìn biển hoa trước mắt cười rạng rỡ, “Tên là hoa Tiểu Bạch thôi.”

“Đây mà cũng là tên?” Phát Dao kinh ngạc, cảm thấy này cái tên từ cảnh mà ra này rốt cuộc là do tiền bối nào lười biếng đặt đến cảnh giới đặt cho, thật khiến người ta đau lòng.

Sắc mặt Thương Mạch vô tội giải thích, “Nghe đầu thời Thượng cổ thì gọi như thế, sau đó người đời cảm thấy tên này quá mức bất nhã, nên đã gọi là ‘hoa Bi Ngạn’.”

Phát Dao hơi giật mình, thì thào lặp lại: “‘hoa Bi Ngạn?’”

Nàng trầm tư một lúc lâu, rồi đột nhiên hỏi “Không phải hoa có màu đỏ ư? Hơn nữa hẳn cũng không có cành lá mới đúng.” Loài hoa trước mặt này rõ ràng có cành lá cùng tồn tại đóa hoa sum xuê.

Thương Mạch mỉm cười đáp nàng: “Ngươi cho là chỉ có Minh giới mới có hoa này? Trước mắt người mới chính là hoa Bi Ngạn ban sơ.”

“Hoa Bi Ngạn ban sơ? Đây là ý gì?”

“Ban đầu hoa Bi ngạn đã tồn tại từ thời Thượng cổ. Hoa nở trắng thuần, hoa và lá cùng tồn tại, không phải là như truyền thuyết nói hoa và lá không bao giờ trở cùng một lượt. Đáng tiếc từ sau khi Nguyệt thân thượng cổ Dao Tổ hồn tịch, toàn bộ loài hoa này đều héo rũ, ngược lại khi loài hoa này lần nữa mọc lại trên Minh giới thì đóa hoa không còn màu trắng thuần mà phần lớn đều đỏ thẫm như máu, đẹp đẽ mà lộng lẫy.”

Phát Dao sau một lúc hoảng hốt, mới hỏi: “Vì sao hoa này lại có ở khu Hoang?”

Thương Mạch nói thờ ơ: “Nghe nói La cửu thánh ma Tà Mạc mang về, còn duyên có thể nào thì không biết.”

Đuôi lông mày Phát Dao hơi nhướng lên, “Ngươi nói cái băng nhân** đó trồng hoa?” Đúng là lực giới to lớn, không chuyện gì là không có, chưa từng nghĩ hẳn còn có cái thú tao nhã như thế.

** : người làm mai mối

“Vậy hoa Bi Ngạn này có kịch độc không? Có ăn thịt người hay không?” Phát Dao hỏi.

Gương mặt Thương Mạch từ trong sáng thoáng nở một nụ cười bí hiểm “Này hoa nay chỉ nở tại U Minh giới, nay lại có thể mọc ở khu Hoang đã, ngươi nói nó là dựa vào thứ gì để tẩm bổ?”

Phát Dao nhìn mi, “Đất ở đây đỏ như máu, chẳng lẽ là... máu tươi?”

Thương Mạch hơi gật đầu, “Quả thật như thế.”

Phát Dao không khỏi cảm khái, yêu ma quả nhiên không giống bình thường, ngay cả dưỡng hoa cũng dùng máu tươi. Nay việc cấp bách là phải làm sao vượt qua đầm lầy này, nếu ngự kiếm mà đi chỉ sợ dễ dàng kinh động giấc ngủ đông của yêu ma quanh đây...

Thương Mạch nhìn thấu lòng nàng “Không nhất định phải ngự kiếm mà đi, hoa biết chọn người, ngươi ngắt một đóa hoa để lên tay, nếu nó không đổi thành màu đỏ như máu, thì hoa tự nhiên sẽ vì ngươi mà mở đường.”

Phát Dao bán tín bán nghi nhíu mày hỏi, “Thật sao?”

Thương Mạch vô cùng bị thương che ngực đáp: “Dao Dao, ngươi cảm thấy ta sẽ lừa ngươi sao? Chúng ta quen biết tới nay, ta đối với ngươi vẫn quan tâm đầy đủ...”

Phát Dao vội xua tay, “Ày... Nói giỡn thôi, nói giỡn thôi, Thương Mạch huynh đừng hiểu lầm.”

Sợ gã lại bắt đầu nói không dứt, nàng lập tức ngắt đóa hoa đặt trong tay, sau đó không thấy biến hóa gì.

Phát Dao tức khắc sáng khoái, tươi cười rạng rỡ về phía Thương Mạch, “Ta không thể không nói hoa Bi Ngạn thật là làm người ta yêu thích nha, biết bốn tọa có chuyện quan trọng liền lập tức ngoan ngoãn nghe lời, nhưng sinh trưởng ở khu Hoang đã này thì thật hơi đáng tiếc!”

Thương Mạch nhìn chăm chăm đóa hoa trên tay nàng, sâu trong mắt lóe qua một ý cười bí hiểm, nói không chừng thành công này đã định sẵn.

Phát Dao đem đóa hoa trong đưa tới trước mặt Thương Mạch. “Nè, ngươi cũng thử xem. Nếu không cần ngự kiếm mà đi là tốt nhất, lỡ như kinh động bọn chúng con đường phía trước chỉ càng thêm khó đi.”

Thương Mạch từng bước lui về phía sau, lắc đầu đáp. “Không nên thử lại, kế tiếp ngươi bày kết giới đi, ta ở trong kết giới sẽ nhiệm hơi thở của ngươi, chúng nó tự nhiên cũng sẽ không công kích ta.”

“Cũng được, ” Phát Dao gật đầu, bố trí một cái kết giới, “Vậy người đi theo ta.”

Nàng vừa bước vào đầm lầy, hoa Bỉ Ngạn trước mặt nàng dường như có cảm ứng trong khoảnh khắc chúng rẽ ra hai bên, một con đường nhỏ khoảng ba thước chợt xuất hiện, kéo dài đến phía chân trời.

Quang cầu trong suốt bao phủ lấy bọn họ, hai người nhẹ đạp trên đầm lầy lại không dính một chút bùn .

Mùi hoa thanh nhã kéo tới, Phát Dao ngửi thấy có chút hoảng hốt. Cứ cảm nhận mùi này rất quen, nhưng lại thấy trống rỗng, trong lòng không duyên có lại thêm một chút buồn đau, không thể nói rõ đến tận cùng là vì sao.

Thương Mạch cứ nói nhỏ nhỏ không ngừng, mới đầu khi gã nói Phát Dao không lưu tâm nghe, lại bị gã đột nhiên than nhẹ một câu “Cách thế tương vọng liên bỉ ngạn, triêm hoa nhất tiểu dẫn vong xuyên (3)” giật mình sực tỉnh.

(3) : cách một đời nhớ mãi bờ bên kia, chạm hoa cười quên hết tất cả. Thật ra “Bỉ ngạn” nghĩa là bờ bên kia

Bước chân nàng chợt dừng lại, nàng kinh ngạc nhìn gã, ” Vừa rồi người nói cái gì?”

Thương Mạch cứ như dâng bầu vật nhìn nàng mừng khắp khối: “Dao Dao, vừa mới nãy đột nhiên ta linh cảm ra, người thấy có hay không?”

Nhìn bờ đối diện, quên hết tất cả ư? Phát Dao nhìn biển hoa trắng mênh mông bát ngát trước mặt, trong lòng phút chốc dâng lên một chút buồn bã. Khung cảnh này gọi lên điều gì đó, cả cái tên Bỉ Ngạn cũng không được hay lắm, nghe qua cứ cảm thấy lòng sinh bi thương.

Thương Mạch dừng lại, quơ quơ tay trước mặt nàng, gọi: “Dao Dao, Dao Dao...”

Phát Dao chợt phục hồi tinh thần, “Người nói cái gì?”

Thương Mạch chớp chớp đôi mắt trong suốt: “Ta nói ước chừng không tới nửa canh giờ, là có thể đi ra khỏi đầm lầy này, chúng ta tìm một nơi an toàn, sau đó đợi đến ngày mai thì trở ra, người thấy có được không?”

“Ừ, rất tốt.” Phát Dao bình tâm lại, “Nếu hơi thở Huyền Túc biến mất ở phía trước, mà nơi này Tà Mạc trồng hoa Bỉ Ngạn, có thể đoán Hư hoàng kết giới cách không xa đây, ngày mai chúng ta đi xung quanh tìm nó.”

Thương Mạch gật đầu, “Như thế rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Người Trong Khe Suối

Sau đầm lầy là một cánh rừng rậm rạp chốn rừng thâm núi sâu.

Bầu trời trên núi rừng bị khí u ám dày đặc bao phủ, thỉnh thoảng có tiếng thú rít gào, càng tới gần, khí âm u càng dày đặc hơn, chớp mũi cũng có thể ngửi được mùi xác chết thối rữa.

“Đây là đâu?” Phát Dao nhíu mày, sao Ma khí nặng như thế?

Thương Mạch theo sát phía sau Phát Dao, “Đây gọi là U Minh Ma sơn, nếu nói tỉ mỉ lai lịch, ngay cả chúng yêu ma khu Hoang dã nghe đến biến sắc, ma khí rất nặng. Nếu yêu ma có pháp lực thấp đi vào đều hóa thành hài cốt, cho nên rất ít yêu ma dám tới gần nơi này.”

Phát Dao kinh ngạc “Đã vậy, chúng ta còn ở nơi này làm gì? Hẳn nên tìm một chỗ an toàn chỗ qua đêm chứ?”

“Cũng không hẳn vậy, có khi nơi càng nguy hiểm thì càng an toàn.”

“Ý người là gì?”

Thương Mạch giải thích nói, “Nơi đây ít yêu ma thì chúng ta dĩ nhiên cũng gặp ít nguy hiểm. Huống hồ Ma khí nặng nề, tiên khí trên người người lại càng yếu, ngược lại có thể che đậy mùi của người...”

Thương Mạch thoáng ngập ngừng, “Hon nữa...cho dù hôm nay người không đi thì ngày mai cũng phải vào thôi.”

Phát Dao trầm ngâm một lúc, mắt bỗng lóe qua tia sáng quắc, “Hay là Hư Hoàng kết giới ở ngay đây?”

Lập tức nàng vừa đi qua đi lại vừa suy tư: “Hồi thờ Huyền Túc biến mất quanh đây, nếu nói nó bị do Hư Hoàng kết giới thì vô cùng có khả năng. Có điều...mấu chốt là phải biết cửa vào ở nơi nào, nếu không cũng chẳng làm nên chuyện gì.”

Thương Mạch cười yếu ớt, “Ký lai chi tắc an chi*, chúng ta trước tìm mạch một chỗ huyết động nghỉ ngơi, ngày mai lại tiếp tục tìm kiếm.”

*: Câu này trong Luận Ngữ nghĩa là: (Họ) đã đến (với mình) rồi, thì làm cho họ được yên ổn; kiểu như tùy cơ ứng biến.

Phát Dao gật đầu, cẩn thận suy nghĩ lại, nếu nàng may mắn tìm được cửa vào Hư Hoàng kết giới, nên làm sao để cứu Huyền Túc thoát thân?

Lấy tình thế này mà tính, Ma đề chưa tỉnh, tạm thời chưa thành uy hiếp của nàng, nhưng Tà Mạc bên người hắc pháp lực khá mạnh, tuy nhiên... Lần trước hắc bổng dung xuất hiện trong Địa tiên mê lâm, nói vậy hành tung của hắn rất vô chừng.

Vậy nếu mấy ngày gần đây hắn không có trong kết giới Ma đề thì đó là trời giúp nàng.

Ngược lại... hắn có ở trong kết giới... rõ ràng nàng đánh không của hắn, đành phải dùng trí.

Chuông Man Hoàng là biện pháp có thể dùng nhưng bốn người kia do nhất thời sợ ý mới có thể bị nàng gạt, Tà Mạc dễ gì bị lừa... Phát Dao vừa đi vừa nhíu mi đau khổ.

Quên đi, bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, nàng không tin đến lúc đó không nghĩ ra được biện pháp.

Bất tri bất giác, bọn họ chạy tới một cửa động, bốn phía đều là đại thụ cao lớn che trời, cửa động có rất nhiều cỏ xanh muống cao hơn đầu người.

Phát Dao ở bên ngoài tập trung lắng nghe một lát sau nói, “Trong động không có người, hôm nay chúng ta hôm nay ở trong này nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.” Thương Mạch gật đầu.

Bọn họ đi vào động, mới phát hiện động này còn lớn hơn so với trong tưởng tượng, có tảng đá tự nhiên rộng chừng sáu thước, còn lại là vài thước đất trống, có vô số hài cốt đen thui nằm rải rác khắp nơi, chắc lâu lắm rồi không có yêu ma ở lại.

“Không tệ, thật sự là chỗ tốt” Phát Dao nhìn bốn phía. Nàng vung tay áo lên, đám cốt đen thui liền bị văng ra ngoài động.

Nàng miễn cưỡng nằm trên phiến đá lớn, vừa mới nhắm mắt lại, chợt nghe bụng réo rột rột.

“Ha ha... Dao Dao, ngươi đói bụng sao?” Thương Mạch cười to nói.

Nàng vô vô bụng, tức giận liếc gã, “Nếu không phải ngươi ăn chim trĩ ta nướng ăn mất, ta sẽ đói nhanh như vậy sao?”

“Quả là ta không phải, nhưng cũng không thể phun ra trả lại cho ngươi được.” Thương Mạch vô tội mở mắt to.

“Cho dù ngươi có phun ra, ta cũng nuốt không nổi, tốt nhất cứ giữ lại trong miếu ngũ tạng của ngươi đi.” Phát Dao ngồi dậy mới cảm thấy bụng đói là, tay chống cằm nhìn Thương Mạch, “Khu Hoàng đã có gì có thể ăn không? Ngươi trừ yêu ma ra.”

Nàng biết yêu ma Khu Hoàng đã có khuynh hướng ăn thịt đồng loại, như vậy không những thỏa mãn được sự khát máu của chúng mà còn có thể ăn nguyên đan yêu ma khác hóa thành nội lực tu vi chính mình. Càng ăn yêu ma có pháp lực càng cao, đối với pháp lực trợ lực càng lớn. Đây là một trong những nguyên do đấu tranh ở Khu Hoàng đã.

Thương Mạch suy nghĩ một chút: “Chim bay cá nhảy dĩ nhiên là không có, cho dù có tất cả đều đã tu luyện thành yêu ma, bắt quá... có thể tìm được một ít nấm Sơn khuẩn đại.”

Phát Dao phản chấn, tức khắc nhảy từ trên tảng đá xuống, “Ta đi tìm nấm Sơn khuẩn đại, ngươi ra quanh cửa động thu gom ít củi lửa về, chỉ cần người ở trong vòng kết giới ta bày ra thì sẽ an toàn thôi, ta sẽ nhanh chóng trở về.”

“Ta cùng đi với ngươi.”

“Không cần, ta sẽ mau trở về, ngươi cứ nghỉ ngơi một chút.”

Thương Mạch do dự một lát sau nói: “Ừ, vậy ngươi phải cẩn thận, mau trở lại.”

“Ừ.”

Nhìn bóng dáng nàng đi khuất, đôi mắt trong vắt của Thương Mạch chợt tối đi, sắc mặt cũng dần dần lạnh lẽo.

Bên tai phút chốc truyền đến tiếng động rất nhỏ, tay trái đột nhiên duỗi về hướng một cái lỗ, một con Hắc ma nha nhỏ xinh xắn ngay lập tức tới chỗ tay gã, mút chặt, bùn đất theo máu từ khe bàn tay trắng nõn của gã chậm rãi chảy xuống.

Tay kia của gã nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông đen ẩm ướt máu của con chim, thì thầm: “Ta ghét nhất bị người khác nhìn lên, chủ nhân ngươi lại hay vượt khuôn phép, hy vọng là... chỉ có một mình ngươi mà thôi.”

Dứt lời, đôi môi mọng đỏ thỏ nhệ, ngón tay lập tức sạch sẽ như trước, cứ như trước đó chưa từng xảy ra chuyện gì.

Đôi mắt u ám lộ ra một chút trầm tư, sau một lát, đã khôi phục nguyên lai sự trong veo.

Phát Dao vừa đi vừa tìm, cúi đầu nhìn túi nắm dại. Ừm, quả thật cũng không ít nhưng nếu hai người ăn thì hơi thiếu, nên hái thêm một chút thôi.

Nàng tiếp tục về phía trước đi, phía trước mơ hồ có thể nhìn thấy một con suối tự nhiên.

Bên trong Ma sơn có cả suối nữa, đúng là ngạc nhiên.

Phát Dao đi tới, bước dừng lại, bên trong có người!

Nàng lập tức giấu hơi thở ẩn nấp vào hàng cỏ xanh rậm rạp, nhẹ nhàng mở mắt nhìn đám cây cỏ phía trước. Chỉ là cảnh tượng đó thực làm nàng trợn mắt há hốc mồm: hai kẻ nam nữ thân mình trần truồng lồ lộ đang quần quít kịch liệt trong nước.

Người nữ như xà bàn đáng người tinh xảo đặc sắc ôm chặt thân thể người nam phía trên, đôi môi đỏ hấp tấp hôn lên da thịt như ngọc của người nam phía trên mút mát, sau đó phát ra tiếng nỉ non yêu mị, biểu cảm hoàn toàn hưởng thụ say mê, tóc dài đen như mực bị nước suối làm ướt đầm, bọt nước trong suốt theo mái tóc dài ướt sũng chảy xuống, tạo thành một hình ảnh kích thích vô cùng nóng bỏng.

Ban đầu người nam đưa lưng về phía Phát Dao, phút chốc thân mình dịch chuyển hé ra khuôn mặt phong hoa tuyết thể! hai hàng lông mày như mực hoàn hảo không thể soi mói, đôi mắt phượng hẹp dài khéo chọn với cái nhìn thờ ơ. Bờ môi mỏng hé mở, đuôi lông mày hơi nhướn, nhìn như lười nhác, lại có sự kiêu căng ngạo mạn.

Lúc đó, Phát Dao trong đầu liền xuất hiện hai từ, yêu nghiệt! Tuyệt sắc yêu nghiệt!

Màn nóng bỏng trước mắt vẫn tiếp tục diễn ra.

“A...” Cô gái thở gấp.

Người nam không chút để ý cười khê, thân hình đẩy thật mạnh một cái về phía trước, bọt nước trong suốt lập tức văng khắp nơi, “... Thế nào? Có thích không?”

Cô gái lập tức lên tiếng cầu xin tha thứ.

“Người không thích?” Người nam nhún mày cười xấu xa.

“A... Không có... Đáng ghét...”

“...”

Đủ loại như thế, không dứt bên tai...

Tuy rằng nàng đi thanh lâu nhân giới cũng không phải một hai lần, nhưng Huyền Túc cho rằng nàng tuổi còn nhỏ, chỉ cho nàng ở đại sảnh xem mấy tiết mục ‘Lạt mềm buộc chặt’ linh tinh, cho nên nói màn kịch tình mãnh liệt thế này, đây là lần đầu tiên nàng xem.

Ờ thì, thân là con gái ý thức vẫn phải có. Tuy rằng vô tình nhưng kể ra nàng đã coi gần hết, bất quá nếu còn tiếp tục quan sát, đó là nàng không phải.

Vừa định đứng dậy đi thì lại nghĩ, không đúng, tốt xấu gì cũng nàng đi nhằm vào địa bàn, khi không đi nhìn người ta thì thôi, mấu chốt ở chỗ giờ rồi tất quấy nhiễu nhả hứng người ta, việc hơi quá đáng, vì thế nàng quyết định tiếp tục vui đầu vào đám cỏ, yên lặng chờ sự nhiệt tình của bọn họ lui bước.

Ai ngờ, bên tai cứ liên tục truyền âm thanh, hai người kia vẫn đang lúc nhiệt tình dâng cao, xem ra quá nửa là nàng không đi được. Lại nói nàng gần đây... hình như cùng với suối nước nóng, khe suối, ao hồ đúng là có duyên, rất có duyên a!

Kỳ thật chuyện tình ái nàng cũng biết vài phần.

Tuy nhiên sáu nghìn năm qua, nàng còn chưa nếm trải thất tình lục dục, thậm chí có lúc nàng cảm thấy... Phát Dao nghĩ ngợi, đột nhiên một đôi mắt tinh lạng xa xăm hiện lên trong đầu... Nàng cảm thấy run lên, nàng nghĩ đi đâu vậy...

Lập tức thu hồi nỗi lòng, bên tai truyền đến tiếng động bất thường.

Phát Dao đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy cô gái đưa lưng về phía vô lực dựa lên người kia, hoảng sợ nói: “Người muốn nuốt nguyên thần của ta?”

Người nam nửa cười nửa không nhìn thân hình trắng trẻo trong lòng, tán thưởng đáp: “Rất thông minh.”

“Người...” trong mắt cô gái tràn đầy sự hoài nghi, không cam lòng giận dữ hét, “Ta theo người đã ba ngàn năm, vì sao người nhẫn tâm như thế?”

Người đó nở nụ cười lười nhác, nhẹ nhàng ôm lấy cô gái nửa dựa vào tảng đá lớn bên cạnh, dịu dàng giúp nàng vén mái tóc dài qua tai, dịu giọng đáp,

“Chán rồi, mệt mỏi dĩ nhiên nên kết thúc, không phải sao?”

“Ngươi...” ánh mắt cô gái trở nên vô cùng căm hận “Quả nhiên là nghiệt chủng của Yêu ma cùng Quỷ mị sinh ra...”

Nàng ta còn chưa nói xong, đồng tử của tên kia nhất thời trở thành màu đỏ yêu dã, đôi môi mọng đỏ cắn một cái trên cổ nàng ta, nháy mắt nàng liền biến thành những mảnh vụn, trong khoảnh khắc tiêu tan vào không khí.

Tâm trạng Phát Dao đột nhiên nặng nề. Xong rồi, cứ nhiên gặp được Mị yêu pháp lực vô cùng cường đại trong truyền thuyết?

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Mị Yêu Yểm Nguyệt

Mị yêu là con nối dòng do Yêu ma và Quỷ mị kết hợp mà sinh ra, đây là chuyện nghịch thiên. Nhưng nếu mẹ nó thật sự thoát được thiên kiếp, sinh hạ con nối dòng thì đứa trẻ sẽ đồng thời kế thừa yêu lực kỳ diệu của cả Yêu ma lẫn Quỷ mị, pháp lực cực kỳ lớn mạnh, lúc hút máu sẽ làm người bị hút nguyên thần tịch diệt.

Đây không phải yêu nghiệt bình thường! Phát Dao nhất thời cảm thấy gáy mình lạnh đi, lập tức ngừng thở.

Hắn chậm rãi lau máu tươi trên môi, màu đỏ trong mắt dần dần lui bước, đột nhiên hắn ngược mắt thờ ơ nhìn về phía Phát Dao, nàng run lên.

Quả nhiên, khoe môi hắn khẽ nhếch một nụ cười mị hoặc hút hồn, “Còn không ra?”

Giờ phút này Phát Dao cảm thấy rất mất mát, nàng chẳng qua muốn chút nắm đại lấp đầy bụng mà thôi. Trước kia chưa từng thấy đại Mị yêu mấy vạn năm khó gặp, đây là vận gì chứ?

Nàng cúi đầu từ bụi cỏ đi ra, lúc ngẩng đầu lên nàng đành nở một nụ cười, “Nhân lực các hạ thật là tốt, ta vừa mới trùng hợp đi ngang qua mà thôi, tuyệt đối không có ý quấy rầy, không muốn quấy rầy nhã hứng của các hạ, các hạ cứ tiếp tục tiếp tục đi...”

“Tiếp tục?” Hắn cười tán tỉnh, càng lúc càng nhìn gần đôi mắt nàng “Cùng ngươi tiếp tục sao?”

Phát Dao sợ hãi, vội vàng lắc đầu “Các hạ nói đùa, tại hạ vừa rồi lỡ miệng. Thật có lỗi, ta chỉ là một... Người qua đường mà thôi, chỉ đi ngang qua, tuyệt đối không phù hợp khẩu vị các hạ.” Nàng vừa nói vừa tính kế thoát thân.

Hắn hình như đã nhìn thấu mưu kế của nàng, khoe môi như cười như nhếch, đột nhiên nói, “Nếu ta muốn giết ngươi, còn có thể đợi đến giờ?”

Phát Dao có chút kinh ngạc, “Nói thế, các hạ đã sớm phát hiện ta?” Vừa nãy hắn còn hào hứng dạo diễn cảnh xuân là để cho nàng xem? Hay là... sở thích của yêu nghiệt này không giống người thường? Thân thể nàng thoáng run lên, xem ra nàng nên thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Lưng hắn dựa vào tảng đá xanh trơn bóng, khuỷu tay tay phải đỡ đầu, tùy ý khoát lên trên tảng đá, bọt nước trong suốt theo cử động của hắn từng giọt từng giọt chậm rãi chảy xuống xương quai xanh hoàn mỹ, tuyệt đối là cảnh đẹp.

Bất quá giờ phút này suy nghĩ của Phát Dao xem làm thế nào mới có thể thành công thoát thân, hoàn toàn không rảnh bận tâm việc khác, tầm mắt dù có phóng khoáng dính trên người hắn, thì tâm tư lại đang cố xoay chuyển tình thế, vô cùng kích động.

Ban đầu hắn hơi cúi mặt đột nhiên lại ngược lên, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng liếm đôi môi đỏ sẫm, giọng nói trầm thấp như trêu chọc chậm rãi rơi vào tai nàng, “Vừa rồi diễn đẹp mắt không?”

Chuyện này nên đáp như thế nào? Mây Phát Dao dần dần chau lại, nàng thấy đây là vấn đề khó nhằn nhất mà sáu nghìn năm qua nàng mới gặp phải.

Nếu nói là có, chẳng phải đang ám chỉ lúc hắn diễn nàng đã xem rất cẩn thận ư? Lỡ hắn mất hứng liền người diệt khẩu, thì làm sao?

Nếu trả lời là không, chẳng phải ám chỉ hai người phí công để nàng xem, mà còn không biết điều? Lỡ hắn tức giận, muốn giết người cho hả giận, thì sao?

Nói thực ra, theo nhiều năm tâm đắc của nàng, ý nghĩ của Yêu ma khác hẳn với người thường. Bắt đầu từ việc La Cửu thánh ma Tà Mạc đối với nàng trước sau một trời một vực là có thể thấy được.

Sau một lúc lâu nàng mới ngược lên nhỏ giọng hỏi thử thăm dò: “Các hạ là... Hy vọng ta nói đẹp hay là không đẹp? Ta tận lực phối hợp ý các hạ được không?”

Đôi mắt phượng hẹp dài xinh đẹp hơi hơi nheo nhìn nàng, sau một lúc thì đột nhiên cười to đáp: “Ngươi rất là thú vị.”

“Được khen tặng, quý quá không dám nhận.” Sắc mặt Phát Dao vẫn không thay đổi, cười tươi tắn, “VẬY... Nếu các hạ không tính làm khó ta, ta liền đi trước, sau này còn gặp lại.”

Trong lòng nàng kỳ thật muốn ‘Hẹn không gặp lại’, lần sau khó tránh sẽ bại trên tay hắn, nên cứ khách sáo trước.

“Đôi mắt...” Đôi mắt hắn đen mà long lanh, giọng điệu vẫn lười nhác như cũ, “Ta có cho ngươi đi sao?”

Hắn nhanh chóng từ trong nước đứng dậy, thân hình tròn bóng với đường cong ưu mỹ dưới ánh trăng nhạt tỏa ánh hào quang.

Ánh mắt Phát Dao liếc về chỗ khác, liên quan đến thân thể dù thấy hơi nghiêng nghiêng cũng xấu hổ, “Các hạ, chúng ta biết nhau không lâu, thật ra không cần phải gặp lại”, làm phiền ngươi mau chóng mặc quần áo...”

“Ngươi không phải ngay cả thân thể nam tử còn chưa thấy qua đó chứ? Ngươi không phải người nơi này?” Câu hỏi mang theo sự chế nhạo.

Thấy thì thấy rồi, bắt quá chưa thấy qua... chắc, trần như nhộng như thế ...

Phát Dao tự động xem nhẹ câu hỏi của hắn, trả lời, “Mắt nhìn của các hạ thật tốt, tại hạ quả thật không phải người nơi này, là vì tìm một người mới tạm thời đến đây, đã quấy rầy thỉnh thứ lỗi.” Nàng cảm thấy hắn cũng không ác ý, liền bẩm báo tình hình thực tế.

“Ngươi muốn tìm ai?”

“Người quan trọng.”

“Quan trọng? Thế gian này có người, việc, vật gì là quan trọng?” Hắn cười nhạt, thái độ coi rẻ tất cả, “Không bằng ngươi đừng tìm nữa, ở lại bên người ta thấy thế nào?”

Phát Dao kinh ngạc quay đầu, thấy hắn đã mặc xong quần áo, đôi mắt nghiêng ngẫm nhìn nàng.

“Chà... Các hạ thực biết đùa.” Ngoài mặt thì Phát Dao cười, trong lòng không khỏi bẽ tắc.

“Ngươi tưởng ta nói giỡn sao?” Trong nháy mắt hắn qua trước mặt nàng, nâng cằm nàng lên.

Phát Dao nhìn người đang nâng cằm nàng nhất thời giật mình, trong đầu nhanh chóng hiện lên một mẫu chuyện.

Khó trách nàng thấy quen như thế! Trước đó không lâu nàng vẫn thường làm động tác này! Phát Dao thở dài. Huầy, tuy nói thiên lý tuần hoàn, báo ứng khó chịu, nhưng kết cục việc đùa giỡn Dạ Uyên thượng tiên cũng hơi quá mức thâm trầm. Tuy rằng thân bại danh liệt đã hoàn toàn ứng nghiệm trên người nàng, nhưng bị người ta đùa bỡn thì nàng chưa từng nghĩ tới!

Bởi vậy có thể thấy, không phải bất luận ai đều có thể dễ dàng đùa giỡn, một bài học xứng đáng!

Phát Dao phục hồi tinh thần, rất muốn khí phách gạt bàn tay đang nâng cằm nàng, sau đó uy phong bắt cái tên yêu ma này, bắt quá mong muốn chỉ là mong muốn... Nàng thật sự đánh không lại tên yêu nghiệt trước mắt, nếu thật sự làm thế, chỉ sợ cuối cùng yêu ma ăn mất sẽ là nàng.

Vì thế... Nàng vắt óc suy nghĩ thật lâu, quyết định nhẫn nại.

“Nói thực ra, ta không mong có kết cục như vị Hồ yêu xinh đẹp kia, cho nên... Các hạ hiểu được ý ta chứ?”

Con ngươi đen hắn hơi chuyển, nửa cười nửa không nói, “Sao ngươi biết ngươi sẽ giống như ả kia?”

Phát Dao cười yếu ớt nói, “Ta biết là kết cục có giống nàng kia không tất nhiên phải xem tâm tình các, và còn phải dựa vào năng lực của tại hạ. Bất quá... ta vẫn phải tự mình hiểu lấy ta thực không có phúc này. Mặc cho các hạ ngày ngày tâm tình như ánh bình minh, cũng không bảo đảm sẽ có một ngày ta chọc các hạ muốn trực tiếp diệt nguyên thần của ta. Thà coi như không thấy là xong.”

Phát Dao ngập ngừng, thử thăm dò: “Cho nên... Tại hạ nghĩ có quen biết cũng là duyên phận, không bằng chúng ta gặp rồi đi?”

“Không có lòng tin sao?” Ngón tay thon dài trên cằm nàng nhẹ nhàng vuốt ve, mỉm cười nói, “Ừm, càng nhìn càng thấy thuận mắt, ai nói không được phép thiên thu muôn đời, đời đời kiếp kiếp?”

Đột nhiên hắn ghé sát vào, dung nhan hoàn mỹ cách một tấc trước mặt nàng thì dừng lại, giọng nói trầm thấp để nghe mang theo thứ ngôn ngữ mê hoặc, “Sao chúng ta không thử đánh cược một lần?”

Đánh cược? Tên đại Mị yêu vạn năm thật sự coi nàng như kẻ ngốc, thua cuộc chẳng phải nguyên thần tịch diệt ư? Đương nhiên chạy trốn mới là thượng sách!

Mắt Phát Dao lạnh tanh, khóe miệng khẽ cười không rõ ý tứ, “Nếu tại hạ cố ý không ở lại, thì các hạ làm thế nào?”

Hắn yên lặng nhìn nàng sau một lúc lâu đột nhiên thích thú buông ta.

“Dưa hái xanh không ngọt, ta cả đời chưa từng bắt buộc người khác, hôm nay dĩ nhiên cũng sẽ không bắt buộc ngươi, ” Hấn nhìn về phía nàng, “Ngươi ngồi xuống nói chuyện với, chốc nữa ta thả ngươi đi.”

Hấn gồng đầu lên tay, nằm lên khối đá lớn trơn bóng khi nãy, mắt lấp lánh đánh giá nàng, “Còn không lại đây?”

Phát Dao nhìn gương mặt khá bình tĩnh của hấn, trong lòng kết luận: tên yêu ma chính là còn tính người bên trong, không chuyên đi hành hung làm ác, nhưng lại dựa vào tâm tình mà hành sự. Tâm tình tốt có thể liếc nhìn thiên hạ, cười xem chúng sinh; tâm tình không tốt thì gặp quỷ giết quỷ, gặp thần giết thần.

Người như thế, tốt nhất là đừng chọc giận hấn, nàng cũng không còn mong tìm được Hư hoàng kết giới, ngay tại khu Hoang dã này lúc nào cũng đầy người chết ta sống. Huống hồ... đôi mắt của tên này tuy bình thường màu đen, nhưng bàn về pháp lực, Mị yêu so với yêu ma có mắt màu vàng tía còn có phẩm giai cao hơn... Khu Hoang dã là nơi chúng yêu tập hợp, toàn bộ có pháp lực cao thâm không lường được, rất yêu ma vạn năm đến đây.

Phát Dao cân nhắc lợi hại, quyết định dựa theo tính tình hấn mới là thượng sách. Nàng chậm rãi đi chỗ dòng suối ngồi xuống trước mặt hấn, cười khanh khách hỏi: “Không biết các hạ muốn tán gẫu chuyện gì?”

Hấn nhìn nàng xem xét rồi từ từ nhắm mắt lại, “Ngươi có biết ta là yêu ma gì không?”

“Ta có biết.” Phát Dao đáp.

“Vừa rồi bắt gặp ta ăn nguyên đan người khác, diệt nguyên thần người khác, có cảm thấy sợ không?”

Phát Dao hơi trầm ngâm, đáp: “Ta vốn đã nhìn quen trường hợp này, cũng không thể nói rõ là sợ hay không sợ, Tuy nhiên... Ngươi thấy ta giờ đang thuận ý của ngươi, thành thành thật thật ngồi trước mặt ngươi không dám nhúc nhích, là đủ biết ta đối với ngươi vẫn có điều cô kỵ.”

Hấn chậm rãi mở hai mắt, cười nói, “Ngươi quả là thành thật, ngươi có biết ta vì sao phải giết à?”

Phát Dao lắc đầu.

“Bởi vì... Á đáng chết.”

“Ồ.” Phát Dao gật đầu, hai chân khép lại co trước ngực, sắc mặt bình tĩnh đáp.

Hấn nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, đột nhiên mặt âm trầm hỏi: “Ngươi không hiểu kỳ?”

Phát Dao nghe hấn hỏi như thế lập tức phi thường phối hợp, ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Quả thật rất tò mò, chẳng hay ta có hân hạnh biết vì sao nàng ta đắc tội các hạ, chết chưa hết tội?”

Mặt hấn hiện sự tức giận tàn nhẫn, sau đó nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường.

Hấn gạt mái tóc bị gió thổi tung, nhắm mắt nhìn nàng mỉm cười: “Ta thực hối hận vì trước đó nói không ép buộc, nếu giờ ta muốn đổi ý...”

Phát Dao lập tức ngắt lời hấn, “Các hạ tất nhiên sẽ không, ta tin tưởng ngươi.”

“A? Ngươi dựa vào cái gì tin tưởng ta? Ngươi không biết Yêu ma thường hay lật lọng?” Hấn hơi hơi khép đôi mắt hẹp dài, hướng đôi con ngươi đen xinh đẹp mỹ hoặc của nàng.

“Bởi vì tại hạ cũng tin dưa hái xanh không ngọt, không phải sao?” Phát Dao dôi mắt. Ánh nhìn đột nhiên dừng ở nơi vạt áo bào hơi rộng mở, nàng thấy trên đó có rất nhiều vết sẹo dữ tợn.

“Đó là vết thương cũ của ngươi?”

“Ngươi quan tâm đến chuyện đó?” Giọng hấn vô cùng lạnh lùng.

Đây đúng là chuyện không liên quan đến nàng, chỉ là nhìn thấy vết thương trước ngực hấn, nàng nhớ tới Huyền Túc. Bỗng dung mềm lòng khiến nàng tạm thời quên mất đề phòng hấn, nàng dôi mắt nhìn về ánh trăng, đột nhiên cười nói: “Kể cho ngươi nghe một chuyện xưa, ngươi tạm thời làm người nhân giới tới nghe đi.”

“Xưa kia ở trong thôn lý có một gia đình, trong nhà có hai huynh muội rất nghịch ngợm thích đi gây chuyện, sở thích hằng ngày là câu kết với nhau làm việc xấu, thường xuyên gặp rắc rối, hôm thì làm vỡ hết bát của Trương gia nhà kẻ bên, hôm thì hư vại nước của Lý gia, hôm khác thì làm hỏng cửa sổ của Triệu gia trước thôn, có hôm lại đi trộm gia súc ở thôn sau... Làm đủ chuyện, chưa từng gián đoạn, tóm lại hai người nghịch phá kinh, thường xuyên khiến cha mẹ họ giận dữ, vì thế bị đánh đòn, quỳ ván giặt không thiếu được nhưng ca ca này luôn che chở em gái, mỗi lần bị đánh đều đứng, nhận hết chuyện xấu về mình, quyết không để cho em gái chịu đau. Mỗi lần có món gì ngon đều nhường cho em gái ăn, tuyệt không để em mình chịu đói, hay thêm thuốc... Tóm lại, đó là ca ca tốt nhất trên đời. Bởi vì thường xuyên bị cha mẹ đánh phạt, trên lưng có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, có một lần bị em gái thấy được, cô bé khóc lớn một trận, thề không bao giờ đi nghịch phá nữa, sau đó... Qua rất nhiều năm, hai người đều trưởng thành, tình cảm anh em của họ vẫn rất tốt, đáng tiếc có một ngày ca ca đó...”

Phát Dao đột nhiên trầm lại, sau đó cười hỏi “... Thương thế của ngươi hấn không phải do làm ca ca kiểu này ra chứ?”

Ánh mắt hần lạnh đi, khóe miệng thoáng chốc khẽ cười châm chọc “Nếu lấy chuyện xưa nhân giới ra giảng, thì đây là một người mẹ tâm địa ác độc đối với một trẻ mới sinh, thật ra thực tế còn hơn như thế, ngươi nói... loại nữ nhân này không đáng chết?”

Giọng hần vô cùng lạnh lẽo, trong mắt tràn ngập oán khí.

“Nói vậy là ta nói quá xa rồi, ngươi... cũng không cần để trong lòng.” Phát Dao có chút rầu rĩ. Bản tính yêu ma không hần đều ác, vừa sinh ra đã làm yêu ma, người thế gian không chấp nhận được thì thôi, nếu ngay cả mẫu thân cũng không che chở cho mình thì quả thật đáng thương, khó trách đường thành tính tính quái đản giết người không chớp mắt như thế.

Nhưng Phát Dao suy nghĩ một chút, vẫn nói: “Ta nghĩ mặc dù lấy chuyện xưa nhân giới ra kể, đứa trẻ mới sinh này đúng là vô tội nhưng nhân quả tuần hoàn, thiên lý sáng tỏ, người làm mẹ như thế về sau tất phải chịu nghiệt do nàng gây ra.”

Nàng vừa nói vừa xem xét hần, “Nếu đứa trẻ này còn sống, cũng không cần phải oán niệm sâu nặng, nếu không tự làm khổ mình cả đời, đây là mất nhiều hơn được, không có lợi.”

Mắt hần lộ sát khí, mĩa mai đáp, “Ngươi đến khu Hoang đã để phở độ chúng sinh à, không sợ giờ tâm tình ta đột nhiên không tốt sao?”

Phát Dao hoàn toàn tỉnh ngộ, nói đến đây quả thật nàng sai lầm rồi, ngay cả khu Hoang đã cũng không quên hướng thiện cho Yêu. Ai, quả thật là một ngày vì tiên, cả đời hướng đạo a!

Nàng chấp tay “Tại hạ hiểu được tội, ta đã quá mức nhiệt tâm giúp người khác coi bỏ khúc mắc, các hạ cứ xem như ta nói bừa, nghe rồi thì quên đi.”

Một lát sau, sắc mặt hần khôi phục lại như ban đầu, trong mắt lóe qua ý cười khó hiểu, “Ngươi đi đi, hôm nay ta sẽ tha cho ngươi, nếu ngươi suy nghĩ ‘không hẹn không gặp lại’, bất quá...”

Hần dừng lại một chút sau đó tươi cười vô cùng mỉa mai nói: “Bất quá nếu ngươi bất hạnh ‘sau này còn gặp lại’, ta nhất định sẽ không lại tha ngươi đi! Nhớ kỹ tên của ta, Yểm Nguyệt.”

Lúc đó, nếu Phát Dao chú ý một chút, sẽ biết trước mắt người chính là kẻ tiếng tăm lừng lẫy lục giới, đứng đầu Minh giới, Quỷ Vương Yểm Nguyệt. Đáng tiếc nàng một lòng nghĩ đến chuyện bỏ trốn mất dạng, không muốn nghĩ sâu xa.

Nàng lập tức đứng dậy, thăm nghĩ, yên tâm ta tất nhiên sẽ tận lực để không gặp lại ngươi.”Yểm Nguyệt huynh, vậy tại hạ cáo từ.”

Nàng sợ hần đột nhiên đổi ý, chỉ muốn lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Hần nhìn phương hướng nàng biến mất, sâu trong đôi mắt trong hiện lên ý cười cao thâm, thật không?

Lúc đó, Phát Dao không hề biết Mị yêu còn có một loại pháp lực, đó là thuật nghe tâm!

Tâm nghĩ gì đều chuyển thành âm thanh!

Người thú vị như thế, lẽ nào buông tha? Huống hồ chúng ta... Ý cười nơi đáy mắt càng sâu, còn nhiều thời gian!

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ảo Cảnh Trong Mộng

Phát Dao bay một mạch, sau nửa canh giờ rốt cục đến ngoài cửa động.

May mà mới nảy chuẩn nhanh! cái miệng nhỏ của nàng thờ phỉ phò tiện thể quay đầu nhìn xung quanh, quả thực không có người đi theo, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra. Vừa xoay người, đã thấy Thương Mạch xuất hiện phía sau nàng, quần áo sắc tím buộc vòng quanh thân hình thon dài, chỉ là con người trong suốt chứa mấy phần ưu sắc.”Dao Dao, mau nói cho ta biết, sao giờ ngươi mới về? Không phải gặp phiền toái gì chứ?”

“Ta không sao, là do mấy cái nắm này... không dễ tìm, làm ta mất không ít thời gian.” Phát Dao đáp. Đi vào trong động, lửa đã nhóm xong, ngay cả nước uống cũng được đựng trong lá cây sẵn một bên, xem ra Thương Mạch lần này rất chịu khó.

Giờ phút này bụng nàng đã muốn kêu vang, lập tức đem nắm rửa sạch đặt lên lửa nướng.

“Ngươi thật sự không có việc gì?” Thương Mạch ngồi ở một bên trên tảng đá, nét mặt có chút tìm tòi nghiên cứu.

Phát Dao cách đó vài thước, cười nhẹ nói, “Có thể có chuyện gì? Ta không phải nguyên vẹn đứng trước mặt ngươi sao?”

Thương Mạch quan sát nàng trái phải sau nói: “Thì ta thấy ngươi mãi không về, còn tưởng rằng ngươi rơi vào tròng của yêu ma Ma sơn rồi, làm ta lo muốn chết.”

Ánh lửa đỏ thiêu đốt, chiếu sáng cả động, Phát Lâm bấm cảm cây gậy, thuận miệng hỏi vu vơ, “Sao? Ngươi biết nơi đây có yêu ma nào pháp lực cao cường à?”

Thương Mạch trầm tư một lát, đáp: “Ta cũng không biết, khu Hoang đã chi rộng lớn như thế, với phương diện pháp lực cao thâm nhiều yêu ma vô số kể, có thể không thuộc phái Ma để Tử Phách, Diêm yêu La Diêm hay Yêu Hoàng Mang Giáng, dù pháp lực cao cường cũng không kết bè kết cánh, thích độc lai độc vãng, loại yêu ma này ở đây được xưng là Độc yêu, ai cũng không dám kinh chọc bọn chúng.”

Độc yêu? Nghĩa là độc lai độc vãng ư? Ừ tên này thật hợp với tình hình, Phát Dao hơi gật đầu. Trong đầu phút chốc hiện lên gương mặt phương hoa tuyệt thế của hắn. . . Thì ra loại yêu ma này.

Thật là lợi hại, không biết ở đây có bao nhiêu yêu ma pháp lực bí hiểm nữa. Cũng may mắn bọn họ hứng thú ở gần chỗ khu Hoang đã, nếu toàn bộ chúng đi ra ngoài, vậy lực giới chẳng phải sẽ hỗn loạn sao?

Nói thực ra, tuy nàng vẫn biết Phong Ấn ngục giới không thể bị mở ra, bằng không khi ma đạo tăng sẽ khiến lực giới hóa thành Tu La luyện ngục, nhưng Tu La luyện ngục chính xác ra sao thì nàng chưa từng nghĩ tới. Nay bước vào nơi đây, nhìn thấy Yêu ma pháp lực cao cường mới thấy ớn lạnh, nếu Phong Ấn ngục giới bị mở, toàn bộ chúng chạy ra làm loạn lực giới, hình ảnh đó khó mà tưởng tượng đáng sợ đến nhường nào.

Có trải qua mới thấy ngăn chặn Phong Ấn ngục giới bị mở có bao nhiêu quan trọng. Cho dù thế nào, nàng cũng phải cứu Huyền Túc và tìm về chìa khóa ngục giới.

Sau khi phục hồi tinh thần trong lòng Phát Dao đã có vài phần sáng tỏ, nàng cầm một xâu nấm thơm phức đưa cho Thương Mạch, “Nhanh ăn đi, ăn xong còn nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta tiếp tục tìm Hư Hoang kết giới.”

“Ừ.” Thương Mạch đón lấy xâu nấm, đưa lên mũi ngửi, khen, “Thơm quá!”

Phát Dao đưa thêm một xâu nữa cho gã, “Ngươi ăn nhiều một chút, dùng để một hồi lại đói bụng, đến lúc đó ta không tìm đồ ăn cho đâu.”

Thương Mạch cười ngọt ngào, vừa ăn vừa nói: “Dao Dao, ngươi đối với ta thật tốt, không bằng. . . sau khi tìm được người muốn tìm thì ngươi đi theo ta luôn, được chứ?”

Đi theo ngươi á? Phát Dao lờm lờ, “Thương Mạch huynh, lần sau làm ơn đừng dùng mấy từ gây choáng kiểu đó?” Tai còn dư âm của yêu nghiệt tuyệt sắc bên dòng suối, giờ nghe thấy lời này, nàng cảm thấy bên trong có hơi ngồn ngộn.

“Ta nói có gì sai đâu?” Gã mở to đôi mắt vô tội nhìn nàng.

“Đừng, không phải ngươi sai,” Phát Dao để đồ ăn xuống, sắc mặt nghiêm túc, “Con đường chúng ta không giống nhau, ngươi đi theo ta tất cũng có mục đích của ngươi. Trước mắt ta không nghĩ nhiều là vì ta biết ngươi tạm thời sẽ không thành gì uy hiếp với ta, mà có lẽ ta cũng cần sự giúp đỡ của ngươi, chúng ta xem như dựa vào nhau. Bất quá. . . sau này mặc kệ ngươi có đạt được kết quả ngươi muốn hay không, chúng ta đều phải mỗi người một ngã. Nếu về sau non xanh nước biếc, chúng ta còn có duyên gặp nhau, không phải kẻ thù thì không còn gì tốt hơn. Nhưng nếu chúng ta chỉ là binh đao gặp lại, điểm ấy chắc ngươi rõ ràng?”

Thương Mạch im lặng không nói, cuối cùng chỉ tủi thân cúi đầu.

“Ừm, như thế rất tốt.” Phát Dao chưa từng thấy gã thông thấu sáng tỏ như lúc này, trong lòng rất vui mừng.

Nói đến quả nhiên là đói bụng, nàng lập tức tập trung vào mấy cái nấm trước mắt, ăn xong nàng chỉ vào phiến đá lớn, nói: “Sáng mai còn phải đi tìm Hư Hoang kết giới, ngươi ngủ trên đi.”

“Ngươi là nữ, dĩ nhiên là ngươi ngủ trên đó rồi.”

“Vậy còn ngươi?”

“Ta nằm trên mặt đất.”

Phát Dao hoài nghi, “Ngươi nằm được không đó? Trên người ngươi còn có vết thương, không bằng ngươi ngủ lên đó đi, ta ra bên ngoài, dù là không ngủ cũng không sao.”

Thương Mạch lắc đầu, “Ta không sao, nhanh ngủ đi.”

Phát Dao thấy gã kiên trì, cũng không chối từ nhiều.

Sau khi tăng mạnh kết giới chung quanh cửa hang, nàng trở lại động nằm lên phiến đá, chỉ chốc lát sau liền chìm vào mộng đẹp.

Mây trắng giống như sợi bông bao quanh dãy núi trập trùng, tầng tầng núi non trùng điệp, nguy nga cao ngất.

Lúc đó trong mái đình cạnh khe nước trong của tiên sơn, có một cô gái đang ngồi chuyên chú gảy đàn.

Tiếng đàn ngân nga trong sơn cốc, thu hút các chú chim của núi rừng bay tới, dừng chân trên cây đại thụ kế bên cây đàn.

Cô gái nhìn thấy cảnh này, đột nhiên nhíu mày cười, đầu ngón tay vừa thu lại, tiếng đàn im bặt.

Nàng đứng dậy, cười tủm tỉm đưa tay phải ra, một chú chim ngũ sắc bay đến bàn tay nàng.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó: “Chim Ngũ sắc, hôm nay có việc gì vui không?”

Bàn tay còn chưa kịp xòe ra hết thì chim ngũ sắc điều đã đáp, “Hôm nay tỷ không đánh đàn ư? Sư phụ nếu biết tỷ lại lười biếng, còn không sợ bị phạt?”

Nàng cười, đuôi mắt khẽ nhếch, “Không sao, tỷ đã có diệu kế, nói nhanh lên có việc gì thú vị không?”

“Việc thú vị à?” Ngũ sắc điều lắc đầu, một lát sau đáp: “À, phía trước sơn quái thạch đệ có nhìn thấy một quả trứng, chuyện này vốn bình thường thôi, nhưng quả này lại bốc hơi nước, còn có thể nhảy nhảy, có chút thú vị.”

Bốc hơi nước? Mắt nàng sáng ngời, “Có thực không? Nhanh dẫn tỷ đi nhìn một chút.”

Chim Ngũ sắc bay vào không trung, “Đi theo đệ.”

Tay phải nàng phát một cái, một đám mây màu trắng hiện ra trước mắt, nàng nhanh chóng bước lên đám mây mà đi.

“Đệ nói xem đây là trứng gì?” Cô gái chỉ vào quả trứng nhảy lên không ngừng trước đồng đá, hiếu kỳ hỏi.

“Tỷ có thấy nó bốc hơi nước không?” Chim Ngũ sắc xòe cánh.

“Ừ, quả đúng!” Nàng ngồi xổm xuống, đôi mắt Lưu Ly nhìn chăm chăm quả trứng cân nhắc nửa ngày, ngoắc ngoắc ngón tay nói: “Lại đây.”

Quả trứng hiển nhiên không nghĩ đến ý đến nàng, ngược lại còn nhảy xa hơn.

Nàng nheo mắt, giọng uy hiếp, “Không đến? Lát nữa nếu bắt được ngươi, ta nhất định đem ngươi nấu thành canh uống.”

Quả trứng nghe xong, tức khắc nhảy lên như ra uy với nàng, chốc thì nhảy đến trước mặt nàng, chốc lại nhảy đến phía chân trời, tốc độ cực nhanh, làm nàng hoa cả mắt.

Nàng trừng mắt nó, trong mắt ánh sáng lạnh hiện ra, “Giỏi quá ha, ta cũng không tin ta không bắt được ngươi.” Nói xong lập tức xắn ống tay áo, liền đuổi theo quả trứng kia.

Kết quả, toàn bộ quả núi bị một người một trứng làm cho nhốn nháo.

Mãi đến khi sao treo đầy trời nàng rốt cục mới đắc ý dào dạt bắt lấy quả trứng, vất vả cả ngày đêm* mới về.

*: nguyên bản là “Phi tinh tái nguyệt” (người khoác sao, đầu đội ánh trăng), nghĩa là: làm việc từ sáng đến tối mịt.

“Lăn qua lăn lại, cuối cùng không phải cũng rơi vào tay ta?” Thấy nó nằm trong tay nàng gầy dựa, mày nàng hơi chau lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần phút chốc tỏ ra thần bí, nhà chậm từng chữ nói bàn tay “Kiên nhẫn của ta có hạn, nếu ngươi còn dám không an phận, ta lập tức đem ngươi đi nấu, có thử một chút không?”

Quả trứng nghe vậy lập tức không động đậy, chỉ run nhẹ, còn phát ra tiếng thút thít đáng thương.

Nàng vừa lòng gật đầu mỉm cười, “Ừm, trẻ nhỏ dễ dạy.”

Còn chưa đến gần đại điện, đã nhìn thấy một bóng ngọc thon dài trước điện, tổ y** của người đó rực rỡ hơn cả ánh trăng bạc, khoảnh khắc dậy mùi cỏ hoa.

**: trang phục màu trắng

Cô gái dừng bước chân, nhìn bóng dáng trước mắt mà cảm thán, sư phụ cho dù là bóng lưng đều phương hoa tuyệt thế!

Người xoay người lại, đôi mắt lướt qua nàng, “Con đã đi đâu?”

Tức thì nàng tươi cười, chạy đến trước mặt người đó giống như hiến vật quý, nàng xòe bàn tay, “Sư phụ người xem, con đuổi theo quả trứng này suốt một ngày, cuối cùng mới bắt được nó.”

“Ta cho ngươi luyện Phục thiên bí nội tâm, ngươi chạy đi chơi?” Khuôn mặt chàng như ngọc phủ một tầng trong trẻo mà lạnh lùng, đôi mắt nhìn nàng lạnh nhạt.

Nàng vội vàng cúi đầu nhỏ giọng đáp, “Sư phụ, đồ nhi biết sai, lần sau con sẽ không lười biếng, con hứa mà.”

Giọng nói điềm đạm truyền đến, “Con thể nhiều lần lắm rồi, có muốn ta nói ra số lần không?”

“Ặc... thôi ạ, con nhớ mà.” Nàng đầu cúi càng thấp, tổng cộng một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín lần, thêm lần này nữa là thành số chẵn.

“Con tính cứ tiếp tục bừa bãi như vậy?”

“Không có,” nàng kéo kéo cửa ống tay áo của sư phụ thấp giọng đáp, “Sư phụ, con thật sự biết sai rồi, về sau không dám nữa.”

“Con cứ luôn không chuyên tâm, nếu ngày sau gặp phải nguy hiểm, sư phụ không có ở bên con, sẽ làm sao?”

“Sư phụ sao lại không ở cạnh bên con?” Nàng khó hiểu ngửa đầu hỏi. Kỳ thật ngoại trừ lần trước từng lên đến Côn Luân, nàng đến đều ở trong kết giới sư phụ bày ra để tu luyện pháp thuật, làm thế nào có nguy hiểm?

“Thế gian này không có việc gì tuyệt đối, con phải tập đúng pháp thuật, mới có thể ngừa bất trắc, nếu không con nhận ta làm sư phụ thì ích gì?”

Nàng khẽ run, trước kia sư phụ chưa bao giờ nói nặng như thế, lần này sư phụ chắc là tức giận thật rồi.

Trên mặt nàng tràn ngập tủi thân, hốc mắt ửng đỏ nói: “Đồ nhi thật sự chộc sư phụ tức giận rồi? Thành sư phụ trách phạt con, về sau con sẽ thật sự tu luyện pháp thuật, con thể, sư phụ... Người sẽ không cần con nữa ư?”

Nàng nắm ống tay áo của sư phụ thật chặt, hai hàng lệ từ mặt nàng rơi xuống.

Chàng chăm chú nhìn học trò một lát, tuy biết nàng đã từng dùng chiêu này làm hấn mềm lòng, nhưng mỗi khi thấy nàng rơi lệ, lại không đành lòng.

Chàng ngồi xổm xuống, nâng cằm nàng lên, ngón tay ôn nhu lau nước mắt nàng, dịu giọng than thở: “Ta có nói không cần con đâu? Ta chỉ muốn con hiểu tu luyện pháp thuật quan trọng, không thể cứ lười biếng. Thế gian rộng lớn, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, nếu con có thể tự bảo vệ mình chu toàn thì không còn gì tốt hơn, sư phụ cũng không cần lo lắng như thế, con đã hiểu?”

Cô gái trẻ nặng nề gật đầu, xoa mặt qua loa, “Sư phụ, đồ nhi đã hiểu.”

Chàng lấy khăn tay tinh xảo lau đi vết dơ trên mặt nàng, đỡ nàng đứng dậy, liền kéo tay nàng vào trong điện.

“Ồ, vật gì mà khiến con đuổi theo suốt một ngày?”

Nàng nghe vậy lập tức nín khóc, cao hứng cầm vật trong tay trình đến trước mặt sư phụ, ngửa đầu đáp, “Chính là quả trứng này, sư phụ, người nhận có biết nó khôn? Nó rất thú vị, biết chạy biết nhảy biết phun hơi nước, còn dám đối nghịch với con nữa.”

Chàng nhìn lướt qua, cười đáp: “Cái con thu hồi là trứng của thần thú, nó là trạch trỉ, được xem là kỳ trân trong thần thú, hơn mười vạn năm mới có một con, cũng coi như có duyên với con, nếu con chăm sóc tốt, ấp trứng xong về sau sẽ trở thành thần thú tọa tiền của con.”

Mắt nàng hiện lên sự mong chờ, “Người nói nó là thần thú lợi hại giống như Hòa phượng?”

Chàng gật đầu, tay áo trắng thuần theo bước chân chàng hơi bay.

Nàng liên tục gật đầu, “Như thế quá tốt, đúng lúc con muốn một thần thú lợi hại như Hòa Phượng.”

“Ừ, mỗi buổi sáng, con thu gom sương sớm trên hoa lá nhỏ cho nó một chút, đồng thời liên tục mười ngày nhỏ máu của con cho nó, mấy ngày sau trứng sẽ tự nở ra.”

Nàng mở mắt to thắc mắc: “Trứng còn muốn uống máu ấy ạ? Vậy nó phải ăn như thế nào?”

Chàng cười mỉm, “Con cứ nghe theo ta.”

“Dạ.” Cô gái gật gật đầu, “Sư phụ cảm thấy tên Vũ Đăng nghe được không?”

“Ừ, con thích là được.”

“Dạ” cô gái đột nhiên nắm hai tay sư phụ, mảy nhíu lại, “Sư phụ, tay người lạnh quá, người cứ đứng ngoài điện chờ con mà chưa uống thuốc sao?”

Đôi mắt người nam từ thanh nhã như nguyệt hoa lập tức ảm áp: “Ta không sao.”

“Con phải đi nấu thuốc, sư phụ vào trước nghỉ ngơi đi.” Cô gái nhanh chóng chạy về phía phòng ăn.

Mắt người ấy lấp lánh ý cười ôn nhu như nước, lẳng lặng nhìn chăm chú bóng dáng nhỏ xinh càng ngày càng xa, chỉ là một ánh mắt lại giống như đã nghìn vạn năm...

Phát Dao giật mình ngồi dậy thở phì phò, trên trán đã đầm đìa mồ hôi, nàng run run, đứng dậy chậm rãi bước ra cửa động.

Màu áo trắng như ánh trăng, ngẩng đầu nhìn trăng rằm, đôi mắt phủ một tầng mộng lung, giống nhau đang có chút suy nghĩ.

Như giấc mơ có bầu trời đỏ như máu trước đó, đã có một khoảng thời gian rất dài không hề mơ thấy, nàng còn tưởng rằng đã quên. Vì sao giờ, nàng lại thấy rõ ràng trong mộng có cảm giác quen thuộc, nhưng khi tỉnh giấc thì...nàng không nhớ gì hết? Nàng không nhớ rõ... đến tận cùng đó là gì?

Nàng nhủ mày nhìn trăng, thật lâu sau đó khẽ thở dài một tiếng.

Có một số việc, cuối cùng không thể lý giải!

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Giăng Co

Hôm sau mặt trời mọc ở phương đông, tia nắng xuyên qua kẽ lá tiến vào chốn u sơn rừng thẳm, không khí bốn phía vẫn trầm lặng, ở núi rừng bên cạnh có dòng máu đen hôi thối chảy xuôi, có thể thấy được đêm qua có không ít yêu ma pháp lực thấp kém bị cắn nuốt sạch sẽ.

Khu Hoang đã là vậy, yêu ma giấu mình trong bóng tối luôn khát cầu sự giết chóc không ngừng nghỉ, mà giết chóc một khi bắt đầu, chỉ có thể lần lượt nhuộm máu tanh.

Phát Dao gạt bỏ cảm giác chán ghét này sinh trong lòng, nhủ mày nhìn Thương Mạch, “Núi này lớn quá, chúng ta nên tìm từ đâu?”

Thương Mạch khẽ lắc đầu, trầm ngâm một lát, “Có lẽ người nên đi theo trực giác mà tìm.”

Phát Dao hơi thắc mắc: “Trực giác?”

“Ừ, người không ngại quyết tâm đến đây, tĩnh tâm một lát, nói không chừng có thể cảm ứng được cái gì,” Thương Mạch đắc ý nhìn Phát Dao, “Dao Dao, người thấy ta thông minh không? Chuyện này mà ta cũng nghĩ ra.”

Phát Dao lườm gã, có chút dờ khóc dờ cười, đây là biện pháp gì chứ, quả thật chỉ có người mới có thể nghĩ ra.

Nói thế thôi, nàng đành vận khí.

Phát Dao thận trọng nhắm mắt suy ngẫm, một lát sau mở mắt ra, tay phải từ từ chỉ phía trái, chậm rãi nói: “Chúng ta đi hướng bên kia thôi.”

Thương Mạch thấy vẻ mặt nàng chắc chắn, mắt chợt sáng ngời, kích động tiến lên hỏi: “Dao Dao, người cảm ứng được gì sao?”

“Có nhìn thấy cái cây bên kia không?” mắt Phát Dao chăm chú vào đại thụ thứ ba bên trái

Thương Mạch trịnh trọng gật đầu, dò hỏi: “Nhưng mà... cái cây đó có liên quan gì đến Hư Hoang kết giới chúng ta muốn tìm hả?”

Phát Dao hiên ngang lăm lăm liếc mắt một cái, thận trọng gật đầu: “Đương nhiên là có quan hệ, mới vừa rồi đang ta mãi suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy cây có một chiếc lá chậm rãi rơi xuống, người nói nó sớm không rơi trễ không rơi, cổ tình lúc ta mở to mắt thì rơi xuống, nói vậy là ý trời đã tỏ rõ a.”

Thương Mạch không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng, đây là ý trời đã tỏ rõ?

Phát Dao nhìn gã cười, “Hay là người không tin trực giác của ta?”

Thương Mạch nhìn nàng, cười dịu dàng đáp, “Tuy rằng trực giác của Dao Dao có hơi kỳ lạ, bất quá... Người đi đâu thì ta theo đó.”

Lần này đến phiên Phát Dao sững sờ, gã ta thật sự tin tưởng nàng như vậy ư? Nghĩ nghĩ, nàng cảm thấy áy náy, nên không trêu gã nữa, nàng giải thích: “Yêu ma có tính cảnh giác cao, càng là nơi nguy hiểm, cảm ứng của chúng càng nhạy bén, nên dù là săn mồi bọn chúng cũng sẽ chọn nơi tương đối an toàn. Mới vừa rồi trên đường tới đây, phía bên trái yêu ma đã chết để lại cốt nhục khá nhiều, vô cùng có khả năng là chúng cảm ứng được bên trái mà khí quá nặng, cho nên mới không dám tới gần.”

Thương Mạch bỗng nhiên tỉnh ngộ đáp: “À, thì ra là thế.”

Phát Dao gật đầu, “Tuy rằng chúng ta tạm thời không biết vị trí Hư Hoang kết giới, nhưng đi về hướng có ma khí nặng nề thì chắc là đúng.”

“Dao Dao, ngươi thật thông minh nha!” Thương Mạch nhìn nàng tràn đầy khâm phục.

Phát Dao thuận miệng lên tiếng, đột nhiên dừng lại bất động.

Thương Mạch đi phía sau kỳ quái ngừng đầu nói: “Dao Dao, sao ngươi dừng lại?”

Phát Dao xoay người, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, nói nhanh với Thương Mạch: “Có phiền toái tìm tới cửa, lần này ta cũng không chắc toàn thân trở ra, lát nữa ngươi tự mình rời đi nha.”

Nàng nhanh chóng dùng thuật đem Thương Mạch ẩn thân, xoay người vừa định đi, liền cảm giác bàn tay hơi lạnh giữ nàng lại.

Nàng kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy mắt Thương Mạch lóe lên ý cười, nhẹ giọng nói: “Dao Dao, ở thời khắc nguy cấp, ngươi vẫn nhớ an nguy của ta?”

Phát Dao lờm gãi, lúc này mà còn tâm tư nói giỡn?

“Lần này đến không phải yêu ma bình thường, ta đã nói sẽ hết sức bảo hộ ngươi chu toàn thì sẽ không nuốt lời, nhanh trốn đi, lát nữa dù ta có gặp phải chuyện gì thì tự ngươi phải rời khỏi khu Hoang dã.”

“Vậy ta...”

Gã nói còn chưa nói xong, tay ngọc của Phát Dao đã vung lên, gã nhất thời bị văng ra ngoài mười trượng, vừa không thể cử động vừa không thể nói chuyện.

Phát Dao xoay người, tay duỗi ra nắm chặt Ngân Mạc kiếm, nàng nín thở, lắng lắng chờ đợi luồng khí dần dần di chuyển về phía nàng.

Mấy bóng đen phút chốc đứng cách nàng ba thước, có hai người đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

“Phát Dao Các chủ, từ lần trước từ biệt ở Linh Tiêu cung đã là mấy ngày, hôm nay chúng ta mới gặp lại, đúng là có duyên, ha ha ha ha ha...” Giọng điệu rất khách khí, bất quá chất giọng âm lãnh làm người ta lạnh đến tận xương tủy.

Người này không ai khác, chính là kẻ kiêu ngạo không ai bì nổi ở ngoài Linh Tiêu cung ngày đó – Diêm yêu La Diêm.

Phát Dao không đáp lời, ngược lại chuyển hướng sang người nam tử mặc trường bào xanh bên cạnh hắn, đó là người mà ngày đó nàng cùng Tử Vi gặp ở Đọa Tiên mê lâm – Đọa tiên đứng đầu, Trọng Khuynh.

Hắn ta với Tà Mạc là bạn bè, lại cùng Diêm yêu La Diêm có liên quan, quan hệ của họ là gì nàng đoán không ra! Phát Dao nheo mắt, trong lòng đã có vài phần sáng tỏ.

Trọng khuynh thấy Phát Dao nhìn mình, khoe miệng khẽ nhếch ý cười phóng đảng, “Phát Dao Các chủ, chúng ta cũng không phải xa lạ nhỉ?”

“Đúng vậy” Phát Dao hơi gật đầu, sau khi nhìn lướt cả hai liền đáp, “Đọa tiên cùng yêu ma đi cùng nhau, không có gì đáng ngạc nhiên, bất quá vì giết bốn tọa, mà phải phiền hai nhân vật lớn đại giá, thật là quá vất vả rồi.”

“Điều này là tất nhiên,” Giọng Trọng Khuynh mang theo vài phần mỉa mai “La Diêm muốn giết ngươi, nhưng lại kinh động đến Tà Mạc vạn năm không ra khỏi Hư hoang kết giới. Lần trước ta muốn ra tay lấy mạng ngươi, lại kinh động Dạ Uyên thượng tiên ở tiên giới địa vị vô cùng tôn quý. Ai biết lần này sẽ kinh động vị nào đại giá quang lâm, nên... tốt nhất phải ngừa rủi ro.”

Phát Dao khẽ thờ dài, giọng có hơi tiếc nuối: “Thì ra nhân duyên bốn tọa tốt như thế, ngay cả ta cũng không nghĩ tới, chẳng qua...”

Nàng nói tiếp: “Các ngươi nếu muốn giết ta đã sớm động thủ, nãy giờ còn nhân hạ thoải mái cùng bốn tọa nói chuyện phiếm, nói vậy cũng chỉ là đến bắt ta mà thôi, phải không?” Trước đó thuộc hạ của Yêu Hoàng từng muốn bắt nàng, nay ngay cả hai người bọn họ, mục đích cùng cùng của chúng là gì, nàng đoán không ra.

Diêm yêu La Diêm cười lạnh, “Ngươi rất sáng suốt.”

Chẳng qua là sói vào hang hổ, đến nơi hoang dã, cực kỳ đặc sắc a, Phát Dao thầm nghĩ, mặc kệ thế nào, nàng phải nghĩ biện pháp đào tẩu mới là thượng sách!

Trọng Khuynh hình như hiểu rõ ý đồ của nàng, lạnh lùng nói, “Chúng ta cũng không phải đám người ngu xuẩn ngươi gặp ở Đọa Tiên mê lâm, nếu ngươi có ý tưởng đào tẩu thì quên đi.”

“Chuyện đào tẩu, bốn tọa còn chưa kịp nghĩ ra, có điều... Bốn tọa cảm thấy quan hệ của các hạ cùng các vị minh hữu thực làm người ta kinh ngạc.” Phát Dao vỗ cằm chăm chú nhìn hai người, tươi cười tiếp tục tìm tòi, “Ngày đó ngươi cùng Tà Mạc ở Đọa Tiên mê lâm, ta còn tưởng rằng ngươi và hắn là cùng một phe, hôm nay lại thấy các ngươi cùng một chỗ, ngươi...rất cuộc là đứng bên nào?”

Diêm yêu La Diêm nghe vậy, lập tức nhìn Trọng Khuynh cười lạnh: “Hừ, bản ma còn tưởng rằng ngươi thành tâm muốn cùng ta liên minh, thì ra ngươi còn chưa một tay, chẳng lẽ muốn ngấm ra chiêu với ta sao?”

“À đơn giản là muốn châm ngòi ly gián, mà ngươi cũng tin?”

Diêm yêu La Diêm nhìn chòng chọc hấn sau một lúc lâu, mới trầm giọng nói, “Tốt nhất là không phải, nếu không... Ngươi sẽ biết kết cục chống đối với ta.”

Phát Dao nhìn hai kẻ bụng dạ khó lường trước mắt, môi khê cong. Một lát sau nàng nhanh chóng đi đến chỗ bọn họ, vươn hai tay trắng thuần quơ quơ trước mặt họ. “Là muốn trời bốn tọa lại? Hay là trực tiếp đi theo các ngươi?”

Hai người kia về mặt phức tạp nhìn nàng, hiển nhiên có chút kinh ngạc với sự phối hợp của Phát Dao.

“Ngươi tốt nhất đừng âm mưu giở thủ đoạn gì, khu Hoang đã là ngươi có gọi trời cũng không ai nghe, là địa phương mất linh, ngươi cho là ngươi còn có thể có vận khí sao?” Diêm yêu La Diêm giờ giọng hung ác, “Nếu ngươi vẫn cố dùng, bản ma lập tức uống máu ngươi, nghiền xương thành tro.”

Phát Dao rút tay về, tiu ngưu, “Hay là các ngươi thấy bốn tọa không nên phối hợp, mới cảm thấy tâm an? Nếu, thật sự như thế, bốn tọa...”

Đúng lúc Phát Dao đang nói, thỉnh linh một lực đạo mạnh mẽ phút chốc cuốn nàng vào lòng. Phát Dao mở mắt, khuôn mặt yêu mị phóng to trước mặt nàng.

“Là ngươi?” Nàng giật mình, là yêu nghiệt hôm qua gặp ở khe suối!

Yểm Nguyệt hơi cúi tuấn nhan yêu nghiệt, nhìn nàng, môi mỏng nửa cười nửa không, “Không phải chứ? Chúng ta lại gặp nhau.”

Phát Dao cười xấu hổ, “Chắc... không thể không nói khu Hoang đã không tính là lớn.”

“Ta nói rồi nếu lần sau không hẹn mà gặp, xem như chúng ta hữu duyên, ta đương nhiên không thể để ngươi đi rồi.”

Giọng nói vô cùng quyến rũ vang lên, từng chữ mềm mại như bông, khiến Phát Dao không khỏi rung mình. Nói thực ra, nàng tình nguyện đổi mặt Diêm yêu La Diêm và Trọng Khuynh hơn cái tên này, bởi vì nàng hoàn toàn đoán được, yêu nghiệt so với hai kẻ Ngưu quỷ xà thần càng khó dây dưa hơn gấp mấy lần.

Yểm Nguyệt ôm chặt nàng vào lòng, lập tức ngước lên, thờ ơ nhìn hai kẻ trước mắt, “Hai ngươi vì sao phải bắt nàng ta mặc kệ, bắt quá... Nàng là người của bốn vương, các ngươi cứ thử đụng nàng xem!”

Mặt Diêm yêu La Diêm nhất thời trở nên bí hiểm, “Quý Vương, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ngươi xác định muốn chặn ngang một đạo?”

Hấn là Quý Vương... Yểm Nguyệt? Phát Dao vô cùng khiếp sợ, giờ mới nhớ tới lúc ở khe nước hấn từng nói tên với nàng, nhưng nàng khi đó quá tập trung chuyện lần trốn, không có nghiền cứu cẩn thận.

Ánh mắt Trọng Khuynh hung ác đáp, “Người của ngươi? Nực cười, ngươi có biết ả là ai không?”

“Nàng trước kia là ai không quan trọng, các ngươi chỉ cần nhớ kỹ nàng về sau là ai.” Đôi mắt đen như mực của hấn nhìn bọn họ hoàn toàn là thái độ đối với chúng sinh hèn mọn, “Người của bốn vương, không ai có thể chạm vào.”

“Xem ra, ngươi muốn đoạt cho bằng được?” mắt Diêm yêu La Diêm lộ ra hung quang.

Yểm Nguyệt cười yêu mị, nhả từng chữ một với bọn họ, “Có gì không thể?”

“Được lắm, ta muốn nhìn xem rốt cuộc ai là người thắng.”

Trong khoảnh khắc trời đất tối đi, Yểm Nguyệt cười lạnh, buông Phát Dao ra, đôi mắt chỉ một thoáng đã trở nên vô cùng yêu dị, quanh người tản ra màu tím sâu thẳm.

Phút chốc ba bóng người đã biến hoá kỳ lạ giữa không trung đánh đến khó phân biệt, chỉ thấy những luồng sáng nghiêng mình tránh né, bốn phía thần hồn nát thần tính, đất cát bay mù trời.

Phát Dao nhìn ba bóng người trên không trung, đột nhiên tim khê động, giờ phút này không trốn, còn đợi khi nào?

Vừa định xoay người, mới phát giác mình hoàn toàn không thể động đậy. Nàng lập tức thờ dài, ai ngờ yêu nghiệt kia lại dùng chú định thân với nàng! Thật là nhà đột ngày mưa, sớm biết thế này nàng sẽ không dùng chú với Thương Mạch, ít nhất còn có thể giúp nàng giải chú này.

Đang suy nghĩ, một chương phong bất ngờ đánh về lưng nàng, nàng lập tức nôn ra một ngụm máu tươi, thân mình phút chốc ngã xuống.

Ba bóng người nhất thời tách ra, Yểm Nguyệt nhanh như gió phi đến trước mặt Phát Dao, nâng dậy nàng trầm giọng nói, “Nàng không biết né tránh sao?”

Phát Dao chịu đựng đau đớn, giương mắt trừng hấn, “Các hạ cho rằng bị ngươi dùng chú định thân, còn nhúc nhích được sao?”

Hắn đột nhiên nở nụ cười, tay đặt trên lưng nàng đưa chân khí vào người nàng, “Là ta không phải, đợi ta một lát, ta xử lý xong bọn chúng liền mang nàng về chữa thương.”

Hắn thản nhiên đứng lên, nhìn hai kẻ trước mắt, “Các ngươi xác định hai người liên thủ nhất định thắng được ta sao? Chưa kể Ma đế Tử Phách sắp tỉnh giấc, các ngươi nếu không sợ lần này bị thương, đến lúc đó toàn bộ thế lực bị hắn tước mất quyền lực, còn ta lâu lắm rồi không hoạt động gân cốt, phụng bồi các ngươi cũng không hề gì!”

Quý Vương Yểm Nguyệt pháp lực cao hơn dĩ nhiên trong lòng bọn họ hiểu rõ, quả thật cho dù bọn họ liên thủ, cũng không tất có thể thắng hắn. Hai người đối diện một lát sau trong lòng đã có tính toán.

Diêm yêu La Diêm nói: “Chúng ta mấy vạn năm qua đều tường an vô sự, ngươi lần này vì ả mà chúng ta có hiềm khích, đáng giá sao?”

Hắn khoanh tay nhìn khinh thường, “Mấy vạn năm qua ta luôn thích gì thì làm đó, có gì mà đáng giá hay không?”

“Ngươi thật sự không chịu giao ả ra?”

“Vây...” Yểm Nguyệt cười mỉa hoặc hút hồn, đáy mắt lại hiện lên sự tàn nhẫn “... còn phải xem bản lĩnh của ngươi.”

Mặt Diêm yêu La Diêm âm trầm không thềm nhắc nữa, trong lòng thầm nghĩ, Quý Vương Yểm Nguyệt đột nhiên ngăn chân, xem ra muốn lợi dụng này nha đầu này để ma đế Tử Phách giao chìa khóa Ngục giới là không thể thực hiện được. Mắt thấy thành công sắp tới tay, lại ở thời điểm mấu chốt thất bại trong gang tấc, làm cho hắn hận nghiến răng, nhưng giờ không có cách nào, nhắc tới xú nha đầu này thật là có vài phần bản lĩnh, ngay cả Quý Vương Yểm Nguyệt cũng bị ả mê hoặc thần hồn điên đảo...

Trọng khuyên nhìn sắc mặt tái nhợt của Phát Dao, một lát sau cười nói, “Nay ngay cả ngươi cũng vì ả mà ra mặt, trách chi lực giới hiện giờ phản kích như thế! Được, chúng ta buông tay, nếu ngươi có thể giữ được nàng không còn gì tốt hơn, giữ không được, chỉ e...”

Hắn dừng một chút sau, chỉ là nhìn Yểm Nguyệt một cách sâu xa, lập tức quay đầu nói với La Diêm: “Chúng ta đi.”

Hai người chỉ một thoáng biến mất trong núi rừng, chỉ còn lại Phát Dao đau đến ngất đi trong lòng Yểm Nguyệt.

Yểm Nguyệt ngồi xuống ôm lấy nàng, chăm chú ngắm nàng, cười như không cười thì thầm: “Mấy vạn năm không gặp, mở màn thế này, thật thú vị.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thuyết Phục

Sau khi Phát Dao tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang ở trong một căn phòng thanh nhã rất khác biệt.

Đập vào mắt là bức tranh bạch ngọc treo trên tường, bốn vách tường cứ cách một thước lại bố trí một chup đèn khắc ngọc bên trong có Dạ Minh Châu, khiến phòng rạng rỡ, sáng như ban ngày. Tủ, ghế, bàn, ghế dựa đều làm từ mã não, ngọc thạch. Mỗi món đồ đều vô cùng đẹp và tinh xảo, ngay cả giường nàng nằm cũng là huyền ngọc vạn năm làm thành, có thể so sánh với chỗ ở lão rùa thần Nam Hải và Thiên Cơ các của Lưu Diên.

Trong đầu hiện lên giây phút ngắn ngủi trước khi hôn mê, hay đây là nhà Yểm Nguyệt? Khu Hoang đã đúng là nơi thần kỳ, bên ngoài là hắc cốt máu đen, bốc mùi hôi thối, sơ sẩy là mất mạng, không ngờ bên trong lại có nơi thanh nhã như thế, bởi vậy có thể thấy Quý Vương Yểm Nguyệt không đơn giản!

Phát Dao thấy trong phòng không người, định đứng lên chuẩn đi, lưng truyền đến từng cơn đau đớn.

“Nàng cần nghỉ ngơi một lúc, vì sao không nằm xuống?” Yểm Nguyệt đột nhiên xuất hiện bên cạnh bàn ngọc, trong tư thế đang uống gì đó.

Phát Dao thấy màu đỏ tươi trong chén của hắn thì hơi nhúm mày, chẳng lẽ là máu?

“Nàng muốn uống sao?” Ngón tay Yểm Nguyệt thon dài đang cầm chén hơi giật giật, hắn nhìn nàng.

Phát Dao lập tức lắc đầu, đối với hứng thú của hắn thật không dám gạt bừa, ôm quyền nói: “Hôm nay đa tạ các hạ...”

Còn chưa dứt lời, liền bị hắn ngắt lời, “Gọi ta là Yểm Nguyệt.”

Phát Dao ngăn người sau đó cũng biết nghe lời “Đa tạ Yểm Nguyệt huynh hôm nay ra tay tương trợ, bất quá... Ta không thể ở lại, về phần nguyên do, lần trước ta đã nói với huynh, ta cho rằng chúng ta nên...”

“Sau này còn gặp lại sao?” Hắn nhấp ngụm nhỏ thứ nước trong chén, đột nhiên nhướng mày cười.

“Yêm Nguyệt huynh thật thông minh, chuyện chúng ta quen biết nhau quả đúng là có duyên, ta có thân phận gì ta tin dĩ nhiên ngươi đã biết, không cùng một mục đích, ta cảm thấy chúng ta vẫn là...”

“Gặp rồi thì chia tay, là như vậy?”

Phát Dao kinh ngạc, hấn làm sao mà biết suy nghĩ trong lòng nàng?

Hấn đặt cái chén trong tay xuống, yên lặng nhìn nàng, “Ngươi ngạc nhiên vì sao ta biết suy nghĩ của ngươi?”

Phát Dao run lên, “Ngươi, ngươi biết nghe tâm?”

Hấn cười mà như không cười, “Nàng nói xem?”

Phát Dao vô cùng hoảng sợ, thể chẳng phải ý tưởng chuồn đi của nàng hấn đã rõ mồn một ư?

“Quả thật rõ mồn một, ” hấn ngay cả nhướn mày cũng lười, “Nàng còn nhớ lần trước ta đã nói gì sao? Nếu đúng như nàng mong muốn ‘hẹn không không gặp lại’ thì thôi, nếu có tình đề ta gặp lại nàng, muốn ta thả nàng đi tuyệt đối không có khả năng, nàng nên ngoan ngoãn ở lại theo ta đi.”

Đột nhiên bóng dáng hấn chợt lóe, chốc đã ngồi xuống bên giường nàng, tay vuốt ve cằm nàng nói: “Chờ nàng lành vết thương thì gả cho bốn vương, làm Quý hậu của ta thấy thế nào?”

Phát Dao hoảng hốt, thân thể nhịn không được khẽ run lên, cười gượng hỏi: “Yêm Nguyệt huynh, huynh... đang nói giỡn à?”

Hấn bỗng dừng thở dài, khẽ cười đáp: “Lời nói của ta không có trọng lượng thế ư, khiến nàng nhiều lần hiểu lầm ta là nói giỡn? Tuy nhiên... nếu nàng muốn lập tức hành lễ thành thân thì cũng có thể, ta nghe theo phụ nhân.”

Phát Dao lập tức lắc đầu nói, “Ngươi có biết ta là Phát Dao Ngũ sắc các chủ Linh Tiêu cung tiên giới?”

“Biết.”

“Không cần ta nhắc ngươi cũng biết ngươi là người trong yêu giới?”

“Biết.”

“Vậy... ngươi nên biết là chúng ta không thể thành thân sao?”

Bộ dạng hấn thuận tình không đáp .

Phát Dao nghĩ hấn rốt cục đã suy nghĩ cẩn thận thì nhẹ nhàng thở ra, môi hấn đột nhiên hơi cong cười mà như không cười, nhìn nàng đáp: “Thật ra ta không biết chuyện này .”

Phát Dao nghe vậy một ngụm máu nhất thời nẩy lên yết hầu, nàng ho khan kịch liệt.

Hấn nhanh chóng chuyển qua bên giường, tay phải nhẹ nhàng đặt tại cửa nàng trên lưng, đưa linh lực vào người nàng, “Nàng muốn nói hai giới tiên ma chúng ta không thể thông hôn đúng không?”

Phát Dao vừa khụ vừa liên tục gật đầu, rốt cục thì hấn đã suy nghĩ cẩn thận, đúng là không dễ!

“Chuyện này nàng không cần lo lắng, ở địa bàn của ta không có khả năng có chuyện đó, ” Đôi mắt hấn quỳnh rũ như tơ đột nhiên sáng quắc đầy thù nghịch cho đến khi hấn nhìn nàng, sự hung ác nham hiểm dĩ nhiên biến mất không còn tăm hơi, “Nàng cứ nghỉ ngơi đi, tuy rằng ta đã truyền chân khí cho nàng, nhưng sẽ không nhanh hồi phục đâu. Việc này ta sai người chuẩn bị trước, đợi vết thương nàng lành lại, chúng ta sẽ cử hành nghi thức thành thân.”

Nói xong hấn liền biến mất không còn thấy bóng dáng, để lại Phát Dao với bộ mặt kinh ngạc.

Đối mặt với chuyện này đương nhiên Phát Dao rất hoảng, từ giờ còn hai ngày, có thể nói phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, để đánh tan ý niệm này trong đầu hấn.

Một hôm Phát Dao vào phòng Yêm Nguyệt, thấy hấn đang nằm tựa vào ngọa tháp* nghỉ ngơi, liền quyết định tỏ ra hiểu chuyện.

*: giường thấp, hẹp và dài

“Yêm Nguyệt huynh, chẳng hay có thể quấy rầy một lát?”

Hấn tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, giọng nói lười biếng lọt vào tai nàng, “Cứ nói đừng ngại.”

Phát Dao cách hấn vài thước, cười vô cùng thuần lương nói: “Ngươi... có thể đừng dùng thuật nghe tâm không?”

Tay phải gác lên trán, hấn tựa vào ngọa tháp, buồn cười nhìn nàng. “Nàng cho rằng ta thường xuyên dùng thuật nghe tâm với nàng ư? Dùng thuật này nhiều sẽ giảm nguyên thần, ta cũng chỉ dùng hai lần với nàng mà thôi.”

“Như thế rất tốt, ” Phát Dao nhát thoi yên lòng, ngồi xuống bên bàn ngọc, “Lần này chúng ta lại xác thực có duyên phận, tuy nhiên ngoại cũng biết đưa hái xanh không ngọt, quan hệ của chúng ta thật sự hiểu rõ chưa đến mức có thể lập tức thành thân, ta cảm thấy chúng ta vẫn nên...”

“Ồ, vậy nàng cho ta biết, như thế nào mới tính hiểu biết rõ? Hay là...” Mắt hiện lên vẻ bồn chồn, “Muốn có quan hệ xác thịt trước sao? Hừm”

Tay hấn móc một cái, thân thể Phát Dao lập tức không tự chủ bị kéo đến giường của hấn, chặt chẽ cố định trong lòng hấn.

Hấn ở bên tai nàng thổi nhẹ, âu yếm, “Chỉ cần phu nhân muốn, ta tuyệt đối không chối từ.”

Mắt hấn khẽ nhìn xuống, đầu ngón tay ngả ngón nâng cầm lên, môi đỏ mọng gần trong gang tấc, Phát Dao theo bản năng không ngừng giãy dụa, ai ngờ sức hấn quá mạnh, chỉ có thể trở mặt nhìn môi hấn dùng trên cánh môi nàng, mút mát, vuốt ve quyến luyến.

Sau một lát, hấn rốt cục cảm thấy mỹ mãn rồi mới rời khỏi cánh môi nàng, cười nói: “Quả nhiên rất giống hương vị mà ta tưởng tượng, ngọt ngào ngon miệng.”

Dứt lời hấn liếm môi vô cùng quyến rũ, động tác rất thu hút, sau đó lập tức hỏi Phát Dao “Phu nhân thấy cảm giác thế nào?”

Phát Dao trầm mặc không nói, thì ra... ngày đó Dạ Uyên thượng tiên có tâm trạng thế này, hôm nay cuối cùng đã cảm nhận được! Sau một lúc lâu nàng cứng ngắc mở miệng: “Ngoại thật muốn biết?”

“Phu nhân đừng ngại nói thẳng.”

Phát Dao bình tĩnh xoa xoa môi, nở nụ cười khiến người ta kinh hãi, “Muốn ngoại chết không có chỗ chôn!”

Giọng hấn chứa nhiều tiếc nuối, “Thật không? Trước kia này đắm Hồ yêu, Diễm quý đều nói bốn vương hôn khiến người ta dễ mất hồn, nào ngờ phu nhân không hài lòng, xem ra chúng ta cần thêm luyện tập mới có thể thành thạo a, về sau phu nhân lúc nào tới tìm ta luận bàn, ta tất nhiên sẽ phụng bồi.”

Phát Dao hung hăng liếc hấn, quả đúng đạo cao một thước, ma cao một trượng!

Sau vài canh giờ, Phát Dao quyết định ra tay.

Nàng đột nhiên bay tới trước mặt hấn, từ sau lưng lấy ra một bức tranh mỹ nhân, “Ngoại cảm thấy người trong tranh nhìn được không?”

Yểm Nguyệt nheo mắt nhìn nàng, “Nàng lấy trong thư phòng trung?”

Phát Dao nhú mày suy tư, đó mà là thư phòng á? Nàng còn tưởng rằng là kho chứa tranh mỹ nhân chứ.

“Ừ, đúng vậy, ” Phát Dao lấy lại tinh thần, tiếp tục nói, “Hôm nay nhân rồi không có chuyện làm mới đến thư phòng ngoại xem qua, nếu chỉ nhìn thôi cũng thấy, mà cần thận xem xét càng sâu sắc nhận ra —— ta không xứng với ngoại.”

“Hừm?” đôi mắt hấn thoáng chốc lấp lánh, chậm rãi hỏi “Nàng nói thẳng ra đi, sao nàng không xứng với ta?”

“Ta vừa nhìn thấy tranh mỹ nhân trong thư phòng ngoại, người người dung mạo tuyệt sắc, mạo mỹ phi thường, ngay cả Hồ yêu lần trước gặp trong khe suối cũng không phải mình diễm bình thường.”

“Cho nên?”

Nàng thở dài nói: “Cho nên ta thấy các nàng, tự biết dung mạo của mình thô tục không chịu nổi, hoàn toàn không thể sánh được. Nếu để ta thành Quý hậu, là làm tổn hại đến mặt mũi của ngoại, chỉ bằng...”

Còn chưa nói xong, hấn liền cười to: “Phu nhân quá khiêm nhường, ta cảm thấy nàng tiên tư ngọc dung, còn đẹp hơn rất nhiều so với những thứ diễm tục kia “. Hấn dừng một chút, trong ánh mắt hiện lên sự thù hằn, “Nếu phu nhân thấy các ả không vừa mắt, ngày sau ta thấy một thì một, gặp một ngàn người thì giết một ngàn người.”

Nàng run run, tư duy của Mị yêu quả nhiên không giống bình thường, nàng trấn định đáp, “Vậy thì không cần, ngoại xem như hôm nay ta chưa nói gì hết.”

Qua vài canh giờ, suy nghĩ cạn kiệt, Phát Dao quyết định vừa đắm vừa xoa.

Nàng nhìn hấn nói như chém đinh chặt sắt*: “Bốn tọa không vòng vo nữa, dù ngoại có giữ ta cũng vô ích thôi, trái tim ta không hề ở nơi đây.”

chém đinh chặt sắt*: gần nghĩa với nói chắc “như đinh đóng cột”

“À, “Hấn không chút để ý cười cười nói, “Vậy trái tim phu nhân đã gửi nơi nào?”

Nàng trầm ngâm một lúc, quyết ý chống đỡ đến cùng, “Người Lục giới đều biết ta ba lần đùa giỡn Dạ Uyên thượng tiên, trái tim ta dĩ nhiên dành cho người ấy.”

Sắc mặt hần bình tĩnh, cứ như đang lắng nghe một câu chuyện bình thường, bất quá chỉ phối hợp gật đầu.

“Ngươi hiểu được thì tốt.” Phát Dao nghĩ hần cuối cùng đã thông suốt, cảm thấy vui mừng, “Vậy làm phiền Yểm Nguyệt huynh mở kết giới ra.”

Hần giương mày cười hỏi, “Ta có nói sẽ giúp ngươi mở kết giới ra sao?”

Phát Dao kinh ngạc, hần không phải mới vừa...

“Ta gật đầu, là vì ta đã giải xong trái tim nàng đang ở đâu rồi.”

“Cho nên dù vậy, ngươi vẫn không định thả ta?”

“Đương nhiên,” hần bình tĩnh đáp, “Mặc dù giờ này trái tim nàng đang dành cho hần, nhưng chúng ta còn nghìn nghìn vạn vạn năm bồi dưỡng cảm tình, đến lúc đó trái tim nàng dĩ nhiên sẽ dành cho ta.”

Phát Dao khoe miệng nhất thời run rẩy, đây là nguy biến kiểu gì?

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Có Tâm Vô Tâm

Thử qua vô số cách, Phát Dao rút ra kết luận, yêu nghiệt này cứng mềm không ăn, tâm tư cực độ khó đoán, người phi thường cũng khó mà địch nổi.

Cho nên nàng quyết ý không cố sức ép buộc, cố suy nghĩ cách chạy trốn mới là thượng sách.

Trải qua hai ngày để ý quan sát, nàng phát hiện cái động to lớn dị thường, chỉ là một phòng có hơn hai mươi gian lớn nhỏ, trừ gian phía trước chứa những bức họa tuyệt thế, còn gian trước mắt nàng cất giấu nhiều bảo vật không thua gì Thiên Cơ các của Lưu Diên. Kỳ trân dị bảo rực rỡ muôn màu, làm người xem choáng ngợp hoa cả mắt, .

Yểm Nguyệt ngoài việc bày kết giới không cho phép nàng đi ra ngoài, những việc khác hoàn toàn để nàng tùy ý, không quấy nhiễu.

Vì thế hai ngày liền nàng ngồi lì trong phòng xem các bảo vật, nói không chừng có thể tìm được pháp bảo hữu dụng, chạy về trời.

Bất quá tác dụng hiển nhiên là không tốt, kỳ trân dị bảo tuy nhiều, nhưng muốn tìm đúng pháp bảo có thể trong nháy mắt đánh bại yêu nghiệt nói chung là khó.

Thành thật mà nói, nàng vốn hơi kiêng dè hần, lần trước ở khe nước nhìn thấy hần diệt nguyên thần hồ yêu, ngay cả mắt cũng không thèm chớp, cảm thấy hần hi nộ vô thường, hoàn toàn không đoán được tâm tư tiếp theo của hần.

Pháp lực hần cao thâm khó lường, nàng biết cứng rắn tới cùng là chuyện không thể, trước đây dù dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng nói chuyện vẫn phải nghiền ngẫm tâm tư của hần.

Sau này nàng mới dần dần cảm thấy, hần tốt với nàng có hơi quá trớn, giống như đang thích thú một thứ mới mẻ, hần chừng mực vừa nắm vừa thả, chỉ cần hần có hứng, nàng muốn cái gì hoặc muốn làm gì đều để mặc nàng.

Kể cả khi nàng cố ý đánh rơi một bộ san hô ngọc thạch có vẻ vô giá, hần chỉ cười cười, thản nhiên nói, “Nếu phu nhân không thích, muốn đập thứ nào trong phòng thì cứ đập.”

Phát Dao biết rõ đây không phải chuyện tốt, giờ hần đang có hứng thú với nàng, cho nên đối với nàng vô cùng dung túng, nếu sau này chán ngấy, kết cục cũng chẳng tốt hơn so với Hồ yêu được bao nhiêu. Nhưng thương tôn trên người nàng chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, cứng đầu lao ra kết giới là không có khả năng, thả sẽ làm bị thương cấp trên người miệng vết thương, đến lúc đó muốn cứu Huyền Túc ra... Chẳng phải là càng khó?

Thân hình mảnh khảnh ngồi dưới đất, ánh mắt yên lặng nhìn phía trước, như rơi vào trầm tư, đôi mày thanh tú nhíu rồi lại nhíu chặt.

Cuối cùng nàng khẽ thở dài, tạm thời cứ án binh bất động, ít nhất giờ phút này hần không đối phó với nàng, hơn nữa nàng cũng cần linh lực của hần để chữa thương, đợi qua mấy ngày nữa thương thể của nàng không còn đáng ngại, sau đó sẽ tìm biện pháp.

“Tinh thần phu nhân có vẻ tốt, rốt cục quyết định không dần vật nữa?” Khuôn mặt quyền rũ tinh xảo nhất thời đập vào mắt.

Phát Dao ngược nhìn, người này quả nhiên xuất quỷ nhập thần, miệng cũng rất khách khí đáp: “Làm gì có, ta chỉ là muốn thử thuyết phục ngươi thôi, bất quá cố gắng mà không hiệu quả, chỉ là uống công hao phí tâm thần, thật sự không cần tiếp tục nữa.”

Mắt Yểm Nguyệt có một chút sâu thẳm, giống như đang phỏng đoán lời nàng nói là thật hay giả, “Ồ?”

“ Dĩ nhiên rồi, bằng không ta còn có thể làm sao?” Phát Dao ngược mắt trong suốt nhìn hấn, thoát nhìn cứ như mười phần mười thẳng thắn.

Chỉ là hấn quá rõ ràng tron tuột như một chú hồ ly, nếu nhanh như vậy đã buông tha ý định bỏ trốn mất dạng thì mới lạ .

Nhưng hấn không nói mà yên lặng nhìn nàng cười “Phu nhân giác ngộ, bốn vương thật sự vui mừng.”

“Quá khen quá khen.”

Yểm Nguyệt thấy tay nàng cầm một cái chén đồng, cười hỏi: “Phu nhân cảm thấy hứng thú với nó?”

Phát Dao cúi nhìn thì thấy tay mình quả thật đang cầm một cái chén, mới nhớ tới trong đồng châu báu thoáng nhìn cũng chẳng có lấy một thứ thu hút, nên thuận tay cầm thôi, bất quá nhìn không ra nó có chỗ nào hơn người, “Đây là cái gì?”

Yểm Nguyệt nằm lên ghế ngọc , hơi ngược mắt, “Còn đây là chén Phong Thần, có thể chứa vạn khoảnh nước.”

“Ồ, thần kỳ như thế? Có thể chứa hết nước bốn biển á?” đồng tử mắt Phát Dao phút chốc lóe sáng, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Ta chưa từng thử qua, phu nhân muốn thử thì có gì mà khó? Đợi sau khi chúng ta thành thân, ta dẫn ngươi đến Đông Hải thử một lần.”

Phát Dao buông cái chén ra, khẽ lắc đầu, “Vậy thì không cần, ta cũng không muốn từ hải Long vương đến chỗ Thiên đế kiện cáo ta.” Tuy rằng nàng rất muốn hút hết nước Tây hải, bảo thủ chuyện ngày đó Phượng Khanh đổi rượu.

Miệng hấn giác gọi lên một chút trào phúng chi cười, khinh thường nói: “Phu nhân không cần sợ hãi, nếu đắc đại tội, ta sẽ thay ngươi gánh, Thiên đế có thể làm khó dễ được ta?”

Phát Dao nghe vậy, mi tâm nhíu lại, lời này... dường như đã từng nghe qua? Ngực bỗng dưng đau đau.

Phát Dao thoáng dừng một chút, cảm giác đau đớn dần vơi bớt nàng chậm rãi đưa mắt nhìn hấn sau một lúc lâu mới hỏi: “Ta...có thể hỏi ngươi một vấn đề không?”

“Phu nhân cứ việc nói.” Tay áo trường bào màu đen viền tơ vàng, áo the màu tím khoác ngoài quanh dáng người thon dài, trong con ngươi đen như mực là sự bình tĩnh ôn hòa, thoát nhìn tâm tình rất tốt.

Phát Dao nghĩ ngợi, không muốn vòng vo ,đôi mắt nâu trong suốt như lưu ly nhìn thẳng hấn, “Ta muốn biết ngươi vì sao phải dung túng với ta như thế? Nếu lấy tính tình của ngươi, dù có cảm thấy mới mẻ thì cũng nên ngăn rồi, nhưng ngươi không có chút phiền chán nào, hay là ngươi thật sự thích ta?”

Thấy sắc mặt hấn nháy mắt hung ác đi, Phát Dao cười yếu ớt, “Kỳ thật ngươi có thích ta hay không không quan trọng, ngươi có thể không cần trả lời ta, điều ta thật sự muốn biết là ngươi muốn thân xác của ta, hay là trái tim ta?”

Hấn hơi nhíu mày, yên lặng nhìn nàng sau một lúc lâu hỏi, “Phu nhân nghĩ sao?”

“Ta không biết thuật nghe tâm, cũng không biết ngươi có ý gì, bất quá nếu ngươi muốn thân xác ta thì đúng là chuyện dễ dàng, ngươi đem ta giam ở chỗ này cũng là biện pháp. Chỉ là ta tự nghĩ đến nếu muốn thân xác của ta, bất quá đều là nữ tử mà thôi, ta quả thật cảm thấy mình cùng này Hồ yêu Diễm quý cũng không khác nhau mấy, nói sâu xa hơn...”

Phát Dao khẽ cúi xuống, mắt đảo qua chỗ bằng phẳng trước ngực, thật thà nói, “... Có lẽ so với các nàng còn không bằng.” Nàng tự biết có nhiều thứ nàng không bằng một phần của các nàng, đối với chính mình nàng luôn dừng cảm nhìn nhận.

Ánh mắt hấn trên tức không chút để ý xẹt qua trước ngực nàng, cất tiếng cười to: “Phu nhân quá thành thật, vậy nếu muốn trái tim thì sao? Làm như thế nào?”

Phát Dao giật mình sau đó nhẹ nhàng thở dài, “Vậy ngươi tìm sai người rồi.”

“Ồ?” Yểm Nguyệt nhướng đôi phượng mắt hẹp dài nhìn nàng

“Bởi vì ta cảm thấy mình...” Mắt Phát Dao thoáng chốc nhiễm một tầng sương mù dày đặc, “Sớm vô tâm”

Sắc mặt hấn nháy mắt có chút đen tối khó phân biệt, chỉ là chưa mở miệng nói, im lặng chờ nàng nói tiếp.

“Hôm qua ta nói trái tim ta dành cho Dạ Uyên thượng tiên, nói vậy ngươi đã biết đều không phải là thật. Ngươi biết nghe tâm, những gì ta nghĩ ngươi có thể cảm thấy, nhưng tận trong đáy lòng ta như có một hố sâu, có lẽ ngay cả ngươi cũng không thể phát hiện bất cứ điều gì, tôi tự hỏi, không biết ta nói có đúng không?” Phát Dao nhìn hấn, nhìn thấy trong đôi mắt đó nhấp nháy ánh sáng, liền biết mình quả nhiên đoán trúng.

Nàng tiếp tục bình tĩnh nói, “Ta cũng không biết đó là vì sao, ở góc đó dù là người hay thậm chí ngay cả ta, đều không thể tới, có khi ta cảm thấy có lẽ mình không phải là chính mình... Cách nói này rất kỳ quái phải không? Quả thật ta cũng hiểu nó có chút vô vẩn, nhưng đáy lòng vẫn có cảm giác rất kỳ quái, có lẽ ta đã mất đi một phần trí nhớ quan trọng. Có thể là kiếp này, cũng có thể là kiếp trước, tóm lại với ta mà nói chắc chắn rất quan trọng, đáng tiếc ta không biết là cái gì...”

Phát Dao nhíu mày, trong đôi mắt có sự xa xăm, “Gần đây ta luôn thử tìm nó, thế nhưng... càng tìm kiếm càng cảm thấy như là sương mù, giống nhau có, lại phảng phất hư không, ta nghĩ sáu nghìn năm qua, tâm ta như nước chảy là nguyên do đó.”

Nàng chuyển mắt nhìn hắn, “Cho nên, dù đã qua nghìn nghìn vạn năm, tìm ta cũng không có cảm giác. Ta ở Linh Tiêu cung, thì nhất định cuộc đời sẽ không giống như người, có rất nhiều việc trọng ta phải làm, người nay cảm thấy ta thú vị, thời gian trôi qua chắc chắn sẽ cảm thấy phiền chán. Nếu người thật sự không muốn giết ta, chỉ bằng đề ta rời đi, ngày sau nếu còn duyên gặp lại, ta tất sẽ trả mối ơn ngày hôm nay, người thấy sao?”

Yểm Nguyệt nửa nằm lười biếng trên chiếc ghế ngọc chạm Hồ Phách, Dạ Minh châu chiếu sáng trên thân hình thon dài của hắn, đôi mắt sáng sao. Tay hắn nâng cằm, gối lên thanh vịn lặng im nhìn nàng, sau đó đôi môi mỏng đỏ khẽ cười.

Không phải là nụ cười hắn đã từng dùng để quyến rũ, so với quyến rũ càng thêm lẳng lơ, vẻ lười nhác không kèm chế cợt thêm mỉa mai hoặc, không nồng không nhạt, như có như không, gọi được Phát Dao có một lát sợ sệt, nhìn không rõ đứng lên.

“Phu nhân,” Giọng hắn mềm nhẹ như ngọn sóng trong hồ lan ra, “Nếu trước kia ta cảm thấy nàng thú vị, là người hoặc là tâm ở lại nơi đây, ta không quan tâm, nhưng giờ đây ta thực sự có chút mê muội, vì sao ta lại để nàng đến nông nổi này?”

Hắn ngừng một chút, “Bất quá còn nhiều thời gian, lâu dần chúng ta sẽ biết cuối cùng là có tâm hay là vô tâm, rốt cuộc là nhất thời mới mê cũng hay thiên thu muôn đời, nàng nói xem?”

Phát Dao nhíu mày, nhìn chăm chú vào ánh mắt sáng quắc của hắn, khẽ thở dài, “Người là nói thật?”

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve hai má của nàng, nhìn nàng âu yếm một lúc lâu, chậm rãi gật đầu, “Tất nhiên là thật, dù nàng bây giờ là vô tâm, chúng ta còn có trăm ngàn năm để dùng, nếu hôm nay ta thả nàng rời đi...”

Thân thể hắn hơi khuyếch ra, trong mắt chứa cảm xúc phức tạp, “... Lẽ nào chúng ta nhiều thời gian mà không có cơ hội, nàng nói ta có thể thả nàng đi sao?”

Phát Dao nhìn hắn sau một lúc lâu, trầm mặc không nói, nét mày tăng thêm chút buồn bã, chuyện này... xem như là kiếp hoa đào ư?

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Phổ Độ Chúng Sinh

Ba ngày sau, Phát Dao ngồi trên giường vận khí, nàng ngạc nhiên phát hiện thương thế đã tốt lên rất nhiều.

Tốt quá, nàng phải suy nghĩ biện pháp rời khỏi đây, nhưng cách gì bây giờ... Phát Dao nhíu mày miên man suy nghĩ, bỗng một gương mặt thuần khiết hiện lên trong tâm trí nàng, không biết nay Thương Mạch thế nào? Tuy rằng hắn có nhiều bí ẩn và những mục đích không trong sáng, nhưng trên đường đi hắn giúp nàng khá nhiều. Nàng đã đáp ứng sẽ bảo hộ hắn chu toàn, nhưng giờ bản thân còn khó bảo toàn. Ài, chỉ mong hắn không sao là tốt rồi.

Đột nhiên thị nữ mặc quần áo màu xanh nhạt xuất hiện trước mặt Phát Dao. Nàng ta dáng người thướt tha, mặt mày thoát nhìn cũng phong tình, đáng tiếc hai bên má là từng mảng sẹo to, dữ tợn, thoát nhìn có chút làm cho người ta sợ hãi. Phát Dao nhìn thị nữ, thầm nghĩ dung mạo nàng ta chưa trước khi bị hủy chắc cũng là một mỹ nhân, nhất thời trong lòng thấy thương tiếc thay nàng ta.

Nào ngờ thị nữ vừa nhìn thấy Phát Dao đang đánh giá nàng ta, lập tức thất kinh quỵ rạp xuống đất, vừa run run vừa khóc cầu xin: “Phu nhân tha mạng, phu nhân... người cảm thấy dung mạo của con còn chưa đủ khó coi sao? Con cam đoan... lát nữa sẽ không hiện thành người, chỉ cầu phu nhân đừng hủy dung mạo của con nữa, van cầu người, phu nhân...”

Phát Dao vô cùng ngạc nhiên, hay nàng ta đang cố ý giả vờ? Đây là thế nào? Nàng từ khi nào nói muốn hủy dung nhan nàng ta? Là sao... Phát Dao trong đầu hiện lên một chuỗi nghi vấn, nói: “Người đứng lên mà nói, ta còn biết người tên là gì?”

Thị nữ vẫn đang bò rạp trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên, thân mình run run tiếp tục cầu xin tha thứ “Phu nhân... Ta van cầu người thương xót, người đại nhân đại lượng... Trăm ngàn lần đừng hủy dung của con mà...”

Phát Dao càng nghe càng hoang mang, cuộc đời nàng sáu nghìn năm làm chuyện xấu ở Tiên giới, mặc dù thường xuyên cầu kết với Huyền Túc làm những việc khiến cho Linh Tiêu cung gà bay chó sủa, nhưng tâm chính hướng đạo, coi cái ác như kẻ thù... Đến nay chưa từng làm những chuyện vô liêm sỉ như hủy dung mạo người khác, nàng ta nói sao vậy?

“Ngươi cứ đứng lên mà nói.” Phát Dao cúi xuống, ôn hòa mở miệng.

Thị nữ kia chẳng những bình tĩnh, ngược lại càng thêm hoảng sợ không ngừng cầu xin khóc lóc.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Phát Dao đưa tay sờ sờ mặt mình, chẳng lẽ là... Nàng ở khu Hoang dã đã lâu, bị lây nhiễm cả khí chất hung ác nơi này nên giờ dung mạo cũng thành tà ác đáng kinh, khiến ngay cả Hồ yêu này cũng e ngại nàng?

Hoặc đây là thị nữ hàng ngày sống dưới bóng ma vui buồn thất thường của Yểm Nguyệt, cho rằng mình bị hấn cho vào động thì cũng như hấn, hờ cái sẽ hủy dung mạo người khác hả giận tìm niềm vui?

Phát Dao cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy khả năng thứ hai xảy ra cao hơn.

Nàng vội vàng đứng đi xuống ta đứng lên, nở nụ cười tự nhận là mười phần thuần lương cười nói, “Bồn tọa là người Tiên giới, sống sáu ngàn năm qua chưa từng biết việc hủy dung mạo kẻ khác, ta không cùng một giuộc với Quý Vương các người, người thật sự không cần phải sợ hãi, còn nữa...”

Phát Dao nghĩ nghĩ, quyết định thuận tiện trấn an nàng ta một chút, để nàng ta hoàn toàn yên tâm, “Kỳ thật dung mạo này của cô nương dù là thuật dịch dung, nhưng cũng đã gần đạt đến cảnh giới. Tin tưởng tại hạ, cho dù thực sự có người làm chuyện hủy dung mạo gì gì đó, đối với khuôn mặt này của người chắc cũng không biết còn có thể xuống tay thêm chỗ nào... Đương nhiên, nếu vậy mà còn hạ thủ được, ta đây không thể không nói người nhất định là đặt cược đến cực hạn, hoặc là... mất thường thức quá mức độc đáo. Nói tóm lại, ta nghĩ khả năng người gặp phải loại người phát rồ đó là rất nhỏ, ở đây người tuyệt đối an toàn.”

Phát Dao dừng một chút, lại tiếp tục nói: “À mà sao cô nương lại phải dịch dung thành bộ dạng xấu xí? Sao lại cảm thấy bồn tọa sẽ hủy dung mạo của cô? Bồn tọa thật hoang mang.”

Thị nữ rốt cuộc không e dè nàng nữa, cúi đầu nghẹn ngào đáp: “Con thật ra là thiếp của chủ nhân, căn nguyên là Hồ yêu, tên gọi Lục cơ, nhưng từ sau khi phu nhân đến, chủ nhân liền nói nhìn con chướng mắt, muốn hút nguyên đan của con. Con muốn van cầu xin, chủ nhân mới tạm thời đồng ý cho con giữ tánh mạng ở lại hầu hạ phu nhân, nhưng... hai ngày trước chủ nhân nói phu nhân thấy nữ tử có quyền rũ xinh đẹp thì không vui, liền muốn con tự hủy dung mạo... Đối với nàng hầu mấy ngàn năm qua dựa vào sắc mới có thể sống lay lắt đến hôm nay như con, nếu thật sự bị phá hủy dung mạo, ngày sau biết sống sót thế nào...” Lục cơ càng nói càng cảm thấy thương tâm, liền nhỏ giọng khóc nức nở.

Ài, năng lực lý giải của yêu nghiệt đúng là kinh người, nàng chẳng qua vì muốn hấn trả nàng đi mới bịa chuyện đó, hấn lại đi làm thật!

Phát Dao thấy hơi lạnh run, trong lòng không khỏi cảm khái, nếu nàng thân là yêu ma, hoặc sẽ làm Diêm yêu La Diêm hoặc làm đại Mị yêu vạn năm lợi hại, bằng không thân thể sẽ thê thảm đáng thương.

Nghĩ vậy, Phát Dao không khỏi có chút đồng tình, “Ngươi yên tâm, đối với việc hủy dung mạo, ta còn chưa được sở thích kỳ cục đó, người không cần phải cố ý cải trang xấu, mặt khác ta có một lời khuyên nho nhỏ, người cũng có thể không cần nghe theo...”

Lục cơ lau lau nước mắt trên má, vội vàng hỏi, “Phu nhân khách khí rồi, xin người cứ nói thẳng.”

“Vừa nãy ta thấy ngươi không phải yêu ma thích giết chóc, tâm tư ác độc, nếu tâm ngươi hướng đạo, muốn tu luyện, sửa tiên thân không phải không có khả năng. Vì sao ngươi cố tình muốn ở chốn Hoang dã thế cùng hung cực ác làm nàng hầu có sắc? Dù sao như vậy cũng rất gian nan.” Nếu gặp phải đại Mị yêu Yểm Nguyệt vui buồn bất thường, sợ hãi sẽ bị hấn hút nguyên đan, vĩnh viễn bất nhập Lục đạo luân hồi, chẳng phải càng thê lương?

Lục cơ nhìn nàng, sắc mặt dần dần khôi phục bình tĩnh, tuy giọng vẫn còn mang theo chút nức nở, “Con từ nhỏ đã ở khu Hoang dã, Hồ yêu như chúng con là yêu ma pháp lực thấp nhất, chỉ có yêu ma pháp lực cao cường mới có thể tự do ra vào nơi đây, chúng con chỉ có thể suốt đời bị kẹt ở chỗ này, trừ khi kéo dài hơi tàn sống sót thì chỉ có nguyên thân tịch diệt.”

Phát Dao nao nao, nàng không ngờ còn có ngọn nguồn như vậy. Ài, ai trên thế gian này đều có nỗi đắng cay riêng... .

“Phu nhân ở khu Hoang dã cũng có hứng bắc cầu phở độ chúng sinh à?” Giọng nói mang theo nồng đậm vị trào phúng bay tới.

Phát Dao nhìn phía cửa, bóng dáng thon dài của Yểm Nguyệt phút chốc đập vào mắt. Hấn hơi liếc nhìn Lục cơ, nàng ta giật mình lập tức run rẩy. “Lui xuống đi.”

“Dạ.” Nghe vậy, Lục cơ nhanh chóng bước nhanh lui đi ngoài.

Hấn đi đến bên cạnh ngồi xuống Phát Dao, tựa cười tựa không nói “Phu nhân quả nhiên tâm địa từ bi, ở nơi như khu Hoang dã cũng không quên dạy chúng yêu ma hướng thiện.”

“Đúng vậy, ta chấp nhận, cho nên ta mới nói chúng ta không cùng chí hướng, ta cả ngày suy nghĩ làm thế nào dạy người hướng thiện, còn ngươi thì thích tùy ý diệt nguyên thần người khác, người không thấy nếu chúng ta bên nhau, thì rất quý giá à?”

Trên mặt hấn nháy mắt có chút âm tình bất định, một lát sau đột nhiên cất tiếng cười to, “Vậy chẳng phải là càng thú vị? Nàng có thể cứu yêu ma nhiều hơn, và ta thì giết chóc nhiều hơn.”

Phát Dao liếc mắt nhìn hấn, thở một hơi thật dài: “Trẻ con không thể dạy.”

Khuôn mặt mỹ diệu thoáng chốc đưa gần, cách mặt Phát Dao chỉ có một tấc.

Nàng mở to mắt nhìn, khó khăn nuốt nước bọt trong miệng, “Ngươi... không cần dựa vào ta gần như thế, ta vẫn có thể nghe được lời ngươi nói...” Phát Dao vừa nói vừa dịch ra xa, sợ hấn được nước lẩn tới thì quá hời cho hấn!

Yểm Nguyệt nhìn vẻ bối rối của nàng thì cười vô cùng mỉa mai, tình cờ vén vài sợi tóc lả lơi sau tai nàng, môi kề sát cái cổ trắng nõn, “Phu nhân giờ phút này thoát nhìn như là mỹ vị ngon miệng, khiến bản vương không kìm lòng được muốn nuốt nàng vào bụng...”

Nuốt vào bụng? Tim Phát Dao đột nhiên run lên, trong đầu không ngừng hồi tưởng dáng vẻ hấn ở bên dòng suối hút nguyên đan của Hồ yêu kia, không xui xẻo thế chứ, chưa gì hấn đã chán nàng rồi?

Thẳng thắn mà nói, bỏ qua những việc khác, ở bên cạnh yêu nghiệt này quả thật mạo hiểm rất lớn. Khi hấn hứng thú với nàng, thì yêu thương chiều chuộng, chuyện gì cũng đều tùy nàng. Nhưng lỡ một ngày nào đó đột nhiên chán ngấy nàng, sẽ trực tiếp cắn cổ nàng, vừa bỏ khí đường nhan cho hấn, công lực tăng nhiều, còn nàng thì rơi vào cảnh thê lương, thật là không có lời a.

Phát Dao càng nghĩ càng cảm thấy cổ lạnh lẽo, lập tức xê dịch ra, ý đồ thuyết phục hấn, “Ta nghĩ đến ít nhất đợi đến đêm thành thân, tắm rửa sạch sẽ ăn mới ngon miệng...” Mặc kệ thế nào, ít nhất phải kéo dài tới khi nàng nghĩ ra được cách chạy trốn a.

“Hừm?” Hấn càng cười càng không kiêng nể, đáy mắt u ám càng thêm sâu: “Phu nhân cũng mong đợi đêm chúng ta tân hôn?”

Phát Dao lập tức xua tay: “Ta không phải có ý này, ta là nói...”

Hấn ngắt lời nàng, đầu ngón tay vuốt nhẹ đôi môi nàng, “Phu nhân không cần sợ ta sẽ hút của ngươi nguyên thần, ít nhất vạn năm tới nàng sẽ an toàn.”

“Thật sao?” Phát Dao nghe vậy nhất thời yên lòng, cười đến hiền lành, “Yểm Nguyệt huynh có thể nghĩ thế rất tốt, ta sâu sắc cảm thấy chúng ta mặc dù không đồng đạo, bất quá đều cùng tồn tại trong vòng Lục giới, nói ra tuy khó nhưng hoàn toàn có thể hòa thuận chung sống.”

“Cho nên ta nói nuốt vào trong bụng là chi...” Hơi thở nóng bỏng chạm rảnh rướt qua tai nàng, mặt khếch xuống cổ, xuống chút nữa... Vừa chạm vào nàng cổ như điểm đầu tiên, hấn đột nhiên ngược đôi mắt cực nóng lên, tựa cười tựa không cười, “Phu nhân biết chưa?”

Phát Dao liên tục gật đầu, sau đó cực kỳ lễ phép đẩy ra hấn, “Hoàn toàn hiểu được, ngươi không cần làm mẫu... Siêng quá”

“Càng nhìn phu nhân càng cảm thấy thú vị,” hấn cúi đầu cười, giọng trầm thấp mê hoặc, “Phu nhân sáu nghìn năm chưa từng trải qua sắc dục, cũng là người tài trong chúng tiên, vì phu vì lời nói và việc làm của nàng mẫu mực mà cảm thấy rất vinh hạnh.”

Dứt lời tay hấn lại dịch người lại, Phát Dao vội vàng nhảy xuống giường, chuyển qua bàn ngọc ngồi cách hấn một thước mới yên lòng, cười rất thuận lương nói: “Quá khen quá khen!” Trong lòng lại oán thầm, người quần lấy hoa khắp nơi như ngươi mới gọi là tài chứ!

Yểm Nguyệt nằm nghiêng trên giường, nâng đầu ung dung nhìn nàng cười, “Phu nhân không cần khách khí, về vấn đề này khi có cơ hội chúng ta có thể tìm hiểu, nhất là đêm tân hôn, vì phu tất nhiên sẽ cùng phu nhân luận bàn thật tốt.”

Mặt Phát Dao nóng lên, nàng sống mấy ngàn năm này, đã từng đùa giỡn người khác, nhưng bị người đùa giỡn trắng trợn như vậy hoài thì chỉ có một! Nếu đánh thắng được hấn, nàng nhất định muốn chém hấn làm tám, cho thỏa mối hận trong lòng!

Đôi mắt Phát Dao thoáng nhìn, ánh mắt phớt chốc dừng trước xấp xiêm y đỏ tươi như lửa cùng mũ phượng lấp lánh để trên giường kia.

Ánh mắt Yểm Nguyệt cũng theo nàng nhìn về phía khăn trùm mũ phượng, “Đó là khăn trùm mũ phượng cho hôn lễ ngày mai của chúng ta, nàng xem có thích không?”

Mắt Phát Dao vòng vo một lát sau, giật mình phục hồi tinh thần, kinh ngạc nói: “Gi, ngày mai?” Nhanh như vậy! Làm sao bây giờ? Nàng còn chưa nghĩ ra cách bài trừ kết giới.

“Phu nhân nếu chờ không kịp, hôm nay cũng được, dù sao những thứ cần đều đã đầy đủ hết rồi.” Hấn biết rõ ý của nàng, cố ý bẻ cong.

Trốn còn không kịp, ai lại chờ không kịp chứ! Phát Dao liếc mắt nhìn hấn, trầm mặc một lát sau nói: “Ngươi có thể để ta ra ngoài tìm một người không hấn đối với ta rất quan trọng, chờ ta tìm được hấn, ta sẽ trở lại?”

Hấn cúi đầu thường thức khăn trùm đầu, không đáp hỏi ngược lại, “Phu nhân nếu tìm được người, thật sự sẽ trở về?”

“Ta tất nhiên là trở về.” Phát Dao yên lặng nhìn hấn, vô cùng thành khẩn nói.

“Phu nhân cảm thấy ta sẽ tin nàng?” Hấn đột nhiên cười, “Nếu ta thả nàng, về sau chỉ cần nghe được tên ta, ngươi chắc chắn sẽ rút lui đúng không?”

Phát Dao hơi giật mình, hấn lại dùng nghe tâm sao?

“Nàng không cần hoài nghi ta lại dùng nghe tâm, mặc dù ta không nghe, cũng không khó đoán tâm tư của nàng giờ phút này.”

“Ngươi đã biết như thế, vì sao còn cố giữ ta ở trong này? Chính ngươi cũng nói qua dưa hái xanh không ngọt mà? Ngươi thích ép buộc?”

“Ép buộc?” Hân đột nhiên nâng mắt cười, “Mấy vạn năm qua ta chưa từng bắt buộc bất luận kẻ nào, cho dù là Hồ yêu, cũng đều cam tâm tình nguyện tự động đi theo bốn vương, không nên nói bắt buộc...Đã mấy vạn năm, cũng chỉ có một mình phu nhân mà thôi.”

Cơ hội hiếm có cũng chỉ có mình nàng, nàng thật là rất ‘Vinh hạnh’, Phát Dao có chút buồn bã.

“Đừng mang ý đồ đào tẩu nữa, trước mắt tuy rằng nàng an toàn, bắt quá... nếu nàng chọc ta mất hứng, tin rằng ngươi biết yêu ma thủ đoạn rất nhiều,” hân dừng một chút, cười nói, “Như suy nghĩ của phu nhân giờ phút này, đại Mị yêu vạn năm như ta là loại vui buồn thất thường, ta nghĩ phu nhân hẳn không muốn ném thủ thủ đoạn của ta?”

“Ngươi, ngươi lại dùng thuật nghe tâm?” Phát Dao có chút căm giận, yêu nghiệt này không phải đã nói sẽ không dùng thuật nghe tâm với nàng sao? Nói không giữ lời!

Hân nhất thời cười đến hồn xiêu phách lạc, ra vẻ kinh ngạc “Ô? Chẳng lẽ có ai quy định yêu ma nói phải giữ lời?”

Phát Dao nháy mắt bi quan, còn nhớ mấy ngày trước đây nàng tự hào dùng cái câu tiêu sái này, nay liền bị người ta dùng để nói mình.

Quả thật thiên lý xoay chuyển, báo ứng không sai mà!

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Nhà Lao

Trong căn phòng rộng lớn, nhờ có viên Dạ Minh châu phát ra ánh sáng trắng mà sáng sủa hẳn.

Phát Dao ngồi bên bàn Bạch Ngọc, đối lập nét sáng trưng của căn phòng là sắc mặt mang vẻ ảm đạm như tro tàn.

Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, sắc mặt Phát Dao sau đó như quyết định chịu nhục: “Yểm Nguyệt huynh nói rất đúng, hôm nay bản tọa được thụ giáo không phải ít, không phải ít.”

Yểm Nguyệt thấy thái độ của nàng lại thay đổi, cảm thấy thú vị, đột nhiên sung sướng cười to ra tiếng. Phát Dao mắt tự nhiên, cân nhắc một lát sau đó hỏi cẩn thận: “Yểm Nguyệt huynh... nhớ tới việc gì thú vị à?”

Yểm Nguyệt dần dần ngừng ý cười, “Đột nhiên phát hiện ra bốn vương lần này quả thật nhặt được một báu vật, trong lòng vui sướng thôi.”

Con ngươi đen lập tức nhìn về nàng, tựa cười tựa không nói: “Quả thật không ai quy định yêu ma nói nhất định phải giữ lời, nhưng ta đã đồng ý với phu nhân thì chắc chắn làm được. Như hai lần trước, ta không dùng thuật nghe tâm với nàng, chẳng qua tâm tư của nàng không khó đoán, hoàn toàn ở trên mặt, huống hồ... Lần đầu tiên gặp ta không phải nàng đã biết yêu ma như ta sẽ ra sao rồi ư? Ta dĩ nhiên nhớ kỹ, vừa rồi nàng phản ứng mạnh như thế, xem ra bốn vương không đoán sai chứ?”

Phát Dao không khỏi tâm sinh cảm khái, chỉ tại khuôn mặt nàng quá mức thuần lương, so với tâm tư đại Mị yêu chín khúc mười tám đoạn cong thì quá non nớt.

Yểm Nguyệt tiện tay sửa sang lại nếp y bào sau đó đứng lên nói: “Lát nữa mặc thử quần áo cho ta xem. Tuy nhiên... dù không xem ta cũng đoán được chắc chắn sẽ rất đẹp, phu nhân của ta tất nhiên đẹp nhất trong Lục giới này.”

Hân đến gần bên tai nàng, giọng nói trầm thấp dễ nghe thoáng chốc càng tăng thêm một chút mỉa mai, Phát Dao nhất thời cứng đờ, vội vàng nói: “Yểm Nguyệt huynh... Quá khen quá khen.”

Yểm Nguyệt cười đáp lại: “Phu nhân... Khách khí khách khí.”

Sau khi Yểm Nguyệt đi, Phát Dao cảm thấy chuyện rời khỏi đây càng lúc càng cấp bách, nàng ngồi bên bàn nhủ mảy mảy tâm tư, muộn cả giờ cơm vẫn chưa nghĩ ra được cách thoát thân, khó tránh khỏi sinh ra cảm giác bất lực.

“Phu nhân, đây là canh con vừa hầm, thỉnh người nên uống nóng, bằng không người sẽ không ngon.” Mùi thịt gà thơm ngon bay vào chóp mũi của nàng chóp mũi, nàng ngẩng lên liền nhìn Lục cơ bụng một chén canh chim trĩ nóng hôi hổi đặt trên bàn.

Phát Dao mới phát hiện giờ nàng ta hoàn toàn không giống bộ dạng trước đó, mắt to mà kiều mỵ, ngũ quan tinh xảo, giờ tay nhắc chân đều mang vẻ phong tình.

Phát Dao liên tục khen: “Không tệ không tệ, so với gương mặt người hoá trang bữa trước quả đẹp hơn rất nhiều.”

Lục cơ hơi cúi xuống, ngượng ngùng cười nói: “Phu nhân quá khen, con chẳng qua là dong chi tục phấn, sao dám so với phu nhân dù chỉ một xú.”

Phát Dao lập tức nhú mày: “Người có thể đừng gọi ta là phu nhân không?” Yểm Nguyệt yêu nghiệt khoi bàn, đánh thì đánh không lại, hẳn muốn kêu thế nào nàng mặc kệ hẳn, nhưng theo cách gọi của nhân giới, nàng tốt xấu là hoàng hoa đại khuê nữ, thuần khiết, cái danh phu nhân này nàng gánh không nổi.

Lục cơ nghe vậy, lập tức sợ hãi, cúi đầu quỳ xuống nói: “Phu nhân con làm sai chuyện gì ạ? Xin phu nhân cứ nói thẳng.”

Nàng ta sao thích quỳ quá. Phát Dao lập tức dìu Lục cơ đứng lên, khề thờ dài, “Không có, ta có không phải có ý này...”

Ngắm lại dù sao nàng sớm muộn gì cũng rời đi, thôi kệ: “Quên đi, tùy người vậy.”

Lục cơ nhẹ nhàng thờ ra, “Dạ, phu nhân.”

Phát Dao uống canh trong chén, một lát sau đột nhiên nhớ tới, “Khu hoang đã không phải không có chim bay cá nhảy sao? Làm sao có thể có chim trĩ?” Từ khi nàng tới đây mỗi ngày đều được uống canh chim trĩ, so với hương vị của chim trĩ trong Thiên Cơ các của Lưu Diên còn thơm ngon hơn, nhưng Thương Mạch không phải nói... Nơi đây không có chim, cá ư?

Lục cơ hơi giật mình, đột nhiên cúi đầu ấp úng: “Con cũng không rõ, chỉ biết... Chủ nhân ra ngoài bắt về.”

Phát Dao cảm thấy nét mặt của nàng ta có chút kỳ quái, bắt quá nàng ta không muốn nói, cũng không ép buộc, tiếp tục cúi đầu uống canh.

Lục cơ đột nhiên mở miệng: “Kỳ thật, chủ nhân đối với phu nhân thật sự rất tốt, chúng con chưa từng có thấy người đối tốt với ai như thế, phu nhân thật có phúc.” Bên trong giọng nói tràn đầy sự hâm mộ.

“Ừm.” Phát Dao lẳng lặng uống canh, trong lòng chỉ mong không phải là thật, nếu không... Nàng chậm rãi thờ dài.

Suy nghĩ một chút, nàng hỏi: “Chủ nhân các người từ nhỏ đã ở Khu hoang đã sao?”

Lục cơ đáp: “Chuyện này con không rõ, tuy nhiên trước đây có nghe Mị tỷ tỷ nói qua, chủ nhân sau khi sinh trời giáng hỏa đã, phong lôi, chịu ba đại thiên kiếp, nhưng chủ nhân vẫn sống sót vượt qua, nên giờ mới cường đại.”

Phát Dao chậm rãi buông bát, nhẹ nhàng lau khóe miệng, chỉ sợ trước khi sinh ra kiếp nạn còn nhiều hơn.

Quý mị sinh con vốn là thiên lý khó dung, hơn nữa trong người hẳn chảy dòng máu của Yêu ma cùng Quý mị, từ lúc trong cơ thể mẹ đã tồn tại hai lực lượng nước lửa phân phe, còn phải chịu đựng đủ kiểu thiên kiếp tra tấn, có thể sống sót quá không dễ, bản thân mẫu thân hẳn... Ài, khó trách tính tình hẳn kỳ quái như thế... Phát Dao giật mình phục hồi tinh thần, cười tủm tỉm nhìn Lục cơ, “Người hâm canh uống ngon lắm, nơi này không còn việc gì, người lui xuống đi.”

“Dạ.” Lục cơ bưng bát lui xuống.

Bên ngoài phòng Phát Dao nối liền thư phòng và kho bảo vật, Phát Dao xưa nay đến hai chỗ đó, rất ít khi đến các phòng khác.

Ngồi mãi chỗ này không nghĩ được cách thoát thân, không bằng đi tìm kiếm một phen, nói không chừng có thể tìm ra chỗ kết giới yếu, hơn nữa pháp lực nàng đã cơ bản khôi phục, nếu quả thật có thể tìm ra điểm yếu kết giới, nhân lúc trăng mờ gió lớn bỏ trốn mất dạng cũng xem là thượng sách.

Phát Dao đi trên hành lang dài, càng cảm thấy thì ra động này to phi thường, mặc dù quanh quanh co co, nhưng mỗi gian phòng đều tương tự nhau như một mê cung, nàng vừa đi vừa ghi nhớ địa hình, ước chừng qua nửa nén hương, đột nhiên nhìn thấy một nơi khác biệt, hoàn toàn không giống những nơi khác lịch sự tao nhã, hay là... nơi này có lối ra?

Phát Dao đang nghĩ ngợi, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng kêu thê lương, nơi đây có người?

Nàng quyết định đi vào tìm tòi. Theo hướng âm thanh, nơi này âm u ẩm ướt hơn những chỗ khác, trong không khí lạnh lẽo thậm chí còn có mùi máu tươi càng ngày càng đậm, dưới chân đường cũng trở nên hẹp dần, gần chỉ đủ một người đi qua, thường xuyên có gió lạnh thổi u u qua khe hở trên thạch bích.

Phát Dao cân nhắc, liền dừng ẩn thân đại pháp giấu thân hình, để che hoàn toàn hơi thở, nàng lấy ra một đan dược ăn vào.

Nàng tiếp tục đi, rốt cục phát hiện chỗ quẹo trái phía trước là nơi vị trí tiếng kêu thảm thiết vọng lại, một nhà lao rất lớn hiện ra trước mắt.

Bên trong nhà lao giam giữ mười mấy yêu ma máu chảy đầm đìa, nam nữ già trẻ đều có, còn người ngồi bên ngoài cười nhẹ chính là Yểm Nguyệt.

Nhìn hẳn một mối nhìn chăm chăm người trong lao hỏi tên yêu ma mắt đỏ bên cạnh, “Đây là đám cuối cùng?”

Tên đó lạnh lùng đáp: “Dạ.”

“Tốt, mau chóng lấy máu bọn chúng, sau đó hút nguyên thần ra cho ta.”

“Dạ.”

Tên yêu ma mắt đỏ vừa đáp lời vừa nhe răng cười đi về phía nhà lao, người trong lao thấy hắn chậm rãi tới gần, đều hoảng sợ liều mạng giãy dụa lui về phía sau, họ không ngại tàn phá thân thể trên mặt đá thô gập ghềnh xuất hiện vô số vết máu dữ tợn.

Hầu hết họ đều dùng hết lực toàn thân lui về sau, chỉ duy nhất một nữ tử có gương mặt thối rữa liều mạng vùng vẫy về phía trước, vất vả mãi cho đến nắm được cổ chân tên mắt đỏ, cất giọng yếu ớt, “Cầu xin... cầu xin người... thả con gái của ta... cầu xin người...”

Tên mắt đỏ hung hăng liếc nàng ta, rồi đá mạnh văng cánh tay đang chảy máu đầm đìa của nàng ta, nặng nề bước qua, giọng lạnh lẽo khinh thường: “Phế vật, lấy cái tay bẩn thỉu của người ra!”

Dứt lời, hắn cười gian đi về phía một đứa trẻ, nữ tử dưới chân hắn dùng hết sức lực cuối cùng, khó khan lê người đến chỗ Yểm Nguyệt đang ngồi, nàng ta đưa tay che kín những vết máu dữ tợn trên mặt, giọng khàn khàn: “Cầu xin ngài... Quý Vương... ngài giết ta đi... cầu xin ngài buông tha con gái ta...”

Yểm Nguyệt hơi nhướng mắt, cười yêu dã, sau đó lập tức như không nhìn thấy gì hết uống thứ trong chén, thân nhiên nói: “Người đang trình diễn tiết mục mẹ con tình thâm? Đáng tiếc, bốn vương ghét nhất là tiết mục này.”

Nói xong ánh mắt liếc về đứa trẻ, “Bất quá ta sẵn lòng cho nó một cái chết vui vẻ.”

“Không...” Nữ tử hoảng sợ xoay lưng, phát ra tiếng kêu thê lương khàn cả giọng.

“Dừng tay.” Phát Dao như con gió ào đến bên tiểu cô nương, một chưởng đánh ra, yêu ma mắt đỏ tức thì bị văng ra xa vài thước.

Yểm Nguyệt dời mắt về gương mặt lạnh lẽo của Phát Dao, mở miệng: “Thì ra là phu nhân, làm sao nàng đến được đây?”

Mắt Phát Dao chứa đầy tức giận, giọng lạnh lùng: “Người đối với con nít cũng ra tay được?”

Khóe miệng Yểm Nguyệt khẽ cười chế giễu, “Người Tiên giới các nàng không phải luôn luôn lấy việc trừ yêu trừ ma là nhiệm vụ của mình sao? Ta đang giúp nàng giết nhiều yêu ma một chút, chẳng lẽ nàng không nên cảm tạ ta?”

Trong mắt Phát Dao lóe lên ánh lửa sáng quắc, nhìn thẳng vào hắn, “Ta giết toàn bộ yêu ma là vì chúng giết hại sinh linh Lục giới, còn người chẳng qua là bắt những yêu ma pháp lực kém hơn người gấp mấy lần, chúng không thể đánh trả lực mà thôi. Ta biết ý mạnh hiếp yếu là cách sinh tồn của Yêu ma giới, nhưng người có cần ngay cả đứa trẻ cũng không buông tha?”

Nàng vẫn nghĩ mặc dù hắn vui buồn thất thường, nhưng không đến mức hết thuốc chữa, nay thấy hắn ngay cả đứa trẻ nhỏ cũng không tha, nàng giận không thể át, mới hiện thân ra tay.

Mắt hắn đột nhiên giấu kín sự hung ác, hắn đứng lên đi tới trước mặt Phát Dao trầm giọng nói, “Trẻ con thì sao? Nàng cũng biết Yêu ma giới cho tới bây giờ đều là thắng làm vua, bọn chúng pháp lực thấp kém, cho dù ta không động thủ, cũng sẽ có yêu ma động thủ, ta vì sao phải để người khác được lợi?”

Phát Dao cười lạnh phản bác hắn: “Ngụy biện! Nếu người pháp lực thấp kém là người, người còn có thể nói như vậy sao?”

Mặt hắn âm trầm, nhả từng một chữ một: “Nếu ta bình thường đúng như bọn chúng, cho dù là nguyên thần tịch diệt cũng là số mệnh cho phép, chẳng trách người khác, đây là luật sinh tồn ở Yêu Ma giới, người tự xưng là chính đạo như nàng biết sao?”

Dứt lời, hắn vung tay lên, tiểu cô nương cùng mẫu thân cô bé nháy mắt như mảnh sứ vỡ vụn, biến mất vô tung vô ảnh, hai viên nguyên đan sáng ngời rõ ràng trong bàn tay hắn.

Phát Dao giận dữ, vung một cái tát, nháy mắt xuất hiện dấu bàn tay năm ngón trên trán nhàn trắng nõn của Yểm Nguyệt.

Yểm Nguyệt chậm rãi quay đầu, máu tươi từ miệng hắn trào ra chảy xuống, khóe môi dần dần nở nụ cười yêu dã cực điểm.

Hắn lạnh lùng nhìn nàng, giọng mềm nhẹ như đang dỗ trẻ nhỏ, lại lộ ra lạnh lẽo: “Phu nhân biết không? Mấy vạn năm qua chẳng có bao nhiêu người dám đánh ta, bao gồm nàng cũng chỉ có hai người mà thôi, trong đó một người sau đó bị ta tra tấn sống không bằng chết, rồi bị hút nguyên thần nội đan, phu nhân có muốn kết cục như vậy?”

Phát Dao nhìn chăm chú hắn, mắt như có lửa, giọng lại vô cùng thanh thản: “Người muốn nuốt nguyên đan của ta thì làm đi.”

Hắn yên lặng, sau một lúc lâu hừ lạnh một tiếng, hơi nheo mắt, “Nàng không sợ sẽ chết ngay bây giờ?”

“Quả có sợ,” nàng liếc nhìn hắn rồi nhìn qua phía khác, thân nhiên nói, “Bất quá... kẻ bốn tọa đối mặt là đại Mị yêu vạn năm giết người không chớp mắt, cho dù người thật sự muốn hút nguyên thần của ta cũng không đáng kinh ngạc. Ta lại đánh không lại người, phản kháng hiển nhiên vô dụng. Đều đã đến lúc này, sợ sệt càng không có tác dụng, bốn tọa không tin ngay cả một đứa trẻ còn không tha thì yêu ma sao có lòng thương hại.”

Mặt hắn đột nhiên nở nụ cười sâu thẳm khó dò, “Hừm? Nàng không định cầu xin ta tha mạng cho?”

“Nếu người muốn hút nguyên thần của ta, cho dù có cầu xin người, cũng chỉ khiến người không công mà sáng khoái một trận, bốn tọa khinh thường những kẻ vì lợi ích toàn cục mà tạm nhân nhượng, người muốn giết thì cứ giết.”

Hắn đột nhiên nhẹ nhàng vuốt tóc đen trên trán nàng, yêu khí trong mắt yêu dần dần tan, không giận còn cười nói, “Phu nhân đúng là người đặc biệt trong thiên hạ, làm ta có lúc đem nàng ra bầm thây vạn đoạn, khi thì lại hận không thể đem nàng đặt vào lòng bàn tay, nàng nói ta nên làm thế nào cho phải? Hử?”

Tay hắn lập mon trớn cổ nàng: “Cổ của nàng cho dù có cắn cũng là mỹ vị ngon miệng, tuy nhiên giữ lại liếm mút càng hợp tâm ý bốn vương.”

“Ngươi không giết ta?” giờ phút này trong mắt Phát Dao hoàn toàn kinh ngạc, lấy tính tình của hắn, vừa rồi hắn là đã chạm tới cực hạn của hắn sao có thể dễ dàng tha thứ?

“Nàng muốn chết lắm à?” Hắn cười như không cười nhìn nàng.

Phát Dao lặng im, sau đó không nói một câu xoay người rời đi.

“Chậm đã, ” hắn giữ chặt nàng, một tay đề lên mặt của nàng, nhìn chăm chăm nàng nói từng chữ “Nàng thật sự chán ghét ta giết người như thế sao?”

Phát Dao hoàn toàn đoán không ra tâm tư của hắn, liền quyết định nên ngậm miệng lại thì hơn.

Hắn cũng lẳng lặng không nói lời nào, sau một hồi mới nâng cằm nàng lên, phút chốc cười đến hồn xiêu phách lạc, “Nếu phu nhân thật sự không vui, thì ở lại gần ta đi.”

Phát Dao kinh ngạc nhìn hắn, vẫn tuấn nhan yêu đã tuyệt sắc đến cực điểm, chỉ là trong mắt hắn có gì đó sâu thẳm khiến nàng nhìn không thấu.

Đêm buông xuống, không khí hơi có chút mát mẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Thế Ngoại Cao Nhân

Lần này Phát Dao tìm kiếm vô vọng, lòng phiền muộn, tiền yêu thành thân là chuyện kinh thế hãi tục rất không bình thường, chỉ có đại mị yêu này mới nghĩ ra.

Mất thấy ngày mai hắn muốn cử hành nghi thức thành thân, nếu hôm nay không thể nghĩ được biện pháp, ngày mai có mà chạy đằng trời.

Phát Dao nhíu mày ra khỏi nhà lao, đến một góc quanh, đột nhiên có tiếng nói khe khẽ truyền vào tai.

“Lục cơ tỷ tỷ, Lục cơ tỷ tỷ... tỷ đoán xem ta vừa nhìn thấy cái gì?” Đó là một giọng nói kiều mỵ hơi hưng phấn.

Phát Dao theo tiếng nhìn lại, xa xa nhìn thấy bốn Hồ yêu ngồi quay quần, liền dừng lại lắng tai nghe.

Chỉ thấy Lục cơ đáp: “Chuyện đó có đáng gì mà ngươi ngạc nhiên?”

“Đừng, nói nghe nha.” một Hồ yêu cất giọng mềm mại khác vang lên, “Gần đây thật sự nhàm chán đến cực điểm, từ khi cái ả lẳng lơ từ Tiên giới kia đến đây, Quý Vương quả thực bị mê hoặc, hai ngày trước đột nhiên muốn tiêu diệt nguyên thần của chúng ta, nếu không phải Lục cơ khổ sở cầu xin, làm sao còn mạng bảo tồn hậu thế? Chắc chắn, ả lẳng lơ kia thủ đoạn quả là lợi hại không bình thường...”

Phát Dao nghe xong sau một lúc lâu, mới phát giác từ “ả lẳng lơ” trong lời các nàng kia chính là mình, đối với cách xưng hô này có chút không thể gật bừa.

Nàng không phải Hồ yêu như họ, từ “lẳng lơ” rõ ràng là thiên phú dị bẩm, tư chất nàng rất bình thường, họ quả là coi trọng nàng rồi.

“Không thể nói vậy, ” Lục cơ lớn tiếng giáo huấn, “Ngươi chán sống sao? Nếu Quý Vương nghe thấy, coi chừng lập tức bóp nát nguyên thần của ngươi, còn nữa ngươi nói nàng ta như vậy thật quá quắt...”

“Nói ả ta thì có gì mà quá quắt? Ta thấy ả chỉ có hơn chó không kém đâu.” Nữ tử bên cạnh khinh thường, “Nghe nói ả lẳng lơ đó ở tiên giới ngang nhiên đùa giỡn Dạ Uyên thượng tiên, nay vào khu hoang dã của chúng ta, ngay cả Quý Vương cũng bị mê hoặc thần hồn điên đảo, người đời đều nói chúng ta là yêu tinh dụ dỗ, kỳ thật làm sao địch nổi nàng một phần vạn? Gọi ả một tiếng lẳng lơ chẳng có gì không quá phận.”

Phát Dao phẫn nộ, việc đùa giỡn Dạ Uyên thượng tiên, là bổn tọa ta làm, tự làm thì tự chịu. Nhưng Quý Vương của các ngươi, trời biết hắn bị ma quỷ gì ám ảnh...

“Quả đúng như thế, chúng ta đến nông nổi phải hầu hạ ả, không phải ả làm hại thì là ai? Ta không tin Quý Vương thật sự thích ả, bắt quả nhất thời mới

mê thôi, trước đây Mị tỷ tỷ theo Quý Vương ba ngàn năm, Quý Vương không phải nói diệt nguyên thần là diệt sao? Ta muốn xem ả có thể chống đỡ bao lâu.” Hồ yêu mặc xiêm y vàng nhạt có chút vui sướng khi người gặp họa, lạnh lùng nói.

Lục cơ liếc nhìn họ đáp: “Ta thấy ngươi phải thất vọng rồi, mới này ta ở trong nhà lao nhìn thấy nàng tát Quý Vương một cái, Quý Vương còn không tức giận!”

“Cái gì?” Ba người kia hít vào một hơi.

“Các ngươi biết vì sao Quý Vương gần đây bắt nhiều yêu ma không?” Lục cơ thờ dài, chậm rãi nói, “Kỳ thật vì phu nhân bị thương, nếu không các ngươi nghĩ vì sao nàng chịu trọng thương lại có thể khôi phục nhanh như vậy. Quý Vương bắt yêu ma để uống máu, bồi bổ hân vi cứu phu nhân hao tổn linh lực quá độ, để phu nhân tiếp tục chữa thương, hút nguyên thần nội đan của yêu ma cho phu nhân ăn trực tiếp, phụ trợ nàng mau chóng khép lại miệng vết thương, khôi phục tinh khí. Bất quá Quý Vương biết nàng tuyệt đối không dùng nội đan yêu ma, liền sai người ở ngoài khu hoang dã bắt chim trĩ, để ta đem nội đan hầm làm canh. Aiz, thế đó, các ngươi còn cảm thấy Quý Vương nhất thời thích cái mới sao?”

Tim Phát Dao nặng nề run lên, nói như thể nguyên đan của hai mẹ con kia, kỳ thật là để cho nàng ăn ?

Nếu nói hân vi nàng mới hút đi nguyên đan yêu ma, vậy yêu ma chẳng phải do nàng mới vô tội uống mạng sao? Nàng không giết bá nhân, bá nhân lại vì nàng mà chết, mà nàng cư nhiên không chút nào cảm kích, đến tột cùng nàng đã giết hại bao nhiêu tính mạng vô tội?

Giờ phút này Phát Dao chỉ cảm thấy tim như cắt một lỗ máu chảy đầm đìa, rất khó chịu.

Không gian yên tĩnh không một tiếng động, lúc này trăng tròn treo cao trên bầu trời đêm.

Nàng im lặng về phòng, lẳng lặng ngồi trên giường, dờ dẩn nhìn bức vách chạm ngọc đối diện, đột nhiên cơn đau đớn kịch liệt phút chốc lan khắp toàn thân trên dưới, mồ hôi lạnh đổ đầy trán, nàng cắn môi đến mức chảy máu, vùi đầu vào trong hai đầu gối lạnh run.

Đau đớn dần dần đi qua, lúc nàng ngước lên, đồng tử đã hóa thành sự nguy hiểm.

Nàng phút chốc đứng dậy, ánh mắt biến hoá kỳ lạ quét bốn phía, hướng đến cái động mà đi.

Đến cửa động nàng chợt dừng lại, hơi nheo mắt, kết giới?

Miệng nàng bất giác nở nụ cười tà ác, một thanh kiếm sáng loáng chợt xuất hiện ở bàn tay.

Nàng mặc niệm vài câu chú ngữ, kiếm vụt lên không trung một cái, kết giới nhất thời nứt ra một khe hở thật lớn. Đầu ngón tay phát qua, cái khe tức thì mở ra, chỉ một lát sau, nàng liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cách cái động không xa, có bóng áo màu xanh nhạt chậm rãi đi ra. Lục cơ nhìn bóng dáng biến mất trong động, trên mặt hiện lên ý cười âm độc.

Khi tiện nhân này đi về phía địa lao, vốn tưởng người trong tiên giới đều già nhân giả nghĩa, nhìn thấy màn trong lao chắc chắn sẽ cùng Quý Vương xung đột, nếu Quý Vương giận dữ diệt nguyên thần ả tiện nhân này thì đó là do trời giúp nàng. Nàng tuyệt đối không nghĩ tới ả tát Quý Vương một cái, nhưng hân vi lại hoàn toàn không giận.

Tuy lúc này nói với chúng tỷ muội đều là tình hình thực tế, nhưng nàng phỏng đoán nếu ả biết yêu ma vì ả mà chết, ả nghe xong tuyệt đối sẽ không dễ chịu, ít nhất cũng phun ra một ngụm ác khí, không ngờ chó ngáp phải ruồi, bất quá... Đi cũng đúng lúc, ít nhất Quý Vương sẽ không vì ả thần hồn điên đảo nữa.

Trong lòng nàng ta vui sướng, vừa xoa người liền bắt gặp một Hồ yêu đi tới.

“Ồ kia, Lục cơ tỷ tỷ, tỷ ở trong này làm gì?”

Nàng ta vội vàng đi qua, giữ chặt nàng kia đáp: “Ta vừa mới đi ra ngoài lấy đồ, mau vào đi thôi, trời thật sự rất lạnh, coi chừng bị bệnh đó.”

“Nhưng muội vừa mới nghe thấy tiếng động rất lớn, tỷ có nghe không...”

“À, vừa mới ta lỡ tay, không cẩn thận làm vỡ cái bình, không có gì ngạc nhiên đâu...”

Thanh âm càng ngày càng xa, bóng dáng các nàng cũng biến mất bên cái động.

Sương mù như ẩn như hiện, trước mắt Phát Dao bỗng dưng xuất hiện rừng Anh đào hoa rộ rực rỡ, đẹp đến nao lòng như trong giấc mộng, giặt mình thấy có chút không đúng.

Phát Dao cau mày, nàng làm sao đến đây ? Nơi này là chỗ nào?

Nàng tiếp tục đi về phía trước, phát hiện cách đó không xa có một gian nhà tranh nhỏ, trước cửa có hai cái cây, có điều cây bị lộn ngược, bộ rễ hướng lên trên, cành lá lại phía dưới, trái toàn bộ kết quả trên rễ.

Chẳng lẽ nàng hoa mắt? Nàng nheo mắt nhìn, hai cây vẫn y như lúc nàng vừa mới đến.

Mây Phát Dao nhú càng chặt, nơi đây không phải khu Hoang dã ư? Nàng làm thế nào ra khỏi khu Hoang dã, vì sao nàng một chút ấn tượng đều không có? Nơi này... là đâu?

Nàng đến gần cửa phòng, còn chưa gõ, cửa đã tự mở ra .

Sự nghi ngờ trong nàng ngày càng sâu, trầm tư một lúc nàng mới đi vào.

Phòng ở cũng không lớn, ấn tượng đầu tiên đập vào mắt là vách tường đối diện đại môn, trên vách đá có vẽ bức họa, cảnh vật chính là cây ăn quả vừa mới thấy ngoài cửa. Dưới bức tranh là một cái án*, bên trên có khay đựng một loại trái màu trắng. Chính giữa phòng đặt chiếc bàn gỗ vuông tinh xảo, hai bên bày hai hàng ghế.

*:Cái mâm gỗ ngày xưa, có chân ngắn, dùng để đựng thức ăn.

Lúc nàng còn đang bối rối, một nam tử mặc áo bào màu xám đột nhiên xuất hiện bên cạnh bàn, cười ôn hòa “Cuối cùng ngươi cũng đến đây.”

“Ngươi là ai?” Phát Dao đứng bất động, nhìn thẳng hắn.

Hắn chỉ chỉ cái ghế đối diện: “Ngươi cứ ngồi xuống, chúng ta có thể thông thả tán gẫu.”

“Giờ có thể nói cho ta biết chưa?”

Phát Dao ngồi xuống đánh giá hắn, lông mi, ánh mắt, cái mũi đều công chính, tươi cười ôn hòa, có vài phần phong độ thư sinh nhân giới, thoạt nhìn hết sức thuận mắt, trực giác cho thấy hắn đối nàng không có ác ý.

Nam tử không đáp hỏi ngược lại: “Ngươi có biết nơi này là chỗ nào sao?”

Phát Dao nhìn quanh tứ phía, thật thà đáp: “Không biết.”

“Vậy ngươi có thấy hai cây phía ngoài cửa kia?”

Phát Dao gật đầu, “Rất lạ, lần đầu tiên trong đời ta nhìn thấy cái cây kỳ quái như thế, đây là đâu?”

“Cảnh trong mơ.” Nam tử nâng ấm trà rót một ly nước cho nàng.

“Cảnh trong mơ?” Phát Dao kinh ngạc, “Ta vì sao có thể cùng nói chuyện với ngươi?”

“Bởi vì giờ ngươi đang ở cảnh trong mơ của ta.” Nam tử vẫn cười ôn hòa.

Mắt Phát Dao đột nhiên hiện lên tia lạnh lẽo, “Ngươi là mộng ma? Người muốn thế nào?”

Nàng biết mộng ma thường thừa dịp con mồi ý chí lơi lỏng sẽ đem đôi phương bao bên trong mộng của nó, sau đó lúc đang ngủ đem chậm rãi ăn vào.

Nam tử chậm rãi lắc đầu, gương mặt trắng nõn hơi cười, “Ngươi cảm thấy ta giống yêu ma sao?”

“Vậy xin hỏi các hạ vì sao để ta đi vào giấc mộng?” Hơi thở trên người hắn tuy không phải tiên khí, nhưng làm cho người ta cảm thấy thoải mái, Phát Dao có chút bối rối, cảm thấy hắn so với Thương Mạch còn thâm sâu hơn, không giống người thường.

Hắn yên lặng nhìn nàng, cười nói, “Bởi vì ta có thể giải đáp hoang mang trong lòng ngươi.”

“Hoang mang?” Phát Dao nhẹ giọng lặp lại nói, một lát sau nhướng mày thốt ra, “Ngươi biết cách tìm được Hư hoang kết giới?”

Hắn nhẹ nhàng gật đầu.

Phát Dao thấy hắn gật đầu, trong lòng kinh ngạc không thôi, “Ngươi làm sao mà biết? Vì sao lại giúp ta?”

Nam tử nâng ly trà trong tay, đôi mắt nhất thời xa xăm, giống nhau nhớ lại chuyện thật lâu thật lâu trước kia, một lát sau mới than thở: “Phần lớn việc thiên hạ ta đều biết, về phần ta vì sao phải giúp ngươi, đó là bắt nguồn từ nguồn gốc của chúng ta.”

Đáy mắt Phát Dao lạnh lùng, “Ngươi đến cùng là người phương nào? Ta dựa vào gì phải tin tưởng ngươi?”

“Ta chỉ là một người cực kỳ bình thường, gọi là Hồ Tang”, Hồ Tang cười nhẹ, “Ngươi đương nhiên có thể không tin ta, nhưng ngươi có biện pháp khác sao?”

Phát Dao im lặng, Hư Hoang kết giới quả thật chính là việc khiến nàng nay đau đầu nhất, không có lấy một manh mối nào. Nàng nghĩ nghĩ nói: “Quả thật là không có, vậy ngươi hãy nói nghe thử.”

“Như trăng trong gương, hoa trong nước, nguy an tương biến, thật giả đều bên trong.”

“Nói các hạ vừa nói chính là chỗ Hư Hoang kết giới?”

“Đúng vậy.”

Phát Dao trong lúc nhất thời im lặng, nói thể và chưa nói có gì khác nhau? Miệng nàng thoáng chốc tươi cười, “Chẳng hay... các hạ có thể nói rõ? Điều các hạ nói quá hàm súc, với tư chất của ta, lĩnh hội thâm ý trong đó thực sự hơi khó khăn.”

Hắn vẫn ôn hòa, “Ta chỉ có thể tiết lộ đến đó, chuyện khác cần nhờ tự người lĩnh hội, nếu không chính là nghịch thiên, đến lúc đó ta sẽ bị trời phạt.”

Trời phạt sao? Phát Dao suy ngẫm, tuy lời nói của vị nhân huynh trước mắt này quá cô đọng, nhưng thà có ít còn hơn không.

Nàng nheo mắt, chấp tay đáp: “Một khi đã như vậy, ta không thể cưỡng cầu, đa tạ các hạ chỉ điểm.”

Hồ Tang suy nghĩ một chút, cuối cùng hỏi: “Nếu ta nói cho người này thế gian có một chỗ vô ưu vô lo, người có nguyện ý đi theo ta?”

Phát Dao kinh ngạc, đây là ý gì? Muốn dụ dỗ nàng sao?

Hồ Tang nhìn ra thắc mắc của nàng, nở nụ cười giải thích “Nơi mà ta nhắc đến có lẽ là quê hương của người, nếu thế, người có nguyện ý theo ta không?”

Phát Dao suy nghĩ một chút, thử thăm dò: “Các hạ nói nơi đó vô ưu vô lo ư?”

“Đúng vậy.”

Phát Dao cười: “Ta hơi ngạc nhiên, thế gian lục giới các hữu các đạo, đau khổ vui vẻ hạnh phúc đều có, ngay cả Tiên giới cũng không ngoại lệ, chưa bao giờ nghe nói có nơi vô ưu vô lo như lời các hạ, hay là các hạ không tồn tại trong Lục giới?”

“Có lẽ,” Hồ Tang thân nhiên nhìn nàng: “Người không cần hỏi những chuyện tỷ như ta rốt cuộc đến từ đâu, thân phận là gì, vì sao phải giúp người, vì sao biết chỗ của Hư Hoang kết giới, vì sao có pháp lực khiến người vào giấc mộng... Những chuyện ta đều không thể nói, ta chỉ có thể nói ta không có ác ý, còn người chỉ có thể lựa chọn tin hoặc không tin. Huống hồ... cho dù ta nói với người cũng không có tác dụng, một khi người tìm được Hư Hoang kết giới sẽ quên chuyện phát sinh hôm nay, bởi cảnh trong mơ chỉ là mơ, không đáng kể.”

Trực giác Phát Dao cho biết hắn không nói dối, chỉ là lời hắn nói quá sâu xa, xem ra lại là một thể ngoại cao nhân.

Phát Dao nói: “Mặc dù ta không hiểu rõ lắm lời người nói, nhưng đa tạ ý tốt của các hạ, ta là người của Linh Tiêu cung, là nơi ta thuộc về, tại hạ không thể đi cùng các hạ.”

Hồ Tang thờ dãi, còn nhớ rõ mấy vạn năm trước, dưới chân núi Đàn Vân cũng từng hỏi qua nàng, trải qua ba kiếp, đáp án của nàng đáp án vẫn mây may không thay đổi. Tuy rằng người Tu Hi tộc bọn họ biết thiên mệnh, thấu căn khôn, lại chỉ có thể nhìn, không thể sửa, đây là số mệnh, nàng sao có thể may mắn thoát khỏi? Hắn có thể làm nhiều như vậy, giờ chỉ biết trông chờ thiên mệnh.

Hắn chỉ chỉ khay đựng trái cây trên án: “Ồ đây có trái cây, người muốn ăn không?”

“Đồ trong mơ cũng có thể ăn sao?”

“Đương nhiên có thể.”

“Là trái của cái cây ngoài cửa à?”

“Đúng vậy.”

“Có gì kỳ diệu sao?”

“Chưa nói tới kỳ diệu, nhưng có thể giúp người có được một vài thứ cũng không chừng.”

Nàng cân nhắc một chút, cây thần kết trái bất thường, nếu có tác dụng tốt thì thôi, ngược lại sẽ phiền toái, người này mặc dù không có ý xấu nhưng thân phận không giống bình thường, lần kỳ ngộ này rất thần kỳ, cẩn thận tốt hơn.

Nàng lắc đầu mỉm cười nói, “Đa tạ ý tốt của các hạ, bất quá giờ ta không đói.” Nói xong thứ trái kia liền hóa thành một làn khói nhẹ tan mất, Phát Dao ngẩn ra, cũng thiệt quá thần kỳ?

Hồ Tang im lặng, giọng thì thầm tự nói: “Ài, người cố ý không cần, trách không được ta nhé.” Kỳ thật đây vốn trái trí nhớ, nếu ăn vào sẽ nhớ lại trí nhớ kiếp trước.

“Chúng ta sau này gặp lại, nhưng mà... xin hỏi làm thế nào ra khỏi cảnh trong mơ của người?”

Tay áo Hồ vung lên, “Người từ đâu đến thì cứ về đó thôi.”

Cảnh vật trước mắt dần dần biến mất, thân mình nàng chợt trầm xuống, chỉ cảm thấy rơi vào một vùng tối đen...

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hoa Nguyệt Hồ

Phát Dao chợt mở to mắt, phát hiện mình đang trong một thạch động nhỏ hẹp.

Đây là có chuyện gì? Nàng nhìn xung quanh một phen, ánh mắt đột nhiên dừng ở bóng áo tím ngồi bên, Thương Mạch?

Nàng nhú mày, nói vậy... Vừa rồi đúng là trong mộng sao? Nhưng... Nàng làm thế nào đi ra khỏi kết giới của Yểm Nguyệt, vì sao nàng không có chút ấn tượng nào hết?

Thương Mạch khẽ động đây, đôi mắt buồn ngủ lập tức trong trẻo, mạnh mẽ nắm lấy tay nàng, sau đó phun một tràng câu hỏi: “Dao Dao tỉnh rồi? Ngươi có sao không? Có thể có cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

Phát Dao liếc về phía tay bị hấn nắm chặt, bất đắc dĩ đáp: “Nếu ngươi không nắm ta đau như thế, ta hẳn không có gì đáng ngại.”

Hắn chợt buông ra, thần sắc có vài phần tự trách, “Dao Dao ngươi làm ta lo lắng chết được, đã nhiều ngày ta mất ngủ, sợ ngươi xảy ra chuyện gì... Đúng rồi, Quý Vương đối xử ra sao với ngươi?”

Phát Dao nhớ tới mới hỏi: “Làm thế nào ta có thể ở đây?”

“Gi?” Thương Mạch trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt mờ mịt “Ngươi không biết á? Đêm qua ta phát hiện ngươi ở bên ngoài huyệt động, ngươi đã mê man hết một ngày một đêm.”

Đêm qua? Phát Dao nhú lại mày, trầm tư một lát hỏi, “Đêm qua có trăng tròn?”

Thương Mạch suy nghĩ một chút, gật đầu đáp: “Hình như còn rất tròn, cái liên quan gì hả?”

Phát Dao hiểu ra, đêm qua tất cả phát tác, pháp lực tăng cường, giải khai kết giới Yểm Nguyệt bày ra chạy ra.

Có điều... sao đêm qua ngực đột nhiên đau đớn không chịu nổi, giống như ba hòn bầy vĩa bị phân tán? Cho dù trước kia trăng tròn cũng sẽ không như thế, chẳng lẽ thương thế trên người thương chưa lành?

Đang nghĩ tới, gương mặt Yểm Nguyệt phút chốc hiện ra trong đầu nàng, nếu hấn nhận ra nàng đi mất, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, vì thế nàng dòm mắt nhìn Thương Mạch hỏi, “Nơi ẩn nấp tốt không? Không ai tìm đến chứ?”

Thương Mạch tỏ vẻ hiểu rõ, “Ngươi không cần sợ Quý Vương đuổi theo, giờ chúng ta đang ở vị trí trung tâm tối nhất U Minh Ma sơn, nơi đây mà khí nặng nhất, tiên khí trên người ngươi đã hoàn toàn bị che lấp, hẳn tạm thời tìm không ra đâu. Nhưng mà Dao Dao, ngươi làm sao biết hấn? Hấn vì sao phải bắt ngươi đi?”

Phát Dao nhất thời yên lòng, phải nói tất cả của nàng trước kia khiến nàng ở Thiên cung gặp rắc rối, lần này may mắn, phát tác đúng thời điểm, nhưng lại làm cho nàng đánh bậy đánh bạ trốn thoát, ông trời cuối cùng mở mắt.

Thấy Thương Mạch vẫn nhìn nàng trông mong, liền thanh thanh yết hầu nói: “Ài, kể ra dài lắm, nói ngắn gọn là bản tọa nhìn dễ thương, không chú ý bị tên yêu nghiệt bắt gặp, liền muốn cướp đi làm áp trại phu nhân, đương nhiên bản tọa thà chết không chịu khuất phục, sau đó tìm cơ hội liền bỏ trốn, ừ... đại khái trải qua như thế, kỳ thật không có gì cùng lắm thì giống như chuyện đầu lĩnh sơn trại cướp cô dâu trên Nhân giới thôi.” Phát Dao nói rất nhẹ nhàng nhưng trong lòng vẫn vô cùng khổ sở.

Nàng cá đời mặc dù trăm yêu trừ ma vô số, nhưng chưa bao giờ giết một tính mạng vô tội, thế mà lần này trong kết giới của Yểm Nguyệt, tuy không phải ý của nàng nhưng chung quy là liên lụy người vô tội, khiến nàng không biết nên làm sao...

“Dao Dao, Dao Dao...”

Phát Dao đột nhiên thấy mặt Thương Mạch ở phía trước phóng đại, vội tránh qua một bên, “Ngươi làm sao vậy?”

Thương Mạch vô tội nói: “Là ta hỏi ngươi làm sao mới đúng? Vừa rồi gọi ngươi vài tiếng cũng không trả lời.”

“À, ta không sao, chỉ là vừa rồi nghĩ tới một việc...” Phát Dao quyết tâm, việc này không thể kéo dài, việc cấp bách là mau chóng tìm được Huyền Túc, nàng phải nhanh nhanh về thỉnh tội với đại trưởng lão.

Phát Dao hỏi Thương Mịch, “Ngươi đã nhiều ngày trốn ở chỗ này à?”

“Ừ, sau khi người đi, ta càng cảm thấy nơi nguy hiểm nhất ngược lại an toàn nhất, nên vẫn ở đây không rời đi. Dao Dao, ta lợi hại không. Chuyện này cũng có thể nghĩ ra, cho nên dù không có pháp lực lợi hại nhưng có một cái đầu vô cùng trí tuệ thì cực kỳ có ích ...” Thương Mịch lại bắt đầu dông dài.

Phát Dao bỗng nhiên ngắt lời hắn, “Ngươi vừa rồi nói cái gì?”

“Ta nói gì á?” Thương Mịch nghi hoặc nhìn về mặt nghiêm trọng của Phát Dao, “À, ta nói rằng có một bộ não vô cùng trí tuệ...”

“Không phải câu này, câu trước đó.”

“Ta nói nơi nguy hiểm nhất ngược lại an toàn nhất.”

Phát Dao hạ giọng lặp lại mấy lần, đột nhiên nhận ra, theo như lời vị cao nhân trong mộng kia nguy an tương biến, nói vậy chính là nơi này, nơi nguy hiểm nhất chính là an toàn nhất.

Nàng nhất thời cười tươi như hoa, hào sảng vỗ bả vai Thương Mịch, “Quen ngươi lâu như vậy, hôm nay mới thấy dùng được.” Nghe thế Thương Mịch ngơ ngác không hiểu.

Phát Dao trầm tư, vậy thế nào là trắng trong gương, hoa trong nước? Chẳng lẽ là...” Thương Mịch, ngươi có biết xung quanh đây có hồ nước hoặc khe nước không?”

Thương Mịch suy nghĩ một chút, “Ừ, phía trước cách đây không xa có một hồ nước, tên là Hoa Nguyệt hồ.”

Phát Dao: “Thật sao?” Thực không uổng công, bốn câu đã có hiểu hết ba ý, chỉ còn câu “Thật giả đều bên trong” không biết giải thích thế nào.

“Dao Dao, ngươi hỏi Hoa Nguyệt hồ làm gì? Nghe đồn Hoa Nguyệt hồ giống như hồ nước khác, bởi vì quanh năm ma khí quanh quẩn, bên trong tất cả đều là nước sôi hóa cốt, không cần thận rơi vào tức khắc bị ăn mòn không thừa một mẫu, bình thường yêu ma cũng không dám tới gần.”

“A...” Phát Dao không thêm để ý, đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên người “Chúng ta lập tức đi Hoa Nguyệt hồ.”

“Vì sao?” Thương Mịch vẫn chưa hiểu.

“Không vì sao cả, ngươi có đi theo ta không?” Phát Dao nhìn phía hắn, cười nhẹ.

Thương Mịch đứng lên, cười nói, “Dĩ nhiên muốn.”

Phát Dao không thêm nhắc lại, ánh mắt sâu thẳm khó dò. Kỳ thật đến giờ này khắc này, ý đồ của Thương Mịch thế nào nàng đã đoán ra được, tuy nhiên... có một số việc vẫn chưa hiểu lắm.

Ra hang động, cây già cành lá héo rũ che kín, thoạt nhìn tuy có chút âm trầm, bất quá so với cây xanh biếc dạt dào càng an toàn hơn.

Bọn họ theo đường hẹp quanh co hướng lên trên núi, dọc theo đường đi ngay cả tiếng vang rất nhỏ cũng không có, toàn bộ núi rừng yên tĩnh giống như ao tù đọng nước, không dậy nổi chút gợn sóng, dù thấy nơi đây ma khí nặng nề.

Bất quá Phát Dao nhìn nhận đây là chuyện tốt, ít nhất nàng có thể chuyên tâm tìm kiếm Hư Hoang kết giới, không cần lo lắng việc ứng phó yêu ma khác.

Ước chừng một lúc lâu sau, một hồ nước nồng đậm sương khói rớt cục hiện ra trước mắt bọn họ, nước như được nấu sôi khói không ngừng bốc lên, nhìn gần cảm thấy nước nóng bỏng vô cùng.

“Là nơi này sao?” Phát Dao nhìn hồ nước, tên nghe rất hay, ai ngờ nước là màu đen !

Thương Mịch gật đầu, “Ừ, chính là nơi này.”

Phát Dao đứng bên hồ, tùy tiện lấy kiếm ném một tảng đá xuống giữa hồ, tảng đá không chìm xuống, mà nổi trên mặt nước, chỉ một lát sau liền tan rã ngay cả một mẫu cũng chẳng thừa.

Mắt Phát Dao lạnh lẽo, quả nhiên so với lời đồn chỉ có hơn chứ không kém.

“Cẩn thận.” Thương Mịch lập tức kéo Phát Dao qua, đá dưới lòng bàn chân nàng ào ào rơi xuống hồ, trôi nổi trên mặt sau một lúc lâu tất cả đều tan rã không còn thấy.

“Không thể lại gần quá, nếu không sẽ như hòn đá kia nháy mắt tan biến.” Thương Mịch nhắc nhở.

Phát Dao nâng cảm trầm tư, nghiêm túc nói: “Thương Mịch, ta có một quyết định, bất quá có chút mạo hiểm.”

“Quyết định gì?”

“Ta tính nhảy vào trong hồ.”

Thương Mạch nhìn nàng chăm chăm, trầm mặc một lát sau nói, “Ngươi cho rằng nơi này là cửa vào Hư Hoang kết giới?”

Phát Dao gật đầu, nói ra ý nghĩ trong lòng, “Như chúng ta thấy, vật rơi vào hồ toàn bộ đều tan rã, tuy nhiên nhất thiết phải luôn như vậy, có thể chúng không phải tan chảy thật sự, có khả năng cái chúng ta nhìn thấy và thực tế thật ra không giống nhau, có lẽ...”

“Ý ngươi là chúng có lẽ đều không phải tan rã, mà là chìm đến nơi nào đó, tỷ như Hư Hoang kết giới?” Thương Mạch tiếp lời nói.

“Ừ, ta đúng là có ý này,” Phát Dao thoáng do dự, “Quả thật ta cũng không dám khẳng định ý kiến, tuy nhiên... ta nghĩ nên thử một lần.”

Thương Mạch nhủ mảy, sau đó chăm chú nhìn nàng cười, “Ngươi đã quyết định thì ta sẽ đi theo ngươi.”

“Ngươi có thể trả lời ta một vấn đề không?”

Thương Mạch hơi giật mình rồi cười rất vô hại đáp, “Ngươi hỏi đi.”

Giờ phút này khuôn mặt hắn vẫn tinh xảo thuần khiết như trước, khiến trong lòng Phát Dao có chút than thở, “Ngươi là vì chìa khóa ngục giới mới tiếp cận ta phải không?”

Thương Mạch không ngạc nhiên trước câu hỏi của nàng, chỉ chăm chú nhìn nàng cười nhạt, “Dao Dao không phải đã sớm biết rồi sao?”

Về mặt nàng có chút nghiêm nghị đáp trả, “Ngươi trả lời rất sáng khoái, xem ra ngươi đã xác định chìa khóa ngục giới ở trong tay Ma đế, bất quá ta vẫn hoài nghi... Ngươi vì sao cho rằng đi theo ta nhất định có thể tìm được Hư Hoang kết giới?”

Màn đêm buông xuống, nơi chân trời trắng lười lười nhú lên sau những đám mây, ánh trăng nhàn nhạt phủ lên trán Phát Dao, khiến dung nhan thanh lệ tú tuyệt càng thêm xuất chúng.

Thương Mạch lặng lẽ nhìn nàng chăm chú, dưới hàng lông mày uyển chuyển là một đôi mắt linh động, khi thì như ánh bình minh rực rỡ, khi thì giống như hàn ngọc ngâm băng, có khi nhu thuận như chú thỏ, có khi giảo hoạt như con cáo, mũi nhỏ xinh, môi hồng nhạt mà khéo léo, khi cười khoe miệng hơi cong, thoát nhìn linh động như nước, lại tinh ranh phi thường.

Hắn cũng từ chối cho ý kiến, chỉ cười tùm tùm, “Ta tin tưởng trực giác của ngươi.”

Phát Dao nhìn hắn, khoe mắt như ché giễu, “Trực giác có đôi khi cũng cần sự sắp đặt tỉ mỉ, ta nói đúng chứ?”

“Dao Dao, sự việc đã tới mức này ta tất nhiên muốn đi vào Hư Hoang kết giới,” Hắn trả lời nàng, đôi mắt thoáng chốc sâu thẳm như vực, “Ngươi không vạch trần ta, bất chấp tất cả mang ta đến đây, nói thẳng ra ngươi lo lắng đến lúc đó nếu ta và Ma đế đấu với nhau, tuy nhất thời không thể hạ hắn nhưng chia nhau ra ngươi bận đi cứu bạn của ngươi thoát thân vẫn có phần thắng, ta nói đúng không?”

Hắn nói đúng. Tuy nhiên ngay từ đầu nàng chỉ mơ hồ biết động cơ của hắn không thuần mà thôi, mãi đến khi tỉnh lại nàng mới chứng thật được phỏng đoán trong lòng. Nàng dẫn theo hắn quả thật vì nàng giờ đang thế đơn lực bạc, tức khắc đoạt lại chìa khóa ngục giới là quá khả năng, nếu có thể dễ hấn cùng với Ma đế nội đấu một phen, cũng có thể xem như diệu kế ngư ông đắc lợi.

Phát Dao lặng im, sau mới đáp: “Đúng như vậy, chúng ta xem như các mạng ý xấu sao?”

Thương Mạch cười nói: “Quả thật cũng có thể nói như thế, bất quá ngươi dùng từ không dễ nghe chút nào.”

Phát Dao hỏi thẳng vào vấn đề: “Ngươi có đánh thắng được Ma đế không?” Tuy rằng biết mục đích của hắn, nhưng đối với thân phận của hắn, Phát Dao mãi chưa hiểu tường tận.

Thương Mạch khẽ vuốt cằm, giống như thận trọng suy tư một lát, sau đó cười thành khản: “Dĩ nhiên đánh không lại.”

Mặt Phát Dao nhất thời cứng ngắc: “Ta không thể không nói Thương Mạch huynh đúng là quá quyết đoán! Đánh không lại còn biết rõ núi có hổ, mà vẫn đi, không sợ lỡ xui xẻo không quay lại được sao?” Đúng là trên đời, quả nhiên ngu quỷ xà thần gì cũng có!

“Yên tâm đi Dao Dao, đánh không lại cũng phải đánh, ta chắc chắn bảo vệ ngươi chu toàn.” Thương Mạch đáp trả một cách hào hùng.

“Đa tạ đại ân đại đức của các hạ...” Phát Dao cười run rẩy, mắt nàng gần đây đúng thật là vụng về, hoàn toàn nhìn không ra pháp lực cường đại của hắn.

“Có điều... Ta cho rằng đến lúc đó các hạ tự lo cho mình trước đi.” Dứt lời, nàng không quay đầu đi đến bên hồ, lúc nhảy xuống nghe được giọng nói gấp gáp bên tai truyền đến, “Ể, Dao Dao, ngươi đợi ta với...”

Chìm, chìm, không ngừng chìm xuống, bên tai không ngừng vang lên tiếng nước chảy rầm rầm, thân thể bị dòng nước trong suốt vây quanh. Phát Dao nhìn liếc mắt bốn phía, quả nhiên là trên mặt và dưới nước là hai cảnh khác biệt, giờ mới hiểu “Thật giả đều bên trong” là sự hình dung rất đúng.

Ước chừng sau một nén nhang nàng trôi lên mặt nước, ngược mắt nhìn, mới phát giác nơi đây là một cái hang, còn nàng đang ở một cái ao, chung quanh

cái ao đều là tường đá.

Nàng bay vút lên, nháy mắt đã đến bên bờ ao, nhìn xiêm y trên người, kỳ diệu thay không thấm một giọt nước, khô mát vô cùng.

Hư hoang kết giới quả nhiên kỳ dị!

Phất Dao xoay người vừa định đi, đột nhiên nhớ tới cái gì, chợt quay đầu, nhú mày, Thương Mạch sao còn chưa lên? Mới nghĩ, mặt nước đột nhiên nổi bong bóng, cái đầu xinh đẹp chợt trôi lên.

“Dao Dao, sao ngươi nhanh vậy? Sao không đợi ta? Mới thật sự làm ta sợ muốn chết.” Thương Mạch đáng thương đang nói lu loa oán trách.

Phất Dao khoanh tay lại: “Vậy ngươi còn không mau đi lên?”

“Làm sao đi lên?” Thương Mạch vô tội nhìn nàng.

“Thì bay lên chứ sao.” Còn muốn ta dạy, vị nhân huynh này chính là kẻ Lục giới nghe thấy còn biến sắc đến chỗ Ma để cướp chìa khóa ngục giới? Về điểm này, Phất Dao vô cùng hoài nghi.

“À.”

Phất Dao chưa kịp phản ứng, Thương Mạch đã đứng trước mặt nàng. Phất Dao nhìn hắn, thì ra tốc độ của hắn nhanh đến xuất thần nhập hóa, có thể thấy pháp lực tu vi của hắn hẵn không kém.

Phất Dao ung dung nhìn hắn: “Nếu lúc trước các hạ dùng tốc độ như hôm nay, có lẽ việc chúng ta làm được sẽ rất nhiều.”

Thương Mạch nheo mắt, cười sáng rỡ, gật đầu đáp: “Ừ, ta nghe lời Dao Dao.”

Phất Dao xoay người đi trước, Thương Mạch bước nhanh theo sau.

“Cẩn thận một chút.”

Trên vách đá cắm dày đặc các ngọn đuốc, cạnh cái ao có một đường nhỏ có thể đi. Phất Dao đi trước, vừa đi vừa quan sát địa hình, đi ước chừng cỡ thời gian uống ly trà nhỏ mới đến cuối con đường hẹp duy nhất, trước mặt nhất thời xuất hiện một thông đạo mở rộng, hai bên thông đạo là cửa đá san sát nối tiếp nhau, trên mỗi đỉnh cửa đá không chỉ có các mô hình khác nhau, có cây cỏ hoa lá, còn có thượng cổ thần thú, một vài thứ Phất Dao chưa từng gặp qua, các gian phòng lần lượt vẫn kéo dài đến tận cùng bóng tối, không thể đếm hết, người xem hoa cả mắt.

Phất Dao dừng chân, nhú mày suy ngẫm một lát sau, mới nói ra: “Đây là... Mê cung sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Thức Tỉnh

Thương Mạch nhìn chung quanh mình, đôi mắt trầm ngâm, chậm rãi nói ra, “Ồ đây còn kết giới.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn: “Kết giới?” Trong kết giới lại bày kết giới, tâm tư Ma để đúng là khó lường.

Thương Mạch cười, “Nếu không bày ra mấy tầng kết giới, có thể phòng được những người như chúng ta sao?”

Phất Dao suy nghĩ về hai từ “Mấy tầng” mà hắn nói, “Ý ngươi, nơi này không chỉ có hai tầng kết giới?”

Thương Mạch hơi gật đầu, biểu tình không còn ngây thơ vô tư nữa, chẳng qua nàng không quen thăm dò sâu xa.

Tuy rằng vẫn biết sự ngây thơ vô hại của hắn là cố ý giả vờ, nhưng cứ phơi bày trước mặt nàng không thêm che giấu thế này khiến nàng có chút không thích ứng.

Phất Dao xoay lại, nhìn chằm chằm cửa đá trước mặt nói: “Việc cấp bách là làm thế nào phá bỏ tầng kết giới này? Ta phát hiện kết giới này không giống loại kết giới phòng ngự chúng ta hay bày ra, nhưng thật ra có chỗ như Mê...”

“Ngươi nói đến Mê tâm kết giới?” Thương Mạch nhìn sang nàng.

“Ân, ” Phát Dao gật đầu, “Tuy rằng trước mặt chúng ta có vô số cửa đá, nhưng hẳn chỉ có một cái mới thật sự dẫn đến nơi Ma để ngủ say, nếu chọn sai cửa, có lẽ chào đón chúng ta là trận đồ yêu ma biến ảo.” Phát Dao nhìn về phía Thương Mạch.

Thương Mạch trầm tư một lát: “Giờ chúng ta phải sao để tìm được đúng cửa.”

“Đúng, người có nghĩ ra đối sách gì không?”

Thương Mạch chỉ tay vào tay cửa đá thứ năm bên phải, “Chúng ta đi cửa này.”

“Vì sao?” Phát Dao nhìn chằm chằm trận đồ trên cửa, trông hơi giống hoa Bì ngạn .

“Trực giác.”

Phát Dao cảm thấy ghen hờn, “Người đối trực giác đúng là tình ý.”

“Nhưng người không thấy vô cùng có khả năng là cửa này sao? Cả khu hoang dã đều loại hoa Bì ngạn , chắc là cực kỳ yêu thích .” Thương Mạch tay nâng cằm, nhìn lại Phát Dao.

Phát Dao từ chối cho ý kiến, tâm tư yêu ma nàng thật sự không hiểu được, biết đâu Thương Mạch đoán đúng cũng nói không chừng.

“Chúng ta vào đây đi.”

Cánh tay bỗng nhiên bị Thương Mạch giữ chặt, nàng quay đầu, Thương Mạch nói: “Dao Dao, người tin tưởng ta à?”

Phát Dao nhú mày, “Nếu không thì sao?” Bởi giờ họ như cá nằm trên thớt, đến tình thế này, chỉ có thể chờ xem ý trời.

“Dù nói thế nào, ta thấy rất vui.” Hắn phút chốc buông tay nàng ra, vỗ vỗ ngực cười nói, “Cho dù chọn sai, có ta ở bên Dao Dao cứ yên tâm.”

Mặc dù nhìn không thấu hắn, bất quá lời này hắn nói rất chân thành, tạm thời sẽ tin hắn một lần.

Thần sắc Phát Dao sắc thoảng thả lỏng, nói: “Vây đi thôi.”

Thương Mạch đẩy cửa ra, Phát Dao đi theo sau.

Bên trong trống rỗng dị thường, đối diện cửa là một bức tranh treo tường, trong tranh có cái bàn đồng, trên mặt bàn bày một tấm gương đồng.

“Xem ra trực giác của người trực giác còn có chút tác dụng.” Phát Dao mỉm cười gật đầu.

Thương Mạch quét mắt bốn phía, nghi hoặc nói, “Không đúng.”

Hắn vừa mới dứt lời, hình ảnh nhất thời biến hóa, một khuê phòng nữ tử chợt hiện ra trước mặt.

Phát Dao nhú mày, “Này sao ta nhìn không hiểu , vì sao phòng đột nhiên biến thành khuê phòng nữ tử?”

Thương Mạch kinh ngạc nhìn phía nàng, “Người nhìn thấy khuê phòng của nữ tử?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ người không thấy giống ta?”

Thương Mạch trầm mặc một lát đáp: “Ta không thấy gì cả.”

“Chẳng lẽ là... Huyền tâm kết giới?” Phát Dao trầm đi, Huyền tâm kết giới là kết giới mở rộng tâm ma, thể hiện ra tham sân si hận yêu ác dục của con người, ý niệm càng sâu kín, càng tạo nhiều ảo giác hiện ra trước mặt.

“Quả thật là Huyền tâm kết giới, ” Thương Mạch nói, “Sau khi ảo giác xuất hiện, người nhớ kỹ muốn niệm chú Thanh tâm, không thể dừng lại, càng không thể bị cảnh tượng xung quanh quấy nhiễu, nếu không vĩnh viễn không đi ra được .”

Phát Dao vừa trịnh trọng gật đầu, cảnh vật trước mắt đột nhiên biến đổi, một bóng người cao lớn phút chốc hiện ra trong tầm mắt, Phát Dao nhìn dung mạo nam tử này mà ngẩn ra, quả nhiên dung mạo có một không hai, không kém Yêm Nguyệt, so với hắn còn động lòng người hơn, giống như Mạn Châu Sa Hoa đỏ như máu mà yêu dã đẹp mắt, nhất là đôi mắt, thâm thúy như màn đêm vô biên vô hạn, hào quang lại giống như ánh sao rực rỡ, quyến rũ người ta vô thức trầm luân .

Chỉ liếc mắt một cái, Phát Dao liền vội vàng nhắm mắt lại, ảo giác, đều là ảo giác...

Phát Dao vội vàng niệm chú, bên tai lại quanh quẩn thanh âm dứt quãng truyền đến.

“Xuất hiện đi, cha biết con trốn phía sau cửa.” Giọng nam tử trầm thấp mang ý cười.

“Phụ thân thật thông minh.”

“Con cầm gì trên tay đó?”

“Con tặng phụ thân, bữa trước cùng sư phụ đến sau núi nhìn thấy loài hoa này, liền mang chút hạt giống mang về, sáng nay tất cả đều nở hoa rồi, có đẹp không ạ?”

“Ừ, hoa này tên gì?”

“Đó là bí mật.”

“Bí mật?”

“Dạ, không thể nói.”

“Vậy con có nói với sư phụ?”

“Sư phụ cùng phụ thân dĩ nhiên không giống nhau.”

Giọng người nam hơi trầm ngâm, “Sao? Có gì không giống?”

“Chuyện này... con cũng không giải thích được, không giống chính là không giống thôi.”

“Vậy con nói xem phụ thân quan trọng, hay là sư phụ quan trọng?”

“Phụ thân hy vọng con trả lời thế nào?”

Nam tử cười nói, “Con nhóc con này đúng là quỷ linh tinh, hôm nay con đến đây, sư phụ con không biết à?”

“Dạ, là con lén đến, con phải về, bằng không sư phụ biết, ta sẽ gặp phiền toái, phụ thân lần sau con đến thăm người.”

Hình ảnh chuyển đổi, bên tai mơ mơ hồ hồ lại truyền đến giọng một nữ tử và một nam tử.

“Sư phụ thật sự muốn kết hôn với nàng?” Giọng run run.

“Ừ.” Thanh âm thản nhiên.

“Vi sao?” Thanh âm nữ tử lộ vẻ chua xót.

“Ta làm chuyện gì đều phải giải thích với người? Từ hôm nay ta không còn là sư phụ người, người từ đâu tới đây, thì đi về nơi đó...”

Đột nhiên bóng tối bao la kéo đến bao trùm đất trời, Phát Dao nhất thời cảm thấy thân thể nháy mắt lạnh như băng, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra.

Song chương của Thương Mạch lập tức phủ trên lưng nàng, một luồng khí nóng nổi thẳng vào mạch nàng, đồng thời niệm lực nhập vào tâm trí, “Không nên phân tâm, tiếp tục niệm Thanh tâm chú theo ta.”

Một lát sau Phát Dao mở hai mắt, ảo cảnh phía trước tiêu tan, mọi việc trước mắt đã khôi phục như ban đầu.

Thương Mạch sắc mặt lo lắng nhìn Phát Dao, “Dao Dao, ổn không?”

Phát Dao gật gù đầu, may có Thương Mạch, nếu không nàng vừa rồi ta có thể sẽ bị vây trong ảo cảnh. “Đa tạ người, Thương Mạch.”

Thương Mạch chớp chớp mắt, gương mặt thuần khiết phút chốc ra vẻ vô cùng đắc ý, “Giờ biết mang theo ta có lợi rồi chứ?”

Phát Dao buồn cười liếc nhìn hắn, phối hợp nói, “Quả thật như thế, nếu không có Thương Mạch huynh, ta lần này tất sẽ chạy trời không khỏi nắng, đại ân đại đức, khắc sâu trong lòng.”

“Dao Dao, thật khách khí.” Thương Mạch giống như một đứa trẻ lộ rõ nét vui vẻ trên mặt, ngoài miệng còn cố tình khiêm tốn một chút.

Phát Dao ngừng cười, nhìn chằm chằm bức họa trên tường một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Thương Mạch, cảnh trong huyền tâm kết giới là thật hay giả?”

“Ảo cảnh kỳ thật là tâm ma, từ thật sinh giả, giả có thể tráo ngược lại, thật thật giả giả rất khó nói.” Thương Mạch đột nhiên ngừng cười, nhìn nàng: “Dao Dao, người thấy cái gì?”

Phát Dao bắt đầu đau đầu, đầu óc trống rỗng. Cuối cùng chỉ lắc đầu đáp: “Chỉ nhìn một nam tử, có điều sau đó ta liền nhắm hai mắt lại, mơ mơ hồ hồ nghe được một ít thanh âm... Vừa rồi ta còn nhớ rõ, mà giờ... Trong lúc nhất thời lại nhớ không ra...”

Thương Mạch vỗ vỗ hai tay nàng, ngăn cản nàng nói tiếp, “Nhớ không ra là vì không muốn, bất quá đó chỉ là ảo giác, nếu người muốn thật, mới trúng

chiều của nó.”

“Ừ,” Phát Dao xoa xoa trán, bình tĩnh lại. Nàng đi qua bức tranh kế tiếp, chỉ tay lên hoa văn, “Người không thấy tranh này có chút cổ quái?”

“Vì sao? Có gì cổ quái?” Thương Mạch yên lặng nhìn chằm chằm bức họa, vẽ cũng không đặc biệt, chỉ là một bức sơn thủy thôi.

Tay Phát Dao dừng lại đến một con sông quanh co khúc khuỷu “Nước con sông này chảy ngược.”

Phát Dao ngược mắt nhìn Thương Mạch, giọng khẳng định “Theo ta thấy sẽ không có kết giới, chúng ta cứ tìm một cửa vào thôi, nếu ta không đoán sai, huyền cơ hẳn là trên mặt gương đồng.”

Bàn tay Phát Dao đặt trên gương đồng một lát, cảnh vật xung quanh bọn họ chợt biến đổi, trong khoảnh khắc hai người thấy mình đang trong ở một nơi như hang động khổng lồ, chính giữa chỗ nơi này đặt một giường hân ngọc, xa xa nhìn thấy một nam tử áo tím lẳng lẽ ngủ say ở trên.

Còn chưa đợi bọn họ bước ra, Tà Mạc phút chốc xuất hiện trước mặt, hần liếc nhìn Phát Dao sau đó lạnh lùng dừng ở Thương Mạch nói, “Hư hoàng kết giới cũng tìm được, không thể không khen bản lĩnh tài giỏi của Yêu Hoàng người.”

Mắt Phát Dao hiện lên sự kinh ngạc, yên lặng nhìn Thương Mạch, “Người là Yêu Hoàng?” Thân phận này nàng có đoán cũng không ra.

Thương Mạch nhìn Phát Dao cười nhạt, ánh mắt vẫn trong sáng sạch sẽ, “Ừ, Dao Dao, đây mới là thân phận thật của ta.”

Đến khi đảo mắt nhìn qua phía Tà Mạc mắt hần nhanh chóng chuyển sang yêu sắc, hần cười lạnh một tiếng nói, “Không tìm ở đây, làm sao đoạt được chìa khóa ngục giới đây? Ta khuyên người ngoan ngoan giao ra đây, nay Ma đế chưa tỉnh, người không phải đối thủ của ta.”

“Ồ?” Tà Mạc lạnh lùng nheo mắt lại, “Vậy phải thử qua mới biết được.”

“Đợi chút, tăng băng to,” bọn họ vừa định động thủ, Phát Dao đột nhiên lên tiếng ngăn cản, “Các người có thể chậm rãi đấu, bất quá thỉnh đem sự đệ Huyền Túc của ta giao ra đây.”

Sắc mặt Tà Mạc đột nhiên ảo não, “Người đúng là mấy vạn năm như một ngày, ta nói rồi, không cho phép gọi ta cái tên này.”

Phát Dao nghiêng người nhìn hần, đúng là quái nhân, rõ ràng là lần đầu tiên gọi hần.

Nàng vừa định mở miệng, giọng Tà Mạc lạnh như băng “Huyền Túc là ai? Ta chưa từng gặp qua.”

Phát Dao không tin, “Người chưa gặp sự đệ ta? Không phải đệ ấy mất tích ở Lục giới à?”

Ánh mắt Tà Mạc nhìn nàng có thể đông chết người, “Hần mất tích ở Lục giới liên quan gì đến ta? Tóm lại ta chưa gặp qua người người nhắc đến.”

Phát Dao nhìn theo hần, giống như đang nghiền ngẫm thật giả trong lời hần nói, “Người nói là thật?”

“Ta bắt hần có lợi gì?” Tà Mạc không kiên nhẫn cười xòa một tiếng, “Bản sứ lười nói lời vô nghĩa với người, tin hay không tùy người.”

Dứt lời bóng dáng nhanh chóng di chuyển, hai sắc đen và tím nháy mắt va chạm cùng với nhau, phát ra luồng sáng chói kinh người, mới nháy lên không trung đó, lại quay sang đánh tới mặt, quang ảnh phát mạnh khiến người xem choáng váng, lại hoàn toàn không thấy rõ động tác chiêu thức của hai người, nhìn tốc độ nhanh chậm là Phát Dao đủ biết pháp lực thật sự của Thương Mạch, mạnh đến cỡ nào.

Hóa ra hần là Yêu Hoàng! Nhìn hai luồng sáng trước mặt tâm tư Phát Dao đột nhiên thay đổi, sờ miếng ngọc trên cổ, không có chút phản ứng, xem ra tăng băng kia không nói sai, Huyền Túc quả thực không ở chỗ này!

Nàng quay đầu nhìn người nằm xa xa chính giữa hang động, đôi mắt thông minh khẽ động. Nếu Ma đế chưa tỉnh, nàng cũng không thể đến không một chuyển, chìa khóa ngục giới hẳn ngay trên người hần!

Nàng nhẹ nhàng bay qua chỗ người đang ngủ say, nhưng khi ánh mắt tiếp xúc đến người trên giường nằm, Phát Dao cảm thấy đột nhiên run lên, người trong ảo cảnh trước đó quả nhiên là ma đế Từ Phách!

Ánh sáng của Phát Dao chợt tắt, mặc kệ, tìm được chìa khóa ngục giới trước rồi nói sau.

Tay lần từ trên người hần tìm từ trên xuống dưới, nhưng không tìm thấy gì hết.

Phát Dao có chút bức bối, giấu chỗ nào ta?

Đúng lúc này, đôi mắt màu tím tuyệt đẹp hờn xiêu phách lạc chợt mở!

Phát Dao hoàn toàn ngây người, bàn tay đang đặt ở vật áo trước ngực hần, không khí thoáng chốc yên lặng.

Phục hồi lại tinh thần, phản ứng đầu tiên của Phát Dao là chạy, nào ngờ dưới chân mặc dù muốn đi, tay lại bị một lực cực mạnh chế ngự kéo lại.

Ánh mắt nhìn bàn tay to đang chế ngự mình, Phát Dao cười ngược ngược nói: “Thật ra... Tại hạ chỉ là đi ngang qua, thuận đường chiêm ngưỡng phong thái Ma đế một chút, nay đã gặp được... Cho nên các hạ... có thể buông tay ra không?”

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Gặp Lại

Phát Dao dời mắt nhìn người trước mặt, nhất thời linh ngộ thế nào là vui quá hóa buồn.

Hai luồng sáng đang kịch liệt quần lấy nhau phút chốc dừng lại, Tà Mạc nhìn người trên giường ngọc, thần sắc khó nén kích động: “Tôn thượng...”

Từ Phách tiếp tục nhìn Phát Dao không chớp mắt, bên môi nở nụ cười đẹp diễm lệ, “Tổ nhi, rốt cục con đã đến.”

Tổ nhi nào? Phát Dao giật mình, “Các hạ ngài nhận lầm người à?”

Phát quan* Từ Phách làm từ một loại huyết ngọc trong sáng hiếm thấy, mặc dù trường bào là màu đen thẫm nhưng dọc theo áo, tay áo đều thêu hoa mẫu đơn tím lộng lẫy, mép cánh hoa viền chỉ vàng như dây leo nhỏ, hơn nữa vốn là tuyệt nhan không tầm thường nên cả người tỏa ra loại cảm giác tà ác mà đẹp đẽ cao quý. Tuy diễm lệ khiến người ta sinh ý sợ hãi, không dám tiếp cận.

“Tổ nhi ngay cả phụ thân cũng không nhận ra sao? Phụ thân rất đau lòng.”

Đây là ý gì? Phát Dao kinh ngạc, “Phụ thân...” Ma đế từng có con gái? Vì sao nàng chưa từng nghe nói qua? Chỉ là... Vì sao gọi nàng là con gái? Phát Dao chỉ cảm thấy vô số điều khó hiểu, hoang mang quanh quẩn trong lòng, trong lúc nhất thời lại không biết nói từ đâu.

“Ngaoan.” Ông ta vô cùng thân thiết vén tóc dài qua tai nàng, tay chợt dừng lại tại ấn ký hồng nhạt gần vành tai, mắt tím nhất thời tối đi, bị phong ấn trí nhớ?

Bất quá... Như vậy cũng tốt, không nhớ chuyện trước kia, chuyện cũ trước kia liền xóa hết...

“Nếu Ma đế đã tỉnh, ta đây cũng lười uống phí khí lực.” Thương Mạch nhìn Từ Phách, trầm giọng nói, “Giao ra chìa khóa ngục giới.”

Từ Phách chỉ thân nhiên nhìn hắn, chuyển mắt qua phía Tà Mạc, “Hắn là ai?”

Tà Mạc cung kính cúi đầu, “Hắn chính là Yêu Hoàng.”

Từ Phách khinh thường đáp: “Xem ra trong lúc bản đế ngủ say, không ít ngu quỷ xà thần làm chương mắt, nguoi đem hắc giải quyết đi.”

“Dạ.”

Tà Mạc lập tức ra chiêu, vô số quang đao hướng thẳng vào Thương Mạch, đáy mắt Thương Mạch lóe lên sự tàn nhẫn, lập tức phi người né tránh, đồng thời bắn ra vô số mũi tên màu trắng, bao vây Tà Mạc, hai người lại bùng nổ một cuộc đấu sinh tử.

Phát Dao thấy thế, trong lòng sốt ruột tìm cách thoát ra, mắt Từ Phách đột nhiên chiếu phát về bên trái, một luồng bay lên tránh, vách động lập tức bị tạo một lỗ thủng lớn.

Không dùng thần khí gì, thậm chí ra tay chừng nội lực đều không cần, chỉ dựa vào ý niệm khống chế lại có thể pháp lực cao cường nhường ấy! Đáy lòng Phát Dao sinh ra ý sợ hãi, liền lui ngay hai bước.

“Bước ra.” Từ Phách nhìn phía lỗ thủng, sắc mặt chợt lạnh lẽo.

Vừa mới dứt lời, bóng dáng hồng như lửa đột nhiên đứng sừng sững trong động, thông dong, nụ cười rạng rỡ hơn cả ngày tháng tư.

Ngoại trừ phong thái của đại hộ pháp Lưu Diên, dĩ nhiên không có người thứ hai. Phát Dao trong lòng vui vẻ, hắc tới đúng lúc quá, nàng đang lo không có cách nào khác thoát thân.

“Chắc chắn, Ma đế thức tỉnh, Tiên giới chúng ta tuy xa vẫn cảm ứng được, đặc biệt tới chúc mừng!” Trước giờ Lưu Diên cười rất đáng yêu, nhưng lần này cười lộ lên, xác định là mười phần nụ cười có chứa dao găm.

“Nguoi là ai?” Từ Phách lạnh như đầm băng.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là có người nhất định phải nghịch thiên mà đi, bộ xương già như ta dĩ nhiên muốn tới giúp vui, có điều...” Ánh mắt Lưu Diên chuyển qua liếc nhìn Phát Dao một cái, “Không biết Ma đế bắt giữ đệ tử Linh Tiêu cung chúng ta là vì có gì?”

Con người Từ Phách thâm trầm “Tổ nhi và Linh Tiêu cùng các người có quan hệ gì? Bản đế từ nay về sau tuyệt đối không để Tổ nhi rời đi ta nửa bước.”

Lưu Diên không khỏi cười nhạo “Tổ nhi? Ma đế không phải còn chưa tỉnh ngủ đó chứ? Người người đang giữ là Phát Dao đệ tử Linh Tiêu cùng chúng ta, ta cũng không biết Tổ Nhi mà người nhắc là người phương nào.”

Năm đó, nếu không phải hấn âm thầm lập mưu, cùng với Dạ Uyên kiếp trước cũng chính là Ly Mặc, hợp lực mới từ ngục giới cứu nguyên thần sắp tan hết của nàng. Ly Mặc lại lấy chính ba hồn bảy vía mình tế lễ hết một phách, lấy sự sống của bản thân mà nghịch thiên, xoay chuyển Càn Khôn, mới giữ được nguyên thần đầy đủ cho nàng, một lần nữa chuyển thể, thể nhưng kiếp diệt hồn ứng trên nàng chung quy không thể né tránh.

Ài, nhọc nhằn qua tam sinh tam thế, thế thứ nhất nguyên thần vỡ nát, thế thứ hai nguyên thần tích diệt, thế thứ ba vẫn như cũ không thể tránh thoát kiếp diệt hồn. Hấn thân là Tu Hi tộc nhân, hậu duệ Bàn Cô thủy thần, tuy biết thiên địa, cô kim nhưng không cách nào sửa mệnh, chỉ có thể trở mặt nhìn tất cả phát sinh. Vẫn cho rằng hấn không để ý lời dạy của tổ tiên gạt bỏ tình cảm, ra tài cán giúp nha đầu kia hóa giải một chút, không ngờ số mệnh vẫn tiếp diễn như cũ, chung quy là không giúp được... Tên yêu nghiệt Từ Phách này dựa vào cái gì ở thế trước? Chỉ dựa vào sự dè hèn vô si lừa nha đầu kia gọi hấn một tiếng phụ thân? Lưu Diên đôi này rất khinh thường.

“Đừng hồng vòng vo với ta, ” con người màu tím yêu dị Từ Phách càng sâu thêm vài phần, “Mặc kệ nói thế nào, ta tuyệt đối hông để con bé rời đi.”

“Nàng phải đi.” Giọng nói lạnh nhạt truyền đến, bóng ngọc mảnh dẻ bất ngờ xuất hiện, trường bào trắng tuyết tinh khiết như luồng sáng tối đi bỗng như vàng trắng non lơ lửng. Theo bước đi khẽ khàng, nhất thời vô số hoa văn như mây như nước trên áo bào trắng lan rộng, áo dài bay phiêu dật, vạt áo thanh nhã, tóc đen buộc rũ phía sau người, trơn như nước, mềm như tơ, trên người như khí trời dày đặc sương mai buổi sớm, trong lành không mang theo một hạt bụi.

Dạ Uyên, là vị tiên của Cửu Trọng Thiên xa xôi, là vị thần mà thế nhân vĩnh viễn đều không thể với tới, như từ bức họa bước ra, như đóa sen chợt nở, hương thơm thanh nhã như không, lại có thể thấm vào lòng người.

Đôi mắt chàng xa xăm, thân hình cao lớn lẳng lẳng đứng thẳng nơi ấy, ánh mắt thẳng tắp nhìn phía nàng, lẳng lẳng, lại nhìn không ra ý gì, chỉ nhìn thôi.

Trái tim bỗng dưng truyền đến cảm giác đau đớn quen thuộc, Phát Dao nhú mảy, đặt tay trước ngực, nỗi đau giống như càn lúc càn thường xuyên ...

“Là người!” Từ Phách cười lạnh một tiếng, “Nếu ta không đồng ý?”

Dạ Uyên vẫn ung dung: “Người có nắm chắc có thể thắng ta? Vậy thử một lần xem.”

Tay Từ Phách nắm chặt thành quyền tức khắc, con người tối đen như mực, giờ hấn vừa thức tỉnh, nguyên thần còn yếu, muốn cùng Dạ Uyên đấu quả thật không có phần thắng.

Sau khi đắn đo suy nghĩ nhiều lần, Từ Phách nhìn Phát Dao, buông tay ra nói: “Tổ nhi, con đi trước cùng họ, đợi khi phụ thân hoàn toàn phục hồi như cũ, sẽ tới đón con được không?”

“À, ừm...” Phát Dao thấy hấn buông tay, lập tức bước đến cạnh Lưu Diên, trong lòng vô cùng thắc mắc, lời này rốt cuộc có ý gì? Minh và ông ta... Thực sự có quan hệ? Nhưng không có khả năng a...

Phát Dao đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe tiếng Dạ Uyên gọi nàng, “Lại đây.”

Phát Dao vội vàng dõng bước đi qua, đứng ở Dạ Uyên bên cạnh.

Dạ Uyên cẩn thận quan sát nàng một phen, ôn hòa nói: “Người có sao không?”

Phát Dao chịu đựng cảm giác đau đớn trong ngực dần dần qua đi qua, lắc đầu đáp “Ta không sao.”

Dạ Uyên gật đầu, mới chuyển sang nhìn Từ Phách, “Người cho ta mượn Tụ Hồn châu dùng một chút.”

“Được một tác lại muốn tiến một thước, ” Từ Phách cười nhạo “Ta dựa vào cái gì cho người mượn?”

Dạ Uyên nhìn ông ta thật sâu, “Người có biết ta vì sao cần Tụ Hồn châu, nếu người còn niệm một chút tình cảm, thì nên giao ra Tụ Hồn châu.”

Từ Phách dán mắt trên người nàng sau một hồi mới thu hồi ánh mắt, nói Tà Mặc đang đứng một bên “Đem Tụ Hồn châu cho hấn.”

Tà Mặc cau mày, “Tôn thượng thỉnh cân nhắc.”

Từ Phách mới quay sang hấn xem xét: “Ngay cả lời ta nói cũng không nghe?”

Tà Mặc mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn đem Tụ Hồn châu đưa tới trước mặt Dạ Uyên.

Nhưng lúc đưa còn không quên quét ánh mắt hung ác về phía Phát Dao, làm như rất ghét nàng.

Đối với Tà Mặc không chút che giấu sự thù địch, Phát Dao kỳ thật đã sớm đã nhận ra, trong lòng lại cảm thấy thật vô tội. Ngẫm nghĩ lại sáu ngàn năm

tiền thọ ngắn ngủn của nàng, nếu trí nhớ của nàng chưa thoái hóa nghiêm trọng, vậy thì nàng cùng vị yêu ma mặt lạnh không có mối thù giết cha, lại không có mối hận cướp vợ, không thể hiểu nổi sao hần nhìn nàng như chứng mất vậy.

Nếu nói bộ dáng chường mắt, nàng tự nhận tuy không phải điên đảo chứng sinh, nhưng cũng coi như thanh tú, vạn vạn lần không thể làm người ta nhìn mà sinh ghét? Thật là khó hiểu a.

Đang suy tư, chợt nghe thấy Thương Mạch niệm lực truyền âm đến, “Dao Dao, hôm nay quá mức náo nhiệt, thứ ta muốn hôm nay không lấy được, chúng ta sau này gặp lại.”

Quay đầu đi, bóng người đã biến mất, đến một âm thanh cũng không còn.

Công phu của Thương Mạch đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa đến như vậy, đúng là Lục giới đa nhân tài, Hoang dã đa kỳ ba! Mới nghĩ thôi đã lan man rồi, Phát Dao hoàn hồn lại cảm thấy, rồi đi cũng thế, theo tình hình hôm nay, hần có muốn lấy gì đều không đạt được.

Ánh nhìn của Từ Phách dừng ở Dạ Uyên một lát sau mới nói, “Cho ngươi mượn dùng một chút, sớm muộn gì ta sẽ thu hồi toàn bộ.”

Dạ Uyên cười nhẹ, ba người nháy mắt biến mất, hang động chỉ còn sót lại hai người Từ Phách và Tà Mạc. Con ngươi tím của Từ Phách nhanh chóng hiện lên sự tà ác điên cuồng, ta tất sẽ đem mấy thứ thuộc về ta vạn năm trước toàn bộ đòi lại hết.

Từ Phách nằm trên giường hàn băng, hỏi: “Chuyện ta giao ngươi trước ta rơi vào Hư Hoang, không có quên chứ?”

Tà Mạc từ trong người lấy ra một bình thuốc, liền bước lên cúi đầu đáp: “Việc lớn Tôn thượng giao tất nhiên không dám quên, trong bình này là chín trăm chín mươi chín nguyên thần nội đan yêu ma sơ sinh mới ra đời, Tôn thượng thỉnh dùng.”

Từ Phách tiếp nhận cái bình, “Ừ, làm tốt lắm, tiếp tục đến nhân giới, cần phải mau chóng tập hợp đủ máu tim của chín trăm chín mươi chín đồng nam đồng nữ, ta phải nhanh chóng khôi phục pháp lực.”

“Dạ.” Tà Mạc do dự, cuối cùng mới hỏi, “Tôn thượng sao lại khinh địch đem Tụ hồn châu giao cho hần? Đến lúc đó đòi lại tất không phải chuyện dễ.”

Từ Phách hơi trầm ngâm, sâu nơi đáy mắt xẹt qua sự mệt mỏi: “Kiếp diệt hồn của Tổ nhi sắp phát tác.”

“Tôn thượng ngài...” tâm trạng Tà Mạc nặng trĩu, nhưng không nói tiếp, chẳng lẽ nên nói không thể vì nha đầu mà làm hỏng nghiệp lớn thiên thu? Năm đó tìm được nàng, bất quá chỉ muốn đem nàng làm một quân cờ mà thôi, nhưng tôn thượng lại dành quá nhiều tâm tư cho nàng, chỉ sợ không phải là chuyện tốt...

“Ngươi không cần lo lắng, Tụ Hồn châu trong tay ta chỉ có một viên thôi, cầm cũng không có tác dụng, chỉ bằng lần sau lấy hết một lượt” Nụ cười Từ Phách yêu mỵ biến hoá kỳ lạ, “Lần này nhưng thứ thuộc về ta ta sẽ thu hồi toàn bộ, không gì có thể ngăn cản mưu kế mấy vạn năm trước của ta, lần này phải mở được Phong ấn ngục giới, kế thừa lực ngục giới!”

“Tôn thượng anh minh.”

Có thuật cười mây của Lưu Diên che chở, ba người họ trên đường đi vẫn chưa gặp phải yêu ma nào, mới đó đã ra khỏi khu Hoang dã.

Mới vừa ra khỏi khu Hoang dã, Lưu Diên liền giận tái mặt, “Phát Dao, ngươi cư nhiên ngay cả vào khu Hoang dã cũng không thèm bẩm báo ta cùng các trưởng lão một tiếng, ngươi có biết lần này có bao nhiêu nguy hiểm không?”

“Ta biết là ta không phải, nhưng Huyền Túc mắt tích không rõ, ta làm sao có thể để mặc sống chết không để ý? Nếu bẩm báo các ngươi, ta biết các ngươi tất nhiên sẽ không đồng ý cho ta đi vào.”

“Cho nên ngươi tự chủ trương, lên vào khu Hoang dã?”

“Ta có dặn Từ Vi, nhờ nàng thay chuyển lời đến các ngươi.”

Khỏe miệng Lưu Diên cứng ngắc, trầm giọng “Ngươi với nàng nói, có khác gì tiền trăm hậu tấu?”

Phát Dao biết Lưu Diên xưa nay mặc dù thường xuyên bị nàng và Huyền Túc chọc tức đến mức liên tục giậm chân, nhưng rất ít khi nói lời khó nghe, giờ xem vẻ mặt của hần đủ biết hần đang giận lắm, cho nên không như ngày thường không biết lớn nhỏ mà ngay lập tức thấp giọng nhận sai: “Đại hộ pháp, sau khi về Linh Tiêu cung ta sẽ thỉnh các trưởng lão trách phạt.”

Dạ Uyên yên lặng nhìn nàng, một cảnh hiện ra trong trí nhớ. Mấy vạn năm trước dưới tàng cây Anh đào bóng dáng nho nhỏ bỗng nhiên xuất hiện trước mặt chàng, trao cho chàng một nụ nhẹ, chàng mơ hồ nhận ra không phải do hoa đào che mắt, đánh lừa trái tim, làm mất hồn, mà là mệnh định kiếp số. Kiếp số này hần trốn không ra, tránh không thoát, nhưng không thể bỏ lại, đây là số mệnh của chàng, cũng số mệnh của nàng, nghìn nghìn vạn vạn năm, mặc kệ trải qua bao nhiêu lần biến xanh thành nương dâu, bọn họ nhất định không thể tránh!

Ngay cả chút đau đớn nhỏ, cái nhăn mày, nụ cười của nàng trong khoảnh khắc sẽ hoàn toàn không chịu khống chế mà lan ra, cảm giác ấy chạm đến tận sâu trong đáy lòng chàng len lỏi khắp mọi ngõ ngách, quanh co uốn khúc đến thẳng trái tim, không cách nào giẫy giụa. Không đợi nàng làm gì, chỉ cần nhìn ánh mắt của nàng, quan sát biểu cảm cực kỳ bé nhỏ, đều khiến cho lòng chàng phút chốc mềm nhũn, chung quy là... Không đành lòng.

“Không sao rồi, chúng ta đã ra khỏi khu Hoang dã.” Dạ Uyên từ tốn nói đỡ.

Lưu Diên lờm lờm Dạ Uyên thật sâu, lại nhìn về phía Phát Dao cúi đầu không nói một câu, cuối cùng đành thở dài: “Nếu Dạ Uyên điện hạ đã nói giúp cho, ta sẽ không trách phạt ngươi, ngươi tự mình kiểm điểm đi.”

“Dạ, ” Phát Dao nhìn sang Dạ Uyên cười nhẹ, biểu lộ lòng biết ơn, sau đó lập tức hỏi Lưu Diên, “Còn chưa tìm được Huyền Túc, giờ nên làm thế nào cho phải ạ?” Vất vả lắm mới tìm được Hư Hoang kết giới vẫn không thấy bóng dáng Huyền Túc, Phát Dao thấy tâm tình nặng trĩu như núi.

“Vừa nảy ở Hư Hoang kết giới, không có cơ hội nói với ngươi, hôm qua Huyền Túc đã trở lại Linh Tiêu cung.” Lưu Diên đáp.

“Thật sao?” Phát Dao kinh ngạc vui mừng, “Khoảng thời gian đó Huyền Túc ở nơi nào? Vì sao chúng ta tìm không thấy?”

Lưu Diên gật đầu, sắc mặt lại khôi phục nét yêu diễm tuyệt đẹp, “Hắn bị Yêu Hoàng bắt đem giấu ở linh động Đông Hải, bởi vì dưới nước có bầy kết giới, nên tất cả các biện pháp liên lạc đều không đến hắn được.”

“Là Thương Mạch gây ra?” Mắt Phát Dao nheo lại, không đúng, có lẽ nên gọi hắn là Yêu Hoàng Mang Giáng, trước tiên bắt lấy Huyền Túc, sau đó giả vờ tỉnh cờ gặp, tiếp theo từng bước một khiến nàng hiểu nhầm Huyền Túc bị Ma đế bắt, dẫn dụ nàng tìm Hư Hoang kết giới, sau đó thừa dịp Ma đế chưa tỉnh chiếm đoạt chìa khóa ngục giới, có thể nói từng bước, từng bước một vô cùng khéo léo.

Nói vậy, hẳn thật ra là lợi dụng nàng dẫn đường, nhưng nàng vẫn đoán không ra vì sao hắn chắc chắn nàng có thể tìm được Hư Hoang kết giới...

Quên đi, mặc kệ thế nào, đến cuối cùng thì hắn có thủ hạ lưu tình, chỉ là nếu lần sau gặp nhau, bọn họ lại không thể thiếu binh đao, theo cách nói của bọn họ chính tà vĩnh viễn không tồn tại cả hai. Phát Dao đột nhiên có chút buồn bã, bùi ngùi.

“Phát Dao, nay Ma đế đã tỉnh, ta phải về Linh Tiêu cung thu xếp cho tốt, trên người ngươi có thương tích, dù bên ngoài thoạt nhìn không đáng ngại, nhưng tổn thương bên trong rất nghiêm trọng, thời gian này ngươi đi theo Dạ Uyên điện hạ, đợi sau khi thân thể hoàn toàn khôi phục, trở về Linh Tiêu cung sau.”

“Ta không sao, về Linh Tiêu cung tu dưỡng một thời gian tự nhiên sẽ khỏi hẳn.” Phát Dao vội vàng đáp.

Nói thực ra, lúc ở trong Hư Hoang kết giới không rảnh để ý đến Dạ Uyên, giờ đi ra khỏi khu Hoang dã, nàng dĩ nhiên hoàn toàn nhớ lại hành vi phạm tội ngập trời ngày trước ở Thiên cung. Dù sao vẫn còn là cô nương, da mặt phải có chút, để nàng một mình ở chung với Dạ Uyên, cũng thấy khó xử.

Hướng hồ... nay nàng đối với bản thân càng ngày càng nhiều ngờ hoặc, nếu tìm Lưu Diên tất nhiên hỏi không ra nguyên do, việc này nàng phải tự mình đi tìm đại trưởng lão để hỏi rõ ràng.

"Không được," Lưu Diên nhíu mày, “Vừa rồi ngươi dựa vào gần ta, có thể rõ ràng phát hiện tiên khí của ngươi yếu bớt rất nhiều, nếu không phải nguyên thần hao tổn nghiêm trọng, thì còn là gì? Ngươi trước hết đi dưỡng thương cho tốt, việc này ta sẽ nói với các trưởng lão, ngươi yên tâm đi đi.”

“Nhưng mà...”

Dạ Uyên đột nhiên mở miệng “Phát Dao Các chủ không muốn đi theo ta? Là chê bai y thuật của ta sao?”

“Quả thật không phải, Dạ Uyên thượng tiên nói đùa.” Phát Dao vội vàng xua tay, dám chê bai Dạ Uyên thượng tiên, chán sống sao? Lần trước nàng không may đùa giỡn nhỏ nhỏ hắn một lần, giờ biến thành nay nguyên thần suy yếu, báo ứng thế này, có thể nào không biết lợi hại.

Nhưng nhất thời tìm không ra lý do, đành phải xuống nước, “Có thể được Dạ Uyên thượng tiên quan tâm, thật là vinh hạnh!”

Lưu Diên hài lòng gật đầu, “Thế rất tốt, vậy Phát Dao còn có nhờ điện hạ chăm sóc, nay thiếu cái phiền phức lớn này Linh Tiêu cung chúng ta vô cùng cảm kích nha.”

Phát Dao nhìn phát qua Lưu Diên, nheo nửa con mắt đáp: “Thì ra đại hộ pháp muốn ném đi phiền phức lớn là ta”

“Ta có nói gì sao?” Lưu Diên lập tức che miệng cười đáp: “Ài nha, ngươi xem ta gần đây hay bị vầng đầu, nhất thời lỡ lời, tiểu Phát Dao, ngươi coi như chưa từng nghe qua đi... Ta đi trước một bước, ngươi nhớ rõ phải nghe lời Dạ Uyên điện hạ, ngoan ngoãn dưỡng thương nha.”

Phát Dao nhìn theo bóng dáng đi khuất của Lưu Diên, khóe miệng không ngừng run rẩy.

Phát quan* (发冠): một kiểu vương miện cài lên tóc/ búi tóc.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tinh Tế, Khéo Léo

Biển mây trắng trắng bao la mênh mông, có ngẫu nhiên bắt gặp núi cũng có khói tiên vờn quanh.

Bọn họ ngư kiếm mà đi, tốc độ nhanh hơn rất nhiều, thoáng chốc đã đi được nửa ngày.

Phát Dao len lén nhìn Dạ Uyên, nhất thời như rơi vào cuộc chiến của trời và người.

Kỳ thật bụng nàng sớm đã đói đến kêu vang, tuy hành vi lỗ mãng của bản thân trước kia là nỗi khổ tâm của nàng nhưng chắc đã khiến Dạ Uyên thượng tiên có chút ấn tượng xấu, nên nàng muốn dùng hết khả năng cư xử khéo léo một chút, bù đắp những quả đắng đó. Vì thế nàng vẫn đang đấu tranh phải khôn khéo truyền đạt thế nào việc nàng đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng đe dọa đến tính mạng đây.

Rất hiển nhiên, từ mấy canh giờ trước đến giờ, nàng còn chưa tìm được cái cơ nhỏ nào, thế là giờ nàng vẫn đang đấu tranh.

“Ngươi đói bụng sao?” Giọng nói ấm áp truyền đến, Phát Dao nhìn qua Dạ Uyên, đồng tử mắt thoáng chốc hiện lên vẻ mừng rỡ vô hạn, đầu chỉ là đói, cổ nhin thêm chốc nữa ước chừng là chống đỡ nổi.

Nàng vốn định lập tức gật đầu, nhưng lại nghĩ đến phải nói khéo một chút, sau nhiều lần cân nhắc mới nghiêm trang đáp: “Dạ Uyên thượng tiên không hỏi ta còn không phát hiện, nhưng ngài vừa hỏi đến ta lại cảm thấy hơi có cảm giác đói, nói vậy Dạ Uyên thượng tiên cũng đói rồi nhỉ?”

Dạ Uyên cười nhẹ, “Chúng ta dừng lại nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục lên đường.”

Phát Dao tất nhiên cầu còn không được, liền không khách khí vội vàng gật đầu nhận lời.

Trường kiếm dưới chân họ đổi hướng, một lát sau liền hạ người đáp xuống một vùng núi non sương mù lượn lờ.

Trong rừng đều là đại thụ rậm rạp um tùm to khỏe, thân cây cao ngất thẳng tắp, trên cành đều là lá cây xanh tươi dạt dào, xen chặt chẽ cơ hồ che khuất hơn phân nửa ánh mặt trời, ngẫu nhiên có ánh nắng xuyên qua kẽ lá rơi xuống tạo thành bóng loang lổ trên mặt đất, thành màu cam rất rực rỡ. Trong rừng thường có tiếng côn trùng huyền ảo, tiếng chim hót thánh thót như tiếng nhạc, nghe qua rất cực kỳ êm tai.

Phát Dao hít thở thật sâu, trên mặt mờ nụ cười tươi, trước đó thấy toàn cây ăn thịt người trong khu hoang dã, giờ nhìn một nơi tràn trề hơi thở sinh mệnh thế này, cảm thấy tâm tình khoan khoái đi nhiều.

“Ta đi bắt hai con gà rừng, Dạ Uyên thượng tiên ở đây chờ ta, lát nữa ta trở về.” Phát Dao xưng phong nhận việc.

“Ngươi ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi, để ta đi cho.”

Phát Dao vội vàng từ chối “Dạ Uyên thượng tiên không cần khách khí, việc này ta thường làm, ngựa quen đường cũ, ta đi là được.”

“Không sao, ngươi nghỉ ngơi một chút.” Không đợi Phát Dao trả lời, chàng liền xoay người rời đi.

Phát Dao nhìn bóng dáng tao nhã phóng khoáng mà thở dài, áo trắng như tuyết, ngay cả bóng dáng đều tiên tư ngọc cốt, phải đi bắt gà rừng... Thật là uổng phí, Phát Dao nhất thời cảm thấy mình nghiệp chướng nặng nề, lần sau nhất định phải giành trước mới được.

Đang miên man suy nghĩ, xa xa liền thấy tay áo Dạ Uyên lướt nhẹ, ung dung đi tới, dây Bạch Ngọc nhẹ nhàng buộc mái tóc dày đen như mực, càng làm nổi bật nước da trong suốt như ngọc không tỳ vết, dung nhan tuấn dật thoát tục vẫn lãnh đạm. Tuy rằng tay ôm củi lửa, nhưng không tổn hại tiên tư khí khái, khiến Phát Dao tâm sinh cảm khái, Dạ Uyên thượng tiên chính là Dạ Uyên thượng tiên, dù làm chuyện gì, đều có thể sinh ra cảm giác đang thưởng thức, vô cùng dễ chịu.

“Ngươi nhóm lửa trước đi, ta đi rồi về.” Khi Phát Dao phục hồi tinh thần, Dạ Uyên đã chuẩn bị củi xong, quay người đi.

“Ừm.” Phát Dao liền tục gật đầu, nhóm lửa nướng thịt là sở trường của nàng. Nàng lấy đồ đánh lửa từ ống tay áo ra, thuận thực bắt đầu đốt lửa, rút vài nhánh củi trước mặt nhóm vào, lửa càng cháy to. Nhóm lửa được một lát thì Dạ Uyên mang về hai con gà rừng trở về, đúng là muốn làm nàng vỡ bụng mà.

Phát Dao ngừng tay một chút, trong mắt hiện lên sự ngạc nhiên.

Nhanh thật! Cứ coi như nàng có tay nghề, cũng không thể làm thần tốc đến thế, không khỏi nhìn người này với cặp mắt khác xưa!

Dạ Uyên dùng nhánh cây xuyên qua hai con gà rừng, đặt trên đồng lửa nướng.

Phát Dao nâng quai hàm, chăm chú theo dõi động tác nướng gà của chàng hồi lâu, trong lòng âm thầm ra kết luận, tài nghệ cao thế này, tất là hoạt động kéo dài! Tuy nhiên... Nàng nhìn tuấn nhan không gì sánh kịp của chàng, trên mặt hiện lên vẻ tìm tòi nghiên cứu, thấy thế nào đều không giống Dạ Uyên thượng tiên luôn yêu thương mọi người a, chẳng lẽ là... thiên phú?

Phát Dao cuối cùng nhin không được hỏi ra trong lòng nghi hoặc, “Dạ Uyên thượng tiên tư chất thật cao, làm công việc thô tục mà dễ dàng như đã quen thuộc, thật khiến người ta bội phục, người không biết sẽ nói.”

Phát Dao đột nhiên cảm thấy tuy đã cố gắng nói thật khéo, nhưng nghe kiểu gì đều cảm thấy như ngầm có ý nhạo báng vậy ta? Vì thế lập tức sửa lại, “Ý ta là vừa này nhìn ngài thông thạo quá, không biết là do thiên phú...”

Ừm, lời này nghe qua lại càng không đúng rồi, phút chốc Phát Dao thấy hơi buồn bực, xem ra mình rất không thích hợp với cách nói khéo léo, hàm súc này, liền vội giải thích nói, “Ày... Dạ Uyên thượng tiên tốt nhất đừng hiểu lầm, ý của ta chính là...”

Dạ Uyên cong mắt cười tùm tùm, trong mắt như có hoa Quỳnh đột nhiên bùng nổ sáng lạn “Người muốn hỏi ta là lần đầu tiên nướng, hay là trước kia thường xuyên làm? Là lực lĩnh ngộ cao hay là do quen tay?”

“Quả thật như thế.” Phát Dao nao nao, thế nhưng ngay cả vấn đề nàng còn chưa hỏi ra đều có thể đoán được, lại là dùng thuật nghe tâm sao?

Dạ Uyên nhẹ nhàng lăm bắm với que gỗ trước mặt, trầm ngâm một lát mới đáp, “Nếu nói thật lòng là do quen tay.”

“Thì ra là thế, không ngờ Dạ Uyên thượng tiên cũng có sở thích này,” Phát Dao bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói với vẻ tiếc nuối, “Đáng tiếc chúng ta quen biết quá muộn.” Nếu quen biết sớm, nói không chừng còn có thể luận bàn một chút.

Quá muộn? Lòng mi Dạ Uyên hơi rung động, hồi lâu mới hỏi: “Thật không?”

“Ừ,” Phát Dao không để ý lắm tiếp tục nói, “Tuy gà rừng ăn ngon, nhưng một người không thể thú vị bằng cùng hai người cùng nướng, ngài không biết sao?”

“Đại khái vậy.” Dạ Uyên hơi băn khoăn, ánh mắt xa xăm, “Người đó cũng nói như vậy.”

“Người đó?” Phát Dao thấp giọng lặp lại.

Dạ Uyên hơi run run, chậm rãi gật đầu, “Đồ đệ trước kia.”

“Gi, Dạ Uyên thượng tiên có đồ đệ à? Việc này ta nhưng chưa từng nghe nói qua.” Phát Dao có chút kinh ngạc, xưa nay nghe nói Dạ Uyên thượng tiên thích sống cô độc để luyện tu vi, không ngờ chàng có một vị đồ đệ. Có thể được Dạ Uyên thượng tiên truyền thụ pháp thuật, chắc hẳn có tư chất hơn người rồi.

Phát Dao có chút tò mò, cười khanh khách hỏi: “Đồ đệ thượng tiên là người thế nào?”

Dạ Uyên nhìn nàng, thần sắc khiến Phát Dao có cảm giác nói không nên lời, giống như đang nhìn nàng, càng như nghĩ đến điều gì.

Sau một hồi mới chuyển sang nhìn chăm chú vật trong tay, khẽ đáp: “Nàng ấy là một tiểu nha đầu nghịch ngợm hay gây sự, cả ngày không ý chí tiến thủ, ngốc nghếch, cực kỳ ham chơi mà ý đồ xấu thì rất nhiều, thời điểm bất hảo không chịu nổi luôn chiếm đại đa số, tuy rằng ngẫu nhiên cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, bất quá đều là sau khi bướng bỉnh gây họa... Ừm, cũng rất biết quan sát sắc mặt, vừa thấy sắc mặt ta lạnh đi liền lập tức nhận sai, nhưng phần lớn lỗi lầm là không thể giữ lời, thề thốt sẽ không tái phạm nhiều đến mức không đếm được, nhưng lần sau vẫn cứ tái phạm...”

Phát Dao lẳng lặng nghe giọng nói nhả nhận như tiếng châu ngọc rơi chậm rãi, trong lòng suy nghĩ, nếu nhiều khuyết điểm, vì sao còn muốn nhận nàng làm đồ đệ? Hẳn là vẫn có chỗ hơn người chứ.

Dạ Uyên dừng một chút, tiếp tục nói, “Mặc dù thoát nhìn rất thông minh, kì thực vô cùng ngốc nghếch, rất nhiều chuyện khổ sở tự mình gánh chịu cũng không để ta phải lo lắng, cho dù phía trước có là vực sâu vạn trượng cũng sẽ không chút do dự nhảy xuống...”

Đột nhiên chàng dừng lại, Phát Dao thấy đôi mắt chàng lộ ra mấy phần đau thương, bỗng nhiên nghĩ đến đồ đệ “trước kia”, cuối cùng hỏi ra, “Nàng đã mất rồi sao?”

Sắc mặt Dạ Uyên hơi hoảng hốt, một lát mới gật đầu.

Phát Dao nhẹ nhàng mà “a” một tiếng, giờ phút này thật không biết nên nói gì để an ủi.

Sắc mặt Dạ Uyên đã khôi phục lại sự lạnh nhạt, đem gà nướng đưa cho Phát Dao, chỉ nói: “Nhanh ăn đi.”

Phát Dao lập tức phối hợp không đàm luận đề tài này nữa, nghiêng đầu ngửi miếng gà còn bốc khói trong tay, liên tục tán thưởng “Thơm quá.” Người được mùi thơm là ngón trở động đậy liền, bèn ăn vô cùng ngon miệng.

Sau một lúc lâu nàng đột nhiên thoáng nhìn gà nướng trên tay chàng còn nguyên, cái miệng nhỏ đang ăn thịt chột dừng lại, “Dạ Uyên thượng tiên không ăn sao?”

“Ta chưa bao giờ ăn mặn.” Chàng chậm rãi nở nụ cười.

“Không ăn mặn?” Phát Dao kinh ngạc, vậy chàng nói do quen tay trước đó, tất cả đều là vì chàng làm cho đồ nhi? Mệnh của đồ nhi kia thật là tốt, nếu không bất hạnh mất sớm, chắc đến trời xanh cũng phải ghen tị mất thôi.

“Thế trước giờ Dạ Uyên thượng tiên ăn gì?” Dù tu vi có cao tới đâu, cũng cần dùng bữa, “Là đồ chay à?”

Dạ Uyên gật đầu, “Tuy nhiên phần lớn là uống Bách hoa tiên lộ .”

Phát Dao nhìn da thịt trong suốt , khuôn mặt như Bạch ngọc của chàng không khỏi thán thán, thì ra là thế! Luru Diên nên cố mà học hỏi! Có điều Bách hoa tiên lộ uống cũng no sao?

Phát Dao tiếp tục cắn miếng ăn, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng, vì thế lập tức ngước mắt “VẬY...hai con gà đều là cho ta nướng sao?” Nàng đang suy nghĩ một con gà nướng nhất định lấp nổi ngũ tạng chưa no của nàng ... Nói khéo tuy rất quan trọng, nhưng có vài vấn đề không thể nói khéo được.

“Ừ.” Dạ Uyên cười nhẹ.

Mắt Phát Dao sáng như sao, “Cám ơn Dạ Uyên thượng tiên.”

Sau nửa canh giờ, Phát Dao rốt cục cảm thấy no nê mỹ mãn, tiếp tục lên đường.

“Dạ Uyên thượng tiên, chúng ta đang hỏi thiên cung à?”

“Không phải, chúng ta đến núi Linh Quan, ” chàng giải thích, “Đó là nơi lần đầu tiên ngươi gặp ta.”

Phát Dao ngộ ra, “Dạ Uyên thượng tiên thường ở lại trong núi?”

“Ừm, linh khí ở đây dồi dào, thích hợp chữa thương cho ngươi.”

“À, thế thì tốt quá.” Kỳ thật chỉ cần không trở về Thiên cung, đi đâu đều không quan trọng, bằng không lần này đi cùng Dạ Uyên thượng tiên, khó tránh khỏi bị các tiên nhân thích nhiều chuyện chỉ trích. Huống hồ kia cảnh sắc Linh Quan sơn như tranh, có thể đến đó điều dưỡng thân thể thì không thể tốt hơn.

Một lát sau, bọn họ cúi người hạ xuống núi Linh Quan.

Điều kỳ diệu nhất ở Linh Quan là nơi đây quanh năm hoa cỏ không tàn, rừng cây anh đào bốn mùa hoa rụng rục rờ, đẹp tựa như tiên cảnh chốn nhân gian.

Họ sống vai đi trên con đường nhỏ phủ đầy hoa, dưới chân dính những cánh hoa mềm mại, hương hoa quanh quẩn chớp mũi như có như không, cả người nhất thời khoan khoái.

Từ lần đầu tiên đến Phát Dao đã thích chỗ này, nay trở lại mơ hồ cảm thấy thân thiết hơn rất nhiều, vô cùng yêu thích.

Bọn họ tiếp tục đi, đến trước mấy gian nhà cỏ tranh thì dừng bước, chàng cười nhẹ: “Ngươi theo ta đến đây.”

Trước mắt là một gian phòng rộng thoáng dành cho nữ tử, chắc là phòng của đồ đệ Dạ Uyên thượng tiên nhưng trang trí trong phòng lại rất đơn giản.

Một bàn gỗ xinh xắn ở giữa phòng, hai cái ghế đặt hai bên bàn gỗ, trên bàn có một ấm trà, hai cái chén, sau bàn còn có một cái tủ gỗ đàn hương khắc hoa xinh đẹp, cao ngang đầu, có lẽ chứa chần đệm xiêm y linh tinh . Song song tủ gỗ là bàn trang điểm tinh xảo, bên trên đặt một vài hộp gỗ to nhỏ, Phát Dao đoán bên trong đựng son phấn linh tinh mà nữ tử thích, nhìn vào phía trong còn thấy giường gỗ đàn hương, bốn phía treo màn màu trắng, toàn bộ phòng thoáng mùi gỗ đàn, khiến người ta tĩnh tâm.

Mắt Phát Dao nhanh chóng lướt qua, đột nhiên hỏi: “Nơi này trước kia là phòng của đồ đệ thượng tiên sao?”

“Ừ, ngươi không thích?” Dạ Uyên hỏi.

Phát Dao lập tức lắc đầu, “Nơi này rất tốt, ta thích lắm.” Chỉ hơi hiếu kỳ nơi này trang trí tương tự Ngân Tinh các của nàng, nói vậy chắc chủ nhân nơi đây cũng phải phiền phức lắm đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bái Sư

Dạ Uyên gật đầu, Phát Dao mỉm cười: “Bố trí rất trang nhã.”

“Người thích là tốt rồi, ” Dạ Uyên nói xong, đột nhiên một chút, “Mấy ngày nay người ở khu Hoang đã chắc không ngủ được một giấc an ổn, người nghỉ ngơi trước đi, đến bữa tối ta sẽ gọi.”

Phát Dao gật đầu, ngoài miệng vẫn không quên khách khí: “Vây làm phiền Dạ Uyên thượng tiên.”

Đôi mắt Dạ Uyên thoáng chốc liền bị bóng đêm bao phủ, dần dần ảm đạm. Trong phòng nhất thời yên tĩnh, chỉ còn tiếng côn trùng kêu vang ngoài cửa sổ ngẫu nhiên truyền đến.

Không lẽ nói lời lờ lờ? Phát Dao thắc mắc không ra, càng nghĩ càng mờ mịt, vừa rồi... Nàng mới nói gì nhỉ.

“Người có thể không gọi ta là Dạ Uyên thượng tiên được không?” Chàng bỗng nhiên hỏi.

“Hử?” Phát Dao ngạc nhiên. Nàng nhìn đôi mắt đẹp của chàng mà sững sờ, đây là ý gì?

Chàng ôn hòa giải thích: “Ta không muốn người gọi ta như những người khác.”

Vậy nên gọi là gì? Dạ Uyên? Thượng tiên? Hay là điện hạ? Hoặc là... Mắt nàng đột nhiên khẽ chớp, thốt ra: “Vây chi bằng gọi là sư phụ, người dạy Phát Dao pháp thuật được chứ?”

Đôi mắt yên tĩnh của Dạ Uyên thoáng chốc hiện lên sự hoang mang, như hoa Quỳnh nở rộ lại dần dần héo rũ, chàng nhìn thẳng nàng, cũng không lên tiếng.

Chàng cảm thấy giật mình, tới bây giờ không ngờ mấy ngàn năm sau, còn có thể lại nghe hai chữ ấy.

Phát Dao nhìn vẻ mặt của chàng, mới giật mình thấy mình đùa quá đáng, vội vàng đáp, “Dạ Uyên thượng tiên không cần cho là thật, ta chẳng qua nói giỡn mà thôi.”

Đứng cách một khoảng, Phát Dao nhìn thấy ánh mắt Dạ Uyên vừa tỏ rõ lại mất mát, vừa tối lại vừa sáng, đến chân mày đều hơi chau, như đang suy tư một việc khó nhất từ trước tới nay, sau một lúc lâu mới rốt cục vén mây gặp trăng sáng, môi nụ cười đáp: “Như thế cũng tốt.”

Sự thay đổi này Phát Dao hết hồn, nàng nói thể mang tính đùa giỡn nhiều hơn làm thật, ai ngờ chàng nhận lời, do dự mãi nàng mới thật cẩn thận hỏi một câu: “Dạ Uyên thượng tiên nói thật à?”

Tuy rằng tư chất nàng không tệ nhưng mấy vạn năm qua Dạ Uyên thượng tiên chỉ có mỗi một đồ đệ, chắc không dễ dàng thu đồ đệ, lần này dễ dàng đồng ý thu nhận nàng khiến nàng thấy khó tin. Còn nữa... Nếu là vì hôm nay bị nàng trêu tức mà Dạ Uyên bất đắc dĩ mới đáp ứng, sẽ khiến lòng nàng thấy áy náy.

“Chẳng qua ta thuận miệng thôi, Dạ Uyên thượng tiên không cần miễn cưỡng đồng ý đâu...”

Phát Dao định giải thích, đã thấy chàng chậm rãi đến trước mặt, “Người làm sao biết ta miễn cưỡng đồng ý? Người cảm thấy ta là người tùy tiện thu đồ đệ sao?”

Chàng lập tức từ trong tay áo lấy ra một mảnh bạch ngọc trong suốt, đưa tới bàn tay nàng, “Nếu người nguyện ý, hãy cầm lấy đi.”

Phát Dao cúi nhìn phía ngọc bội trong bàn tay, mặt trên có khắc chữ “Uyên”, nét chữ cứng cáp có lực lại phóng khoáng thoát tục.

Phát Dao kinh ngạc nhìn ngọc bội một lúc lâu, cuối cùng nắm chặt ngọc bội trong tay.

Nàng cũng không cần nói thêm nữa, nếu chàng thật lòng đó là chuyện tốt thôi mà. Dù sao có thể được Dạ Uyên thượng tiên chỉ điểm, rất nhiều người cầu còn không được, nay dễ dàng đồng ý thu nhận làm đồ đệ, nàng đúng là có phúc tám đời tu luyện, còn gì đâu mà nhấn nhó?

Lập tức đi lấy ly nước trên bàn, đến trước mặt Dạ Uyên nhẹ nhàng quỳ xuống, ngược mặt nhìn Dạ Uyên cười rạng rỡ, “Sư phụ, mời dùng trà.”

Dạ Uyên cười nhẹ tiếp nhận ly nước, hơi hơi chúc nhất cái miệng nhỏ.

Phát Dao quỳ xuống dập đầu, Dạ Uyên liền lập tức đỡ nàng đứng lên, “Không cần, chẳng qua lễ nghi phiền phức thôi.”

Dạ Uyên dừng một chút, rồi cười ôn hòa: “Có điều nên báo cho Linh Tiêu cùng một tiếng, sau đó ta sẽ tự mình nói với Lưu Diên.”

Phát Dao gật đầu, nghĩ đến rốt cục mình cũng có sư phụ, trong lòng có vài phần mới mẻ, lại có vài phần vui mừng.

Khi ở Linh Tiêu cung, vì các đệ tử có tu vi ngang nhau nên các trưởng lão và đại hộ pháp đều thay phiên dạy học, nhưng không được xem là thầy trò tương xứng, trừ khi giống Diệu Cốc chỉ tu luyện một loại pháp thuật, mới chỉ bái một vị vi sư, đó mới là thầy trò tương xứng. Như vậy tính ra, Dạ Uyên thượng tiên mới xem như sư phụ chân chính của nàng.

“Vây từ nay về sau, ta gọi người là Dao nhi được không?”

Phát Dao gật đầu, tên này nghe rất hay, “Tùy sư phụ thích.”

Dạ Uyên cười không nói, đôi mắt rạng rỡ, đẹp khiến người ta nín thở.

Phát Dao cảm thấy lần này nét cười trên mặt sư phụ mới thật sự đang cười. Trước kia nhìn thấy người, chính là tiên tư ngọc cốt ở Cửu Trọng Thiên, thoát tục mà mơ hồ không giống con người thật, sóng mắt bên trong hoàn toàn yên tĩnh, trầm giống như hồ nước lạnh lẽo, ngẫu nhiên cười nhẹ nhưng cứ thấy buồn man mác xa xăm, có khi thậm chí cảm thấy người như làn khói nhẹ, không thể nắm bắt được.

Kỳ thật sư phụ đẹp như vậy, nếu trước giờ đều cười như thế, nói vậy thiên hạ đều không có nhan sắc rồi.

Phát Dao có một giấc ngủ ngọt ngào hiếm có, gần như không.

Mãi đến khi nàng tỉnh lại, hoàng hôn đã dần buông.

Nàng ngồi dậy, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh chiều tà chiếu lên những đám mây thành sắc hồng nhạt nhòe, trong ánh sáng mềm mại cây anh đào trước cửa sổ đưa hương thơm càng khiến rung động lòng người.

Phát Dao gối lên tay, nàng ngược nhìn cảnh sắc trước mắt mà ngơ ngẩn. Đột nhiên cảm thấy cảnh sắc này dường như từ mấy ngàn mấy vạn năm trước vẫn thế, trong lòng không hiểu sao cảm thấy an tâm đi rất nhiều.

Nàng mặc hài vào đi đến trước cửa sổ vườn vai, nhất thời cảm thấy nguyên khí khôi phục không ít. Xem ra sư phụ nói nơi đây tiên khí dồi dào là có lý do.

Nàng thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ cách đó không xa có bóng dáng trắng thuần đang bày cơm nước trên bàn gỗ, một lát sau hai món chay mặn đã đặt gọn gang lên bàn.

Xoay người vào phòng bếp, trong chốc lát đã thấy bàn tay bạch ngọc thon dài mang theo hai chén cơm bốc khói hồi đi ra, vừa đặt chén xuống, chàng như nhớ tới điều gì, chàng thông thả trở lại bếp, mang thịt ra.

Mặt Phát Dao hồng lên, xem ra sư phụ nhớ kỹ nàng thích ăn thịt.

Nàng ra khỏi phòng, đúng lúc Dạ Uyên trông thấy nàng, trên mặt hiện ra ý cười, “Đã thức rồi à?”

“Dạ, ” Phát Dao cười cười, “Tay nghề sư phụ thật tốt, đồ đệ bị mùi này kéo đến.”

Dạ Uyên nhẹ nhàng gấp chút thịt vào chén cho nàng, cười nói, “Dao nhi ăn nhiều một chút.”

“Dạ.” Phát Dao giờ phút này cũng không quá đói, liền chậm rãi thưởng thức.

Nàng cảm thấy hương vị hơi khác hương vị gà nướng trước đó một chút, chất thịt cũng càng thêm tinh tế, thức ăn chay cũng ngon miệng.

“Sư phụ làm thức ăn thật ngon, thế nhưng vì sao trước giờ đều chỉ uống Bách hoa tiên lộ?”

Dạ Uyên tao nhã buông đũa, dùng khăn lụa nhẹ nhàng lau môi một chút, ôn hòa đáp: “Bách hoa tiên lộ là khí hoa cỏ thuần túy mà thành, trợ lực rất lớn việc tăng tu vi, hơn nữa...” Chàng dừng một chút, tiếp tục nói, “Chỉ có một mình, ta không có tâm trạng.”

Phát Dao nhìn đôi mắt dị thường bình tĩnh của sư phụ, trong lòng đột nhiên sinh ra rất nhiều thương xót, hẳn là sư phụ cô đơn lắm?

Linh Tiêu cung xưa nay náo nhiệt, nàng bình thường không phải cùng Huyền Túc làm xằng làm bậy, thì cùng các sư tỷ sư muội bọn Tử Vi, Diệu Cốc nói cười với nhau, cho dù có tu luyện pháp thuật cũng làm chung sư huynh các sư tỷ, ít khi chịu quanh quẩn cô đơn lắm.

Sư phụ lại một mình trải qua hàng vạn ngày đêm, đều tĩnh lặng như thế, một mình, ngay cả đồ đệ duy nhất cũng đi xa, khó trách nhìn sư phụ thoát tục không giống người thường.

Phát Dao suy nghĩ sau một lúc lâu vẫn không biết nên an ủi thế nào, cuối cùng chỉ nói một câu, “Sau này Dao nhi xuống bếp nấu cơm cho sư phụ ăn nhé? Có điều tay nghề nấu nướng của con không thể so với sư phụ.”

Tuy câu ấy cực kỳ bình thường thế nhưng tay Dạ Uyên lại dừng đũa, đôi mắt sâu thẳm mang theo ý cười nhìn nàng. “Ừ, được.”

Phát Dao thấy hân hờn cười, khóe môi tự nhiên cong theo, tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Một khi đã bái sư, dĩ nhiên nàng muốn học nghệ, liền hỏi, “Sư phụ khi nào dạy Dao nhi pháp thuật?”

Dạ Uyên hơi suy tư đáp: “Giờ tiên khí Dao nhi còn yếu, ta dạy trước một ít tâm pháp, điều trị thân thể cho tốt sau đó mới truyền pháp thuật.”

“Được.” Kỳ thật Phát Dao không biết mình không khoẻ ở đâu, chỉ thỉnh thoảng có đau thắt tim thôi.

“Mặt khác, lần trước Dao nhi gặp trong ta ở suối nước nóng điều tức, nơi đó là nơi Tiên khí mạnh nhất của núi Linh Quan, có trợ giúp này Dao nhi sẽ mau chóng khôi phục.”

Phát Dao lên tiếng, “vậy suối nước nóng này và suối Ngự tâm ở Thiên cung có thần hiệu giống nhau sao?”

“Ừ.”

“À.” Thì ra là thế, không ngờ núi Linh Quan này khắp nơi đều tốt.

Bữa tối xong, Dạ Uyên mở Huyền Thiên kính, cùng đại hộ pháp, các trưởng lão thương nghị chuyện phòng thủ lục giới, Phát Dao liền về phòng mình.

Nàng đã ngủ quá nhiều, giờ rốt cuộc tỉnh táo. Nhân rồi không có việc làm, nàng liền ngồi trước bàn trang điểm nhìn ngoài cửa sổ ngẩn ngơ.

Chán đến hết sức, liền mở Huyền Thiên kính, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng Huyền Túc.

Lưu Diên không phải nói hán đã hỏi Linh Tiêu cung ? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Phát Dao lại lần nữa mở Huyền Thiên kính, trước mắt bỗng dung xuất hiện hình ảnh Từ Vi.” Sư muội, Linh Tiêu cung gần đây thế nào?”

“Phát Dao sư tỷ” sắc mặt Từ Vi khó nén vui mừng, “Cuối cùng nhìn thấy tỷ, tỷ khỏe không? Đại hộ pháp nói tỷ đang ở cùng Dạ Uyên thượng tiên, thật không?”

“Ừ, tỷ không sao, không cần lo lắng.” Phát Dao đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, Huyền Túc thế nào? Vì sao ta dùng Huyền Thiên kính vẫn không liên lạc được? Đại hộ pháp không phải nói hán đã hỏi thiên cung sao?”

“Dạ, huynh ấy đã về Thiên cung, chẳng qua gần đây đang tính đường.”

“Tính đường?” Phát Dao nhíu mày, hay là Thương Mạch...” Hẳn bị thương sao?”

Từ Vi lắc đầu, “Huyền Túc sư ca lúc mới về thật sự không có trở ngại, bất quá ngày trước có một yêu ma pháp lực cao cường đến đây, cho nên...”

“Ai?” Phát Dao hơi hơi hí mắt, chẳng lẽ là Ma đế Từ Phách? Sau nghĩ kĩ lại cảm thấy hẳn là sẽ không nhanh như vậy, hẳn vừa mới thức tỉnh, cho dù muốn gây sóng gió cũng phải chờ tới lúc pháp lực hoàn toàn khôi phục...

Từ Vi muốn nói rồi lại thôi, sau một lúc lâu mới ngập ngừng đáp: “Là Quỷ Vương Yêm Nguyệt, hẳn nói... Hẳn nói tới tìm phu nhân của hẳn.”

“Hẳn?” Phát Dao khiếp sợ nói không nên lời.

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Dẫn Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chuyện Phiếm

Từ Vi mới rũ rỉ nguyên do sự tình.

Mấy ngày gần đây, Linh Tiêu cung có gần cả trăm đệ tử mới bỗng nhiên liên tiếp mất tích, khiến mọi người ở Linh Tiêu cung hoảng sợ, đêm đến bất an, Lưu Diên cùng các trưởng lão tuy biết do yêu ma gây ra, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng tra không ra là ai.

Cho đến một ngày, một nam tử dung mạo có một không hai trời theo cả trăm đệ tử mới đó xuất hiện ở Linh Tiêu cung, nói phải giao ra phu nhân hẳn. Hẳn tuyên bố nếu không giao người, cứ cách một nén hương sẽ giết mười người, nếu giết xong rồi còn không giao người ra, hẳn sẽ dùng máu rửa Linh Tiêu cung.

Lúc đó đại hộ pháp cùng các trưởng lão đang ở Thiên cung thương nghị đối sách đối phó ma đế Từ Phách với chúng tiên, Linh Tiêu cung chỉ còn bốn vị Ngũ sắc Các chủ, Diệu Cốc, Từ Vi cùng với các đệ tử.

Lúc ấy giọng điệu hẳn vô cùng hung ác tàn nhẫn, nhưng mấy người hai mặt nhìn nhau trước sau vẫn như không hiểu gì hết.

Diệu Cốc hỏi: “Tráng sĩ, có phải đi nhầm chỗ hay không?”

Từ Vi cực kỳ hảo tâm chỉ bằng hiệu trên đại đường, “Các hạ đừng ngại nhìn bằng hiệu kỹ một chút, nơi này là Linh Tiêu cung.”

Đệ tử Linh Tiêu cung sau khi có tu vi nhất định, kỳ thật có thể tự quyết định có thành thân hay không, chỉ là thế hệ này mười hai Tinh, Lục thánh sử, Ngũ

sắc Các chủ đều quá mức ham thích trảm yêu trừ ma, giúp đỡ việc chính đạo, đến nay không một ai kết hôn. Nếu nói Linh Tiêu cung là miếu hòa thượng, am ni cô trên tiên giới còn không quá đáng, làm sao có phu nhân nào?

Bắc Lân tùy tiện ngồi xuống ghế, cực kỳ thô lỗ oán giận nói, “Con mẹ nó, rốt cuộc là đạo lý gì đây? Yêu ma muốn gây sóng gió thì thôi, cố tình ngay cả tìm phu nhân cũng chạy tới cửa, lần sau có phải muốn tìm mẹ, tìm gái nhà lành, tìm cháu gái cũng như ong vỡ tổ đến đây, chúng ta con mẹ nó còn quản được hay sao?”

Nam Phóng đau lòng ngửa mặt lên trời thở dài, “Đạo cao một thước, ma cao một trượng, vì tìm vợ con, nước ngập tới nhà, thói đời không thương, thiên địa bất công, đau thay đau thay!”

Thiên Tuyền đau đầu nhìn Nam Phóng một cái, gì mà thói đời rồi thiên địa, sư huynh nho nhã à hình như quá không liên quan việc này?

Huyền Túc lại rất bình tĩnh, ngồi nhàn nhã nhấp một ngụm trà, mới ngược mắt hỏi: “Các hạ có thể cho biết, tôn tính đại danh phu nhân? cho dù ngươi muốn tìm nữ tử ở Linh Tiêu cung, bất quá huynh đài thuận tiện bôn tẩu một chút cũng không sai, cần gì phải gây chiến?”

Yểm Nguyệt lạnh lùng nhìn bọn họ, phun ra hai chữ: “Phát Dao.”

Lời vừa thốt ra, sáu gương mặt lộ vẻ khiếp sợ, đều trừng mắt to.

Một lát sau, Bắc Lân đột nhiên rống lên một tiếng, “Con mẹ nó, tiểu nha đầu kia sao thành thân không có người nói cho ta biết?” Chẳng lẽ thừa dịp hân hôn mê đường thương khi lên lút làm? Hắn trong lòng nói thầm, không đâu, hoàn toàn không có nghe nói nha đầu có người trong lòng a.

Lập tức quét mắt về phía Diệu Cốc cùng Tử Vi, các nàng cũng thật mờ mịt lắc đầu, sư tỷ chẳng qua đi một chuyến đến khu Hoang dã thôi, đây là sao?

“Ta không biết sư muội thành thân từ bao giờ? Ngươi rốt cuộc là người phương nào?” Huyền Túc cúi đầu nhìn tách trà nóng hổi trong tay, lơ đãng hỏi.

Yểm Nguyệt mặt không chút thay đổi bảo tục danh, “Yểm Nguyệt.”

“Yểm Nguyệt?” Diệu Cốc thấp giọng lặp lại, đột nhiên kinh hãi “Ngươi là Quỷ Vương?” Quỷ Vương Yểm Nguyệt không phải mấy vạn năm không ra khỏi khu hoang dã ư, vì sao hôm nay vừa ra lại tìm sư tỷ? Sư tỷ từ khi nào có quan hệ với yêu ma pháp lực cao không lường được này?

Diệu Cốc và mọi người đều vô cùng kinh ngạc, nhất thời không còn tâm trạng trêu tức, đều âm thầm vận đủ nội lực, dù sao Quỷ Vương Yểm Nguyệt là nhân vật phi bình thường khó chơi, mọi người trong lòng đều có vài phần kiêng kỵ.

Gương mặt yêu mị của Yểm Nguyệt ra vẻ mặt kiên nhẫn, u ám nhìn bọn họ chăm chăm, cười lạnh lẽo, “Hôm nay tâm tình Bôn vương không tệ, thả phu nhân ra ta sẽ không giết chóc sinh linh, cho nên mới ở trong đây đóng dài với các ngươi.”

Sau đó ánh mắt tức thì đảo qua mọi người, “Bất quá kiên nhẫn của bốn vương có hạn, nhanh giao phu nhân ta ra.”

Diệu Cốc ngắt nghỉ, dù thế nào đi nữa sư tỷ vì sao lại có liên quan đến hắn, giờ trưởng lão và đại hộ pháp đều không có ở đây... Nếu đánh nhau... Nghĩ nghĩ, Diệu Cốc phá vỡ sự yên tĩnh, “Sư tỷ của ta ngày trước bị thương ở khu hoang dã, giờ này không có ở Linh Tiêu cung.”

“Sao?” Hai tròng mắt hắn hiện lên sát khí, trầm giọng hỏi, “Vậy nàng ở đâu?”

“Dạ Uyên thượng tiên đang chữa thương cho tỷ ấy, về phần bọn họ ở đâu, chúng ta thật sự không biết.”

“Dạ Uyên?” Hắn nheo mắt lại, sau đó nhướng mày nhìn Diệu Cốc, “Ngươi không gạt ta?”

“Tin hay không tùy ngươi, bất quá cho dù ngươi có lật tung Linh Tiêu cung cũng tìm không thấy sư tỷ đâu, ngươi cứ thử xem.”

Sắc mặt Yểm Nguyệt vẫn u ám, hắn mặc trường sam tím sẫm thêu hoa Mộc Lan viền vàng, tóc dài mềm mại như mực dùng mảnh lụa đen buộc đơn giản, đuôi mắt hẹp dài nhướng lên lại càng phát ra yêu mị khiếp người, tay nắm kiếm, ngón tay gõ nhẹ hoa văn Cửu Thanh Long khắc trên chuôi kiếm.

Mặc dù không nói gì, nhưng nhìn thấy động tác đặt trên kiếm của hắn khiến lòng bàn tay Diệu Cốc túa ra mồ hôi lạnh. Thanh trường kiếm kia tuy không phải tứ đại thần khí thượng cổ, nhưng là thần binh lợi khí tồn tại từ thượng cổ, danh gọi là Thanh Phi, không ai biết lúc ban đầu chủ nhân nó là người ra sao, nhưng có lời đồn rằng kiếm này phong phệ nguyên thần của chín Thanh Long thần thú, không thấy máu không thể thu nhận. Nghe nói sau này Yểm Nguyệt có được, rất ít người thấy chúng hóa thành thành bội sức kiếm này, đừng nói tới lưỡi kiếm khỏi vỏ.

“Được, ta tạm thời tin tưởng các ngươi, nếu để ta phát hiện các ngươi gạt ta...” Trên mặt hắn nháy mắt phủ kín sự thô bạo, lạnh giọng nói, “Ta muốn các ngươi Linh Tiêu cung vĩnh viễn không bình yên. Còn nữa, trong các ngươi ai là Huyền Túc?” Ánh mắt hắn xẹt qua mọi người.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Chính là ngươi?” Đuôi mắt Yểm Nguyệt thêm mấy phần âm lãnh, giống như suy tư điều gì, đột nhiên đột nhiên đánh một chuông về phía Huyền Túc, sau đó liền biến mất không còn thấy tăm hơi, chỉ để lại một giọng nói trầm thấp quanh quẩn trong đại điện Linh Tiêu cung “Ta không thể giết ngươi, nhưng một chuông cũng là ngươi nên chịu!”

Phát Dao nhú mày, cúi đầu trầm tư, lần này hắn ra khỏi khu Hoang dã chính là vì tìm nàng mà đến... Việc vui đùa này giờ hơi lớn chuyện.

Từ Vi thấy vẻ mặt Phát Dao nặng nề, vội vàng nói, “Sư tỷ đừng để trong lòng, khoảng thời gian hắc chặc không quay lại Linh Tiêu cũng gây phiền toái, sư tỷ nên ăn náu cho kỹ, chỉ là... nếu sư tỷ đi theo Dạ Uyên thượng tiên, chắc không đáng ngại.”

“Huyền Túc bị thương nặng không?” Phát Dao hỏi.

“Không sao cả, nói vậy thôi chứ hắc có thủ hạ lưu tình, bất quá đại hộ pháp muốn cho sư huynh mau chóng phục hồi như cũ, nên cho bế quan tu dưỡng, thuận đường tinh tiến tu vi.”

Phát Dao gật đầu, nhưng trong lòng nhưng vẫn có chút lo lắng.

Với tính tình Yểm Nguyệt, nếu nàng không hiện ra, hắc nhất định sẽ không chịu để yên, nhưng ngoài việc đã nói rõ ràng với hắc, nàng còn có thể làm thế nào? Lỡ đâu hắc mất hứng, thừa dịp xằng bậy một ván. Một Ma đề đã làm Lục giới biến sắc, nếu hắc lại... Ai, thực là đau đầu.

“Sư muội, muội nhất định phải tu luyện cho tốt, không thể lơ là biết chưa?”

Từ Vi gật đầu, “Nay Ma đề thức tỉnh, trận đấu của chính tà lần này giống như lửa sém lông mày, sư tỷ không cần lo lắng, muội lập tức đi tu luyện, mọi người mong tỷ sớm ngày trở về.”

“Ừ.” Phát Dao phát tay một cái, Huyền Thiên kính chợt biến mất.

Tay nàng chống cằm trên trang điểm, mi tâm hơi nhăn lại, khi nguyên khí Ma đề khôi phục sẽ là lúc gió tanh mưa máu, nói vậy đây mới chính là việc mà toàn bộ tiên giới lo lắng nhất?

Bất quá... Tô nhi là ai? cùng nàng có quan hệ gì sao? Vì sao hắc tự xưng là phụ thân? Hay là... chuyện trước đây nàng có hỏi qua sư phụ, sư phụ nói Trích tiên lục và Tiên giới thiên thư không ghi lại, có rất nhiều việc đều không thể hiểu hết. Sư phụ còn giải thích, Từ Phách mặc dù ngủ say, nhưng ý niệm vẫn tồn tại, bọn họ trước đó ở trong mộng kết giới từng có lần giao thủ, nên lúc nàng ở khu Hoang dã mới cảm thấy bọn họ giống như đã từng quen biết.

Đầu óc Phát Dao càng trở nên rối rắm, vừa định đứng lên bình tâm, không cần thận đụng phải cái hộp gỗ trên bàn một cái, có thứ gì đó bên trong lăn ra.

Một hình nhân! Nàng xoay người nhặt lên, xem trái xem phải, không khỏi than thở, thực là tinh xảo a, ngay cả quần áo bé xíu, đến khuôn mặt đều rất tươi tắn.

Ban đầu nàng còn tưởng rằng bên trong là sơn phần các thứ, không ngờ lại chứa đựng sự thú vị nhỏ nhoi như vậy. Đùa nghịch một lát sau, nàng thích thú mở ra một cái hộp gỗ khác to hơn trên bàn, mới phát hiện bên trong tất cả đều là những thứ tí hon, có viên Lưu Ly nhỏ, mặt nạ, người giấy, châu châu cò, đèn lồng nhỏ... Nhiều không kể xiết.

Sau khi Phát Dao ngấm ngấm chán, đáy lòng không khỏi sinh ra chút tình cảm thân thương!

Ngày bé khi nàng ở Linh Tiêu cung, thường xuyên cùng Huyền Túc lên chuồn đến Nhân giới đi chơi, lần nào cũng thắng lợi trở về. Những thứ bé xíu thú vị trước mặt này hầu như nàng đều có, có điều sau khi lớn lên để tránh các sư đệ sư muội nhìn thấy chê cười, nàng thu gom hết đến cất trong rương dưới giường.

Phát Dao tiếp tục mở hòm ra xem, đột nhiên thoáng thấy góc trong cùng có một bức tranh cuộn, nàng lấy ra đặt ở trước mặt chậm rãi mở, người trong tranh rất sống động hiện ra ở trước mắt.

Phát Dao nao nao, là sư phụ.

Nàng chưa bao giờ vẽ tranh, nhưng khi nhìn thấy bức tranh này so với tranh của Từ Vi giống như mây với bùn, cách biệt một trời.

Nếu nói sự xuất trần thoát tục tiên tư ngọc cốt còn có thể dựa vào họa kỹ cao siêu vẽ ra, vậy thì đem khí chất thanh đạm cao khiết trên người sư khắc họa giống như đúc, sinh động vô cùng, sẽ là việc không dễ dàng. Nói theo lời Tam công tử ngày ấy, vẽ người cần xem tâm trạng khi đó, mà còn dùng để đo tình cảm sâu nặng của người vẽ.

Phát Dao nhìn bức tranh ngẩn ngơ, đột nhiên ngẩng lên, thoáng thấy bóng dáng Bạch ngọc trước mắt, có chút chột dạ nói, “Sư phụ mới tới à, vừa rồi con tình cờ thấy bức tranh, con lập tức để lại.” Nàng nhanh chóng đem bức họa cuộn tròn.

“Không sao cả,” Dạ Uyên từ tốn ngăn cản nàng, “Con đã ở nơi này, những thứ kia dĩ nhiên là có thể chạm vào.”

Phát Dao nhất thời yên lòng, thành tâm khen, “Sư phụ, tranh này vẽ thật đẹp, giống hệt như khuôn mẫu sư phụ khắc họa ra, là sư tỷ vẽ sao?”

Dạ Uyên khẽ gật đầu, ánh mắt mờ mờ, dường như nhớ tới rất nhiều chuyện cũ.

“Ừ,” Phát Dao mỉm cười, “Thì ra vậy, khó trách vẽ sinh động như thế.”

Dạ Uyên sững sờ, lập tức nhìn nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, đôi mắt vương một chút lo lắng, “Nàng từng vẽ rất nhiều, cuối cùng để chỉ để ta lưu lại bức này, nàng nói bức này là đẹp nhất.”

Phất Dao lập tức gạt đầu, “Mặc dù chưa thấy những bức khác, bất quá con cũng hiểu được bức tranh này có phong thái gần như không khác sư phụ, quả thật bức đẹp nhất” vừa dứt lời nàng liền nhìn mấy đồ vật kia nói, “Còn mấy thứ đồ nhỏ nhỏ, cũng rất dễ thương.”

“Ừ, đó là niềm vui nho nhỏ của nàng. Mỗi khi ta đi nhân giới, luôn làm cho ta mang một vài món về.” Giọng chàng không tự giác ôn hòa đi rất nhiều.

“Thật không? Trước kia con cũng cực thích.”

Phất Dao đã lâu không cùng người khác thư thả nói việc nhà như thế, càng cảm thấy sư phụ cũng không như bề ngoài trong trẻo và lạnh lùng, khí chất người vốn xuất trần thoát tục trăm ngàn năm qua, cho dù là người quen cũng không dám khinh nhờn.

Ừm, nếu thu nàng làm đồ đệ, vậy nàng quả thật nên khai đạo cho sư phụ nhiều nhiều một chút.” Trước giờ Sư phụ thường làm gì?”

“Thanh tu, ngồi thiền, hoặc là sáng lập một ít phương pháp trấn yêu.”

Phất Dao thử hỏi tiếp, “Vậy sư phụ thích nhất làm chuyện gì?”

Dạ Uyên chậm rãi đáp: “Cũng không có gì đặc biệt yêu thích.”

Phất Dao lập tức hiểu rõ mấu chốt, cười tủm tỉm nhìn Dạ Uyên: “Thương thế con đã tốt hơn rất nhiều, chúng ta đến Nhân giới đi dạo được không ạ?” Lập tức nói thêm, “Nay Lục giới hỗn loạn, yêu ma hoành hành, dân chúng nhân giới chịu khổ nhất, chúng ta đi trước dò hỏi, để cho Linh Tiêu cũng sớm biết cách phòng ngự, sư phụ cảm thấy sao?”

Dạ Uyên nghe nàng nói lời chính nghĩa, không khỏi cười nhẹ, trấn trở tam thế, nàng, nhưng vẫn là nàng.

Giờ đây thật sự chàng cái gì cũng không còn muốn, chỉ nguyện nàng bình an là tốt rồi, chi là ngay cả... Bình An cũng là xa xỉ ư? Ánh mắt chàng dần dần mờ nhạt.

Phất Dao thấy thế, vội vàng nói: “Nếu sư phụ không thích, không nhất thiết nghe con nói vậy, con...”

Dạ Uyên ngược lên đáp, “Dao nhi đừng thương cho tốt, khi nào thấy khỏe hơn, chúng ta liền đi nhân giới, đây cũng là thời điểm nên tu bổ một chút Hộ giới pháp ấn.”

“Thật sao?”

Dạ Uyên gạt đầu, xem như nhận lời, lại nói: “Ta truyền trước cho Dao nhi chút chân khí, nhanh lại đây ngồi.”

Phất Dao đi đến giường ngồi xuống, Dạ Uyên bắt tay chương nhẹ nhàng trên lưng nàng.

Nàng lập tức cảm thấy nhất luồng khí chạy khắp người, cuối cùng hội tụ ở đan điền, một lát sau nổi thẳng ngũ tạng lục phủ.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Dạ Uyên chậm rãi thu hồi bàn tay.

Phất Dao mở mắt ra, nhìn thấy trán chàng phủ một lớp mồ hôi, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, Phất Dao khẽ run lên, vội vàng hỏi: “Sư phụ, người không sao chứ?”

“Ta không sao, lúc trước Dao nhi ở khu Hoang dã có hút một chút ma khí, đúng lúc tương xung với tiên khí trong cơ thể ta, đây là lần đầu tiên chữa thương mới có thể như thế, lần sau sẽ không trở ngại.” Chàng kiên nhẫn giải thích nói.

“À.” Phất Dao nhất thời hiểu được, bất quá cảm thấy không khỏi có chút lo lắng, “Điều đó có làm tổn thương nguyên thần sư phụ không?”

Chàng mỉm cười, “Sẽ không, ngươi cứ yên tâm.”

Phất Dao thấy sắc mặt chàng so với lúc trước đã khôi phục một ít, trong lòng mới thoáng yên lòng.

“Ta dạy ngươi một ít tâm pháp, ngày mai giờ thìn* Dao nhi đến suối nước nóng phối hợp tu luyện.”

Chỉ một lúc sau Phất Dao đã học thuộc lòng tâm pháp, cười nói: “Con đã ghi nhớ trong lòng, sư phụ nên đi nghỉ ngơi thôi.”

*Giờ thìn: Từ 7g-9g sáng

Chương 50: Nhiều Năm Đã Qua

Chắc do hôm qua ngủ quá nhiều, trời còn sớm Phát Dao liền tỉnh.

Phía đường chân trời mới hơi hơi đỏ tím, ngay cả cây Anh đào ngoài phòng cũng thấy lờ mờ. Hương hoa tinh tế quanh quẩn ở chóp mũi, Phát Dao đuổi người, đột nhiên nghĩ đến quả thật đã lâu mình không thả lỏng như thế.

Sau nửa canh giờ, nàng bung một nồi cháo đặt trên bàn, Phát Dao nhìn khói bốc lên từ món cháo cháo, trong lòng cảm thấy vui mừng.

Vừa bung lên bàn, nàng liền trông thấy sư phụ đứng ở cửa. "Sư phụ, đã thức rồi ư? Đến nếm thử mùi vị cháo con nấu đi."

Dạ Uyên chậm rãi đi tới ở bên cạnh bàn ngồi xuống, nếm thử một chút, cười nói, "Mùi vị ngon miệng, không tệ."

Phát Dao cũng bung bát lên, húp một ngụm nhỏ, cũng cười với sư phụ, nói thực ra, nàng đối với chính mình không yêu cầu cao lắm. Mặc dù nàng am hiểu thịt nướng, tuy nhiên nấu các món ăn khác không thật sự thành thạo, sư phụ đã không chê thì chắc không tệ.

Phát Dao ăn sáng xong, liền đến suối nước nóng trị thương.

Mười ngày tiếp theo, giờ Thìn nàng hầu như đều suối nước nóng trị thương, sau khi trở về tiếp tục tu luyện tâm pháp, trước bữa tối sư phụ sẽ truyền linh lực cho nàng, nghỉ ngơi rất quy luật, cứ như thế mấy ngày sau, Phát Dao đối với không ít pháp thuật trước kia chưa hiểu rõ hết đã có tân ngộ đạo, tinh thần cũng thư thái nhiều.

Còn Dạ Uyên phần lớn thời điểm là ngồi ở một bên, thanh tu pháp thuật hoặc là xem sách cổ, nếu nàng không hiểu tâm pháp chỗ nào, chàng liền lập tức chỉ điểm cho nàng.

Hôm nay, nàng trên đường từ suối nước nóng tu luyện trở về, trên đường gặp được lần trước gặp kê tinh*, hẳn đang chơi cùng nhóm bạn rất vui vẻ.

Kê tinh*: gà núi thành tinh

Nhìn thấy nàng đến, không còn hoảng sợ như lần trước, phóng khoáng đi tới dò hỏi, "Ồ, sao ngươi lại ở chỗ này?"

Phát Dao cười tủm tỉm nói: "Đúng vậy, chúng ta thật là có duyên."

Mấy đứa bạn bên cạnh, trước kia chưa gặp Phát Dao, đối với vị khách mới tới cảm thấy hiếu kỳ, cũng đều bước lên.

Một cô bé ước chừng bảy tám tuổi tuổi ở Nhân giới, mở đôi mắt to trong veo nhìn Kê tinh dò hỏi: "Thuần Mộc, nàng là người phương nào?"

Thuần Mộc suy nghĩ một lúc lâu, gãi gãi đầu, sắc mặt có chút buồn rầu đáp: "Ta không nhớ nổi tên của nàng, có điều... Lần trước nàng nói mình là Tiên nhân."

"Tiên nhân?" mấy đứa trẻ tròn mắt, "Thì ra là đồng loại với chúng ta nha."

"Quả thật là đồng loại." Phát Dao cười nhẹ, bọn chúng nếu muốn tu luyện thành tiên vẫn cần chút thời gian, vậy mà chúng đã tự thăng cấp chính mình thành người trong Tiên giới.

Cô bé kia nghe Phát Dao nói thế, lấy làm tự hào, mặt nhất thời ngọt như mật đường, mắt to tròn sáng long lanh hỏi Phát Dao: "Tỷ tỷ tên là gì?"

"Ngươi có thể gọi ta là Phát Dao tỷ tỷ." Phát Dao nhìn thấy nàng không hiểu sao cảm thấy vô cùng thân thiết, một đôi mắt to tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn, trên người mặc áo gấm màu ngân bạch, bộ dáng thoát nhìn rất là vui vẻ.

Cô bé không may sợ hãi chút nào, đi qua kéo tay Phát Dao, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi: "Phát Dao tỷ tỷ, tỷ cùng nhóm muội đi chơi."

Phát Dao nhìn cái đuôi phía sau thật dài của bé, mỉm cười, "Muội còn chưa nói cho ta biết muội tên là gì?"

"Muội tên là Tiểu Hồ, tỷ tỷ đang ở đâu?"

Phát Dao thu hồi ánh mắt, quay người chỉ về đường mòn bên trái, "À, ta ở rừng Anh đào bên kia"

"Ồ, tỷ nói là chỗ ở của thần tiên ca ca sao? Nhưng mà nơi đó có kết giới," Mắt Tiểu Hồ đột nhiên sáng ngời, "À, đúng rồi, thần tiên ca ca đó có một đồ đệ, nàng đã trở lại sao?"

Phát Dao nghĩ nghĩ, cảm thấy không cần nói quá rõ ràng, chỉ nói, "Không có, nàng đã đến một nơi rất xa."

Tiểu Hồ trên mặt khó nén sự thất vọng đáp: "Tiếc quá, muội còn tưởng rằng có thể nhìn thấy nàng. Nói cho tỷ biết nha, Phát Dao tỷ tỷ, tên của muội là

do nàng đặt, trước kia nàng đã chứng kiến muội sinh ra. Bất quá muội chưa từng gặp nàng, muốn gặp một lần, tự mình cảm ơn nàng đặt tên cho muội.”

“Thật không?” Phát Dao mỉm cười, thì ra sư tỷ cùng cô bé còn có nguồn gốc sâu xa này.

“Ừ,” Tiểu Hồ hiển nhiên đã xem nàng như người một nhà, theo thứ tự chỉ từng người bên cạnh nói, “Phát Dao tỷ tỷ, đây là Mẫn Nguyệt, Thần Uyển, tỷ tỷ của muội.”

Phát Dao nhìn phía các nàng, thoạt nhìn cũng không lớn tuổi hơn Tiểu Hồ là mấy, nhưng mà so với cô bé thì ngượng ngập rất nhiều.

Mẫn Nguyệt, Thần Uyển, Phát Dao đọc thầm, liền cảm thấy tên các nàng rất có khí chất, vừa nghe liền cảm thấy là mỹ nhân.

So sánh lại, cái tên Tiểu Hồ đúng là bình thường quá, dễ bị nhầm lẫn, căn nguyên chính là hồ ly, liền trực tiếp gọi là Tiểu Hồ, nếu là căn nguyên là gà núi, thỏ hoang, miêu cầu ngư dương, vậy chẳng phải liền trực tiếp kêu là gà con, thỏ con, mèo nhỏ linh tinh sao?

Cũng may là các bà mẹ đều nhìn xa hiểu rộng, nếu không chẳng phải là trùng tên quá nhiều ư? Đáy lòng Phát Dao thở dài, xem ra năng lực đặt tên của sư tỷ thật sự không tốt lắm. Có điều Tiểu Hồ thoạt nhìn đối với tên mình vẫn có chút vừa lòng, chính là không biết một ngày kia nếu là phát hiện ra tên này vụng về, còn có thể muốn gặp người từng được gọi là tỷ tỷ này nữa không?

Phát Dao mình lại nghĩ sâu xa, phục hồi tinh thần, vội vàng khen, “Tên của các muội rất dễ nghe.”

“Cảm ơn Phát Dao tỷ tỷ khích lệ.” Hai tiểu mỹ nhân sắc mặt ửng đỏ, rất có cấp bậc lễ nghĩa đáp.

“Đây là Vân Diệp, Long tiêu, là ca ca của Thuần Mộc.” Tiểu Hồ chỉ vào hai người khác hai cái nói.

Phát Dao nhìn ba người trước mắt có khuôn mặt giống nhau như đúc, ngạc nhiên nói, “Các người là anh em ruột?”

Ba người đều có lông mày dày và cong, mắt to tròn giống như hạt Bồ Đào, mũi rất thẳng, môi tinh xảo được khảm trên gương mặt tròn phấn nộn, làn da trắng hồng, thoạt nhìn rất là non mềm ngon miệng.

Phát Dao lúc này mới phát giác chính mình lại liên tưởng đến chim trĩ rồi, thật là có lỗi có lỗi nha!

“Ừ.” Thuần Mộc gật đầu.

“Phát Dao tỷ tỷ, theo nhóm muội cùng đi chơi đi.” Tiểu Hồ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt mong đợi.

Chắc lâu lắm không nhìn thấy người lạ, có chút mới mẻ, Phát Dao không đành lòng thấy bọn họ mắt hứng, liền cùng bọn họ chơi trốn tìm.

Đến Phát Dao muốn đi về, đã là ba canh giờ sau.

Đọc đường đi Phát Dao có vài phần tự trách, lẽ ra nên báo sư phụ một tiếng, giờ... không biết người có tức giận hay không.

Thành thực mà nói Phát Dao ở Linh Tiêu cung là kẻ bất hảo lười biếng, cho dù có khiến đại hộ pháp tức giận, các trưởng lão liên tục thổi râu trừng mắt, nổi trận lôi đình, cũng không cảm thấy tội lỗi. Nhưng hôm nay đã bái sư phụ, không giống như vậy. Nàng sẽ để ý sư phụ có hài lòng hay không, tức giận hay không...

Theo bản năng nàng vẫn mong đợi mình có thể làm tốt một chút, ít nhất không thể kém nhiều so với sư tỷ, nếu không chẳng phải sư phụ sẽ thất vọng sao? Giờ sư phụ chỉ có mỗi nàng là đồ đệ, nàng xưa nay bất hảo, bất quá sư phụ có thể thích ứng hay không, hay là có chút kính sợ.

Rừng Anh đào rực rỡ một đường kéo dài đến đường chân trời, ráng chiều vàng rực nhu hòa chậm rãi trút xuống cánh hoa nhạt màu, gió nhẹ nhàng phát một cái, tựa như mưa phùn chậm rãi bay lất phất xuống, vẫn còn nét duyên dáng yêu kiều trên đầu cành, nhụy hoa hơi hơi rung động, thẹn thùng động lòng người. Sương mù lượn lờ trong rừng, xa xa chỗ sương khói sâu nhất là bóng dáng thon dài trắng thuần đứng lặng, ngoại trừ ánh hoàng hôn vàng rực, trong thiên địa chỉ còn sót lại bức tranh thủy mặc. Khuynh thành, tĩnh tại. Tuyệt sắc, xa cách.

Phát Dao xa xa chùn bước, nhìn chàng sạch sẽ như không dính bụi trần, mà nháy mắt giật mình.

Cách lớp sương mù lượn lờ, chỉ cần nhìn dáng người, liếc mắt một cái liền biết là chàng, lại thấy không rõ dung nhan là vui, hay buồn. Nàng muốn bước lại gần, trong lòng bồi hồi băng khuâng, ngay cả chính nàng đều không thể nói rõ vì sao, dưới chân cuối cùng vẫn đứng tại chỗ, không đi về phía trước.

Đang lúc do dự, chàng đã đến trước mặt nàng, dung nhan như ngọc lạnh nhạt như nước, không thấy buồn vui.

“Con đã trở về sao?”

Phát Dao nhìn trong con ngươi đen nhánh của chàng có chút lấp lánh, một lát sau mới nói: “Dạ, sư phụ, hôm nay con gặp vài tinh linh, liền cùng bọn họ chơi đùa trong chốn lát, nên mới về trễ.”

“Ừ, không việc gì là tốt rồi.” Chàng điềm đạm lên tiếng.

Ban đầu cho rằng mấy ngày gần đây nàng tu luyện tâm pháp quá mức buồn tẻ, sau khi giải sầu sẽ trở về liền, nhưng lại nhìn không được lo lắng nàng gặp

phải yêu ma pháp lực cao cường nên bất tri bất giác, liền đi tới nơi này.

Vừa rồi xa xa nhìn thấy nàng, tâm tình cuối cùng mới thả lỏng.

Phát Dao mỉm cười, có lỗi nói: “Là con không phải, nên báo một tiếng với sư phụ, con thề lần sau nhất định nhớ kỹ.”

Về mặt sư phụ mặc dù bình thản, nhưng nói vậy vẫn là lo lắng cho nàng, bằng không cũng sẽ không đi tới nơi này. Nghĩ đến đây, Phát Dao thấy hơi áy náy.

Môi Dạ Uyên gợi lên nét cười nhẹ, loại lời thề này, đã nghe qua bao nhiêu lần ngay cả chàng đều không nhớ được.

Nhưng nàng vĩnh viễn có biện pháp khiến chàng cho rằng đây là lần đầu tiên thề, thái độ nghiêm túc, biểu tình thành khẩn, mỗi lần đều làm chàng bỗng dưng nhận không được mềm lòng đi. Đợi đến bốn ngàn năm nghe không được những lời này, lại làm cho chàng lúc nào cũng hoài niệm.

“Ừ, chúng ta trở về đi.”

Phát Dao gật đầu, thấy sư phụ quả thật không tức giận, lúc này mới thả lỏng.

Đột nhiên nhớ tới chuyện hôm nay, vừa đi vừa nói, “Sư phụ, mấy tiểu tinh linh kia có căn nguyên là gà núi và hồ ly, thoát nhìn rất đáng yêu, sư phụ có từng gặp qua họ chưa?”

Dạ Uyên thoáng trầm ngâm mới đáp, “Ta không để ý lắm, nhưng mà trước kia đúng là có gặp qua.”

“À, các nàng không biết người là Dạ Uyên thượng tiên sao?” Trước đó nghe Tiểu Hồ gọi chàng là Thần tiên ca ca, chắc là không biết thân phận của sư phụ.

“Ừ, núi Linh Quan có nhiều tinh linh tâm chính hướng đạo thanh tu, cũng không quá quan tâm việc Tiên giới, người biết ta là người Tiên giới vốn không nhiều. Hơn nữa ta muốn tĩnh tâm tu luyện, xung quanh ta đều bày kết giới, nên xưa nay bọn họ cũng không vào được.”

“Thì ra là thế,” Phát Dao tiếp tục nói, “Có cô bé tên Tiểu Hồ, nghe nói tên của nàng là do sư tỷ đặt.”

“Ồ? Việc này ta cũng không biết.” Chỉ biết nàng cả ngày đuổi theo Sơn kê tinh chạy khắp núi, chuyện đặt tên quả thật chưa từng nghe nàng kể qua.

Quả thật sư tỷ tư chất rất cao, bất quá có lúc phải nó là rất...” Phát Dao muốn nói lời biếng, nhưng lại cảm thấy nên nói khéo khéo một chút. Suy nghĩ nửa ngày, vẫn là chưa nghĩ ra nên dùng ‘Vật tần kỳ dụng**’ hay nên nói ‘Tự địa thủ tài(3)’.

** : vật dùng đúng chỗ, người dùng đúng việc, dùng hết khả năng

(3): Dùng nguyên liệu có sẵn, ngay tại chỗ

Dạ Uyên cười nhẹ nhìn nàng, nói, “Dao nhi cũng cho rằng nàng rất lười biếng?”

Phát Dao ngẩn ra, chẳng lẽ sư phụ cũng dùng thuật nghe tâm? Nghĩ nghĩ, nàng thấy sư phụ nên tôn trọng người đã khuất, bằng không tối nay trắng mờ gió lớn nếu sư tỷ tìm đến riêng nàng luận bàn một chút vấn đề này, thì thật quá mức kinh sợ... Còn nữa, ngẫm lại nếu mình còn bàn luận, có khi sư tỷ đến giờ.

Vì thế tiếp tục hàm súc nói, “Áy... như thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức(4), tên đơn giản vẫn là hay nhất.”

(4): nước trong nở đóa hoa sen, thiên nhiên chạm trở trang sức, ý chỉ cái gì để tự nhiên vẫn là đẹp nhất

Lông mi Dạ Uyên hơi rung, nhưng cười không nói.

“Tiểu Hồ còn nói các nàng ở trong động Hồ tiên, bên trong có vị Bạch Hồ tiên tử, lớn tuổi đến mức đến ngay cả các nàng cũng không biết rốt cuộc bà bao nhiêu tuổi. Do đó bà biết rất nhiều rất nhiều chuyện thời viễn cổ, thậm chí cả chuyện từ rất lâu rất lâu trước kia. Tiểu Hồ mời con ngày khác đến chơi, nghe vị Bạch Hồ tiên tử kể chuyện xưa, chắc thú vị lắm.”

“À,” Dạ Uyên cười nhẹ, “Vậy lúc nào rảnh rồi nhằm chán con có thể đến đó, chỉ không được rời khỏi núi Linh Quan là được rồi.”

“Dạ,” Phát Dao gật đầu, chợt nhớ tới chỗ đi dạo, tiếp tục kể với Dạ Uyên, “Sư phụ, còn có ba Sơn kê tinh là anh em sinh ba, bề ngoài không khác nhau chút nào, còn nữa nha...”

Phát Dao nói một mạch những chuyện hay ho mà Tiểu Hồ và Thuần Mộc kể với nàng, Dạ Uyên tất nhiên lắng lắng nghe, trong mắt hiện lên ý cười.

Hai bóng dáng trắng thuần đứng song song dưới tán cây Anh đào, ánh chiều tà rọi thành hai bóng ngược thật dài.

Đã qua nhiều năm nhưng nụ cười của nàng vẫn như núi mùa xuân tươi đẹp không đổi thay, là đóa hoa rực rỡ của chàng. Lo lắng, tựa khói xuyên rừng cây, hương rượu thoảng qua, dư âm ấy cứ lượn lờ không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Phát Tác

Sau bữa ăn tối, Phát Dao bưng một cốc trà xanh lên, đột nhiên nhìn thấy trên bàn có cái đàn cổ được chạm khắc hoa văn.

Vừa nhìn liền biết là dùng gỗ mộc vân năm chế tạo, mặc dù lâu đời nhưng thoát nhìn vẫn sáng bóng như mới, quanh thân đàn thoang thoang mùi gỗ đàn hương. Phát Dao xem kỹ, mới phát hiện bên hông thân đàn có khắc vài chữ triện nhỏ.

Phát Dao nhẹ nhàng niệm ra tiếng, “Lịch Tổ.” Tay nàng bưng trà đột nhiên run lên, đây là đàn Lịch Tổ một trong tứ đại thần khí thượng cổ?

Một bóng áo trắng lướt qua, Phát Dao nhìn lên, vừa vặn thấy Dạ Uyên chậm rãi tiến vào.

Phát Dao chỉ vào đàn hỏi, “Sư phụ, đây là đàn Lịch Tổ một tứ đại thần khí thượng cổ trong truyền thuyết à?”

Dạ Uyên thần nhiên gật đầu, ngồi xuống cạnh nàng.

Phát Dao rót một cốc trà dâng cho Dạ Uyên, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Con cứ nghĩ đó là truyền thuyết, không thể tin, không ngờ đàn này có thực. Ý, nói vậy nó là đàn của thượng thần Dao Tổ ?”

Dạ Uyên nhìn chăm chăm cây đàn, sau đó thu hồi ánh mắt.

Phát Dao tiếp tục nói: “Không ngờ vật này trong tay sư phụ, nghe nói tiếng đàn vừa đánh lên thì như xuất ra thiên quân vạn mã, thực sự lợi hại như trong truyền thuyết sao?”

Dạ Uyên hơi thất thần, “Muốn có thiên quân vạn mã là có khả năng, bất quá bản thân người đánh đàn phải có pháp lực rất mạnh mới có thể khống chế.”

Phát Dao gật đầu, lẩm bẩm: “Đúng vậy, Dao Tổ trước kia là đồ đệ Thượng thần Ly Mặc, pháp lực dĩ nhiên không thể nói suông.”

Dạ Uyên cười không nói, “Mặt khác này đàn này thông tuệ thức ý, không những trấn yêu trừ ma được, còn có thể cùng chủ nhân tâm niệm hợp nhất, loại trừ ma khí, chữa khỏi chấn thương kỳ diệu. Tước đó tiên khí con rất suy yếu, ta lo lắng tiếng đàn ngược lại làm tổn thương con, nên không dùng. Nay ta xem tiên khí của con đã dư thừa rất nhiều, nếu dùng đàn này chậm rãi điều trị nội tức, không chừng làm ít lợi nhiều.”

“À, thì ra là thế, hay sư phụ đánh đàn, cho con nghe đi?”

“Ừ, ta sẽ đàn một khúc Điều tức tâm pháp cho con nghe, con nghe nhớ kỹ âm luật, về sau tự mình đàn, như vậy khôi phục nhanh hơn.” Dạ Uyên giải thích.

Phát Dao chỉ chỉ chính mình, lắc đầu, “Sư phụ nói con tự mình đàn? Con không biết đàn.”

Nàng sống mấy ngàn năm, ngoại trừ trăm yêu trừ ma, đam mê lớn nhất là ăn gà rừng nướng. Nói đến đánh đàn, tuy rằng cũng được Lưu Diên khai trí việc học âm luật, nhưng chỉ đến mức bình thường (bình luận thường thức), nếu đích thân đàn, e là việc này hơi khó khăn à.

Dạ Uyên lấy đàn đặt trên bàn, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống, ngón tay như ngọc tùy ý điều chỉnh thử hai tiếng đàn, khẽ cười nói, “Con không cần sợ, nếu là con nghe thượng hai hồi, tự nhiên sẽ biết.”

Phát Dao thờ dãi trong lòng, xem ra sư phụ quả thật cảm thấy tư chất của nàng khá cao, nếu chốc lát phát giác sau khi nàng xem xong, chắc hẳn... rất thất vọng? Quên đi, ngựa chết làm ngựa sống vậy.

Đang suy nghĩ miên man, tiếng đàn cổ trầm thấp hờn hậu chợt vang lên, dường như từ nơi xa xôi truyền đến, giai điệu động lòng người theo đầu ngón tay như ngọc của chàng lưu chuyển, chậm rãi đánh xuống mà ra, khoan thai uyển chuyển lại mệnh mông. Áo khoác trắng thuần của Dạ Uyên phủ rộng xuống, giống như làn nước gợn sóng cùng với mái tóc đen như mực của chàng hình thành hai cảnh trí hoàn toàn tương phản như họa, nhìn rất đẹp mắt.

Phát Dao âm thầm nghĩ, sư phụ thật đúng là nhìn kiểu gì đều đẹp a... Ài, lại nghĩ đâu đâu rồi...

Phát Dao nhanh chóng lấy lại tâm trí, lẳng lặng nghiêng tai lắng nghe, chợt thấy có một làn khí tươi mát chậm rãi rót vào trong cơ thể, lúc chạy vào ngũ tạng lục phủ trong lúc nhất thời cả người thoải mái, không còn nữa tích tụ trước ngực.

Ngay sau hai khúc đàn, Dạ Uyên dừng lại, nhìn về phía nàng, “Con có cảm thấy tốt hơn?”

“Dạ, chỉ cảm thấy toàn thân dễ chịu đi rất nhiều.”

“Vậy con lại đây thử xem.”

Phát Dao có chút kinh ngạc, sư phụ cảm thấy nghe hai lần sẽ biết đàn sao?

Nghĩ nghĩ, vẫn nên dựa vào tình hình thực tế nói, “Con không biết.” Đừng nói là đàn, đến thức âm* nàng còn không biết.

*: ký hiệu âm thanh

Dạ Uyên cười nhẹ, “Mau lại đây, ta dạy cho con.”

Phát Dao đi đến trước bàn ngồi xuống, Dạ Uyên đứng ở phía sau nàng, hơi cúi người dạy nàng như thế nào là thức âm, như thế nào đặt bàn tay, như thế nào nắm giữ lực đạo.

Nửa người thon dài choàng qua nàng từ phía sau, khoảng cách quá gần, giọng nói trầm thấp dễ nghe mang theo hơi thở ấm áp, ẩm ướt lướt qua da thịt trắng nõn của nàng, khi thì nhẹ nhàng chậm chạp, khi thì mạnh mẽ, chàng giảng giải nghiêm cẩn, Phát Dao lại nghe bên tai có chút run lên, tai ngứa ngứa như có rất nhiều con kiến bò qua, làm sao còn tỉnh tâm nghe chàng dạy?

Nàng hít một hơi thật sâu, muốn đẩy lui loại cảm giác kỳ dị này, chớp mắt trong nháy mắt tràn ngập một mùi hương, trong lúc nhất thời không phân rõ rốt cuộc là hương đàn cổ, hay mùi hương tự nhiên trên người chàng.

Thật sự chịu không nổi, Phát Dao đột ngột đứng lên, ấp úng nói: “Sư phụ, chuyện này... con nghĩ con đã biết đàn như thế nào.”

Dạ Uyên hơi ngạc nhiên rồi lập tức cười nói: “Ừ, vậy con thử xem.”

Phát Dao nhìn chàng đứng thẳng, cách phía sau nàng khoảng một thước ngồi xuống, tâm nàng mới bình tĩnh lại.

Ai, sư phụ hình như không biết sắc đẹp của người cực kỳ dễ làm nhiều tâm trí người khác, xem ra về sau cách sư phụ xa chút, bình tâm tĩnh khí.

Kỳ thật sư phụ dạy dỗ nàng phi thường cẩn thận, bất quá mới này nàng trầm nghĩ làm sao để cách xa người chút, đã không tập trung hoàn toàn, giờ... chỉ có thể thử xem sao.

Tay nàng đặt lên đàn, trong đầu cố gắng nhớ lại âm luật nghe được trước đó, ngón tay liền không tự giác cử động.

Đến khi nàng phục hồi tinh thần, lại phát giác nàng đã đàn xong một khúc rồi.

Dạ Uyên nhấp một ngụm trà, thần nhiên cười nói: “Ta đã nói rồi con nghe qua một chút sẽ biết đàn thôi.”

“Vậy mà con cũng đánh được đàn? Gì, sao trước kia con không phát giác ra?” Phát Dao cảm thấy giật mình.

“Điều tức tâm pháp người vốn có đã trở lại, đây chỉ là đem tâm pháp đặt âm luật bên trong, hơn nữa trước đó con đã cẩn thận nghe ta đàn qua, động tác ngón tay tự nhiên sẽ nghe theo tâm của con.”

Phát Dao bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thì ra là thế, nhưng khác nhạc đó con vẫn chưa nhớ lắm.”

Dạ Uyên chậm rãi buông chén trà, “Nhiều nghe mấy lần, tự nhiên sẽ nhớ.” Mỗi một khúc nhạc đều do chàng tự mình chỉ dạy cho nàng, mặc dù là qua hai thế, này âm luật đều đã rót vào của nàng trong máu, làm sao không nhớ?

“Thật sao? Vậy tốt quá.” Nàng đột nhiên nghĩ nếu thật sự có thể học được mấy khúc nhạc, nàng sẽ dùng lừa bịp trên bọn Tử Vi, Diệu Cốc một chút.

“Ừ, về sau con phải thường xuyên luyện đàn này, mới có thể hoàn toàn khống chế nó.”

Luyện thường xuyên? Phát Dao hỏi lại: “Ý sư phụ là muốn đem cái đàn cổ này cho con dùng sao?”

Dạ Uyên gật đầu, “Dĩ nhiên là đưa cho con, khi con thành thạo dùng đàn Lịch Tổ, pháp thuật sẽ cao hơn bây giờ một tầng.”

Chuyện này tất nhiên Phát Dao hiểu, có điều đàn này một trong tứ đại thần khí thượng cổ, vô cùng quý giá, nàng sao có thể tùy tiện lấy? Vì thế vội vàng chối từ, “Sư phụ dạy con pháp thuật, con đã vô cùng cảm kích rồi, đàn Lịch Tổ vẫn là sư phụ giữ lại dùng đi.”

“Ta xưa nay không dùng đến nó, cứ để đó hoài, nếu con có thể dùng thì không còn gì tốt hơn.”

“Sư phụ đến lúc muốn dùng thì luôn có sẵn vậy cũng tốt mà.” Kỳ thật nàng lo lắng mình hay cầu thả, làm hỏng là chuyện vô cùng có khả năng, như vậy không phải rất đáng tiếc sao.

Dạ Uyên ngược mắt nhìn về phía nàng, thanh âm rất nhẹ, giống như thở dài, “Nếu con không thích, thì ném đi.”

Phát Dao nhìn thấy mắt chàng chợt âm trầm rồi biến mất, vội vàng đáp ứng, “Thế đồ nhi từ chối thì bất kính rồi.”

Mắt chàng rớt cục thay đổi, bên môi hiện lên nét cười nhẹ, ôn nhuận như ngọc.

“Con đàn lại một lần nữa cho sư phụ nghe.” Tay Phát Dao đặt lên đàn, còn chưa kịp đánh, đột nhiên yết hầu trào lên một dòng máu, một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra, thân mình bỗng dưng mềm nhũn gục xuống.

“Dao nhi...” Dạ Uyên sắc mặt đại biến, chớp mắt chàng đã qua bên cạnh nàng, đúng lúc đỡ được thân thể của nàng, “Dao nhi, tỉnh lại...”

Dạ Uyên đặt tay lên mạch đập của nàng, khuôn mặt phút chốc u ám, kiếp diệt hồn thứ ba bắt đầu phát tác, nhưng trước mắt mấy viên Tụ Hồn châu đang có trong tay hoàn toàn ngăn cản không được diệt hồn kiếp xâm nhập thân thể, nhất định phải mau chóng tìm được ba viên cuối cùng!

Dạ Uyên nhìn dung nhan nàng ngủ say, trên mặt không giấu nổi sự bi thương và lạnh lẽo.

Chàng cẩn thận ôm nàng về giường nằm xuống, bảy viên Tụ hồn châu chính tề pháp phình ở giữa không trung, quang sáng màu bạc thoáng chớp bao phủ nàng, Dạ Uyên tay phải đặt lên tay nàng truyền linh lực.

Thời gian trôi qua, khí sắc nàng mới chậm chậm hết trắng bệch, nhưng Dạ Uyên lại cảm giác được trong cơ thể nàng có hai luồng khí khác nhau kịch liệt bốc lên, đánh sâu vào, cho dù là linh lực của chàng cũng không cách nào bình ổn chúng được, ngược lại càng ngày càng điên cuồng, giống như muốn thoát ly xiềng xích của chàng.

Sau một khắc, hai luồng khí đột nhiên bức chàng lùi ra mấy bước, mắt chàng hiện lên sự kinh ngạc, ngay sau đó tâm chàng cũng trầm đến nơi tối nhất. Chỉ có thể tro mắt nhìn đôi đồng tử sắc lưu ly của nàng chợt biến thành đỏ, ngay cả môi cũng biến thành màu tím sẫm.

“Dao nhi...” Dạ Uyên lập tức đè lại nàng, nhưng vẫn không kiểm soát được nàng lúc này hoàn toàn không chịu khống chế đang liều mạng giãy dụa.

Cơ thể giống như bị từng dao một cắt, toàn thân hoàn toàn bị cảm giác đau đớn làm tê liệt, toàn thân chỉ cảm thấy đau, đau như tim bị dùi buốt đến tận xương, trong miệng ứ chế không được phát ra tiếng nức nở vô cùng thê lương, giống đang khóc, lại giống kêu rống.

Dạ Uyên nhìn nàng, trong lòng như bị khoét một cái lỗ, muốn giúp nàng lại bất lực, chỉ có thể nhìn. Đột nhiên sinh ra cảm giác vô lực làm cho lực đạo của hơi chút lơ lửng, Phát Dao nhân cơ hội đột nhiên đẩy chàng ra, nhưng mới vừa đi một hai bước, cơn đau bất ngờ đánh úp làm hai chân nàng mềm nhũn té trên mặt đất, thân thể vô cùng thống khổ cuộn lại lăn lộn trên mặt đất, run rẩy, móng tay trên mặt đất cào ra một vết máu.

“Không, Dao nhi...”

Dạ Uyên thấy thế, lập tức nửa quỳ trên mặt đất ôm lấy nàng, khống chế nàng đang cào loạn trên mặt đất. Nhưng giờ phút này tinh thần đã hoàn toàn không còn tỉnh táo, cả người tựa như ma, nổi cơn điên, há miệng hung hăng cắn cổ tay Dạ Uyên. Nàng điên cuồng cắn xé và dùng sức cào xé làm máu tươi của chàng không ngừng trào ra bên ngoài nhưng Dạ Uyên không buông tay, chỉ vì nàng. Giận giữ cùng thất vọng không tránh được càng làm nàng thêm cuồng cuồng, nàng cơ hồ đem hết sức lực toàn thân cắn cổ tay chàng, máu từng giọt rơi xuống, trên tấm áo bào trắng loang lổ ngày càng nhiều vết máu đỏ nhìn rợn người, miệng vết thương ngay chỗ môi nàng cắn, ngoại trừ màu máu đỏ thẫm, chính là da thịt bị xé, thậm chí có thể thấy cả xương cốt.

Dạ Uyên giống như hoàn toàn không cảm giác, vẫn không nhúc nhích từ lúc nàng cào cắn, quan sát lực nàng cắn xé, khi sức lực giãy dụa yếu đi nhiều, vì thế dùng tay kia đem nàng ôm trở lại giường, nhẹ nhàng mà vỗ lưng của nàng, giống như dỗ trẻ nhỏ không ngừng nhẹ giọng nói: “Dao nhi ngoan, cố gắng nhẫn nhịn, lập tức trôi qua...”

Như dã thú giãy dụa, cắn xé, cào cấu, ước chừng nửa nén hương, nàng rốt cục dần dần an tĩnh lại, thân thể cũng bớt co giật, lúc buông ra bàn tay chàng đã hoàn toàn không phân rõ máu thịt, trong miệng phát ra tiếng kêu giống như động vật nhỏ.

Dạ Uyên đem nàng ôm chặt vào lồng ngực, bàn tay đặt lên ngực nàng, tiếp tục truyền linh lực. Qua nửa canh giờ, mắt nàng mất rớt cục chậm rãi biến thành màu đen, môi cũng dần dần hết xanh tím, chỉ là sắc mặt trắng như tờ giấy, nặng nề ngủ trong lòng chàng.

Sắc mặt Dạ Uyên mới thả lỏng, ngón tay thương tiếc nhẹ nhàng lau vết máu trên môi nàng, lau sạch sẽ, thay đổi đệm chăn xiêm y, không để lại chút máu nào.

Nhìn khuôn mặt nàng ngủ say, bờ môi của chàng há ra tiếng thở dài nặng nề, ngón tay lướt qua tai nàng, đột nhiên nghe được nàng nỉ non một tiếng sư phụ, ngực chàng phút chốc đau xót, cay đắng dần dần lan rộng.

Mỗi một lần sinh, mỗi một thế, sư phụ đều không bảo vệ được con, con trách sư phụ sao? Dao nhi, con có hối hận khi gặp được sư phụ? Nếu có thể... Nếu có thể... Thế tiếp theo, đừng bao giờ gặp phải sư phụ nữa...

Tay chàng dừng một chút sau vành tai nàng, ngân quang phút chốc xuất hiện, sau đó lại chậm rãi tan đi, cuối cùng biến mất, trí nhớ vừa rồi đã không còn tồn tại nữa.

Ba viên Tụ hồn châu... rốt cuộc đang ở đâu? trong mắt chàng ngoại trừ thâm trầm vô biên vô hạn, chẳng còn lại gì.

Chương 52: Con Muỗi

Trắng sáng vắng vặc, ngân hà lấp lánh.

Bốn bề yên tĩnh, sợi bạc óng ánh rọi trên rùng rợn của đào tình mạch, mấy gian nhà tranh thanh nhã được ánh trăng chiếu rọi thoáng chốc như tầng tầng lớp lớp, hương thơm thoảng thoảng.

Đúng lúc này, trong bóng đêm có bóng người đột nhiên nhảy lên, ngọn đèn trên bàn nháy sáng, dưới ánh sáng khuôn mặt tái nhợt của nàng càng nhiều biến hoá kỳ lạ.

Nàng đưa mắt nhìn vầng trăng ngoài cửa sổ, khoe miệng hiện lên nét yêu dị tuyệt mỹ. Cầm lấy ngọn đèn, nàng thong thả đi từng bước từng bước vào phòng.

Đến gian thứ hai bên trái nàng dừng lại, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đem đèn đặt lên bàn, liền chậm rãi đi đến bên giường.

Cảm giác được nàng tới gần, nhưng thân hình lại hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể nàng uyển chuyển tới gần, sau đó cười lên thân thể chàng, sau đó thân trên cong xuống, dung nhan tái nhợt và chàng chỉ còn cách nhau gang tấc.

Tay nàng ở trên người chàng chậm rãi dao động, lướt qua lông mi, mắt, cái mũi, cuối cùng dừng ở môi chàng, “Sur phụ sao không nói lời nào?”

Đôi mắt luôn hồ hững Dạ Uyên nhất thời trầm như mực, “Dao nhi, nàng lại cần quấy.”

“Sur phụ vì sao luôn cho rằng ta cần quấy?” Nàng dùng đầu ngón tay trắng nõn trên choker tùy ý kéo vạt áo trước của chàng, hoặc lúc mạnh lúc nhẹ vẽ một vòng trên cổ chàng, đôi môi tinh xảo ghé vào lỗ tai chàng bật hơi thở như lan, “Như thế này sur phụ còn cảm thấy đồ nhi cần quấy nữa không?”

Hồ hập của Dạ Uyên rõ ràng nặng nề hơn trước rất nhiều, nhưng con người tối đen chỉ nhìn nàng chăm chăm, không nói lời nào.

Chàng càng không có phản ứng, nàng càng tức giận. Nàng vừa không kiêng dè chà xát môi lưỡi của chàng vừa thô lỗ cời vạt áo chàng, theo bờ môi chàng, một đường hướng hôn cái cổ bạch ngọc, tới ngực...

Đột nhiên nàng dừng lại ngước lên nhìn hắn, sắc mặt có chút do dự: “Sur phụ thật sự không để ý tới ta sao?”

“Dao nhi...” Chàng rớt cục mớ miệng, giọng nói như tiếng tơ không không chế được run rẩy.

Nhìn về mặt chàng, nàng rớt cục không hề quấy quọ nữa, mà hạ giọng hỏi: “Sur phụ, tức giận?”

“Nếu ta tức giận, người sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao?” Tâm trạng hỗn loạn từ từ bình ổn, Dạ Uyên bắt đầu thử phá giải chủ định thân nàng hạ.

Nhìn chăm chú một hồi, nàng đột nhiên yên lặng nằm xuống bên cạnh người. Tay nhẹ nhàng vuốt ve qua khuôn mặt thanh nhã như ngọc, giọng nàng vừa có chút cô đơn, lại vừa thất thố đáp: “Ta sẽ lắng nghe sur phụ.”

Nàng ôm chặt lấy chàng bất động, sau một lúc lâu lại cẩn thận hỏi: “Sur phụ đừng tức giận nha”

“Ừ.” Kiếp diệt hồn của nàng phát tác sẽ giống như ma nhân, chàng sợ định lực của mình cũng không giữ nổi nàng được nữa.

Thanh âm mềm nhẹ mang theo mê hoặc trong đêm đen bất ngờ vang lên “Thế Dao nhi ngoan ngoãn trở về ngủ được chứ?”

Đôi mắt nàng lóe qua một tia hoảng hốt, vừa muốn gật đầu, lại đột nhiên nắm chặt xiêm y chàng giống như nắm giữ một vật vô cùng trân quý, nàng thể nào cũng không chịu buông tay, luyến tiếc mùi hương trên người chàng. “Ta không đi, sur phụ chán ghét ta phải không?”

“Không có, người vừa bị thương, cần nghỉ ngơi cho khỏe, sur phụ ngày mai gặp người được chứ?”

Nàng bỗng nhiên vô cùng bình tĩnh nhìn chàng, “Sur phụ sẽ không như trước kia, đuổi ta đi đó chứ?”

Nghe giọng nói như nước tù đọng khiến tim chàng như thùng một lỗ, phút chốc đau đớn vô cùng. Nỗi này đau này được tích góp từng chút một từ nghìn nghìn vạn năm tháng, từ lúc ban đầu chỉ là một chút đau đớn, chua xót, chết lặng, sau đó chậm rãi lan ra, bắt tri bất giác thấm nhập đến ngũ tạng lục phủ, cuối cùng biến thành một lỗ thùng đâm máu, xâm nhập cốt tủy, đau triệt nội tâm.

Đã bao nhiêu đêm nằm mộng, chàng giật mình tỉnh giấc, trong đầu không thấy mình nàng máu chảy đầm đìa thì là dung nhan đầm lệ của nàng, thương tâm tuyệt vọng đến vậy mà chàng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Ngón tay nàng vuốt hàng lông mày nhũn lại của chàng, cách hồi lâu, nàng tiếp tục nói, “Sur phụ, ta hình như quên rất nhiều việc, nhưng ta còn nhớ rõ

người đã nói muốn ta đi, về sau ta không được gọi người là sư phụ nữa... Sư phụ vì sao muốn ta đi? Là ta lại làm sai chuyện gì sao?”

Thần sắc của nàng rất nghiêm túc thật giống như trước kia khi dạy nàng pháp thuật gặp phải chỗ không hiểu, cần chàng nàng giải thích.

Chỉ là chàng có thể vì nàng giải thích trăm ngàn nỗi nghi hoặc, nhưng chuyện này nếu nói ra, chẳng phải nàng càng khó buông bỏ hay sao?

Nàng thấy chàng không nói lời nào, đột nhiên như mất hồn dường như, tự nói thầm: “Thì ra sư phụ thật sự không muốn nhìn thấy ta.”

Một lát sau, rốt cục chàng mới phá giải được chú định thân, cúi đầu thở dài một tiếng, đầu ngón tay chậm rãi cuốn lấy tóc của nàng, “Không có, đừng nghĩ nhiều.”

“Vây vì sao...”

“Người nhớ lầm rồi, sư phụ không có đuổi người đi, nhanh ngủ đi.”

“Sư phụ không có gạt ta?”

“Ừ.”

Nàng dường như yên lòng, lực đạo của tay rất nhanh thả lỏng cũng từng một ít, ở trong lòng chàng tìm tư thế ngủ quen thuộc, lơ đãng va chạm vào tay trái chàng, cảm giác tay dính phải chất lỏng ấm nóng.

Nàng run rẩy, đột nhiên bắt lấy tay chàng, nhìn màu trắng băng gạc quấn quanh đã bị máu tươi thấm thấu, hai tròng mắt phút chốc lại hiện lên một tia yêu dị thô bạo, “Sao lại thế này? Ai khiến người bị thương?”

“Không sao.” Chàng bình thản đáp.

Nàng nắm lấy tay chàng không buông, trong đầu hiện lên hình ảnh vụn vặt, nhưng nhìn không rõ.

“Chỉ bị thương ngoài da mà thôi, sư phụ không sao.”

Nàng vô lực buông tay, “Là ta làm sư phụ bị thương ư?”

“Không phải.”

“Ta biết vậy mà.” Nàng cúi mắt, hồn bay phách lạc nói: “Xin lỗi, sư phụ.”

“Dao nhi, không liên quan đến người, ngày mai sẽ tốt thôi.”

Nàng cẩn thận cầm tay chàng, nhẹ nhàng mở ra băng gạc, nhìn vết thương đâm máu sâu đến tận xương, toàn bộ bàn tay không có lấy một chỗ nguyên vẹn, đều là máu thịt dữ tợn.

“Sư phụ vì sao không rịt thuốc?” Nàng lấy từ trong tay áo ra một cái chai, nhẹ nhàng đổ thuốc bột bên trong lên miệng vết thương, lại dùng lụa trắng băng bó lại.

“Còn đau phải không?”

“Không đau.” So với thống khổ nàng phải chịu đựng, còn không bằng một phần vạn. Người chịu diệt hồn kiếp muốn sống cũng không thể, muốn chết cũng không xong. Lần phát tác thứ nhất sẽ hôn mê mấy tháng, lần thứ hai phát tác thần trí lú lẫn, hành vi cử chỉ quái đản dị thường, lần thứ ba phát tác ba hồn bảy vía như rút ra, thân thể chịu sự thống khổ của thiên đao vạn quả đến tột cùng, thần trí hỗn loạn, đến lần thứ năm trọng là lúc thần hồn tịch diệt, vĩnh viễn biến mất trong Lục giới.

“Người gạt ta, ” sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, “Sư phụ vì sao luôn muốn gạt ta?”

Chàng im lặng không nói, bởi vì... chàng thật sự luôn luôn lừa nàng.

“Sư phụ thật sự không hề yêu ta sao? Người dù thế nào cũng không thể... gạt ta một lần?”

“Dao nhi...” Giọng chàng có chút áp lực trầm thấp.

“Sư phụ, ta mệt mỏi quá.” gương mặt chất chứa vô hạn mệt mỏi và cô đơn dày đặc.

“Vây ngủ đi.” Chàng vỗ nhẹ lưng nàng, ngược nhìn phía ngoài cửa sổ, ánh trăng vẫn sáng tỏ như trước.

Sau một lúc nhắm mắt, nàng đã trầm tĩnh ngủ, chàng nhẹ nhàng giúp nàng đắp chăn, nhìn dung nhan nàng tái nhợt bùi ngùi thở dài.

Đêm nay, không ngủ.

Hôm sau Phát Dao dậy thật sớm, đến phòng bếp, lại thấy sư phụ đã nấu xong cháo bùng lên bàn.

“Sư phụ thức dậy thật sớm.”

“Ừ, đói bụng chưa? Mau tới ăn cháo đi.”

Phát Dao ngồi vào bàn, vừa định bùng bát lên, lại thoáng nhìn thấy môi sư phụ hơi sưng đỏ, còn có một chỗ rách da, “Ừa, sư phụ, sao môi bị thế này?”

Dạ Uyên ngăn ngừa, sau một lúc lâu mới nói: “Không có gì, chỉ là bị con muỗi đốt.”

Phát Dao lại nhìn chăm chăm bờ môi của chàng xem xét trong chớp lát, có chút khó hiểu, “Nhưng làm sao có thể... Xước da?”

“Vừa rồi ăn cháo không cẩn thận bị bỏng.” Dạ Uyên thần nhiên nói.

“À, thì ra là thế, sư phụ nhớ bôi chút thuốc nha.” Đột nhiên bắt gặp tay cổ tay chàng cũng băng bó một tầng lụa trắng, có chút kinh ngạc, “Tay sư phụ thủ bị thương?”

“Trong lúc nấu cháo nóng bị thương.” Dạ Uyên đương nhiên sẽ không cho nàng biết tình hình thực tế.

Phát Dao nghe vậy, trong lòng có chút áy náy, nếu nàng sớm dậy sớm nấu cơm, sư phụ cũng sẽ không bị bỏng.

“Sư phụ bôi thuốc chưa? Chỗ Dao nhi có bình thốc chữa vết thương ngoài da rất công hiệu, Dao nhi giúp người bôi thuốc nha.”

“Đã bôi rồi, không có gì đáng lo, qua hai ngày sẽ khô”.

“Đều do ta, hôm qua ngủ rất say.” Hôm qua luyện đàn một hồi liền về phòng ngủ, chắc do tác dụng của tiếng đàn, nàng ngủ rất ngon.

Dạ Uyên cười nhẹ, “Tiên khí của người không đủ nhớ nghỉ ngơi nhiều, tiếng đàn Lịch Tổ tác dụng tinh thần, người không cần thức dậy quá sớm.”

Phát Dao phối hợp gật đầu, “Vâng về sau sư phụ phải cẩn thận một chút.”

Dạ Uyên gật đầu, “Ừ.”

Mấy ngày sau đó, mỗi đêm dài, thần trí Phát Dao lúc không thanh tỉnh, sẽ tới phòng Dạ Uyên, có khi ngoan ngoãn nghe lời, có khi lảng lảng nằm ngủ trong lòng chàng; có khi tùy hứng càn quấy, phải để chàng liên tục dỗ dành, mới bằng lòng ngoan ngoãn không làm càn nữa; có khi cổ quái, ngang ngược dấy vô đủ trò trên người chàng rồi mới chịu dừng lại, nhưng qua đến hôm sau, tất cả đều quên sạch.

Thân hình nàng mềm mại hoạt bát sớm đã không giống khi còn bé, hơn nữa nàng lại còn cố ý trêu chọc, Dạ Uyên chỉ cảm thấy khả năng kiềm chế của mình càng thâm bại.

Liên tục mấy ngày, mỗi sáng sớm Phát Dao đều thấy môi sư phụ môi sưng đỏ, ngay cả trên cổ cũng có mấy dấu, thần sắc cũng mệt mỏi, rốt cục nhịn không được hỏi, “Sư phụ, đã nhiều ngày vẫn bị con muỗi đó đốt sao?”

“Ừ.”

Phát Dao đột nhiên ngừng đầu, mày nhíu lại buông bát đĩa, vô cùng cảm giận nói: “Con muỗi quá mức lớn mật, đốt quá sư phụ một lần thì thôi, cố tình mỗi đêm đều hạ độc thủ, đã vậy còn là trên môi, thật sự không thể nhịn được nữa. Dao nhi biết sư phụ có tấm lòng nhân hậu, không đành lòng sát sinh, nhưng đạo cao một thước ma cao một trượng, đối với loại có một tác lại muốn tiến một thước, nên lập tức tử hình ngay tại chỗ!”

Dạ Uyên nghe được hơi sững sốt, một lát sau mới hỏi lại: “Tử hình ngay tại chỗ?”

Phát Dao gật đầu, đương nhiên nói, “Sư phụ đương nhiên là đại từ đại bi, nhưng con muỗi này có ơn không biết báo, không bằng làm cho nó sớm nhập luân hồi, về sau chịu nhiều giáo huấn sau tự nhiên sẽ biết tiến lùi.”

Mặc dù không đến mức như Lưu Diên luôn diệt cỏ tận gốc, nhưng mạo phạm hết lần này tới lần khác, tuyệt đối không thể nương chiều dung túng.

Dạ Uyên yên lặng nhìn ngắm nàng một lát, đột nhiên nở nụ cười, thanh nhã như hoa sen, lại dị thường loá mắt, nhìn Phát Dao có chút thất thần.

“Thế gian vạn vật, không thể tránh khỏi nhân quả tuần hoàn, nay nó tra tấn ta, chắc là trước kia ta nợ nó nhiều lắm cũng không chừng, về phần giáo huấn... Chỉ sợ nó sẽ không thụ giáo... Còn nữa, ta cũng không đành lòng...”

Phát Dao nghe được nao nao, một lát sau mới thẫn thẫn trong lòng, sư phụ thật là thương xót chúng sinh, ngay cả một con muỗi đều đối xử bình đẳng. Phải nói là người trong Tiên giới cảnh giới của bọn họ so với sư phụ còn kém quá xa, sau này tất phải theo sư phụ học thật tốt mới đúng!

Nghĩ đến đây, Phát Dao đối với sư phụ lại càng khâm phục không thôi.

Chương 53: Xà Yêu

Những ngày kế tiếp vẫn như trước, Phát Dao mỗi ngày đến suối nước nóng thanh tu, tiếp theo Dạ Uyên truyền linh lực cho nàng, dạy nàng một ít tâm pháp mới. Thời gian rảnh thì luyện cảm, tiến bộ cũng khá nhanh, có thể đàn vài khúc nhạc không quá phức tạp.

Những ngày gần đây như vậy ít khi có ở Linh Tiêu cung, nếu là trước kia, Phát Dao tất nhiên không ngồi yên được, nhưng nơi này từng cái cây ngọn cỏ đều như có linh tính, tâm tình bình thản khoan khoái hiếm có. Nàng ở đây không thấy gian khổ gì, ngược lại cảm thấy ngày trôi qua quá nhanh.

Hôm nay Phát Dao vừa mới đi khỏi suối nước nóng không xa, nhìn thấy Tiểu Hồ cùng các tinh linh ở rừng cây bên cạnh chờ nàng. Bọn chúng thường xuyên ở chỗ này chờ nàng đến chơi, cho nên mấy ngày nay nàng với chúng khá thân.

“Phát Dao tỷ tỷ...” Tiểu Hồ vừa thấy đến nàng, liền lập tức chạy đến, nước mắt rơi xuống từng giọt, đáng vẻ rất đau lòng.

Phát Dao kinh ngạc, bình thường chưa bao giờ thấy Tiểu Hồ khóc, hôm nay là... “Tiểu Hồ rốt cuộc có chuyện gì? Nói tỷ tỷ nghe.”

Thấy nàng khóc không thành tiếng, Phát Dao có ý hỏi ba anh em kia, nhưng cả bọn đều là vẻ mặt đau thương, đứa nào đứa nấy mím môi không nói lời nào. Nàng lại nhìn sang Mẫn Nguyệt, cũng hai mắt đỏ bừng, sắp khóc.

Phát Dao nhìn chăm chú, rốt cục phát hiện ra điểm không thích hợp, “Thần Uyên đâu? Sao không ở cùng các người?”

Tiểu Hồ vừa nghe Phát Dao hỏi Thần Uyên, khóc lớn hơn nữa, ba đứa song sinh và Mẫn Nguyệt cũng thấp giọng nức nở theo.

Phát Dao trong lòng khẳng định sự việc chắc chắn có liên quan đến Thần Uyên, liền thở dài, ngồi xổm trước mặt Tiểu Hồ: “Các người nếu nói cho tỷ biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tỷ tỷ còn có thể nghĩ cách giúp đỡ các người. Nhưng các người cái gì cũng không nói, cứ thương tâm thế này cho dù là thần tiên cũng hết cách, các người thấy đúng không?”

Phát Dao chống hai tay lên đầu gối nhìn Tiểu Hồ, cô bé nghe vậy mới có chút phản ứng, sau một hồi, ba vai nhỏ nhỏ run run mới dần dần bình phục lại, mở to đôi mắt ngấn ngấn lệ cầu xin: “Phát Dao tỷ tỷ, tỷ giúp chúng ta cứu Thần Uyên được không?”

“Ừ, đó là dĩ nhiên, nhưng trước hết nói cho tỷ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Dạ, ” Tiểu Hồ lau nước mắt, bắt đầu kể, “Hôm nay, muội đột nhiên cảm thấy cả ngày ở núi Linh Quan quá nhàm chán, nên hai canh giờ trước liền kéo mấy người bọn họ, lên mẫu thân và các tộc nhân đến núi Bách Diên bên cạnh chơi, ai ngờ đến đó đụng phải xà yêu ngàn năm Ân Kỳ – kẻ mà mẫu thân vẫn luôn nhắc chúng muội cẩn thận đề phòng, xà yêu pháp lực cực kỳ cao cường, cho nên chúng sợ tới mức lập tức chia nhau chạy trốn. Nhưng sau khi chúng muội trở về, mới đột nhiên phát hiện không thấy Thần Uyên...”

Mẫn Nguyệt đỏ mắt tiếp lời, “Núi Bách Diên không phải là vùng đất của chúng ta, hơn nữa bên trong có rất nhiều yêu ma pháp lực cao cường. Vì sự an toàn của toàn bộ tộc nhân, mặc dù các trưởng lão biết cũng sẽ không đi cứu Thần Uyên, mẫu thân nếu biết chuyện, chắc chắn rất thương tâm...”

“Đều tại muội...” Tiểu Hồ vừa khóc vừa nói, “Nếu không phải muội đòi đi núi Bách Diên Sơn chơi, Thần Uyên sẽ không xảy ra chuyện...”

Thuần Mộc kéo Phát Dao cầu xin: “Phát Dao tỷ tỷ, tỷ giúp chúng ta đi, bằng không Thần Uyên sẽ mất mạng.”

Phát Dao ngẫm nghĩ một lát sau nói: “Đừng nóng vội, tỷ tất nhiên sẽ giúp, bất quá bọn muội làm sao biết Thần Uyên còn sống? Dựa theo thủ đoạn của yêu ma, nếu được người có pháp lực thấp hơn với bọn chúng nhiều hút nguyên thần bọn họ, nói không chừng...” Mặc dù không đành lòng nói ra, tuy nhiên không thể bài trừ khả năng này.

Tiểu Hồ vừa nghe Phát Dao nguyện ý giúp, vội vàng dừng tiếng khóc nói: “Sẽ không, trước kia muội nghe các trưởng lão nói qua xà yêu vào ngày âm sát hàng năm âm, sẽ chọn ra những sinh linh hợp bất tự mới nguyên đan của họ vào, nghe nói như vậy nội lực tăng cường nhanh chóng. Những người còn lại sẽ bị phải đến Nhân giới bắt đồng nam đồng nữ về, lấy tinh hồn họ nuôi dưỡng độc xà, giờ còn cách ngày âm sát nhiều ngày, xà yêu sẽ không động đến Thần Uyên.”

Trong mắt Phát Dao hiện lên tia tàn khốc, yêu ma tội ác tày trời như thế sớm nên diệt nguyên thần, miễn cho nó tiếp tục làm xằng làm bậy. Lập tức nói với bọn Tiểu Hồ, “Yên tâm, tỷ chắc chắn cứu Thần Uyên ra, mấy đứa ở chỗ này chờ tỷ.”

Mẫn nguyệt có chút lo lắng, giữ chặt nàng nói: “Nhưng mà Phát Dao tỷ tỷ, xà yêu rất lợi hại, nội thương tỷ chưa lành, có sao không...”

Phát Dao cười khanh khách: “Tuy rằng tỷ còn đang điều trị nội tức, bất quá pháp lực vẫn phải có, mấy đứa đừng lo lắng”. Xà yêu dù có lợi hại bất quá chỉ là ngàn năm đạo hạnh, trước kia nàng từng tiêu diệt nguyên thần một xà yêu vạn năm, với pháp lực của nàng lúc này, đối phó hẳn tuyệt đối là dư dả, tuy nhiên... có nên báo cho biết sự phụ một tiếng không ta?

Phát Dao nhíu mày trầm tư, sự phụ nếu biết, tất nhiên muốn giữ nàng nghỉ ngơi cho tốt, người sẽ đi cứu thần uyển, tạm thời không nói ra tốt hơn. Sự phụ gần đây bị con muỗi kia dày vò mà không chịu dạy dỗ nó, khí sắc thật sự không được tốt lắm, vẫn là nàng đi có vẻ thỏa đáng hơn, dù sao cũng không thể chậm trễ được nữa.

“Đạ, Phát Dao tỷ tỷ, muội và tỷ cùng đi.” Phát Dao mới đi vài bước, Tiểu Hồ lập tức níu tay nàng nói.

“Không cần, mấy đứa ở lại chờ tỷ là tốt rồi, tỷ sẽ mau trở về.”

“Dẫn muội đi đi, Phát Dao tỷ tỷ,” Tiểu Hồ dị thường cố chấp, “Nếu không phải muội muốn đến núi Bách Diên Sơn chơi, Thần Uyển sẽ không bị bắt đi, tính mạng không biết ra sao, muội sao có thể không đi? Huống hồ muội biết hang ổ xà yêu ở đâu, muội dẫn tỷ đi nhanh hơn rất nhiều, để muội đi đi, Phát Dao tỷ tỷ.”

Phát Dao nghĩ giờ trong lòng cô bé nhất định rất khổ sở, liền nhận lời, “Bất quá đến lúc đó muội phải tìm một chỗ ẩn nấp cho tốt, để tỷ khỏi phải phân thân trông chừng muội.”

“Đạ, Phát Dao tỷ tỷ yên tâm.” Tiểu Hồ pháp lực mặc dù không cao, nhưng rất thông minh.

Phát Dao quay đầu dặn dò, “Mấy đứa nhớ không được chạy lung tung, ở đây chờ tỷ, biết chưa?”

Mấy đứa nhỏ liền tục gật đầu, “Phát Dao tỷ tỷ yên tâm, chúng muội chờ tỷ trở về.”

Dọc theo đường đi, Phát Dao cùng Tiểu Hồ ngự kiếm đi nhanh, một lát sau liền đến núi Bách Diên.

Vừa đến, Phát Dao liền cảm giác được nơi đây và núi Linh Quan có khác biệt rõ ràng, núi Linh Quan tiên khí vờn quanh, còn nơi đây vừa bước vào đã có luồng ma khí không sạch sẽ. Phát Dao kiềm chế cảm giác không khoẻ trong đây lòng, tiếp tục bước theo Tiểu Hồ đang đi trước, ước chừng đi thêm một nén nhang canh giờ, Tiểu Hồ chỉ vào sơn động phía trước, cách đó không xa nói: “Phát Dao tỷ tỷ, chính là nơi này.”

“Ừ,” Phát Dao triển khai chú ẩn thân trên người Tiểu Hồ, nhẹ giọng nói, “Muội tìm chỗ ẩn nấp đi, tỷ cứu Thần Uyển xong thì muội ra.”

“Được, Phát Dao tỷ tỷ, tỷ nhất định phải cẩn thận.”

Phát Dao gật đầu, cũng tự mình dùng thuật ẩn thân, liền theo đường nhỏ đi huyết động. Càng vào sâu, trong động càng âm u ẩm ướt, vài tia sáng le lói từ khe hở vách tường rọi vào. Không hề là hang rắn, Phát Dao chau mày.

Đột nhiên dưới chân mềm nhũn, nàng cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện mình đang dẫm phải một con rắn nhỏ, chung quanh là chi chít rắn to rắn nhỏ, ngay cả trên vách tường đều là rắn. Phát Dao cố nén cảm giác buồn nôn, nhảy qua đám rắn này tiếp tục đi về trước.

Qua khỏi con đường hẹp ban nãy, đường đi dưới chân cũng càng ngày rộng rãi, trên vách động cũng gần thưa thớt vài cây đuốc khiến bốn phía có chút sáng sủa, Phát Dao đoán rằng chỗ giam cầm hẳn không còn xa. Quả nhiên, trước mắt liền xuất hiện một đại sảnh rộng lớn, chính giữa bố trí một giường ngủ thoạt nhìn có chút trắng lè, bên cạnh giường là cái lồng giam, bên trong lồng có không ít vết máu loang lổ.

Phát Dao nhìn lướt một vòng, ánh mắt dừng ở một bóng dáng nho nhỏ.

Thần Uyển! Phát Dao thấy cô bé sắc mặt tuy có chút tái nhợt, lại không bị dụng hình, chỉ là ngồi ngây dại ở trong góc, trong lòng cảm thấy thương tiếc, đứa nhỏ này từ nhỏ lớn lên ở núi Linh Quan, nhất định chưa từng nhìn thấy thảm cảnh này, hẳn bị dọa đến sợ hãi rồi.

Phát Dao mở cửa lồng giam, lập tức gọi: “Thần Uyển, mau ra đây, cùng tỷ tỷ đi.” Nếu ngay lúc này bốn phía không người, vậy dẫn cô bé đào tẩu trước cũng tốt, dù sao trên người Thần Uyển cũng chưa bị thương, có thể giảm thiểu chuyện đánh nhau thì không còn gì tốt hơn.

Thần Uyển nhìn thấy nàng, bỗng dừng phản ứng lại, gắt gao nắm chặt tay nàng, còn có chút lạnh run, giọng nức nở: “Phát Dao tỷ tỷ, nơi này thật đáng sợ...”

“Không có việc gì, có tỷ tỷ ở đây, chúng ta ra ngoài trước.”

Phát Dao vừa kéo tay nàng bước ra khỏi lồng giam, thì một giọng nói chói tai liền vang lên, “Muốn chạy? Không dễ đâu.” Một gã cực kỳ xấu xí phút chốc xuất hiện, toàn thân gã mặc y bào màu đen, trên tóc có vô số con rắn nhỏ, thoạt nhìn rất dữ tợn âm trầm.

Nhìn Phát Dao, trong mắt gã đột nhiên hiện lên vẻ kinh dị, sau đó lập tức nghiêng răng nghiêng lợi phát ra tiếng khàn khàn khó nghe “Cư nhiên là người! Trời cao có mắt, rốt cục đã để ta gặp người, ha ha ha ha...”

Phát Dao nheo mắt, “Người là ai?” Nghe giọng hằn, chẳng lẽ là trả thù?

Gã hung ác nhìn chằm chằm nàng, “Người biết không? Hai nghìn năm qua ta nhẫn nhục sống qua ngày, chờ đến một ngày có thể thay nung từ báo thù rửa hận, trời cao không phụ kẻ có lòng, không ngờ người lại tự mình đến cửa.”

Nung từ? Phát Dao hơi trầm tư, bỗng dừng nhớ tới năm đó đuôi giết xà tinh vạn năm kia quả thật có xà yêu ngàn năm đào thoát.

Nàng chau mày nói, “Xà yêu kia vạn năm là nương tử ngươi?”

“Đúng vậy.” Gã đột nhiên cười tàn độc, đưa tay tay búng sợi tơ, đột nhiên vô số con rắn nhỏ lao về phía Phát Dao. Nàng đưa hai tay ra chắn, luồng ánh sáng bạc ước mặt lập tức xuất ra, lũ rắn bị ngăn cách bên ngoài luồng sáng, rơi đầy mặt đất.

“Ngươi trước kia đánh không lại ta, cho rằng lúc này có thể khác sao?” Phát Dao nhìn gã, nửa cười nửa không.

“Hừ, thử qua mới biết được.” Bị ngăn cản ngoài ở kết giới, lũ rắn nhất thời đều không bay lên, mà há mồm đầy máu lao tới cắn xé quang giới.

Đồng tử gã kịch liệt co rút lại, thoát nhìn âm tà đến cực điểm lại lóe ra sự hưng phấn ác “Ha ha ha ha... Phát Dao Các chủ, kinh ngạc? Đây là ta vì đôi phó ngươi, mà đặc biệt chuẩn bị.”

Chỉ trong chốc lát, kết giới đã bị chúng cắn ra một cái lỗ nhỏ, mấy con rắn nhỏ từ đó xông qua, lao thẳng về phía nàng. Kiếm quang từ tay trái Phát Dao nhanh chóng phát ra, máu tươi lập tức bắn tung tóe.

Tay Phát Dao thuận thế kiếm vung lên, mấy luồng kiếm bạc như vạn mũi tên, chém vào xà yêu đang vọt tới, tay phải đột nhiên chưởng mạnh, tất cả lũ rắn bị quét sạch dưới đất. Nàng tức khắc mặc niệm hai chú ngữ, tay phải phút chốc xuất hiện đốm lửa cháy đỏ tươi, lòng bàn tay rất nhanh tấn công, lửa đỏ bay thẳng vào lũ rắn, lũ rắn gặp lửa, nháy mắt cháy thành tro bụi chỉ còn lại một vũng máu bắn.

Ừm, pháp thuật mới sư phụ dạy thật hữu dụng, Phát Dao mỉm cười.

Xà yêu vừa tránh né quang tên do Phát Dao bắn ra, phần hận vô cùng: “Ngươi dám tiêu diệt hết chúng nó?” Đám rắn này là do gã lấy ba hồn bảy vía người nhân giới nuôi lớn, thế mà bị hủy trong tích tắc? Mắt gã như bắn ra độc quang.

Phát Dao niệm chú ngữ, đầu ngón tay ở trước ngực nhẹ nhàng vẽ vòng, sau đó chỉ về phía gã, vô số đạo kiếm quang nháy mắt trói chặt lấy gã, “Không chỉ có chúng nó phải chết, ngươi cũng rất nhanh đoàn tụ cùng chúng nó!”

Phát Dao vừa định niệm chú chém nguyên thần hắn, lồng ngực nàng đột nhiên đau đớn, khiến nàng đột ngột té ngã trên mặt đất.

“Phát Dao tỷ tỷ...” Thần Uyển kêu to ra tiếng, vội vàng chạy tới nửa quỳ đỡ lấy thân thể của nàng, lo lắng hỏi “Phát Dao tỷ tỷ, tỷ làm sao thế?”

Sắc mặt Phát Dao trắng bệch, ngực đau đến nói không ra lời, vừa định gượng dậy, nàng đã phun mạnh ngụm máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Hà Dân Vong Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.